Ken Follett

NUME DE COD: SFINXUL

Traducător: ***Diana Mureşan***

Editura Aquila ‘93
Oradea, 2002

Titlul în original:
THE KEY TO REBECCA
de:

KEN FOLLETT

2002 Editura Aquila 93

Romanian edition and translation

Toate drepturile pentru ediţia în limba română sunt rezervate Editurii Aquila ‘93.

ÎN DEŞERT, NAZIŞTII ÎL AVEAU PE ROMMEL. ÎN CAIRO, EI AVEAU O ARMĂ ŞI MAI PERICULOASĂ.

Numele lui: Alex Wolff. Nume de cod: Sfinxul. Misiunea lui: să trimită armatei lui Rommel, care continua să avanseze, secrete care urmau să deschidă porţile oraşului Cairo şi să aducă naziştilor triumful în război, în tot Cairo existau numai două persoane care puteau să-l oprească pe acest agent nazist inteligent, chipeş, îndrăzneţ şi necruţător. Una dintre acestea era un ofiţer englez lipsit de noroc, de care nu asculta nimeni. Cealaltă era o frumoasă evreică, pe care el trebuia să o convingă să devină o momeală sexuală într-o capcană care putea să o distrugă.

NOTA EDITORULUI

Acest roman este o operă de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi evenimentele sunt fie produsul imaginaţiei autorului, fie sunt folosite în mod fictiv, şi orice asemănare cu persoane, evenimente sau locuri reale este o simplă coincidenţă.

Lui Robin Mcgibbon

„Spionul nostru din Cairo este cel mai mare erou dintre

toţi”.

— Erwin Rommel, septembrie 1942

(Citat din *Bodyguard of Lies, de* Anthony Cave Brown)

PARTEA ÎNTÂI

TOBRUK

CAPITOLUL 1

La prânz se prăbuşi şi ultima cămilă.

Era cea albă, în vârstă de cinci ani, pe care o cumpărase la Gialo, cea mai tânără şi mai puternică dintre cele trei animale şi cea mai blândă: îi plăcea acest animal atât cât îi poate plăcea unui om o cămilă, ceea ce înseamnă că o ura numai puţin.

Urcară partea protejată de vânt a unui mic deal, om şi animal, sprijinindu-şi picioarele mari în nisipul nestatornic, iar în vârf se opriră. Priviră înainte, dar nu se vedea nimic, decât un alt deal ce trebuia urcat şi după acela alte mii de dealuri, şi cămila parcă se îngrozi la acest gând. Picioarele din faţă i se îndoiră, şoldurile îi coborâră, iar cămila se întinse pe jos în vârful dealului ca un monument, privind în gol spre întinderea pustie a deşertului, cu indiferenţa celui care moare.

Bărbatul trase cu putere de frâuri. Capul animalului şi gâtul i se întinseră în faţă, dar nu se ridică. Omul merse în spatele ei şi începu să o lovească cu picioarele cât de tare putu, de trei sau patru ori. În cele din urmă, scoase un cuţit de beduin curbat, cu ascuţişul ca o lamă, şi îl înfipse în spatele cămilei. Din rană începu să şiroiască sângele,

dar cămila nici măcar nu privi în jur.

Omul înţelese ce se întâmpla. Până şi muşchii animalului, lipsiţi de hrană, încetaseră pur şi simplu să mai lucreze, ca o maşină căreia i s-a terminat combustibilul. Văzuse cămile prăbuşindu-se astfel chiar şi la marginea oazelor înconjurate de hrana dătătoare de viaţă, pe care însă o ignorau din cauză că le lipsea puterea să mănânce. Ar mai fi fost două-trei trucuri pe care ar fi putut să le încerce. Unul era să-i toarne apă în nări, până când aceasta începea să se înece; celălalt era să aprindă un foc sub partea din spate a animalului. Nu se putea însă lipsi nici de apă, nici de lemne de foc, şi oricum, niciuna dintre metode nu avea prea mari şanse de succes.

Era însă şi timpul să se oprească. Soarele dogorea necruţător din înalt. Începea lunga vară din Sahara, iar temperatura din miezul zilei avea să atingă 43 °C la umbră.

Fără să descarce cămila, bărbatul desfăcu unul dintre bagaje şi îşi scoase cortul. Privi din nou înjur, automat: în depărtare, nu se vedea nicio umbră sau un adăpost – oricare loc era la fel de rău ca şi celălalt. Îşi ridică cortul lângă cămila care murea, chiar acolo, în vârful dealului.

Se aşeză cu picioarele încrucişate lângă partea deschisă

a cortului, ca să-şi prepare ceaiul. Netezi cu mâna un pătrat mic de nisip, pe care aşează câteva vreascuri uscate într-o piramidă şi aprinse focul. Făcu apoi ceaiul după obiceiul nomad, turnându-l din ceainic în ceaşcă, adăugând zahăr, punându-l înapoi în ceainic ca să se infuzeze mai bine, tot aşa de câteva ori. Ceaiul ce-l obţinu, foarte tare şi dulce, era cea mai revigorantă băutură din lume.

Mestecă câteva curmale în timp ce privea cămila murind, aşteptând ca soarele să coboare spre apus. Calmul lui era unul dobândit. Călătorise mult prin deşert, mai mult de o mie de mile. În urmă cu două luni pornise din El Agela, de pe coasta mediteraneană a Libiei, şi călătorise spre sud cinci sute de mile, prin Gialo şi Kufra, în inima goală a Saharei. Acolo se întorsese spre est şi trecuse graniţa în Egipt, fără să fie văzut de om sau altă vietate. Traversase întinderea pietroasă a Deşertului Vestic şi o luase spre nord, la Kharga; iar acum nu mai era departe de destinaţie. Cunoştea deşertul, dar se temea de el – toţi oamenii inteligenţi se temeau de el, chiar şi nomazii care îşi trăiseră întreaga viaţă acolo. Dar niciodată nu lăsase această frică să pună stăpânire pe el, să-l facă să intre în panică, să-şi folosească energia sa nervoasă.

Catastrofe existaseră dintotdeauna: greşeli de navigare care te făceau să treci la câteva mile de o fântână; sticlele de apă care se spărgeau sau curgeau; cămile aparent sănătoase care se îmbolnăveau la două zile de la pornire. Singura reacţie era să spui *Inshallah:* Este voinţa lui Dumnezeu.

În cele din urmă, soarele începu să se scufunde spre apus. Se uită la povara de pe cămilă, întrebându-se cât putea să ducă. Erau trei valize mici de stil european, două grele, una mai uşoară, toate trei importante. Mai era şi o geantă mică cu haine, un sextant, hărţile, hrana şi sticla de apă. Deja era prea mult: trebuia să abandoneze cortul, vasele de ceai, calendarul şi şaua.

Legă cele trei valize într-un morman, apoi legă hainele, hrana şi sextantul în vârf, cu fâşii de pânză. Îşi putea trece mâinile printre fâşiile de pânză şi să ducă astfel bagajul ca pe un rucsac, în spate. Îşi agăţă de gât punga de apă din piele de capră şi o lăsă să îi atârne în faţă.

Toate acestea erau o povară grea.

Cu trei luni înainte ar fi fost în stare să o ducă o zi întreagă, apoi să joace tenis seara, căci era un bărbat puternic; dar deşertul îl slăbise. Măruntaiele îi erau ca apa, pielea îi era acoperită cu răni şi pierduse înjur de 15

kilograme. Fără cămilă însă nu putea ajunge prea departe. Ţinând în mână busola, porni la drum. Urma busola oriunde îl ducea ea, rezistând tentaţiei de a înconjura dealurile, căci mergea la voia întâmplării pe aceste ultime mile, iar o eroare de o fracţiune îl putea îndepărta cu câteva mile fatale de destinaţie. Îşi potrivi mersul într-un pas mare, lent. Mintea i se goli de speranţe şi temeri şi se concentră asupra busolei şi a nisipului. Reuşi să uite de durerea ce îi măcina corpul şi îşi continuă drumul în mod automat, fără gânduri, deci fără efort.

Ziua se răcori în timp ce se însera. Punga de apă devenea din ce în ce mai uşoară, pe măsură ce el îi consuma conţinutul. Refuza să se gândească la câtă apă îi mai rămăsese: bea trei litri de apă pe zi, calculase el, şi ştia că nu mai era destulă apă pentru o nouă zi. Un stol de păsări zbură pe deasupra capului său, fluierând zgomotos. Privi în sus, făcându-şi umbră ochilor cu mâna, şi le recunoscu ca fiind găinuşe Lichtenstein, păsări de deşert ce semănau cu nişte porumbei maronii care zburau spre apă în fiecare dimineaţă şi seară. Acestea se îndreptau în aceeaşi direcţie cu el, lucru care însemna că era pe drumul cel bun, dar ştia că păsările acestea puteau zbura până la 50 de mile până la apă, aşa că prezenţa lor nu îl încurajă

prea mult.

La orizont se adunară nori, pe măsură ce deşertul se răcorea. În spatele lui, soarele cobora tot mai mult, transformându-se într-un balon mare şi galben. Puţin mai târziu, o lună albă apăru pe cerul purpuriu.

Se gândi să se oprească. Nimeni nu putea să călătorească toată noaptea. Dar nu avea nici cort, nici pătură, orez sau ceai. Şi apoi, era sigur că nu mai avea mult până la fântână: după socotelile lui, trebuia deja să fi ajuns.

Continuă să meargă. Calmul începea să îl părăsească, îşi pusese puterea şi ştiinţa împotriva deşertului necruţător şi începea să i se pară că deşertul va câştiga. Se gândi din nou la cămila pe care o lăsase în urmă şi la felul în care aceasta se aşezase cu calmul extenuării, în aşteptarea morţii. El nu va aştepta moartea, gândi: atunci când aceasta urma să devină inevitabilă, el urma să se grăbească în întâmpinarea ei. Nu erau pentru el orele de agonie şi de nebunie – nu era ceva demn. Avea încă pumnalul.

Gândul îl făcu să se simtă disperat şi nu îşi mai putu stăpâni frica. Luna coborî, dar peisajul era luminat de stele. O văzu pe mama sa în depărtare, în timp ce ea îi

spunea: „Să nu zici că nu te-am avertizat niciodată!” Auzi un tren care pufăia în ritmul bătăilor inimii lui, lent. Pietre mici păreau să îi răsară în drum. Simţi miros de miel fript, începu să urce o pantă şi văzu în apropiere lumina roşie a focului deasupra căruia fusese friptă carnea şi un băiat lângă foc mestecând un os. În jurul focului erau corturi, cămilele legate una de alta păşteau, ceva mai departe se vedea fântâna. Păşi în această halucinaţie. Oamenii din vis îşi ridicară privirile spre el, uimiţi. Un bărbat înalt se ridică şi vorbi. Călătorul trase de howli, dezlegând parţial pânza, pentru a lăsa să i se vadă faţa.

Bărbatul înalt păşi înainte şocat şi spuse:

— Vărul meu!

Călătorul înţelese că aceasta nu era, totuşi, o iluzie; zâmbi uşor, apoi se prăbuşi.

Când se trezi, se gândi un moment că era din nou copil şi că viaţa sa de adult fusese doar un vis.

Cineva îi atingea umărul, spunând:

— Trezeşte-te Achmed”, în limba deşertului. Nimeni nu îl mai numise Achmed de ani de zile. Înţelese că era înfăşurat într-o pătură aspră şi culcat pe nisipul rece, cu capul înfăşurat în howli. Îşi deschise ochii pentru a vedea magnificul răsărit de soare, ca un curcubeu drept de-a

lungul orizontului negru. Vântul rece de dimineaţă îi suflă în faţă. În acel moment, retrăi toată confuzia şi neliniştea celui de-al cincisprezecelea an al său.

Se simţise complet pierdut atunci, de prima dată când se trezise în deşert. Se gândise *Tatăl meu e mort,* iar apoi

Am un nou tată. Fragmente din Sura sau din Coran îi trecuseră prin minte, amestecate cu părţi din Crezul pe care mama lui încă îl învăţa în secret, în limba germană. Îşi amintise de durerea ascuţită, recentă a circumciziei sale în adolescenţă, urmată de uralele şi focurile de armă ale bărbaţilor care îl felicitau pentru că devenise în sfârşit unul dintre ei, un bărbat adevărat. Urmase apoi lunga călătorie cu trenul, timp în care se întrebase cum vor fi verii săi din deşert şi dacă îi vor dispreţui pielea albă şi manierele de oraş. Ieşise cu pas uşor din gară şi văzuse doi arabi, şezând lângă cămilele lor în praful curţii gării, înfăşuraţi în robele lor tradiţionale, care îi acopereau din cap până în picioare, cu excepţia unei deschizături în howli, care lăsa să se vadă ochii lor întunecoşi, imposibil de „citit”. Îl duseseră la fântână. Fusese înfricoşător: nimeni nu îi vorbise, decât prin semne. Seara îşi dădu seama că aceşti oameni *nu aveau toaletă* şi deveni din cale-afară de jenat. În cele din urmă, fu nevoit să întrebe. A urmat un moment

de tăcere, după care toţi izbucniseră în râs. Ieşi apoi la iveală că ei crezuseră că el nu le vorbea limba, de aceea toţi încercaseră să comunice cu el prin semne; şi că el folosise un cuvânt copilăresc pentru a întreba de toaletă, lucru care a făcut totul şi mai amuzant. Cineva îi explicase că trebuie să meargă puţin mai departe de cercul de corturi şi să se uşureze în nisip, iar după asta el nu mai fusese atât de speriat, căci, deşi aceştia erau oameni duri, nu erau răutăcioşi.

Toate aceste gânduri îi trecuseră prin minte pe măsură ce se uitase la primul său răsărit de soare din deşert şi acestea se întorseseră acum, douăzeci de ani mai târziu, la fel de proaspete şi de dureroase ca şi amintirile zilei de ieri, odată cu cuvintele „Trezeşte-te Achmed”.

Se ridică, vechile gânduri risipindu-se la fel de repede ca şi norii dimineţii. Traversase deşertul într-o misiune de importanţă vitală. Găsise fântâna şi nu fusese numai o halucinaţie: verii săi erau acolo, aşa cum erau în fiecare an în această perioadă. Se prăbuşise din pricina oboselii, iar ei îl înfăşuraseră în pături şi îl lăsaseră să doarmă lângă foc. Simţi un moment o panică bruscă, acută, când se gândi la preţiosul său bagaj – îl mai avea oare când sosise? apoi îl văzu, aşezat cu grijă la picioarele lui.

Ishmael şedea lângă el. Întotdeauna fusese aşa: în tot timpul anului pe care, ca băieţi, îl petrecuseră împreună în deşert, Ishmael se trezise întotdeauna primul. Acum, el spuse:

— Griji multe, vere.

Achmed dădu din cap.

— E război.

Ishmael îi întinse un vas mic, împodobit cu bijuterii, care conţinea apă. Achmed îşi înmuie degetele în apă şi se spălă pe faţă. Ishmael plecă. Achmed se ridică în picioare.

Una dintre femei, tăcută şi supusă, îi dădu ceai. El îl luă fără să mulţumească şi îl bău în grabă. Mâncă nişte orez fiert rece, în vreme ce în jurul lui se continua pe îndelete munca de aşezare a corturilor. Se părea că această parte a familiei era încă una bogată: erau câţiva servitori, mulţi copii şi mai mult de douăzeci de cămile. Oile din apropiere erau numai o parte a turmei – restul păşteau la câteva mile depărtare. Tot acolo se aflau şi câteva cămile. Acestea rătăceau în timpul nopţii în căutare de frunziş pentru hrană şi, deşi erau legate, uneori ele se îndepărtau destul de mult. Băieţii tineri urmau să le adune, aşa cum făcuseră el şi Ishmael. Animalele nu aveau nume, dar Ishmael îi ştia pe fiecare în parte, împreună cu povestea

lor. El spunea: „Aceasta este cămila pe care tatăl meu a dat-o fratelui său, Abdel, în anul în care au murit multe femei, iar cămila asta a început să şchioapete, aşa că tatăl meu i-a dat lui Abdel alta şi a luat-o pe asta înapoi, şi încă şi acum şchioapătă, vezi?” Achmed începuse să cunoască bine cămilele, dar nu adoptase niciodată atitudinea nomazilor faţă de ele: el nu aprinsese focul, îşi amintea, sub cămila albă care murise ieri. Ishmael ar fi făcut-o.

Achmed îşi termină micul dejun şi se întoarse la bagajul său. Valizele nu erau încuiate. El o deschise pe cea de deasupra, o valiză mică din piele; iar când privi butoanele radioului portabil potrivindu-se perfect în cutia dreptunghiulară, fu izbit de o amintire vie, ca dintr-un film: oraşul plin de zgomot, Berlinul; o stradă mărginită de pomi pe nume Tirpitzufer; o clădire din gresie cu patru etaje; un adevărat labirint de holuri şi scări; un birou exterior cu două secretare; un birou interior mobilat sumar cu un birou, o canapea, un dulap cu dosare, un pat mic şi pe perete o pictură japoneză cu un dragon încruntat şi o fotografie semnată cu Franco; şi dincolo de birou, într-un balcon ce dădea spre Landwehr Canal, o pereche de căţei şi un amiral încărunţit prematur, care zicea: „Rommel vrea să plasez un agent în Cairo”.

Valiza conţinea de asemenea o carte, un roman în engleză. Achmed citi leneş primul rând: „Noaptea trecută am visat că am mers din nou la Manderley”. Dintre paginile cărţii, căzu o foaie de hârtie împăturită. Achmed o ridică şi o puse la loc cu grijă. Închise cartea, o puse la loc în valiză şi o închise şi pe aceasta.

Ishmael stătea în dreptul umărului său. El întrebă:

— A fost o călătorie lungă?

Achmed dădu din cap.

— Am venit de la El Agela, din Libia. Aceste nume nu însemnau nimic pentru vărul său.

— Am venit de la mare.

— De la mare!

— Da.

— *Singur?*

— Am avut câteva cămile când am pornit.

Ishmael era mut de uimire: nici chiar nomazii nu făceau călătorii atât de lungi, el însuşi niciodată nu văzuse marea. Spuse:

— Dar de ce?

— Ceva legat de războiul acesta.

— O adunătură de europeni luptând cu alta pentru a vedea cine va rămâne în Cairo – ce legătură are asta cu fiii

deşertului?

— Poporul mamei mele participă la război, spuse Achmed.

— Un bărbat trebuie să-şi urmeze tatăl.

— Şi dacă are doi taţi?

Ishmael ridică din umeri. El înţelegea dilemele.

Achmed ridică valiza închisă.

— Poţi să păstrezi asta pentru mine?

— Da. Ishmael o luă.

— Cine câştigă războiul?

— Poporul mamei mele. Ei sunt ca şi nomazii – mândri, cruzi şi puternici. Ei vor conduce lumea.

Ishmael zâmbi.

— Achmed, tu întotdeauna ai crezut în leul deşertului.

Achmed îşi aminti: învăţase la şcoală că odinioară trăiseră lei în deşert şi că era posibil ca unii dintre ei să fi rămas în continuare acolo, ascunşi în munţi, hrănindu-se cu căprioare, vulpi şi oi sălbatice. Ishmael refuzase să-l creadă. Atunci, acest lucru i se păruse deosebit de important şi aproape se luaseră la ceartă din cauza lui. Achmed se încruntă.

— Încă mai cred în leul deşertului, spuse el.

Cei doi veri se priviră. Ultima oară se întâlniseră cu cinci

ani în urmă. Lumea se schimbase. Achmed se gândea la lucrurile despre care putea să povestească: întâlnirea crucială de la Beirut din 1938, călătoria sa la Berlin, lovitura din Istanbul... Niciuna dintre acestea nu avea să însemne probabil nimic pentru vărul său – şi Ishmael gândea probabil acelaşi lucru despre ultimii cinci ani ai lui. De când merseseră împreună, băieţi fiind, în pelerinaj la Meca, ei ţineau unul la altul din toată inima, dar niciodată nu avuseseră despre ce să vorbească.

După încă un moment, Ishmael luă valiza şi o duse în cortul său. Achmed aduse puţină apă într-un vas. Deschise o altă geantă şi scoase o bucată de săpun, un pămătuf, o oglindă şi un aparat de ras. Înfipse oglinda în nisip, o potrivi şi începu să-şi desfacă howli, care îi acoperea capul.

Imaginea chipului său în oglindă îl şocă. Fruntea sa proeminentă, de obicei senină, era acoperită cu răni. Ochii îi erau umbriţi de durere, cu riduri la colţuri. Barba închisă la culoare i se făcuse mată şi neîngrijită pe obraji, iar pielea de pe nasul său acvilin era roşie şi crăpată. Îşi desfăcu buzele uscate şi văzu că dantura lui perfectă era murdară şi pătată.

Îşi dădu peste faţă cu săpun şi începu să se

bărbierească.

Treptat, vechea sa faţă ieşi la iveală. Trăsăturile erau mai degrabă puternice decât frumoase şi, de obicei, purta o înfăţişare despre care el recunoştea, în momentele de detaşare, că este una dezordonată; dar acum, înfăţişarea lui era pur şi simplu una răvăşită. Purtase cu el de-a lungul sutelor de mile de deşert o sticluţă cu parfum pentru acest moment, dar acum nu-l folosi, deoarece ştia că avea să aibă un miros deosebit de pătrunzător. Dădu sticluţa unei fetiţe care stătuse să-l privească, iar aceasta o luă la fugă, încântată de acest dar.

Îşi duse bagajul în cortul lui Ishmael şi alungă afară femeile. Îşi dezbrăcă hainele de deşert şi îşi puse o cămaşă englezească albă, o cravată cu dungi, şosete gri şi un costum maro. Când încercă să-şi încalţe pantofii descoperi că picioarele i se umflaseră: era o adevărată agonie să încerce să îşi bage picioarele în pielea nouă şi tare. Nu putea însă să poarte costumul său european cu sandalele de deşert, improvizate din cauciuc. În cele din urmă, îşi crestă pantofii cu cuţitul său curbat şi îi încălţă aşa.

Ar fi dorit mai mult o baie fierbinte, un tuns, o cremă răcoritoare pentru rănile sale, o cămaşă de mătase, o

brăţară de aur, o sticlă rece de şampanie şi o femeie caldă şi ademenitoare. Dar pentru acestea mai trebuia să aştepte.

Când ieşi din cort, nomazii îl priviră ca şi cum ar fi fost un străin. Îşi luă pălăria şi ridică cele două valize care mai rămăseseră – una grea, cealaltă uşoară. Ishmael veni spre el, ducând o pungă de apă din piele de capră. Cei doi veri se îmbrăţişară.

Achmed scoase din buzunarul sacoului un portofel, pentru a-şi verifica hârtiile. Uitându-se la cartea de identitate, înţelese că era din nou Alexander Wolff, de 34 de ani, Villa Ies Oliviers, Garden City, Cairo, om de afaceri, rasa europeană.

Îşi puse pălăria, îşi luă în mână valizele şi porni în răcoarea zorilor să traverseze ultimele câteva mile de deşert până în oraş.

Drumul antic de caravane pe care Wolff îl urmase de la o oază la alta, de-a lungul deşertului pustiu, ducea printr-o trecătoare de munte, iar pe ultima lui porţiune se unea cu un drum modern obişnuit. Drumul era ca o linie pe hartă, trasată de mâna lui Dumnezeu, căci de o parte a lui erau dealurile galbene, prăfuite şi sterpe, iar pe cealaltă erau plantaţii luxuriante de bumbac, împărţite în pătrate de

şanţuri de irigare. Ţăranii, aplecaţi deasupra plantelor, purtau galabiyas, haine uşoare din bumbac, în locul robelor protectoare incomode ale nomazilor. Mergând spre nord pe acest drum, mirosind briza răcoroasă şi umedă a Nilului ce curgea în apropiere, observând semnele tot mai multe ale civilizaţiei urbane, Wolff începu să se simtă din nou mai uman. Ţăranii răspândiţi pe plantaţii păreau să fie din ce în ce mai puţini. În cele din urmă, auzi motorul unui automobil şi a înţeles că era în siguranţă.

Maşina se apropia de el dinspre oraşul Assyut. Intră într-o curbă în raza vizuală a lui Wolff şi acesta îl recunoscu ca fiind un jeep militar. Pe măsură ce acesta se apropia, văzu uniformele armatei britanice purtate de militari şi înţelese că lăsase în urmă un pericol numai pentru a ajunge faţă în faţă cu altul.

Îşi impuse calmul. Am tot dreptul să fiu aici, gândi el. M-am născut la Alexandria. Prin naţionalitate sunt egiptean. Sunt proprietarul unei case în Cairo. Documentele mele sunt toate veritabile. Sunt un om bogat, un european şi un spion german în spatele liniilor inamice.

Jeepul se opri cu scârţâit de roţi într-un nor de praf. Unul dintre bărbaţi sări jos. Pe fiecare umăr al uniformei avea câte trei epoleţi: un căpitan. Arăta foarte tânăr şi mergea

cu un şchiopătat.

Căpitanul spuse:

— De unde naiba ai venit?

Wolff îşi puse jos valizele:

— Mi s-a stricat maşina pe drumul din deşert.

Căpitanul dădu din cap, acceptând pe loc această explicaţie: nu s-ar fi gândit nici el, nici nimeni altcineva că un european ar fi ajuns acolo mergând pe jos din Libia. El spuse:

— Arătaţi-mi documentele, vă rog.

Wolff i le dădu. Căpitanul le examină, apoi privi în sus. Wolff se gândi: a fost o scurgere de informaţii de la Berlin, iar acum fiecare ofiţer din Egipt mă caută pe mine; sau au schimbat hârtile de când am fost ultima oară pe aici şi ale mele sunt depăşite; sau...

— E în ordine, domnule Wolff, spuse căpitanul.

— De cât timp umblaţi pe jos?

Wolff înţelese că faţa sa răvăşită putea să-i aducă un dram de simpatie din partea altui european.

— De ieri după-amiază, spuse el cu o oboseală care nu era întru totul prefăcută. M-am pierdut.

— Ai stat afară toată *noaptea*? Căpitanul privi cu mai multă atenţie faţa lui Wolff. Doamne Dumnezeule, te cred

că ai stat. Hai să te luăm cu noi. Se întoarse spre jeep.

— Caporal, ia valizele domnului.

Wolff deschise gura ca să protesteze, dar o închise rapid. Un om care umblase toată noaptea ar fi fost mai mult decât fericit ca cineva să-i ia bagajul. Dacă ar fi protestat, asta nu numai că i-ar fi discreditat spusele, ci ar fi atras atenţia asupra valizelor. În timp ce caporalul le punea în spatele maşinii, Wolff îşi aminti cu o senzaţie de prăbuşire că nici măcar nu se obosise să le încuie. Cum putuse fi atât de neglijent? se gândi. Ştia răspunsul. Era încă în ton cu deşertul, unde erai norocos dacă vedeai oameni o dată pe săptămână şi ultimul lucru pe care aceştia s-ar fi gândit să-ţi fure era un radio transmiţător care trebuia conectat la o sursă de curent. Simţurile sale percepeau alte lucruri: urmărea mişcarea soarelui, mirosea aerul în căutarea apei, măsura distanţele pe care călătorea şi scruta orizontul, ca şi cum ar fi căutat un copac izolat la a cărui umbră să se poată odihni în timpul fierbinţelii din timpul zilei. Acum trebuia să uite de toate acestea şi să se gândească mai bine la poliţai şi documente şi încuietori şi minciuni.

Se hotărî să fie mai precaut pe viitor şi urcă în jeep.

Căpitanul urcă lângă el şi spuse şoferului:

— Înapoi în oraş.

Wolff decise să-şi întărească povestea. În timp ce jeepul se întorcea pe şoseaua prăfuită, el spuse:

— Aveţi nişte apă?

— Desigur. Căpitanul băgă mâna sub scaunul său şi scoase o sticlă de tinichea acoperită cu pâslă, ca o garafa mare de whiskey. Desfăcu capacul şi i-o întinse lui Wolff.

Wolff bău cu sete, înghiţind cel puţin jumătate de litru.

— Mulţumesc, spuse el, şi o dădu înapoi.

— Dar ştiu că ţi-a fost sete. Nu mă mir. Oh, apropo – sunt căpitanul Newman. Îşi întinse mâna.

Wolff i-o strânse şi se uită mai atent la acest bărbat. El chiar era tânăr – douăzeci şi ceva, la nimereală – cu o faţă proaspătă, cu un smoc de păr băieţesc şi cu un zâmbet; dar în purtarea sa era acea maturitate obosită care o au de timpuriu bărbaţii care luptă. Wolff îl întrebă:

— Ai văzut vreo luptă?

— Câteva. Căpitanul Newman îşi puse mâna pe genunchi.

— M-am rănit la picior la Cyrenaica, de aceea m-au trimis în oraşul ăsta dărăpănat. Se încruntă. Nu pot să spun că tânjesc să mă întorc în deşert, dar mi-ar plăcea să fac ceva mai bun decât asta, să păzesc prăvălia la sute de

mile de locul războiului. Singurele lupte pe care le vedem sunt cele dintre creştinii şi musulmanii din oraş. De unde ai accentul ăsta?

Întrebarea neaşteptată, care nu avea legătură cu ce se spusese înainte, îl luă pe Wolff prin surprindere. Asta şi fusese ideea, gândi el: căpitanul Newman era un tânăr cu mintea ascuţită. Din fericire, Wolff avea răspunsul pregătit.

— Părinţii mei au fost buri care au venit din Africa de Sud în Egipt. Am crescut vorbind africaans şi arabă. Ezită, nedorind să întreacă măsura dând prea multe explicaţii.

— Numele Wolff este olandez la origine; şi m-au botezat Alex după oraşul în care m-am născut.

Newman păru interesat la modul politicos.

— Şi ce te aduce aici?

Wolff se pregătise şi pentru această întrebare.

— Am interese de afaceri în mai multe oraşe ale Egiptului. Zâmbi. Îmi place să le fac vizite-surpriză.

Tocmai intrau în Assyut. După standardele egiptene, acesta era un oraş mare, cu fabrici, spitale, o universitate musulmană, o mănăstire faimoasă şi în jur de şaizeci de mii de locuitori. Wolff era pe cale să le ceară să-l lase la gară, când Newman îl feri de această greşeală.

— Ai nevoie de un garaj, spuse căpitanul. Te vom duce

la Nasif: el are un camion de remorcare.

Wolff se sili să spună:

— Mulţumesc. Înghiţi în sec. Încă nu gândea suficient de repede şi de eficient. Tare aş vrea să pot să mă adun, gândi; deşertul ăsta blestemat, el m-a încetinit. Se uită la ceas. Mai avea timp să treacă printr-un joc de şaradă la garaj şi să prindă trenul zilnic spre Cairo. Se gândi la ce urma să facă. Trebuia să intre în garaj, căci probabil Newman avea să-l urmărească. Apoi, soldaţii urmau să plece. Wolff trebuia să se intereseze de ceva piese de maşină, apoi să plece spre gară. Cu ceva noroc, Nasif şi Newman nu aveau să-şi compare notiţele cu privire la subiectul Alex Wolff.

Jeepul trecea pe străzile înguste şi aglomerate. Imaginea familiară a unui oraş egiptean îl mulţumea pe Wolff: hainele vesele de bumbac, femeile care purtau poveri pe capete, poliţaii plini de zel, durii ce purtau ochelari de soare, prăvăliile micuţe ce ieşeau în străzile desfundate, chioşcurile, maşinile lovite şi măgarii încărcaţi cu poveri. Se opriră în faţa unui şir de clădiri joase, construite din cărămizi de lut. Drumul era blocat pe jumătate de un camion antic şi rămăşiţele unui Fiat ce părea să fi fost victima canibalilor. Un băiat lucra la un

cuzinet cu o cheie, şezând pe pământ chiar lângă intrare.

Newman spuse:

— Mă tem că va trebui să te las aici; mă cheamă datoria.

Wolff îi strânse mâna.

— Mi-ai fost de ajutor.

— Nu-mi place să te las baltă aşa, continuă Newman. Ai avut ghinion. Se încruntă, apoi faţa i se lumină. Să-ţi zic cum facem – îl las pe caporalul Cox să aibă grijă de tine.

Wolff spuse:

— Tare drăguţ, dar nu...

Newman nu îl mai asculta.

— Ia bagajele domnului, Cox, şi fii atent. Vreau să ai grijă de el – şi să nu laşi nimic pe mâinile negrilor, înţelegi?

— Am înţeles, să trăiţi! spuse Cox.

Wolff mormăi dezaprobator în sine. Acum avea să mai întârzie în timp ce avea să încerce să scape de caporal. Politeţea lui Newman începea să devină un inconvenient – putea oare ca aceasta să fie intenţionată?

Wolff şi Cox coborâră, iar jeepul porni. Wolff intră în atelierul lui Nasif, iar Cox îl urmă, ducând valizele.

Nasif era un tânăr zâmbitor într-o galabiya soioasă, lucrând la bateria unei maşini la lumina unei lămpi de

petrol. Le vorbi în engleză:

— Doriţi închiriaţi un superb automobil? Fratele meu avut Bentley.

Wolff îl întrerupse într-o arabă egipteană rapidă.

— Maşina mea s-a stricat. Mi s-a spus că ai un camion de remorcare.

— Da. Putem porni chiar acum. Unde este maşina?

— Pe drumul spre deşert, patruzeci sau cincizeci de mile de oraş. Este un Ford. Dar noi nu venim cu tine. Îşi scoase portofelul şi îi dădu lui Nasif o bancnotă de o liră. Mă vei găsi la Grand Hotel, lângă gară, atunci când te întorci.

Nasif luă banii cu vioiciune.

— Foarte bine! Plec chiar acum!

Wolff dădu scurt din cap şi se întoarse. Ieşind din atelier cu Cox în urma sa, el consideră implicaţiile acestei scurte conversaţii cu Nasif. Mecanicul urma să iasă în deşert cu camionul şi să caute maşina pe şosea. În cele din urmă, avea să se întoarcă la Grand Hotel pentru a-şi mărturisi eşecul. Urma să afle că Wolff plecase. Avea să considere că fusese plătit suficient de bine pentru ziua pierdută, dar asta nu avea să îl oprească de la a povesti tuturor despre Fordul şi şoferul său, amândouă dispărute. Probabil că toate astea aveau să ajungă mai devreme sau mai târziu

la urechile căpitanului Newman. Newman nu prea avea să ştie ce să creadă despre toate acestea, dar cu siguranţă avea să considere că era un mister care trebuia investigat.

Dispoziţia lui Wolff se strică, pe măsură ce înţelese că planul său de a trece neobservat în Egipt era posibil să fi eşuat.

Prin urmare, trebuia să se folosească la maximum de ce mai rămăsese din acest plan. Se uită la ceas. Mai avea încă timp să prindă trenul. Putea să scape de Cox în holul hotelului, apoi să ia ceva de mâncare şi de băut, în timp ce acesta îl aştepta, toate astea dacă era destul de rapid.

Cox era un bărbat scund, cu tenul întunecat, cu un soi de accent britanic regional, pe care Wolff nu putu să îl identifice. Părea să aibă vârsta lui Wolff şi, deoarece era încă un caporal, probabil că nu era prea inteligent. În timp ce îl urma pe Wolff prin Midan el-Mahatta, spuse:

— Cunoaşteţi oraşul acesta, domnule?

— Am mai fost pe aici, răspunse Wolff.

Intrară în Grand Hotel. Cu cele douăzeci şi şase de camere pe care le avea, acesta era cel mai mare dintre cele două hoteluri din oraş. Wolff se întoarse spre Cox. Îţi mulţumesc, caporal. Cred că acum te poţi întoarce la treabă.

— Nu-i nicio grabă, domnule, spuse Cox cu veselie. Vă duc sus bagajele.

— Sunt sigur că au aici hamali.

— Dacă aş fi în locul dumitale, nu m-aş încrede în ei.

Situaţia devenea din ce în ce mai mult asemenea unui coşmar sau unei farse, în care oameni bine intenţionaţi îl forţau să adopte un comportament lipsit de bun simţ, ca urmare a unei mici minciuni. Se întrebă din nou dacă aceasta era ceva accidental şi, cu o îngrozitoare absurditate, îi trecu prin minte că poate ei ştiau totul şi numai se jucau cu el.

Înlătură însă acest gând şi îi vorbi lui Cox cu atât de mult calm cât putu el să se sileascâ în acel moment.

— Ei bine, îţi mulţumesc.

Se întoarse spre tejghea şi ceru o cameră. Se uită la ceas: mai avea cincisprezece minute. Completă rapid formularul, dând o adresă falsă din Cairo – exista posibilitatea ca căpitanul Newman să uite adresa de pe cartea sa de identitate, iar Wolff nu dorea să îi lase o amintire.

Un hamal nubian îi conduse sus, în cameră. Wolff îi dădu bacşişul în faţa uşii. Cox puse valizele pe pat.

Wolff îşi scoase portofelul: poate că şi Cox aştepta un

bacşiş.

— Ei bine, caporal, începu el, mi-ai fost de mare ajutor.

— Lăsaţi-mă să vă despachetez valizele, domnule, spuse Cox. Căpitanul mi-a spus să nu las nimic în seama negrilor.

— Nu, mulţumesc, spuse Wolff cu fermitate. Vreau să mă întind chiar acum.

— Dar puteţi să vă întindeţi, insistă generos Cox. Nu-mi va lua...

— Nu o deschide!

Cox tocmai ridica capacul valizei. Wolff băgă mâna în sacou, gândind: *Să-l ia naiba* şi *Am dat-o în bară* şi *Ar fi trebuit să o închid* şi *Pot să fac asta fără zgomot?* Caporalul se holba la grămezile de bancnote englezeşti noi care umpleau valiza mică. El spuse:

— Sfinte Dumnezeule, dumneata eşti plin de bani! Lui Wolff îi trecu prin minte, chiar pe măsură ce se apropia, că Cox nu văzuse în viaţa lui atât de mulţi bani. Cox porni să se întoarcă, spunând:

— Ce vrei cu toţi aceşti... Wolff scoase cuţitul curbat de beduin, care licări metalic în mâna sa, în timp ce privirea lui o întâlni pe cea a lui Cox, iar Cox tresări şi deschise gura ca să strige; apoi, lama ascuţită tăie adânc carnea moale a gâtului lui Cox, iar strigătul lui de groază se

transformă într-un horcăit cu sânge când acesta muri; Wolff nu simţea nimic, numai dezamăgire.

CAPITOLUL 2

Era luna mai, iar khamsinii înfloreau, vântul sufla fierbinte şi plin de praf dinspre sud. Stând în picioare sub duş, lui William Vandam îi trecu prin cap gândul deprimant: acesta urma să fie singurul moment din întreaga zi când simţea răcoarea. Opri apa şi se uscă rapid. Corpul îi era plin de mici dureri. Jucase cricket cu o zi înainte, prima dată după mulţi ani. Serviciile Secrete adunaseră o echipă care să joace cu medicii de la spital – îl numiseră un meci al spionilor împotriva vracilor – şi Vandam, stând pe margine, fusese împins în timp ce medicii loveau mingea, trimiţând-o prin tot parcul. Acum trebuia să recunoască că nu avea o condiţie fizică prea bună. Ginul îi secătuise puterea, iar ţigările îi scurtaseră respiraţia şi avea prea multe griji pe cap ca să se concentreze prea tare asupra meciului, aşa cum acest joc o cere.

Îşi aprinse o ţigară, tuşi, apoi începu să se bărbierească, întotdeauna fuma în timp ce se rădea – aceasta era unica modalitate de a scăpa de monotonia şi plictisul acestei activităţi zilnice inevitabile. Cu cincisprezece ani în urmă jurase că îşi va lăsa barbă imediat ce va ieşi din armată,

dar el încă mai era în armată.

Se îmbrăcă în uniforma de fiecare zi: sandale grele, şosete, cămaşă stil safari şi pantaloni scurţi cu o bucată ce se putea îndoi în jos şi încheia sub genunchi ca protecţie împotriva ţânţarilor. Nimeni nu folosea niciodată aceste bucăţi, iar ofiţerii mai tineri de obicei le tăiau jos pentru că arătau atât de ridicol.

Lângă pat, pe jos, era o sticlă goală de gin. Vandam o privi, simţindu-se dezgustat de sine: era prima dată când luase sticla în pat cu el. O luă de pe jos, îi puse capacul şi o aruncă la gunoi. Apoi coborî.

Gaafar era în bucătărie, preparând ceaiul. Servitorul lui Vandam era un copt bătrân, chel, cu mers târşâit şi cu pretenţii de majordom englez. El nu avea să fie niciodată asemenea unui majordom englez, dar avea puţină demnitate şi era cinstit, calităţi pe care Vandam nu le găsise la servitorii egipteni.

Vandam spuse:

— Billy e sus?

— Da domnule, vine jos.

Vandam dădu din cap. Pe maşina de gătit fierbea un vas mic cu apă. Vandam puse în el un ou să fiarbă şi potrivi cronometrul. Tăie două felii dintr-o franzelă de tip

englezesc şi le prăji. Unse cu unt feliile de pâine prăjită şi le tăie fâşii, apoi scoase oul din apă şi îl „decapită”.

Billy intră în bucătărie şi spuse:

— Bună dimineaţa, tată.

Vandam îi zâmbi fiului lui de zece ani.

— Neaţa. Micul dejun e gata.

Băiatul începu să mănânce. Vandam şedea la marginea opusă a mesei cu o ceaşcă de ceai în mână, privindu-l. Mai nou, dimineţile, Billy arăta obosit. Cu un timp în urmă, el fusese de fiecare dată odihnit dimineaţa. Oare nu dormea bine? Sau pur şi simplu metabolismul său se transforma din ce în ce mai mult în acela al unui adult? Poate că obişnuia numai să rămână treaz seara mai multă vreme, citind romane poliţiste sub cearşaf, la lumina lanternei.

Oamenii spuneau că Billy este ca tatăl său, dar Vandam nu vedea nicio asemănare. Vedea însă asemănări cu mama lui Billy: ochii de culoare gri, pielea delicată şi expresia vag arogantă care îi apărea pe chip atunci când cineva îl supăra.

Vandam îi pregătea întotdeauna fiului său micul dejun. Servitorul ar fi putut foarte bine să aibă grijă de băiat şi, de cele mai multe ori, o şi făcea; dar lui Vandam îi plăcea să păstreze pentru el acest mic ritual. De multe ori, acesta

era unicul moment din zi când era cu Billy. Nu vorbeau prea mult Billy mânca, iar Vandam fuma – dar asta nu avea importanţă: important era că stăteau câtva timp împreună, la începutul fiecărei zile.

După micul dejun, Billy se spălă pe dinţi, în timp ce Gaafar scoase motocicleta lui Vandam. Billy se întoarse purtând şapca pentru şcoală, iar Vandam îşi puse şapca de la uniformă. Cum făceau în fiecare zi, şi acum se salutară. Billy spuse:

— Da, să trăiţi – să mergem şi să câştigăm războiul.

Apoi ieşiră.

Biroul maiorului Vandam era la Gray Pillars, o clădire dintr-un grup de construcţii înconjurate de garduri de sârmă ghimpată, care formau cartierul general din Orientul Mijlociu. Când sosi, pe biroul lui se afla un raport despre un incident. Se aşeză, îşi aprinse o ţigară şi începu să citească. Raportul fusese trimis din Assyut, la trei sute de mile spre sud, şi, la început, Vandam nu înţelese de ce fusese dat în grija Serviciului Secret. O patrulă luase de pe drum un european care făcea autostopul şi care ucisese apoi un caporal cu un cuţit. Corpul fusese descoperit seara trecută, imediat după ce absenţa caporalului fusese observată, dar aceasta se întâmpla la câteva ore de la

momentul morţii. Bărbatul căruia i se potrivea descrierea autostopistului îşi cumpărase un bilet spre Cairo la gară, dar când corpul a fost găsit, trenul sosise deja la Cairo şi ucigaşul dispăruse în forfota oraşului.

Nu existau indicii cu privire la motivul crimei.

Forţele poliţiei egiptene şi poliţia militară britanică făceau deja investigaţii la Assyut, iar colegii lor de la Cairo aveau să afle, ca şi Vandam, detalii despre incident chiar în acea dimineaţă. Dar de ce trebuiau să fie implicate Serviciile Secrete?

Vandam se încruntă şi începu să se gândească. Un european este „cules” din deşert. El spune că i s-a stricat maşina. Se cazează la un hotel. Pleacă după câteva minute şi ia un tren. Maşina lui nu este găsită. Cadavrul unui soldat este descoperit în acea noapte în camera de hotel.

Dar de ce?

Vandam ridică receptorul şi sună la Assyut. Centralistei din tabăra militară îi luă câteva minute să-l găsească pe căpitanul Newman, dar în cele din urmă fu găsit la arsenal şi fu chemat la telefon.

Vandam îi spuse:

— Crima aceasta mi se pare că a fost săvârşită de unul

a cărui acoperire a fost distrasă.

— La asta m-am gândit şi eu, domnule, spuse Newman. Părea să fie un bărbat tânăr. De aceea am trimis raportul la Serviciile Secrete.

— Bine gândit. Spune-mi, ce impresie ţi-a făcut omul?

— Era un bărbat înalt.

— Am descrierea pe care i-ai făcut-o chiar aici – înalt de şase picioare, înjur de şaptezeci de kilograme, ochi castanii şi păr şaten – dar asta nu-mi spune ce fel de om era.

— Înţeleg, spuse Newman. Păi, să fiu sincer, la început nu am avut nici cea mai mică suspiciune cu privire la el. Părea tare obosit, lucru care se potrivea cu povestea lui despre faptul că i s-a stricat maşina pe drumul de deşert, dar în afară de asta părea un cetăţean de treabă: un bărbat alb, îmbrăcat în mod decent, care vorbea elevat, cu un accent despre care el spunea că este olandez, de fapt africaans. Documentele lui erau perfecte – sunt şi acum foarte sigur că nu erau false.

— Dar...?

— Mi-a spus că îşi vedea de afaceri în Egiptul de Sus.

— Destul de plauzibil.

— Da, numai că mie nu mi se părea a fi genul care îşi

petrece zilele investind în câteva prăvălii, în nişte fabrici mici sau în plantaţii de bumbac. Era mai degrabă tipul de om de oraş: dacă ar fi avut bani, mi se părea că i-ar fi investit mai degrabă la bursa londoneză sau într-o bancă din Elveţia. Pur şi simplu nu mi se părea a fi un mic afacerist neînsemnat... Ştiu că e foarte vag, domnule, dar înţelegeţi ce vreau să zic?

— Desigur. Newman pare a fi un tip inteligent, se gândi Vandam. Cum de rămăsese la Assyut?

Newman continuă:

— Şi apoi, mi-a trecut prin cap că el a apărut dinspre deşert şi că nu prea ştiam de unde a venit de fapt... aşa că i-am spus bătrânului Cox să stea cu el, cu pretextul că vrea să-l ajute, ca să se asigure că nu avea să facă ceva înainte ca noi să avem ocazia să-i verificăm datele. Bineînţeles că ar fi trebuit să-l arestez pe omul acesta, dar sincer, domnule, în acel moment nu aveam decât o foarte vagă bănuială.

— Nu cred că te învinuieşte cineva, căpitane, spuse Vandam. Ai făcut bine că ţi-ai amintit numele şi adresa din documentele lui. Alex Wolff, Villa Ies Oliviers, Garden City, adevărat?

— Da, domnule.

— În ordine, ţine-mă la curent cu ce se mai află pe la voi, poţi?

— Da, domnule.

Vandam închise. Suspiciunile lui Newman se potriveau cu ce îi spuneau instinctele despre această crimă. Decise să-i vorbească superiorului său. Ieşi din biroul lui, ducând cu sine raportul despre incident.

Serviciile Secrete erau conduse de un brigadier cu titlul de director al Serviciilor Secrete. El avea doi adjuncţi: unul pentru Departamentul Operaţional, unul pentru Serviciul Secret. Aceştia erau ambii colonei. Şeful lui Vandam, locotenent-colonelul Bogge, intra sub incidenţa Serviciilor Secrete. Bogge era responsabil de securitatea personalului şi cea mai mare parte a timpului său o petrecea administrând aparatul de cenzură. Vandam se ocupa de scurgerile de informaţii prin alte mijloace decât scrisorile. El şi oamenii lui aveau câteva sute de agenţi în Cairo şi Alexandria; în cele mai multe cluburi şi baruri exista un chelner care era pe statul lui de plată, avea informatori printre membrii personalului din casele celor mai importanţi politicieni arabi, valetul regelui Farouk lucra pentru Vandam, la fel şi cel mai bogat hoţ din Cairo. Pe el îl interesa cine vorbea prea mult şi cine asculta; şi, printre

cei ce ascultau, ţinta lui erau naţionaliştii arabi. Părea însă că bărbatul misterios din Assyut prezenta un alt fel de ameninţare.

Cariera din timp de război a lui Vandam se remarcase printr-un spectaculos succes şi un mare eşec. Eşecul avusese loc în Turcia. Rashid Ali fugise în Turcia, din Irak. Nemţii voiau să-l scoată de acolo şi să-l folosească pentru a face propagandă; britanicii voiau ca el să nu mai fie în centrul atenţiei; iar turcii nu voiau să se pună rău nici cu unii, nici cu alţii. Sarcina lui Vandam fusese să se asigure că Ali rămânea în Istanbul, dar Ali schimbase hainele cu un agent neamţ şi se strecurase afară din ţară, chiar pe sub nasul lui Vandam. Câteva zile mai târziu, el ţinea discursuri propagandistice Orientului Mijlociu prin radioul nazist. Vandam îşi răscumpărase într-o oarecare măsură greşeala la Cairo. De la Londra i se spusese că aveau motive să creadă că exista acolo o scurgere de informaţii, iar după trei luni de investigaţii chinuitoare, Vandam descoperise că un diplomat american trimitea rapoarte la Washington, într-un cod ce fusese descoperit. Codul fusese schimbat, scurgerea de informaţii fusese oprită, iar Vandam fusese promovat la gradul de maior.

Dacă ar fi fost un civil, sau chiar un soldat în rezervă, ar

fi fost mândru de acest triumf şi s-ar fi împăcat cu înfrângerea de dinainte; şi ar fi spus: „Uneori pierzi, alteori câştigi”. Dar pe timp de război, greşelile unui ofiţer duceau la moartea unor oameni. Ca urmare a afacerii cu Ali Rashid, un agent fusese ucis, o femeie, iar Vandam nu reuşise să-şi ierte această greşeală.

Bătu la uşa locotenent-colonelului Bogge şi intră. Reggie Bogge era un bărbat scund, îndesat, pe la cincizeci de ani, cu o uniformă imaculată şi părul negru dat cu briantină. Avea o tuse nervoasă pe care o folosea atunci când nu ştia ce să zică, lucru care se întâmpla destul de des. Şedea în spatele unui uriaş birou curbat – mai mare chiar decât acela al directorului Serviciilor Secrete. Dispus întotdeauna să stea la poveşti mai degrabă decât să lucreze, el îi arătă lui Vandam un scaun. Luă în mână o minge de cricket de culoare roşu-aprins şi începu să o treacă dintr-o mână în alta.

— Ai jucat bine ieri, spuse.

— Nici tu nu te-ai lăsat, răspunse Vandam. Era adevărat: Bogge fusese singurul jucător bun al echipei Serviciilor Secrete şi numai datorită lui câştigaseră câteva puncte. Dar războiul îl câştigăm?

— Mi-e teamă că am numai câteva nenorocite de veşti

rele. Instructajul de dimineaţă nu avusese încă loc, dar Bogge auzea întotdeauna dinainte veştile din zvonuri.

— Ne aşteptam ca Rommel să atace Linia Gazala. Ar fi trebuit să ne gândim mai bine – tipul ăsta niciodată nu luptă cinstit. A înconjurat flancul nostru de sud, a ocupat cartierul general de la Seventh Armored şi l-a luat prizonier pe generalul Messervy.

Era o poveste familiară şi Vandam se simţi deodată obosit.

— Ce măcel, spuse.

— Din fericire nu a reuşit să ajungă până la coastă, deci diviziile de Linia Gazala nu au fost izolate complet. Totuşi...

— Totuşi, când îl vom opri?

— Nu va ajunge prea departe. Era o remarcă idioată: Bogge pur şi simplu nu voia să-şi critice generalii. Ce ai acolo?

Vandam îi dădu raportul.

— Propun să mă ocup eu în continuare de problema aceasta.

Bogge citi raportul, apoi îşi ridică privirea; faţa sa era lipsită de expresie.

— Nu văd rostul.

— Pare să fie vorba despre cineva sub acoperire, care a

fost descoperit.

— Poftim?

— Nu există un motiv al crimei, de aceea trebuie să speculăm, explică Vandam. Iată una din posibilităţi: autostopistul nu era cine a spus că este, caporalul a descoperit acest lucru şi atunci autostopistul l-a ucis pe caporal.

— Nu era cine a spus că este – vrei să spui că era un spion? Bogge râse. Şi cum crezi că a ajuns la Assyutcu paraşuta? Sau a făcut o plimbare până acolo?

Asta-i problema când încerci să-i explici ceva lui Bogge, gândi Vandam: trebuia să ia în râs orice idee, ca o scuză pentru faptul că nu el fusese acela care o gândise. Nu e imposibil ca un avion mic să fi putut trece graniţa. Şi nu e imposibil nici să traversezi deşertul.

Bogge trimise prin aer raportul, peste întinderea vastă a biroului său.

— Nu foarte probabil, după mine, spuse. Nu mai pierde timpul cu asta.

— Foarte bine, domnule. Vandam culese de pe jos raportul, suprimându-şi mânia frustrată. Conversaţiile cu Bogge se transformau întotdeauna într-un concurs de „cine înscrie mai multe puncte” şi lucrul cel mai inteligent

era să nu intre în acest joc.

— Voi cere poliţiei să ne ţină la curent cu felul în care progresează – copii ale memoriilor şi aşa mai departe, pentru dosar.

— Da. Bogge nu obiecta niciodată când era vorba de a-i pune pe oameni să-i trimită copii pentru dosar: îi dădea posibilitatea să-şi bage nasul în toate, fără să trebuiască să-şi asume responsabilitatea.

— Ascultă, ce zici să aranjăm nişte antrenamente de cricket? Am observat ieri că au nişte plase şi alte cele. Aş vrea să punem la punct echipa şi să mai organizăm nişte meciuri.

— E o idee bună.

— Vezi dacă poţi să organizezi ceva, în ordine?

— Da, să trăiţi. Vandam ieşi.

Pe drumul înapoi spre biroul său se gândi cum putea administraţia armatei britanice să promoveze în postul de locotenent-colonel un om cu capul atât de gol precum Reggie Bogge. Tatăl lui Vandam, care fusese caporal în primul război mondial, spusese că soldaţii britanici erau „lei conduşi de măgari”. Câteodată, Vandam se gândea că acest lucru era şi acum valabil. Dar Bogge nu era pur şi simplu îngust la minte. Câteodată lua decizii greşite,

pentru că nu era suficient de inteligent pentru a lua decizia corectă; dar lui Vandam i se părea că, de cele mai multe ori, Bogge lua decizii greşite pentru că juca de fapt un alt joc, fie că încerca să apară într-o lumină favorabilă, fie că încerca să fie superior, Vandam nu prea ştia care din cele două.

O femeie într-un halat alb de spital îl salută, iar el îi întoarse salutul distrat. Femeia spuse:

— Maiorul Vandam, nu-i aşa?

El se opri şi o privi. Fusese una dintre spectatoarele meciului de cricket, iar el îşi aminti numele ei.

— Dr. Abuthnot, spuse el. Bună dimineaţa. Era o femeie înaltă, calmă, cam de vârsta lui. Îşi amintea că femeia era chirurg – foarte neobişnuit pentru o femeie, chiar şi pe timp de război – şi că avea gradul de căpitan.

Ea spuse:

— Ai muncit din greu ieri.

Vandam zâmbi.

— Şi astăzi sufăr din pricina asta. Dar m-am simţit bine.

— Şi eu. Avea o voce joasă, precisă şi foarte multă încredere în sine. Ne vom vedea vineri?

— Unde?

— La recepţia de la Uniune.

— Ah! Uniunea Anglo-Egipteană, un club pentru europenii plictisiţi, făcea încercări ocazionale de a-şi justifica numele prin organizarea unor recepţii pentru o serie de oaspeţi egipteni. Mi-ar plăcea să vin. La ce oră?

— Ora cinci, ora ceaiului.

Vandam era profesional interesat: era o ocazie cu care egiptenii puteau auzi zvonuri din interiorul Serviciilor Secrete, iar acestea includeau uneori informaţii folositoare duşmanului.

— Voi veni, răspunse.

— Minunat. Ne vedem acolo. Se întoarse.

— Abia aştept, spuse Vandam spatelui ei. O privi cum se îndepărta, întrebându-se ce purta pe sub halatul de spital. Era îngrijită, elegantă şi stăpână pe sine: îi amintea de soţia lui.

Intră în biroul său. Nu avea nici cea mai mică intenţie de a organiza un antrenament de cricket şi nu avea nicio intenţie să abandoneze cazul crimei de la Assyut. Bogge putea să meargă la naiba. Vandam avea să se apuce de treabă.

Mai întâi vorbi din nou cu căpitanul Newman şi îi spuse să se asigure că descrierea lui Alex Wolff avea să circule într-un teritoriu cât mai larg.

Sună la poliţia egipteană şi află că urmau să verifice chiar în ziua aceea hotelurile din Cairo.

Contactă departamentul de securitate pe câmpul de luptă şi le ceru să fie mai atenţi la verificarea documentelor la punctele lor de control pentru următoarele zile.

Îi spuse casierului general britanic să fie mai atent la banii falşi.

Îi avertiză pe cei de la serviciul de comunicaţii, care ascultau convorbirile, să fie atenţi la un nou transmiţător local; şi se gândi câteva clipe cât de bine ar fi fost dacă s-ar fi rezolvat problema găsirii locului de unde se transmite numai cu ajutorul transmisiilor.

În cele din urmă, îl puse pe un sergent din subordinea sa să meargă pe la toate magazinele de radiouri din Egiptul de Jos – nu erau foarte multe – şi să le ceară să raporteze orice vânzare de componente sau echipamente care ar putea fi folosite pentru a realiza sau a repara un transmiţător.

Apoi, porni spre Villa Ies Oliviers.

Casa îşi primise numele de la o mică grădină de pe partea opusă a străzii, unde un crâng de măslini era tocmai în floare, răspândind petale albe în iarba maronie,

uscată.

Casa era înconjurată de un perete înalt, întrerupt de o poartă de lemn. Folosind ornamentele ca scări, Vandam se căţără peste poartă şi îşi dădu drumul pe cealaltă parte, într-o curte largă.

În jurul lui, pereţii albi erau neîngrijiţi şi plini de murdărie, ferestrele erau acoperite cu obloane de pe care se cojea vopseaua. Merse până în mijlocul curţii şi se uită la fântâna de piatră. O şopârlă verde ca smaraldul se furişă prin bazinul gol.

În casă nu se locuise de cel puţin un an.

Vandam ridică un oblon, sparse un geam, îşi băgă mâna ca să-l deschidă şi se căţără în casă peste pervazul geamului.

Nu pare să fie casa unui european, gândi în timp ce traversa camerele întunecate şi răcoroase. Nu existau trofee de vânătoare pe pereţi, nici şiruri ordonate de romane de Agatha Christie sau Dennis Wheatley, îmbrăcate în colicile deschise la culoare, nici garnituri de trei piese importate de la Maples sau Harrods. În schimb, camera era mobilată cu perne mari şi mese joase, covoare ţesute de mână şi tapiserii atârnate pe perete.

La etaj găsi o uşă încuiată. Îi luă trei sau patra minute

până reuşi să o deschidă cu lovituri de picior. În spatele uşii era un birou.

Camera era curată şi pusă în ordine, cu câteva piese de mobilier de lux: un divan lat şi jos, acoperit cu catifea, o măsuţă de cafea cioplită manual, trei lămpi antice care se potriveau cu mobila, o piele de urs întinsă pe jos, un birou minunat încrustat şi un scaun de piele.

Pe birou era un telefon, o sugativă albă, nefolosită, un stilou cu mâner de fildeş şi o călimară goală. În sertarul de la birou, Vandam găsi rapoarte ale unor companii din Elveţia, Germania şi Statele Unite. Un serviciu delicat de cafea din aramă de pe o măsuţă era plin de praf. Pe un raft, în spatele biroului, erau cărţi în mai multe limbi: romane franţuzeşti din secolul al nouăsprezecelea, Micul Dicţionar Oxford, un volum a ceea ce îi părea lui Vandam poezie arabă, cu ilustraţii erotice, şi Biblia în germană.

Nu existau documente personale.

Nu existau scrisori.

Nu exista în casă nici măcar o singură fotografie.

Vandam se aşeză în scaunul moale de piele din spatele biroului şi cuprinse camera cu privirea. Era o cameră masculină, căminul unui orăşean intelectual, un om care era pe de o parte îngrijit, precis şi ordonat, şi pe de altă

parte sensibil şi senzual.

Vandam era intrigat.

Un nume european, o casă în întregime arabă. Un pamflet despre investirea în maşinării pentru afaceri, o carte de versuri în arabă. Un vas de cafea antic şi un telefon modern. O mulţime de informaţii despre o persoană, dar niciun indiciu care ar putea să-l ajute să-l găsească pe acest om.

În cameră fusese făcut curat cu multă grijă.

Ar fi trebuit să existe extrase de conturi de la bănci, facturi de la comercianţi, un certificat de naştere şi un testament, scrisori de la o amantă sau fotografii ale părinţilor sau ale copiilor. Omul adunase toate aceste lucruri şi le luase cu sine, nelăsând nicio urmă a identităţii sale, ca şi cum ar fi ştiut că într-o zi, cineva urma să îl caute.

Vandam spuse cu voce tare: „Cine eşti tu, Alex Wolff?”

Se ridică de pe scaun şi ieşi din birou. Trecu din nou prin casă şi prin curtea fierbinte şi prăfuită. Se căţără din nou pe gard şi îşi dădu drumul în stradă. Pe partea opusă a străzii, un arab într-o galabiya cu dungi verzi stătea cu picioarele încrucişate pe pământ, la umbra măslinilor, privindu-l nepăsător pe Vandam. Acesta nu simţi niciun

impuls de a explica faptul că intrase prin efracţie în acea casă, din cauza unor probleme oficiale: uniforma unui ofiţer britanic era o autoritate suficient de mare pentru a face orice în acest oraş. Se gândi la celelalte surse de la care putea să afle informaţii despre posesorul acestei case: documente ale municipalităţii, informaţii de la comercianţii locali, care e posibil să fi făcut livrări la acea adresă atunci când casa fusese locuită; chiar şi vecinii. Avea să-şi pună doi subalterni să se ocupe de această problemă şi să-i spună lui Bogge o poveste ca să aibă o acoperire. Se urcă pe motocicletă şi o porni. Motorul bârâi cu entuziasm, iar Vandam o luă din loc.

CAPITOLUL 3

Plin de mânie şi disperare, Wolff îl privi pe ofiţerul britanic cum se îndepărta pe motocicletă, în timp ce stătea în faţa casei lui.

Îşi amintea cum fusese casa atunci când el era băiat, plină de viaţă, de gălăgie şi râsete. Lângă poarta mare de lemn stătea întotdeauna de gardă un uriaş cu piele neagră, din sud, şezând pe pământ, nepăsător la căldură. În fiecare dimineaţă, un bătrân cuvios, aproape orb, recita în curte un capitol din Coran. La răcoarea arcadei din trei părţi, bărbaţii din familie şedeau pe divane joase şi fumau din narghilele, în timp ce servitorii aduceau cafea în carafe cu gâturile lungi. Un alt bărbat stătea de gardă la uşa haremului, în spatele căreia femeile se plictiseau sau se îngrăşau. Zilele erau lungi şi călduroase, familia era bogată şi copiii erau răsfăţaţi.

Ofiţerul britanic, cu pantalonii lui scurţi şi cu motocicleta, cu faţa lui arogantă şi ochii scrutători ascunşi în umbra şepcii de la uniformă, intrase şi violase parcă chiar copilăria lui Wolff. Wolff şi-ar fi dorit să vadă faţa acelui om, căci ar fi vrut să-l ucidă într-o zi.

Se gândise la acest loc pe tot parcursul călătoriei sale.

În Berlin şi Tripoli şi El Agela, în durerea şi chinul traversării deşertului, în teama şi graba cu care plecase din Assyut, vila reprezentase un refugiu unde se simţea în siguranţă, un loc unde putea să se odihnească şi să se cureţe, să se împlinească la finalul călătoriei. Abia aşteptase să se întindă în baie şi să soarbă cafea în curte şi să aducă acasă femei în patul acela mare.

Acum trebuia să plece şi să rămână plecat.

Stătuse afară toată dimineaţa, plimbându-se pe stradă sau şezând la umbra măslinilor, în eventualitatea în care căpitanul Newman îşi amintise adresa şi trimisese pe cineva să percheziţioneze casa; şi cumpărase înainte o galabiya, ştiind că dacă avea să vină cineva, ei urmau să caute un european, nu un arab.

Fusese o greşeală să-şi arate actele adevărate. Putea să vadă şi cu spatele acest lucru. Problema era că nu avusese încredere în falsurile Abwehr. Întâlnindu-se şi lucrând cu alţi spioni, auzise poveşti de groază despre greşeli evidente în documentele făcute de Serviciile Secrete germane: tipărire cu pete de cerneală, hârtie de calitate inferioară, chiar greşeli de ortografie în cazul unor cuvinte englezeşti uzuale. La şcoala de spioni, unde fusese trimis pentru cursul despre codul aparatelor fără fir, existase

zvonul că orice poliţai din Anglia ştia că o anumită serie de numere de pe o cartelă de raţie identifica purtătorul ca şi spion german.

Wolff cântărise alternativele şi o alesese pe aceea care i se păruse cel mai puţin riscantă. Se înşelase, iar acum nu avea niciun loc unde să meargă.

Se ridică în picioare, îşi ridică valizele şi porni la drum.

Se gândi la familia lui. Mama şi tatăl său vitreg muriseră, dar avea trei fraţi vitregi şi o soră vitregă la Cairo. Pentru ei ar fi greu să-l ascundă. Urmau probabil să fie interogaţi imediat ce britanicii îşi dădeau seama de identitatea posesorului vilei, lucru care se putea întâmpla chiar în acea zi; şi, deşi ei ar fi minţit probabil ca să-l protejeze, servitorii lor însă cu siguranţă ar fi vorbit. Mai mult, nu putea avea încredere în ei în totalitate, căci atunci când tatăl lui vitreg murise, Alex, ca şi fiul cel mai vârstnic, primise casa şi o parte din moştenire, deşi era european şi un fiu mai degrabă adoptat decât unul natural. Existase o doză de nemulţumire, întâlniri cu avocaţi; Alex rămăsese ferm şi ceilalţi niciodată nu îl iertaseră cu adevărat pentru asta.

Se gândi să se cazeze la Hotelul Shepheard s. Din nefericire însă, era sigur că şi poliţia se gândise la asta: la

hotel exista deja probabil descrierea ucigaşului de la Assyut. Iar celelalte hoteluri mai importante urmau să o aibă şi ele cât de repede. Asta lăsa posibilitatea pensiunilor. Dacă erau sau nu avertizaţi depindea de cât de meticuloşi voiau să fie cei de la poliţie. Şi, deoarece britanicii erau implicaţi, poliţia s-ar putea să se simtă obligată să fie meticuloasă. Totuşi, administratorii hotelurilor mici erau deseori prea ocupaţi pentru a da prea multă atenţie unor poliţai indiscreţi.

Părăsi Garden City şi o luă spre centrul oraşului. Străzile erau chiar mai aglomerate şi mai gălăgioase decât atunci când plecase din Cairo. Erau foarte multe uniforme – nu numai britanice, ci şi australiene, neo-zeelandeze, poloneze, iugoslave, palestiniene, indiene şi greceşti. Fetele egiptene, subţiri şi îndrăzneţe, în haine lungi şi încărcate cu bijuterii, concurau cu succes cu fetele europene cu feţe roşii şi abătute. Printre femeile de vârstă mijlocie, lui Wolff i se părea că parcă mai puţine purtau roba şi vălul negre, tradiţionale. Bărbaţii încă se mai salutau în acea manieră exuberantă, rotindu-şi spre exterior braţul drept, înainte de a-şi împreuna mâinile cu o bătaie zgomotoasă din palme, strângându-şi mâinile timp de cel puţin un minut sau două, în timp ce cu stânga îl

apucau pe celălalt de umăr, vorbind agitat. Cerşetorii şi vânzătorii ambulanţi lucrau din plin, profitând de influxul de europeni naivi.

Deoarece purta galabiya, Wolff era imun, dar străinii erau asaltaţi de şchiopi, femei cu bebeluşi pe care se aşezau muştele, băieţi care lustruiau pantofi sau bărbaţi care vindeau orice, de la lame de ras folosite la stilouri uriaşe, în care garantau că se poate umple cerneală care să ajungă şase luni.

Traficul era şi mai rău. Tramvaiele lente, murdare, erau mai aglomerate ca oricând, pasagerii atârnând riscant spre exterior, înghesuiţi şi în cabina conductorului sau şezând cu picioarele încrucişate pe acoperişul lui. Autobuzele şi taxiurile nu erau cu nimic mai bune: părea să existe o lipsă de piese de maşini, deoarece foarte multe dintre ele aveau geamuri sau cauciucuri sparte, motoare distruse sau le lipseau farurile sau ştergătoarele de parbriz. Wolff văzu două taxiuri – un Morris vechi şi un Packard şi mai vechi – care încetaseră să mai meargă în cele din urmă şi erau acum trase de măgari. Singurele maşini decente erau limuzinele americane ale paşelor bogătaşi şi ocazionalele Austin englezeşti de dinaintea războiului. Amestecându-se cu vehiculele cu motor într-o

competiţie mortală erau căruţele trase de cai, căruţele cu măgari ale ţăranilor şi animalele – cămilele, oile şi caprele – al căror acces în centrul oraşului fusese interzis de legea cea mai puţin executabilă dintre legile egiptene.

Şi gălăgia Wolff uitase gălăgia.

Clopoţeii tramvaielor sunau necontenit. În blocajele de trafic, toate maşinile claxonau în acelaşi timp şi, când nu era nimic la care să claxoneze, claxonau din principiu. Ca să nu fie acoperiţi, cei cu căruţe şi cu cămile strigau cât îi ţineau puterile. Din multe prăvălii şi din toate cafenelele urla muzica arabă din radiouri cu volumul dat la maxim. Vânzătorii ambulanţi strigau necontenit, iar trecătorii le strigau să-i lase în pace. Câinii lătrau, sirenele urlau. Din când în când, totul era acoperit de zgomotul unui avion care trecea.

Acesta este oraşul meu, gândi Wolff; nu mă pot ei prinde aici.

Existau vreo doisprezece pensiuni bine cunoscute, unde stăteau turişti de diferite naţionalităţi: elveţieni, austrieci, nemţi, danezi şi francezi. Se gândi la acestea, dar le respinse apoi ca fiind prea evidente. În cele din urmă, îşi aminti de o pensiune ieftină, administrată de călugăriţe din Bulaq, cartierul de lângă port.

Acolo stăteau mai ales marinarii care veneau pe Nil în jos, pe remorcherele cu aburi şi pe ambarcaţiuni încărcate cu bumbac, cărbune, hârtie sau piatră. Wolff putea să fie sigur că nu avea să fie jefuit, infectat sau ucis şi nimeni nu avea să se gândească să-l caute acolo.

Pe măsură ce ieşea din cartierul unde se aflau hotelurile, străzile deveniră ceva mai puţin aglomerate, dar nu cu mult. Nu vedea încă râul, dar din când în când vedea, printre clădiri, pânza triunghiulară a vreunei felucca.

Pensiunea era o clădire mare, în curs de descompunere, care odinioară fusese vila unui paşă. Acum, deasupra arcadei intrării se afla un crucifix de bronz. O călugăriţă îmbrăcată într-o robă neagră uda un strat minuscul de flori, chiar în faţa clădirii. Dincolo de arcada clădirii, Wolff văzu un hol răcoros şi liniştit. Umblase în acea zi mai multe mile, cărându-şi valizele: abia aştepta să se odihnească.

Doi poliţai egipteni ieşiră din pensiune.

Wolff observă dintr-o privire curelele lor late de piele, inevitabilii ochelari de soare şi tunsorile în stil milităresc, iar inima i se strânse. Întoarse spatele poliţailor şi îi vorbi în franceză călugăriţei din grădină.

— Bună ziua, soră.

Ea se îndreptă de spate şi îi zâmbi.

— Bună ziua. Era şocant de tânără. Vreţi cazare?

— Nu cazare. Numai binecuvântarea dumitale.

Cei doi poliţai se apropiau, iar Wolff intră în tensiune, pregătindu-şi răspunsurile în cazul în care aceştia l-ar fi interogat, gândindu-se în ce direcţie să o ia în caz că trebuia să o ia la fugă; apoi ei trecură, certându-se despre o cursă de cai.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, spuse călugăriţa.

Wolff îi mulţumi şi îşi continuă drumul. Era mai rău decât îşi imaginase. Probabil că poliţia căuta peste tot. Picioarele lui Wolff erau pline de răni, braţele îl dureau din cauza greutăţii bagajului. Era dezamăgit şi puţin indignat, căci totul în acest oraş se petrecea la întâmplare, şi totuşi, se părea că organizaseră o operaţiune eficientă, special împotriva lui. Se întoarse, îndreptându-se din nou spre centrul oraşului. Începea să se simtă ca şi cum se simţise în deşert, ca şi cum ar fi umblat dintotdeauna fără să fi ajuns nicăieri.

În depărtare văzu o figură înaltă, cunoscută: Hussein Fahmy, un vechi prieten din şcoală. Wolff fu pentru o secundă paralizat. Hussein l-ar fi primit cu siguranţă şi

poate că putea să aibă încredere în el; dar el avea o soţie şi trei copii şi cum li se putea explica lor că unchiul Achmed avea să rămână o vreme la ei, dar asta era un secret, ei nu trebuie să vorbească despre asta prietenilor lor... Şi cum ar fi putut Wolff să-i explice totul lui Hussein însuşi? Hussein privi în direcţia lui Wolff, dar Wolff se întoarse rapid şi trecu strada, repezindu-se în spatele unui tramvai. O dată pe partea opusă, îşi continuă grăbit drumul pe alee, fără să mai întoarcă privirea. Nu, nu putea să caute adăpost la vechii prieteni din şcoală.

Ieşi de pe alee într-o altă stradă şi îşi dădu seama că era în apropiere de şcoala germană. Se întrebă dacă mai era deschisă: mulţi nemţi din Cairo fuseseră cazaţi acolo. Merse în direcţia şcolii, apoi văzu în faţa clădirii o patrulă a departamentului securităţii pe câmpul de luptă, verificând documente. Se întoarse rapid şi se îndreptă spre direcţia din care venise.

Trebuia să părăsească străzile.

Se simţea ca un cobai într-un labirint – ori încotro se îndrepta, era blocat. Văzu un taxi, un Ford uriaş şi vechi, de sub capota căruia ieşea fum. Îi făcu cu mâna şi îl opri. Îi dădu şoferului o adresă şi maşina porni din viteza a treia, aparent singura viteză care funcţiona. Se opriră de două

ori pe drum ca să se răcească radiatorul, iar Wolff se scufundă în scaunul din spate, încercând să-şi ascundă faţa.

Taxiul îl duse în zona coptă din Cairo, anticul ghetou creştin.

Îi plăti şoferului şi coborî scările până la intrare. Dădu câţiva piaştri bătrânei care ţinea cheia mare de lemn, iar ea îi dădu drumul înăuntru.

Era o insulă de întuneric şi linişte în marea agitată a oraşului Cairo. Wolff trecu prin pasajele înguste, auzind vag cântările murmurate din bisericile antice. Trecu de şcoală şi de sinagogă şi de chilia unde se spunea că Maria îl adusese pe bebeluşul Iisus. În cele din urmă, intră în cea mai mică dintre cele cinci biserici.

Slujba urma să înceapă. Wolff îşi puse jos preţioasele valize lângă strană. Se înclină în faţa imaginilor de sfinţi de pe pereţi, apoi se apropie de altar, îngenunche şi sărută mâna preotului. Se întoarse lângă strană şi se aşeză.

Corul începu să cânte un pasaj din scriptură în limba arabă. Wolff se aşeză mai comod pe locul său. Avea să fie în siguranţă acolo până la căderea serii. Apoi, urma să-şi încerce norocul pentru ultima dată.

Cha-Cha era un club de noapte mare în aer liber, într-o

grădină chiar lângă râu. Ca de obicei, era plin de lume. Wolff aşteptă la coadă după ofiţerii britanici şi fetele cu care veniseră, în vreme ce înăuntru erau ridicate mese pe piedestale pe fiecare centimetru de loc liber. Pe scenă, un comic spunea: „Aşteptaţi numai până ce Rommel ajunge la Hotelul Shepheard s – asta îl va ţine în loc ceva vreme”.

În cele din urmă, Wolff obţinu o masă şi o sticlă de şampanie. Seara era călduroasă şi luminile de scenă încălzeau şi mai mult atmosfera. Spectatorii erau puşi pe ceartă – erau însetaţi, dar se servea numai şampanie, aşa că lumea se îmbăta repede. Începură să strige după starul spectacolului, Sonja el-Aram.

Înainte însă, trebuiră să asculte o grecoaică supraponderală cântând „Te voi vedea în visele mele” şi „Nu am pe nimeni” (care îi făcu să râdă). Apoi, fu anunţată Sonja. Ea însă nu apăru o vreme. Spectatorii deveniră şi mai gălăgioşi şi mai nerăbdători, pe măsură ce minutele treceau. În cele din urmă, când păreau pe cale să pornească o bătaie, se auzi o bătaie de tobe, luminile de scenă se stinseră şi peste toţi coborî tăcerea.

Când lumina unui reflector se aprinse, în centrul scenei se afla nemişcată Sonja, cu braţele întinse în sus. Purta nişte pantaloni diafani şi o bluză cu paiete ce îi lăsa

spatele gol, iar corpul îi era dat cu pudră albă. Începu muzica – tobe şi un flaut – iar ea începu să se mişte.

Wolff sorbea din şampanie şi o privea zâmbind. Încă era cea mai bună.

Îşi mişcă încet şoldurile, bătând dintr-un picior, apoi şi din celălalt. Braţele sale începură să tremure în ritm, îşi mişcă apoi umerii şi sânii; apoi, buricul ei faimos se roti hipnotic. Ritmul se acceleră. Ea îşi închise ochii. Fiecare parte a corpului ei părea să se mişte independent de restul corpului. Wolff simţea, la fel cum simţise întotdeauna, la fel cum simţea fiecare bărbat din acea sală, că era numai el singur cu ea, că dansul ei era numai şi numai pentru el, şi că acesta nu era un număr dintr-un spectacol, ci că unduirile ei senzuale erau ca un viciu, şi făcea asta pentru că aşa trebuia, pentru că propriul ei corp plin de voluptate o conducea spre această frenezie sexuală. Spectatorii erau încordaţi, tăcuţi, transpiraţi, vrăjiţi. Ea începu să danseze din ce în ce mai repede, părând transportată. Muzica atinse punctul culminant cu o singură lovitură de tobe. În clipa de tăcere care urmă, Sonja scoase un strigăt scurt, ascuţit; apoi căzu pe spate, cu picioarele îndoite sub ea, cu genunchii depărtaţi, până când capul îi atinse lespezile scenei. Rămase în acea poziţie pentru un moment, apoi

lumina se stinse. Spectatorii se ridicară în picioare cu un ropot de aplauze.

Lumina se aprinse, dar ea nu mai era.

Sonja nu ieşea niciodată în scenă a doua oară.

Wolff se ridică de pe scaun. Dădu chelnerului o liră – salarul pe trei luni pentru majoritatea egiptenilor – ca să-l ducă în culise. Chelnerul îi arătă uşa cabinei Sonjei, apoi se îndepărtă.

Wolff ciocăni la uşă.

— Cine e?

Wolff intră.

Ea stătea pe un taburet, purtând un capot de mătase, ştergându-şi fardul. Îl văzu în oglindă şi se întoarse ca să fie faţă în faţă cu el.

Wolff spuse:

— Bună, Sonja.

Ea îl privi uimită. După o clipă prelungită, ea spuse:

— Bastardule!

Sonja nu se schimbase.

Era o femeie frumoasă. Avea părul lung şi bogat, negru, strălucitor; ochi castanii mari, uşor ieşiţi în afară, cu gene bogate; pometi înalţi, care îi alungeau uşor faţa; un nas arcuit, arogant şi graţios; gura cu buze pline şi dinţi albi,

perfecţi. Corpul ei era tot curbe moi, dar pentru că era cu câţiva centimetri mai înaltă decât media, nu arăta corpolentă.

Ochii ei străfulgerară cu mânie.

Ce cauţi aici? Unde ai fost? Ce-ai păţit la faţă?

Wolff îşi puse jos valizele şi se aşeză pe divan. Privi în sus la ea. Stătea în picioare cu mâinile pe şolduri, cu bărbia ridicată, cu sânii rotunjindu-se sub mătasea verde.

Eşti foarte frumoasă, spuse el.

— Ieşi afară.

El o studie cu grijă. O ştia prea bine ca să-i placă sau să nu-i placă de ea: ea era o parte a trecutului său, ca un prieten care rămâne prieten în ciuda greşelilor lui, numai pentru că întotdeauna a fost alături de tine. Wolff se întreba ce se întâmplase cu Sonja în anii de când el părăsise Cairo. Se căsătorise, cumpărase o casă, se îndrăgostise, îşi schimbase patronul, avusese un copil? Se gândise mult în acea după-amiază pe care o petrecuse în biserica răcoroasă şi semiîntunecată la cum să o abordeze; dar nu ajunsese la nicio concluzie, căci nu ştia cum avea să se comporte ea cu el. Nici acum nu era sigur. Părea să fie mâniată şi batjocoritoare, dar oare chiar simţea asta? Ar trebui să fie fermecător şi plin de vervă, sau agresiv şi

intimidant, sau neajutorat şi rugător?

Am nevoie de ajutor, spuse el cu voce egală.

Expresia feţei ei nu se schimbă.

Englezii sunt pe urmele mele, continuă el. Îmi supraveghează casa şi toate hotelurile au descrierea mea. Nu am unde să dorm. Vreau să mă mut cu tine.

— Du-te la dracu, spuse ea.

— Trebuie să-ţi spun de ce am plecat.

— După doi ani de zile, nicio scuză nu este suficient de bună.

— Lasă-mi un minut să-ţi explic. De dragul... a tot ce a fost.

— Nu-ţi datorez nimic. Îl privi pătrunzător o clipă prelungită, apoi deschise uşa. El se gândi că avea să-l dea afară. Îi privi faţa în timp ce ea se uită înapoi la el, ţinând uşa deschisă. Apoi îşi scoase capul şi strigă: Să-mi aducă cineva ceva de băut!

Wolff se relaxă puţin.

Sonja se întoarse înăuntru şi închise uşa.

— Ai un minut, îi spuse.

— Acum o să stai să mă păzeşti ca un gardian de închisoare? Nu sunt periculos. Wolff zâmbi.

— Oh, dar eşti, spuse ea, dar se întoarse la taburetul ei

şi continuă să se demachieze.

El ezită. Cealaltă problemă pe care o învârtise pe toate feţele în timpul lungii după-amiezi din biserica coptă era cum avea să-i explice de ce o părăsise fără să-şi ia rămas bun şi nu o contactase niciodată până atunci. I se părea că nimic nu suna mai convingător decât adevărul. Deşi nu dorea să-şi dezvăluie secretul, ei trebuia să-i spună, pentru că el era disperat, iar ea era ultima lui speranţă.

Wolff spuse:

— Îţi aminteşti că am mers la Beirut în 1938?

— Nu.

— Ţi-am adus o brăţară de jad.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui în oglindă.

— Nu o mai am.

Ştia că femeia minţea. El continuă:

— Am fost acolo să mă întâlnesc cu un ofiţer din armata germană, pe nume Heinz. M-a rugat să lucrez pentru Germania în războiul ce avea să vină. Eu am fost de acord.

Sonja se întoarse de la oglindă spre el, iar acum el văzu în ochii ei ceva ce părea să fie speranţă.

— Mi-au spus să mă întorc la Cairo şi să aştept până când îmi vor da de veste. Acum doi ani mi-au dat de veste. Au vrut ca eu să merg la Berlin. M-am dus. Am făcut un

curs de pregătire, apoi am lucrat în Balcani şi în Levant. M-am întors în Berlin în februarie, ca să mi se facă instructajul pentru o nouă misiune. M-au trimis aici.

— Ce vrei să spui? spuse ea cu neîncredere. Eşti spion?

— Da.

— Nu te cred.

— Priveşte aici. Luă una dintre valize şi o deschise. Ăsta este un radio, cu care să-i trimit mesaje lui Rommel. O închise din nou şi o deschise pe cealaltă. Asta este finanţarea mea.

Sonja se uită uimită la grămăjoarele ordonate de bancnote.

— Dumnezeule! spuse ea. Dar asta e o întreagă avere.

Cineva bătu la uşă. Wolff închise valiza. Intră un chelner cu o sticlă de şampanie într-o găletuşă cu gheaţă. Văzându-l pe Wolff, el întrebă:

— Să mai aduc un pahar?

— Nu, spuse Sonja nerăbdătoare. Pleacă.

Chelnerul plecă. Wolff deschise şampania, umplu paharul, îl dădu Sonjei, apoi luă o înghiţitură lungă din sticlă.

— Ascultă, spuse. Armata noastră câştigă în deşert. Noi putem să îi ajutăm. Au nevoie să ştie despre efectivele

englezilor – numărul de oameni, ce divizii există, nume de comandanţi, calitatea armamentului şi a echipamentelor şi – dacă e posibil – planurile de luptă. Suntem aici, în Cairo; putem să aflăm lucrurile astea. Apoi, când germanii vor câştiga, noi vom fi eroi.

— Noi?

— Tu poţi să mă ajuţi. Şi primul lucru pe care poţi să îl faci este să-mi dai un loc unde să stau. Îi urăşti pe englezi, nu-i aşa? Vrei să-i vezi aruncaţi afară din Egipt?

— Aş face-o pentru oricine altcineva în afară de tine. Îşi termină şampania şi îşi umplu din nou paharul.

Wolff îi luă paharul din mână şi bău.

— Sonja. Dacă ţi-aş fi trimis o carte poştală din Berlin, englezii te-ar fi închis în puşcărie. Nu mai trebuie să fii mânioasă, acum că ştii motivele. Îşi coborî vocea. Putem să retrăim acel timp. Vom mânca cea mai bună mâncare şi cea mai bună şampanie, haine noi şi petreceri minunate şi o maşină americană. Vom merge la Berlin, întotdeauna ţi-ai dorit să dansezi în Berlin, vei fi un star acolo. Germania este un nou fel de naţiune – vom conduce lumea, iar tu vei fi o prinţesă. Putem... Se opri. Văzu că nimic din ce spusese nu îşi făcuse efectul. Era timpul să-şi joace ultima carte.

— Ce mai face Fawzi?

Sonja îşi coborî privirea.

— A plecat, nenorocita.

Wolff puse jos paharul, apoi îşi puse amândouă mâinile în jurul gâtului Sonjei. Ea privi în sus la el, fără să se mişte. Cu degete mari de la mâini sub bărbia ei, el o sili să îl privească.

— Voi găsi o altă Fawzi pentru noi, spuse el cu o voce caldă. Văzu că ochii ei se umeziseră. Mâinile sale coborâră peste rochia de mătase, dezmierdând rotunjimile Sonjei. Sunt singurul care înţelege de ce ai nevoie. Îşi coborî buzele până la ale ei, îi luă buza între dinţi şi muşcă până când simţi gustul sângelui.

Sonja îşi închise ochii.

— Te urăsc, şopti ea.

În răcoarea serii, Wolff se plimbă pe malul Nilului spre locuinţa de pe vas. Rănile de pe faţă îi trecuseră, iar intestinele îi reveniseră la normal. Purta un costum alb, nou, şi ducea două plase pline cu alimentele lui preferate.

Suburbia Zamalek era liniştită şi calmă. Zgomotul înfundat al centrului oraşului Cairo se auzea numai vag peste întinderea lată de apă. Râul calm, nămolos, clipocea lin, lovindu-se de casele de pe bărci aliniate de-a lungul

malului. Bărcile de toate formele şi mărimile, vopsite în culori vesele, arătau drăguţe în lumina târzie a soarelui.

Cea a Sonjei era mai mică, dar mai bogat ornamentată decât majoritatea. O platformă ducea de pe mal până pe punte, care era în bătaia brizei, dar umbrită de soare printr-un baldachin cu dungi albe şi verzi. Wolff urcă la bord şi coborî scara care ducea în interior. Interiorul era plin de mobilă: scaune şi canapele şi mese şi dulăpioare pline de fleacuri. La proră era o bucătărie minusculă. Spaţiul era împărţit în două de draperii din catifea maro, ce ajungeau de sus până jos, izolând de priviri dormitorul. Dincolo de dormitor, la pupa, era o baie.

Sonja şedea pe o pernă, vopsindu-şi unghiile de la picioare. Era extraordinar cât de neîngrijit putea să arate, gândi Wolff. Purta o rochie de bumbac murdară, faţa îi părea trasă şi era nepieptănată. Într-o jumătate de oră, când pornea spre clubul Cha-Cha, urma să arate ca un vis.

Wolff puse plasele pe o masă şi începu să scoată ce era în ele.

— Şampanie franţuzească... marmeladă englezească... cârnaţi nemţeşti.: „ouă de prepeliţă... somon scoţian...

Sonja îşi ridică privirea, uimită.

— Dar nimeni nu poate să găsească lucrurile astea – e

război.

Wolff zâmbi.

— Există un băcan grec în Qulali care îşi aminteşte de un client bun.

— E de încredere?

— Nu ştie unde stau – şi oricum, prăvălia lui este singurul loc din Africa de Nord de unde poţi cumpăra caviar.

Sonja veni lângă el şi băgă mâna în plasă.

— Caviar! Luă jos capacul borcănelului şi începu să mănânce cu degetele. N-am mai mâncat caviar de când...

— De când am plecat, termină Wolff. Puse o sticlă de şampanie în cutia cu gheaţă. Dacă mai aştepţi câteva minute, poţi să bei o şampanie rece lângă caviar.

— Nu mai am răbdare.

— Niciodată nu ai. Scoase dintr-una dintre plase un ziar în engleză şi începu să-l frunzărească. Era un ziar infect, plin de comunicate de presă, ştirile despre război erau mai cenzurate decât cele din transmisiunile BBC-ului pe care îl ascultau toţi, reportajele locale erau şi mai proaste – era ilegal să fie tipărite discursuri ale politicienilor din opoziţia egipteană oficială.

— Tot nimic despre mine, spuse Wolff. Îi povestise

Sonjei despre evenimentele din Assyut.

— Sunt întotdeauna în urmă cu ştirile, spuse ea cu gura plină de caviar.

— Nu-i vorba de asta. Dacă fac un raport despre crimă, trebuie să specifice care a fost motivul – sau, dacă nu o fac ei, oamenii vor încerca să ghicească. Englezii nu vor ca oamenii să intuiască faptul că nemţii au spioni în Egipt. Nu ar da bine.

Sonja intră în dormitor să se schimbe.

— Asta înseamnă că nu te mai caută?

— Nu. M-am întâlnit cu Abdullah. El spune că poliţia egipteană nu este prea interesată, dar că este un maior pe nume Vandam care îi presează. Wolff puse jos ziarul, încruntându-se. Ar fi vrut să ştie dacă Vandam era acel ofiţer care intrase în Villa Ies Oliviers. Îşi dorea să fi putut să se uite mai bine la acel om, dar de pe partea opusă a străzii, faţa ofiţerului, umbrită de şapca de la uniformă, fusese o pată întunecată.

Sonja spuse:

— De unde ştie Abdullah?

— Nu ştiu. Wolff ridică din umeri. E un hoţ, aude anumite lucruri. Merse la cutia cu gheaţă şi scoase sticla. Nu era suficient de rece, dar lui îi era sete. Turnă în două

pahare. Sonja ieşi, îmbrăcată: după cum anticipase, ea era total transformată, părul ei arăta perfect, faţa machiată discret, dar cu dexteritate şi purta o rochie diafană de culoarea cireşei şi pantofi asortaţi.

Câteva minute mai târziu, pe platformă se auziră paşi şi un ciocănit în trapa prin care se intra. Sosise taxiul Sonjei. Îşi goli paharul şi plecă. Nu îşi luau rămas bun niciodată.

Wolff merse spre dulapul unde ţinea radioul. Scoase romanul englezesc şi foaia de hârtie pe care se afla cheia la cod. Studie cheia. Era data de 28 mai. Trebuia să adauge 42 numărul anului – la 28, ca să obţină numărul de pagină din roman pe care trebuia să o folosească pentru a încifra mesajul. Mai era luna a cincea, deci fiecare a cincea literă trebuia omisă din numărătoare.

Decise să trimită mesajul AM AJUNS. MĂ CAZEZ. CONFIRMAŢI. Începând din partea de sus a paginii 70 a cărţii, el căută în rândul de tipăritură litera A. Era caracterul al zecelea, omiţând fiecare a cincea literă. Prin urmare, în cod ea urma să fie reprezentată prin a zecea literă a alfabetului, adică J. Apoi avea nevoie de un M. În carte, a treia literă după A era un M. Prin urmare, litera M de la AM urma să fie reprezentată prin a treia literă a alfabetului, adică C. Existau modalităţi speciale de a încifra

literele mai rare, ca de exemplu X.

Acest tip de cod era o variantă a unui tip de cod care era imposibil de spart în teorie, dar şi în practică. Pentru a decodifica mesajul, cel care asculta trebuia să aibă şi cartea, şi cheia.

Când termină de codificat mesajul, se uită la ceas. Urma să-l transmită la miezul nopţii. Mai avea vreo două ore înainte de a fi nevoie să încălzească aparatul de radio, îşi turnă încă un pahar de şampanie şi hotărî să termine caviarul. Găsi o linguriţă şi luă în mână borcănelul. Era gol. Sonja îl mâncase tot.

Pista era o fâşie de deşert care fusese curăţată în grabă de pietrele mai mari şi mărăciniş. Rommel privi în jos, în timp ce pământul se apropia tot mai mult. Storch, un avion uşor folosit de comandanţii germani pentru călătoriile scurte din jurul câmpului de luptă, coborî ca o muscă, cu roţile în vârful picioarelor lungi. Avionul se opri, iar Rommel coborî.

Întâi îl lovi căldura, apoi praful. Sus, la înălţime, fusese relativ răcoare; acum simţea ca şi cum ar fi păşit într-un cuptor. Începu imediat să transpire. Imediat ce inspiră pentru prima dată, simţi cum buzele şi vârful limbii i se acoperiră de un strat fin de nisip. O muscă se aşează pe

nasul său mare, iar el o îndepărtă cu mâna.

Von Mellenthin, ofiţerul serviciilor secrete ale lui Rommel, fugi spre el prin nisip, cizmele lui înalte ridicând nori de praf. Părea agitat.

— Kesselring e aici, spuse el.

— *Auch, das noch,* spuse Rommel. Numai el mai lipsea.

Kesselring, mareşalul zâmbitor, reprezenta tot ceea ce ura Rommel la armata germană. Era un ofiţer al statului major, iar Rommel ura statul major; el era un fondator al Luftwaffe, care îl dezamăgise de atâtea ori pe Rommel în timpul războiului din deşert; şi, în plus, era un snob – şi ăsta era cel mai rău lucru. Unul dintre comentariile sale acide ajunsese la urechile lui Rommel. Plângându-se despre faptul că Rommel era nepoliticos cu superiorii, Kesselring spusese:

— Ar merita să îi vorbiţi despre asta, dacă nu ar fi un Wuerttemberg. Wuerttemberg era statul provincial unde se născuse Rommel, iar remarca ilustra prejudecata cu care Rommel luptase pe tot parcursul carierei sale.

El şchiopătă prin nisip până la vehiculul de instrucţie, cu Mellenthin urmându-l.

— Generalul Creuwell a fost capturat, spuse Mellenthin. A trebuit să-i cer lui Kesselring să preia comanda. A

petrecut toată după-amiaza încercând să afle unde sunteţi.

— Din ce în ce mai rău, spuse Rommel posac.

Intrară în spatele vehiculului de instrucţie, un camion uriaş. Umbra era binevenită. Kesselring era aplecat deasupra unei hărţi, înlăturând muştele cu mâna stângă, în vreme ce cu dreapta urmărea o linie.

Îşi ridică privirea şi zâmbi.

— Dragul meu Rommel, bine că te-ai întors, spuse el mieros. Rommel îşi dădu jos şapca.

— Am dus o luptă, mormăi el.

— Aşa am aflat şi eu. Ce s-a întâmplat?

Rommel arătă pe hartă.

— Aceasta este Linia Gazala. Era o linie de fortificaţii legate prin zone minate care se întindeau de la coastă, la Gazala, spre sud, până în interiorul deşertului, pe o distanţă de cincizeci de mile. Am făcut o cotitură în jurul limitei sudice a liniei şi i-am lovit din spate.

— Bună idee. Atunci ce n-a mers bine?

— Ni s-a terminat benzina şi muniţiile. Rommel se aşeză, simţindu-se deodată foarte obosit. Din nou, adăugă. Kesselring, comandantul-şef, era responsabil de proviziile lui Rommel, dar acesta păru că nu observă critica din

spatele cuvintelor lui.

O ordonanţă intră cu ceşti de ceai pe o tavă. Rommel începu să-l soarbă pe al său. Era nisip în el.

Kesselring vorbi într-un ton de conversaţie.

— În această după-amiază, am avut experienţa neobişnuită de a intra în rolul unuia dintre comandanţii subordonaţi ţie.

Rommel mormăi. Exista o doză de sarcasm în această frază, o simţea. Nu dorea să se contrazică cu Kesselring acum, voia să se gândească la bătălie.

Kesselring continuă:

— Mi s-a părut ceva foarte dificil să fiu legat la mâini de faptul că eram subordonat unui cartier general care nu a dat niciun ordin şi care nu a putut fi găsit.

— Am fost în mijlocul acţiunii, dând ordine pe loc.

— Totuşi, s-ar fi putut să ţinem legătura.

— Aşa luptă englezii, îl repezi Rommel. Generalii sunt la mile întregi de locul bătăliei, ţinând legătura. Dar deocamdată, eu câştig. Dacă aş fi avut provizii, acum aş fi fost în Cairo.

— Nu mergi la Cairo, spuse Kesselring aspru. Mergi la Tobruk. Şi ai să stai acolo până când voi fi cucerit Malta. Astea sunt ordinele Fuehrer-ului.

— Desigur. Rommel nu avea intenţia să reia această ceartă; cel puţin nu acum. Tobruk era obiectivul imediat. O dată ce portul fortificat era cucerit, convoaiele din Europa – deşi erau insuficiente – puteau să vină direct la linia frontului, evitând drumul lung prin deşert, pe care se consuma atât de multă benzină. Iar ca să ajungem la Tobruk, trebuie să spargem Linia Gazala.

— Care este următorul pas al tău?

— Mă voi retrage şi mă voi regrupa. Rommel văzu cum Kesselring îşi ridică sprâncenele: mareşalul ştia cât de mult ura Rommel retragerea.

— Şi ce va face duşmanul?

Kesselring îi puse întrebarea aceasta lui Mellenthin, care, ca şi ofiţer al Serviciilor Secrete, era responsabil de evaluarea detaliată a poziţiei duşmanului.

— Ne vor urmări, dar nu imediat, spuse von Mellenthin. Din fericire, sunt întotdeauna lenţi atunci când se pune problema să se folosească de un avantaj. Dar mai devreme sau mai târziu vor încerca o ofensivă.

Rommel spuse:

— Întrebarea este, unde şi când?

— Într-adevăr, confirmă Mellenthin. Păru să ezite, apoi spuse:

— Există un lucru în sumarele de astăzi care te va interesa. Spionul e acolo.

— Spionul? Rommel se încruntă. Oh, el! Acum îşi amintea. Zburase până la Oaza Gialo, adânc în inima deşertului Libiei, ca să-i facă instructajul înainte ca omul să pornească într-un adevărat maraton. Wolff, acesta era numele lui. Rommel fusese impresionat de curajul lui, dar foarte pesimist cu privire la şansele lui.

— De unde a sunat?

— Cairo.

— Deci a ajuns acolo. Dacă a fost capabil de asta, este capabil de orice. Poate el ne va da informaţii despre ofensivă.

Kesselring îl întrerupse:

— Dumnezeule, n-o să te bazezi acum pe spioni, nu-i aşa?

— Eu nu mă bazez pe nimeni! spuse Rommel.

— Eu sunt acela pe care se bazează toţi ceilalţi.

— Bine. Kesselring era calm, ca de obicei. Serviciile Secrete nu prea fac mare lucru, după cum ştii; iar spionii nu fac nici atât.

— Sunt de acord, spuse Rommel mai calm. Dar am senzaţia că acesta este altfel.

— Mă îndoiesc, spuse Kesselring.

CAPITOLUL 4

Elene Fontana îşi privi faţa în oglindă şi gândi: am douăzeci şi trei de ani, cred că îmi pierd puterea de atracţie.

Se aplecă mai aproape de sticlă şi se examină atent, căutând semne ale deteriorării. Tenul ei era perfect. Ochii ei căprui, rotunzi erau tot atât de limpezi ca şi un izvor de munte. Nu avea niciun rid. Avea o faţă copilărească, modelată delicat, afişând o inocenţă ca de copil pribeag. Era ca un colecţionar de artă care îşi cercetează cea mai bună piesă din colecţie: se gândea la faţa sa ca fiind a sa, nu ca fiind ea însăşi. Zâmbi, iar faţa din oglindă îi zâmbi la rându-i. Era un zâmbet mic, intim, uşor poznaş: ştia că putea face ca pe un bărbat să-l treacă transpiraţiile reci. Luă în mână biletul şi îl citi din nou.

Joi

Draga mea Elene.

Mă tem că totul s-a sfârşit. Soţia mea a aflat. Noi ne-am împăcat, dar a trebuit să-i promit că n-am să te mai văd niciodată. Bineînţeles că poţi să rămâi în apartament, dar nu mai pot să plătesc chiria. În pare atât de rău că s-a întâmplat asta – dar cred că amândoi ştiam că nu putea să

dureze pentru totdeauna. Mult noroc.

Al tău, *Claud.*

Din senin, se gândi ea. Rupse biletul şi sentimentalismele ieftine pe care le conţinea. Claud era un om de afaceri gras, pe jumătate francez, pe jumătate grec, care avea trei restaurante în Cairo şi unul în Alexandria. Era cultivat, jovial şi binevoitor, dar când era vorba de ceva mai serios, nu îi păsa deloc de Elene.

Era al treilea din ultimii şase ani.

Începuse cu Charles, agentul de bursă. Ea avusese pe atunci şaptesprezece ani şi nu avusese niciun chior, nu era angajată nicăieri şi îi era teamă să meargă acasă. Charles o instalase într-un apartament şi o vizita în fiecare marţi seara. Ea îl dăduse însă afară după ce el o oferise fratelui său, ca şi cum ar fi fost o farfurie cu bomboane. Apoi urmase Johnnie, cel mai drăguţ dintre cei trei, care vruse să divorţeze de soţia lui ca să se căsătorească cu Elene: ea îl refuzase. Acum şi Claud aparţinea trecutului.

Ea ştiuse de la început că ei doi nu aveau viitor.

Era şi vina ei tot atât de mult cât a acestor bărbaţi că aceste relaţii se terminaseră. Motivele aparente – fratele lui Charles, cererea în căsătorie a lui Johnnie, soţia lui Claud – erau numai scuze, sau poate catalizatori. Cauza

reală era de fapt alta: Elene era nefericită.

Se gândi la posibilitatea unei noi legături. Ştia cum urma să fie. Pentru un timp avea să trăiască din economiile pe care le avea la Barclays Bank din Shari Kasr-el-Nil – întotdeauna reuşea să facă economii atunci când era cu un bărbat. Apoi urma să vadă cum banii se împuţinează din ce în ce mai mult şi avea să se angajeze în trupa de dans, ridicându-şi picioarele şi dând din fund într-un club timp de câteva zile. Apoi... Se privi în oglindă din nou, apoi privi prin ea, ochii ei nemaivăzând imaginea din oglindă, pe măsură ce ea încerca să şi-l imagineze pe al patrulea iubit. Poate că urma să fie un italian, cu ochii scânteietori şi păr strălucitor şi mâini cu manichiura perfectă. Putea să-l întâlnească în barul Hotelului Metropolitan, unde se întâlneau reporterii. El avea să îi vorbească, apoi să îi ofere o băutură. Ea avea să-i zâmbească, iar el avea să se simtă pierdută. Aveau să-şi dea întâlnire pentru o cină în seara următoare. Ea urma să arate fascinant când avea să intre în restaurant la braţul lui. Toate capetele urmau să se întoarcă, iar el avea să se simtă mândru. Ar mai avea câteva întâlniri. El i-ar oferi cadouri. Ar face câte un pas tot mai aproape de ea: al patrulea avea să fie încununat de succes. Ei avea să-i placă să facă dragoste cu el –

intimitatea, atingerile, mângâierile – şi l-ar face să se simtă ca un rege. Ar pleca de la ea în zori, dar urma să se întoarcă la ea chiar în aceeaşi seară. Nu ar mai merge la restaurante împreună „prea riscant” avea să spună el – dar avea să petreacă din ce în ce mai mult timp la apartament şi avea să înceapă să plătească chiria şi facturile. Atunci, Elene avea să aibă tot ce şi-a dorit: un cămin, bani şi afecţiune. Avea să înceapă să se întrebe de ce se simţea atât de nefericită. Avea să facă crize de isterie atunci când el avea să sosească cu o jumătate de oră mai târziu. Avea să-şi iasă din fire când el avea să aducă numai vorba despre soţia lui. Avea să se plângă că el nu îi mai ia cadouri, dar avea să le accepte cu nonşalanţă atunci când el le-ar fi cumpărat. Bărbatul avea să fie iritat, dar nu avea să poată să o părăsească, căci deja el avea să fie dependent de săruturile ei pline de gelozie, lacom de corpul ei perfect; şi ea încă avea să-l facă să se simtă ca un rege în pat. Ea avea să găsească conversaţia lui plictisitoare; avea să-i ceară bărbatului mai multă pasiune decât putea el să-i ofere; aveau să aibă loc certuri. În cele din urmă, avea să se producă criza. Soţia sa avea să suspecteze ceva, sau un copil avea să se îmbolnăvească, sau avea să trebuiască să meargă într-o

călătorie de afaceri de şase luni, sau nu ar mai avea bani. Iar Elene avea să se întoarcă la punctul în care era acum: singură, în derivă, cu o reputaţie proastă – şi cu un an mai bătrână.

Ochii ei se focalizară din nou pe imaginea feţei ei din oglindă. Faţa ei era cauza tuturor acestor probleme. Din cauza feţei ei ducea o viaţă lipsită de sens. Dacă ar fi fost urâtă, ar fi râvnit întotdeauna după o viaţă ca aceasta şi nu ar fi descoperit niciodată cât de goală este de fapt. M-ai dus de nas, gândi; m-ai înşelat, ai pretins că sunt altcineva. Nu eşti faţa mea, eşti doar o mască. Ar trebui să încetezi să-mi mai conduci viaţa.

Nu sunt o frumoasă persoană mondenă, ci sunt o fată de mahala din Alexandria.

Nu sunt o femeie care se întreţine pe cont propriu, ci sunt lucrul cel mai apropiat de o târfă.

Nu sunt egipteancă, ci sunt evreică.

Numele meu nu este Elene Fontana, ci Abigail Asnani.

Şi vreau să merg acasă.

Bărbatul din spatele tejghelei de la Agenţia Evreiască din Cairo purta un yarmulke. În afara unui smoc de barbă, obrajii îi erau netezi. O întrebă care este numele şi adresa ei. Uitând de hotărârea ei, îşi spuse din nou Elene Fontana.

Bărbatul păru încurcat. Ea era obişnuită cu asta: cei mai mulţi bărbaţi erau tulburaţi atunci când ea le zâmbea. El spuse:

— V-ar deranja – vreau să spun, vă deranjează dacă vă întreb de ce vreţi să mergeţi în Palestina?

— Sunt evreică, spuse ea fără ocoliş. Nu putea să-i explice băiatului acestuia viaţa ei. Toată familia mea a murit. Mi se risipeşte viaţa. Prima parte nu era adevărată, dar a doua era.

— Ce aţi munci în Palestina?

La asta nu se gândise.

— Orice.

— În cea mai mare parte se lucrează în agricultură.

— E în ordine.

El zâmbi cu bunăvoinţă. Începea să-şi revină.

— Nu vreau să vă jignesc, dar nu prea arătaţi a ţărancă.

— Dacă nu aş vrea să-mi schimb viaţa, nu aş merge în Palestina.

— Aşa e. Se juca cu stiloul.

— Acum ce munciţi?

— Sunt cântăreaţă, iar când nu cânt, dansez, şi când nu dansez sunt chelneriţă. Era mai mult sau mai puţin adevărat. Le făcuse pe toate acestea, dar numai la dans

avusese succes, şi nici acolo nu era genială. Ţi-am spus, îmi risipesc viaţa. De ce toate aceste întrebări? Acum, Palestina nu mai acceptă decât absolvenţi de colegiu?

— Nimic de genul ăsta, spuse el. Dar este foarte greu să se intre în ţară. Britanicii ne-au impus un procent şi acum toate locurile sunt ocupate de cei refugiaţi din calea naziştilor.

— Şi de ce nu mi-ai zis asta înainte? spuse ea enervată.

— Din două motive. Unul este că putem să introducem în ţară oameni în mod ilegal. Celălalt... celălalt durează mai mult să vă explic. Puteţi să aşteptaţi un minut? Trebuie să dau cuiva un telefon.

Încă mai era enervată că o interogase înainte să-i spună că nu mai erau locuri.

— Nu sunt sigură că mai am de ce să aştept.

— Aveţi, vă promit. Este foarte important. Numai un minut sau două.

— Foarte bine.

Intră într-o cameră din spate ca să telefoneze. Elene aşteptă cu nerăbdare. Ziua se încălzea tot mai mult, iar camera avea aerisire proastă. Se simţea puţin caraghioasă. Venise aici mânată de impuls, fără să se gândească bine la ideea emigrării. Prea multe dintre

deciziile ei erau luate astfel. Ar fi trebuit să se gândească că aveau să-i pună întrebări; ar fi putut să-şi pregătească răspunsurile. Ar fi putut să vină îmbrăcată în ceva mai puţin strălucitor.

Tânărul se înapoie.

— E atât de cald, spuse. Nu mergem peste drum pentru o băutură rece?

Deci ăsta este jocul, gândi ea. Se decise să-l mai domolească. Îl măsură din cap până în picioare, apoi zise:

— Nu. Eşti prea tânăr pentru mine.

Tânărul era teribil de jenat.

— Oh, vă rog să nu mă înţelegeţi greşit. Vreau să vă fac cunoştinţă cu cineva, asta e tot.

Se întrebă dacă să-l creadă. Nu avea nimic de pierdut, şi îi era şi ei sete.

— În ordine.

Tânărul îi deschise uşa. Trecură strada, ocolind căruţele ponosite şi taxiurile stricate, simţind dogoarea soarelui. Se aplecară să treacă pe sub o copertină dungată şi intrară în răcoarea cafenelei. Tânărul comandă o citronadă; Elene ceru gin tonic.

Ea spuse:

— Deci poţi să introduci oameni în ţară ilegal.

— Câteodată. Bău jumătate din băutură dintr-o înghiţitură. Un motiv pentru care o facem este dacă persoana este persecutată. De aceea v-am pus acele întrebări.

— Eu nu sunt persecutată.

— Celălalt motiv este dacă cineva face multe pentru cauză, într-un fel sau altul.

— Vrei să spui că trebuie să-mi câştig dreptul de a merge în Palestina?

— Uitaţi, poate că într-o zi, toţi evreii vor avea dreptul să meargă să locuiască acolo. Dar atâta timp cât numărul este limitat, trebuie să se impună criterii.

Era tentată să întrebe: Cu cine trebuie să mă culc? Dar deja îl judecase greşit o dată în această privinţă. Totuşi, ea se gândi că probabil voia să o folosească într-un mod sau altul. Spuse:

— Ce trebuie să fac?

El dădu din cap.

— Eu nu pot să fac o învoială cu dumneata. Evreii egipteni nu pot să intre în Palestina, cu excepţia cazurilor speciale, iar dumneata nu eşti un caz special. Atât pot să-ţi spun.

— Dar atunci ce încerci să-mi spui?

— Nu puteţi să mergeţi în Palestina, dar totuşi puteţi să luptaţi pentru cauză.

— Şi la ce anume te-ai gândit?

— Primul lucru pe care trebuie să îl facem este să îi învingem pe nazişti.

Ea începu să râdă.

— Ei bine, voi face tot ce îmi stă în putinţă!

El ignoră această reacţie.

— Nu ne plac englezii prea mult, dar orice duşman al Germaniei este prietenul nostru, deci pentru moment – numai temporar – lucrăm împreună cu Serviciile Secrete britanice. Cred că tu ai putea să-i ajuţi.

— Pentru Dumnezeu! Dar cum?

O umbră căzu peste masă şi atunci tânărul îşi ridică privirea.

— Ah! spuse el. O privi din nou pe Elene. Vreau să ţi-l prezint pe prietenul meu, maiorul William Vandam.

Era un bărbat înalt şi bine făcut: cu umerii aceia laţi şi picioarele puternice, probabil că a fost atlet, deşi acum, Elene gândi, era aproape de patruzeci de ani şi începea să se mai „înmoaie” puţin. Avea o faţă rotundă, deschisă, înconjurată de un păr castaniu care arăta ca şi cum, dacă ar fi lăsat să crească puţin mai mult decât lungimea

regulamentară, era creţ. El îi strânse mâna, se aşeză, îşi încrucişă picioarele, îşi aprinse o ţigară şi comandă gin. Avea o expresie severă, ca şi cum ar fi gândit că viaţa este o treabă foarte serioasă şi nu voia ca nimeni să o ia în glumă.

Elene gândi că era un englez frigid tipic.

Tânărul de la Agenţia Evreiască îl întrebă:

— Care sunt noutăţile?

— Linia Gazala mai rezistă, dar devine din ce în ce mai greu.

Vocea lui Vandam fu o surpriză. De obicei, ofiţerii englezi vorbeau cu acea afectare de clasă superioară care devenise un simbol al aroganţei pentru egiptenii obişnuiţi. Vocea lui Vandam era precisă, dar caldă, cu vocale rotunjite şi un „r” uşor vibrant: Elene avea impresia că acesta era urma vreunui accent regional, deşi nu îşi putea aminti de unde ştia asta.

Se decise să-l întrebe:

— De unde eşti, domnule maior?

— Dorset. De ce întrebi?

— Mă întrebam de unde ai accentul.

— Sud-vestul Angliei. Ai spirit de observaţie. Credeam că nu am accent.

— Unul foarte uşor.

Îşi aprinse o altă ţigară. Ea îi privi mâinile. Erau lungi şi subţiri, nu prea erau în ton cu restul corpului său; unghiile erau bine îngrijite, iar pielea era albă, cu excepţia petelor maronii pe degetele cu care ţinea ţigara.

Tânărul se ridică să plece.

— Îl las pe maiorul Vandam să vă explice totul. Sper că veţi lucra cu el; cred că este foarte important.

Vandam îi strânse mâna şi îi mulţumi, iar tânărul ieşi.

Vandam îi spuse Elenei:

— Povesteşte-mi despre tine.

— Nu, spuse ea. Tu să-mi povesteşti despre tine.

Vandam ridică o sprânceană, uşor uimit, puţin amuzat şi dintr-odată relaxat.

— În ordine, spuse după un moment. Cairo este plin de ofiţeri şi oameni care ştiu secrete. Ştiu care sunt punctele noastre forte, care sunt slăbiciunile şi planurile noastre. Duşmanul vrea să afle aceste secrete. Putem să fim siguri că în orice moment nemţii au în Cairo oameni care încearcă să obţină acele informaţii. Sarcina mea este să-i opresc.

— Atât de simplu.

El se gândi puţin.

— Simplu, dar nu uşor de făcut.

El lua tot ce spunea ea în serios, observă ea. Se gândi că poate e din cauză că îi lipseşte umorul, dar în acelaşi timp, îi şi plăcea acest lucru: în general, bărbaţii trataseră conversaţia ei ca o muzică de fundal într-un bar, un zgomot destul de plăcut, dar în cea mai mare parte lipsit de sens.

El aştepta.

— E rândul tău, spuse el.

Brusc, simţi nevoia să-i spună lui adevărul.

— Sunt o cântăreaţă de doi bani şi o dansatoare mediocră, dar câteodată îmi găsesc un bărbat bogat care să îmi plătească facturile.

Vandam nu spuse nimic, dar părea că a fost luat prin surprindere.

Elene spuse:

— Eşti şocat?

— Nu ar trebui să fiu?

Ea întoarse privirea. Ştia cam ce gândea el. Până acum o tratase cu politeţe, ca şi cum ar fi fost o femeie respectabilă, una care era din aceeaşi clasă cu el. Acum a înţeles că s-a înşelat. Reacţia sa fusese complet previzibilă, dar ea totuşi se simţea dezamăgită. Spuse:

— Nu asta fac majoritatea femeilor atunci când se căsătoresc – găsesc un bărbat care să le plătească facturile?

— Da, spuse el serios.

Îl privi. Impulsul de a fi răutăcioasă puse stăpânire pe ea.

— Numai că eu îi întorc după degete mai repede decât femeile casnice obişnuite.

Vandam izbucni în râs. Brusc, păru un alt om. Îşi dădu capul pe spate, braţele şi picioarele lăsate să atârne lateral, şi toată tensiunea din corpul lui dispăruse. Când se opri din râs, el era relaxat. Îşi zâmbiră. Momentul trecu, iar el îşi încrucişă din nou picioarele. Urmă o tăcere. Elene se simţea ca o şcolăriţă care fusese surprinsă chicotind la ore.

Vandam era din nou serios.

— Problema mea sunt informaţiile, spuse el. Nimeni nu îi spune nimic unui englez. Aici intri tu în rol. Pentru că eşti egipteancă, auzi acele zvonuri şi conversaţii de stradă la care eu nu am acces niciodată. Şi pentru că eşti evreică, îmi vei spune mie aceste zvonuri. Sper.

— Ce fel de zvonuri?

— Mă interesează oricine este curios cu privire la

armata britanică. Făcu o pauză. Părea să se întrebe cât de mult putea să îi spună. Mai ales... în acest moment caut un om pe nume Alex Wolff. Obişnuia să locuiască în Cairo şi nu demult s-a întors. Poate că acum caută un loc unde să stea şi probabil că are o groază de bani. Şi cu siguranţă pune întrebări cu privire la armata britanică.

Elene ridică din umeri.

— După toată această introducere, mă aşteptam să mi se ceară ceva mai dramatic.

— Ca de exemplu?

— Nu ştiu. Valsează cu Rommel şi fură ce are prin buzunare.

Vandam râse din nou. Elene se gândi: aş putea să mă ataşez de râsul acesta.

El spuse:

— Ei bine, deşi este ceva banal, ai s-o faci?

— Nu ştiu. Dar ştiu, gândi ea; numai încerc să prelungesc acest interviu, pentru că mă simt bine.

Vandam se aplecă înainte.

— Am nevoie de oameni ca tine, Miss Fontana. Numele ei suna caraghios când el l-a pronunţat atât de politicos. Ai spirit de observaţie, ai o acoperire perfectă şi e clar că eşti inteligentă; te rog să mă ierţi că sunt atât de direct.

— Nu te scuza, mie îmi place, spuse ea. Mai spune-mi.

— Cei mai mulţi dintre oamenii mei nu sunt foarte de încredere. Ei o fac pentru bani, în vreme ce tu ai un motiv mai bun.

— Stai o clipă, îl întrerupse ea. Şi eu vreau bani. Cât se câştigă cu treaba asta?

— Depinde de informaţiile pe care mi le dai.

— Cât e minimul?

— Nimic.

— E mai puţin decât speram eu.

— Cât vrei?

— Ai putea să fii un domn şi să-mi plăteşti chiria. Îşi muşcă buzele. Asta ar spune o târfă, gândi.

— Cât de mult?

— Şaptezeci şi cinci pe lună.

Sprâncenele lui Vandam se ridicară.

— Dar ce ai, un palat?

— Preţurile au crescut. Nu ai auzit? Din cauza tuturor acestor ofiţeri care sunt disperaţi să-şi găsească cazare.

— Punct lovit. Se încruntă. Ar trebui să ne fii foarte de folos ca să se justifice şaptezeci şi cinci pe lună.

Elene ridică din umeri.

— De ce să nu încercăm?

— Eşti un bun negociator. Vandam zâmbi. În ordine, facem probă o lună de zile.

Elene încercă să nu pară triumfătoare.

— Cum iau legătura cu tine?

— Trimite-mi un mesaj. El luă un creion şi o bucată de hârtie din buzunarul de la cămaşă şi începu să scrie. Îţi dau adresa şi numărul meu de telefon, la cartierul general şi acasă. Imediat ce aud veşti despre tine, voi veni la tine acasă.

— În ordine. Îşi scrise adresa, întrebându-se ce avea să gândească maiorul despre apartamentul ei.

— Ce se întâmplă dacă eşti văzut?

— Va avea vreo importanţă?

— S-ar putea să fiu întrebată cine eşti.

— Ar fi bine să nu spui adevărul.

Elene râse.

— Voi spune că eşti amantul meu.

El îşi întoarse privirea.

— Foarte bine.

— Dar să nu uiţi să-ţi joci rolul. Elene avea o faţă serioasă.

— Trebuie să-mi aduci braţe de flori şi cutii cu ciocolată.

— Ştiu şi eu.

— Englezii nu duc flori şi ciocolată iubitelor lor?

El o privi fără să clipească. Elene observă că avea ochii de culoare gri.

— Nu ştiu, spuse el cu voce egală. N-am avut niciodată o iubită.

Elene se gândi: greşeala e a mea. Apoi spuse:

— Atunci înseamnă că ai multe de învăţat.

— Sunt sigur. Mai doreşti ceva de băut?

Şi acum, pe loc repaus, gândi ea. Nu eşti uşor de suportat, maior Vandam: crezi că ai tot timpul dreptate şi îţi place să răspunzi tu de toate; eşti tare iscusit. Aş putea să te iau la mână, să-ţi mai scad din vanitate, să-ţi fac puţin rău.

— Nu, mulţumesc, spuse ea. Trebuie să plec.

El se ridică.

— Aştept să-mi dai veşti.

Ea îi dădu mâna şi apoi plecă. Avea senzaţia că el nu se uita după ea cum pleacă.

Vandam se schimbă într-un costum de civil pentru recepţia de la Uniunea Anglo-Egipteană. Dacă ar fi trăit soţia sa, el nu ar fi mers niciodată la Uniune: ea spunea că e o treabă plebee. El îi spusese să zică „comună”, ca să nu aibă aerul unei snoabe. Dar ea îi răspunsese că ea este o

snoabă şi că nu ar putea el să înceteze să se mândrească cu educaţia lui clasică?

Vandam o iubise atunci şi o mai iubea şi acum.

Tatăl ei fusese un om destul de bogat, care devenise diplomat din cauză că nu avea nimic mai bun de făcut. Nu prea fusese mulţumit cu perspectiva ca fiica lui să se căsătorească cu fiul unui poştaş. Nu prea se îmbunase nici când i se spusese că Vandam studiase la o şcoală de stat (cu o bursă) şi la London University, şi că era considerat unul dintre cei mai promiţători tineri din generaţia sa de ofiţeri de armată. Dar voinţa fiicei era şi în acest caz, ca şi în toate celelalte lucruri, lege şi, în cele din urmă, tatăl acceptase această căsătorie de bunăvoie. În mod bizar, cu singura ocazie cu care taţii se întâlniseră, ei se înţeleseseră destul de bine. Din nefericire, mamele se urau una pe alta şi nu mai avură loc alte întâlniri de familie.

Niciunul dintre aceste lucruri nu contase pentru Vandam; nici faptul că soţia sa era impulsivă, avea maniere de dictator şi o inimă lipsită de generozitate. Angela era graţioasă, demnă şi frumoasă. Pentru el, ea era întruchiparea feminităţii şi se considera un om norocos.

Contrastul cu Elene Fontana nu putea fi mai accentuat.

Merse la Uniune cu motocicleta. Aceasta, un model BSA

350, era foarte practică în Cairo. Putea să o folosească pe tot timpul anului, căci vremea era aproape întotdeauna suficient de bună; şi putea să se strecoare cu ea prin blocajele de trafic care împiedicau maşinile şi taxiurile să se mişte. Dar era o motocicletă destul de rapidă şi, din această cauză, îi dădea un fior numai de el ştiut, o întoarcere în adolescenţă, când îşi dorise o motocicletă de acest fel, dar nu putuse niciodată să-şi cumpere una. Angela o detesta – ca şi Uniunea, era ceva plebeu – dar în această unică problemă, Vandam o sfidase.

Ziua începea să se răcorească când reuşi să parcheze la Uniune. Trecând pe lângă club, privi înăuntru printr-un geam şi văzu un joc de biliard în plină desfăşurare. Rezistă tentaţiei şi merse mai departe pe peluză.

Acceptă un pahar de Sherry şi intră între cei adunaţi, dând din cap şi zâmbind, schimbând politeţuri cu oamenii pe care îi cunoştea. Era ceai pentru musulmanii care nu beau nimic altceva, dar nu veniseră prea mulţi. Vandam gustă din sherry, apoi se întrebă dacă barmanul putea să fie instruit cum să facă un martini.

Privi pe pajişte la Clubul Ofiţerilor Egipteni din apropiere şi îşi dori să fi putut să tragă cu urechea la conversaţiile din cercul lor. Cineva îi rosti numele, se întoarse şi o văzu

pe doctoriţă. Din nou, trebui să se gândească înainte să-şi amintească numele ei.

— Dr. Abuthnot.

— Putem să ne tutuim aici, spuse ea. Numele meu este Joan.

— William. Soţul tău e aici?

— Nu sunt căsătorită.

— Scuză-mă. Acum o vedea într-o lumină nouă. Ea era necăsătorită, iar el era văduv, şi fuseseră văzuţi vorbind în public de trei ori într-o săptămână: până acum, colonia engleză din Cairo îi şi logodise probabil.

— Eşti chirurg? întrebă el.

Ea zâmbi.

— Cam tot ce fac mai nou este să cos şi să peticesc oameni – dar într-adevăr, înainte de război am fost chirurg.

— Cum ai reuşit? Nu este foarte uşor pentru o femeie.

— Am luptat cu dinţii şi cu unghiile. Încă mai zâmbea, dar Vandam detectă un ton care ascundea resentimente. Dar mi s-a spus că şi tu eşti un om nonconformist.

Vandam credea despre sine că este total conformist.

— Cum aşa? spuse el surprins.

— Din pricină că îţi creşti singur copilul.

— Nu am avut de ales. Dacă aş fi vrut să-l trimit înapoi

în Anglia, nu aş fi putut: nu poţi să primeşti permis decât dacă eşti invalid sau general.

— Dar nici nu ai fi vrut.

— Nu.

— Despre asta vorbeam.

— Este fiul meu, spuse Vandam. Nu vreau să-l crească altcineva – şi nici el nu vrea asta.

— Înţeleg. Numai că unii taţi ar considera lucrul ăsta... lipsit de bărbăţie.

Ridică sprâncenele la răspunsul ei şi, spre surpriza lui, ea se îmbujoră. El spuse:

— Cred că ai dreptate. Nu m-am gândit niciodată la asta în acest fel.

— Mi-e ruşine de mine, nu trebuia să mă amestec. Ai mai dori ceva de băut?

Vandam îşi privi paharul.

— Cred că va trebui să intru ca să caut o băutură adevărată.

— Mult noroc atunci. Zâmbi şi se întoarse.

Vandam merse pe peluză până la club. Doctoriţa era o femeie atractivă, curajoasă şi inteligentă şi îi arătase clar că dorea să îl cunoască mai bine. El se gândi: de ce oare mă simt atât de indiferent faţă de ea? Toţi aceşti oameni

gândesc probabil ce bine ne potrivim – şi au dreptate.

Intră şi îi vorbi barmanului.

— Gin. Gheaţă. O măslină. Şi *câteva picături* dintr-un vermut foarte sec.

Atunci când îi fu adus, Martini-ul era bun şi mai bău încă două. Se gândi din nou la femeia aceea, Elene. Erau o mie ca ea în Cairo – grecoaice, evreice, siriene şi palestiniene, precum şi egiptene. Erau dansatoare numai până când furau privirile vreunui bogătaş. Probabil că cele mai multe dintre ele visau să se căsătorească şi să fie duse într-o casă mare în Alexandria sau Paris sau Surrey şi erau apoi dezamăgite.

Toate aveau feţe arămii delicate şi trupuri de felină, cu picioare zvelte şi sâni obraznici, dar Vandam era tentat să creadă că Elene se diferenţia de aceste femei. Zâmbetul ei era fantastic. Ideea ca ea să meargă să lucreze la o fermă în Palestina era, la prima vedere, ridicolă; dar ea încercase şi când această mişcare nu îi reuşise, fusese de acord să lucreze pentru Vandam. Pe de altă parte, povestirea bârfelor de stradă era un mod simplu de a câştiga bani, ca şi acela de a fi femeie întreţinută. Probabil că era la fel ca celelalte dansatoare: şi Vandam nu era interesat în acest tip de femeie.

Martini-urile pe care le băuse începuseră să-şi facă efectul şi Vandam se gândi că poate nu putea să fie atât de politicos cum ar trebui cu femeile, atunci când acestea urmau să intre, astfel încât îşi plăti nota şi ieşi.

Merse spre cartierul general ca să afle ultimele noutăţi. Se părea că ziua se sfârşise cu o oprire a focului din cauza numărului mare de răniţi de fiecare parte – dar mai mult dintre efectivele englezilor. Era tare demoralizator, se gândi Vandam: am avut o bază sigură, aprovizionare bună, arme mai bune şi număr mai mare de soldaţi; am plănuit cu chibzuinţă şi am luptat cu grijă, dar n-am câştigat nicio bătălie. Plecă acasă.

Gaafar pregătise carne de miel şi orez. Vandam mai bău un pahar la cină. Billy îi vorbea în timp ce mâncau. Lecţia de geografie din acea zi fusese despre cultivarea grâului în Canada. Vandam ar fi vrut ca, la şcoală, băiatul să înveţe câte ceva despre ţara în care locuia.

După ce Billy merse la culcare, Vandam şezu o vreme singur în sufragerie, fumând, gândindu-se la Joan Abuthnot şi Alex Wolff şi Erwin Rommel. Fiecare îl ameninţa în felul lui pe Vandam. În timp ce afară se lăsa noaptea, camera păru să devină din ce în ce mai mică. Vandam îşi umplu cutia cu ţigări, apoi ieşi.

Oraşul era plin de viaţă la acea oră la fel de mult ca în oricare alt moment al zilei. Pe străzi erau soldaţi mulţi, unii dintre ei erau beţi. Aceştia erau oamenii care văzuseră acţiunea de pe câmpul de luptă din deşert, suferiseră din cauza nisipului şi a căldurii şi a bombelor şi a obuzelor şi, de multe ori, băştinaşii nu fuseseră atât de recunoscători cum se aşteptaseră ei să fie. Atunci când un vânzător le dădea rest mai puţin sau un proprietar de restaurant încărca nota sau când un barman refuza să servească băuturi celor care se îmbătaseră, soldaţii îşi aminteau cum îi văzuseră pe prietenii lor sfâşiaţi de obuze în apărarea Egiptului, şi astfel începea bătaia, spartul geamurilor şi distragerea localului. Vandam înţelegea de ce egiptenii erau nemulţumiţi – nu prea le păsa de către cine erau asupriţi: de englezi sau de nemţi – dar nici el nu avea prea mult respect pentru proprietarii de prăvălii din Cairo, care făceau o avere pe seama războiului.

Se plimba încet, cu ţigara în mână, bucurându-se de aerul răcoros al nopţii, privind în prăvăliile care aveau vitrine la stradă, refuzând să cumpere o cămaşă de bumbac făcută-pe-măsură-în-timp-ce-aştepţi, o geantă de piele pentru doamna sau un număr la mâna a doua al revistei *Saucy Snips.* Fu amuzat de un vânzător ambulant

care avea fotografii pornografice în pulpana din stânga a hainei şi crucifixe agăţate pe pulpana din dreapta. Văzu un grup de soldaţi tăvălindu-se de râs la vederea a doi poliţai egipteni care patrulau ţinându-se de mână.

Intră într-un bar. În alte baruri decât cele britanice era mai înţelept să nu comanzi gin, aşa că îşi comandă *zibib,* o băutură din seminţe de anason cu apă. La ora zece, barul se închise, prin consimţământul mutual al guvernului musulman şi al unui ofiţer din poliţia militară. Privirea lui Vandam era puţin înceţoşată când plecă.

Se îndreptă spre cartierul vechi al oraşului. Trecând pe lângă un semn pe care scria ÎN AFARA LIMITEI PENTRU TRUPE, intră în cartierul Birka. Pe străzile şi aleile înguste, femeile şedeau pe treptele caselor şi se aplecau în afară de la ferestre, fumând şi aşteptându-şi clienţii, pălăvrăgind cu poliţia militară. Unele dintre ele îi vorbiră lui Vandam, oferindu-şi trupurile în engleză, franceză şi italiană. El o coti pe o stradă mică, trecu de o curte părăsită şi intră pe o poartă deschisă.

Urcă scările şi bătu la o uşă de la primul etaj. O femeie egipteană de vârstă mijlocie deschise uşa. Îi plăti cinci lire şi intră.

Într-o cameră interioară, luminată slab şi mobilată cu lux

decadent, se aşeză pe o pernă şi îşi desfăcu gulerul de la cămaşă. O femeie tânără cu pantaloni largi îi dădu o narghilea. Inspiră adânc de mai multe ori fumul de haşiş. Curând, fu cuprins de o senzaţie plăcută de slăbiciune. Se lăsă pe spate, sprijinindu-se pe coate şi privi în jur. În umbra încăperii se mai distingeau patru alţi bărbaţi. Doi erau paşe – arabi bogaţi, proprietari de pământuri – şezând împreună pe un divan şi vorbind pe un ton jos, discontinuu. Al treilea, care părea să fi fost adormit de haşiş, părea să fie englez, un ofiţer, ca şi Vandam. Al patrulea stătea într-un colţ, vorbind cu una dintre fete. Vandam auzi frânturi de conversaţie şi înţelese că bărbatul dorea să o ducă acasă la el pe fată, iar acum discutau preţul. Bărbatul avea o faţă vag familiară, dar Vandam, beat şi drogat, nu putu să-şi pună în mişcare memoria ca să-şi amintească cine era.

Una dintre fete veni spre Vandam şi îl luă de mână. Îl conduse spre un alcov şi trase perdeaua. Îşi dădu jos pieptarul. Avea sâni mici, arămii. Vandam o mângâie pe obraz. În lumina lumânărilor, faţa ei se schimba încontinuu, părând bătrână, apoi foarte tânără, apoi ca a unui animal de pradă, apoi iubitoare. La un moment dat, ea păru să fie Joan Abuthnot. Dar atunci când o avu, ea

părea să fie Elene.

CAPITOLUL 5

Alex Wolff purta o galabiya şi un fes şi stătea la treizeci de iarzi de poarta cartierului general al englezilor, vânzând evantaie de hârtie care se rupeau la două minute după ce începeai să le foloseşti.

Eforturile continue de urmărire se reduseseră. Nu îi mai văzuse pe englezi verificând documentele de identitate de mai mult de o săptămână. Acest Vandam nu putea să menţină presiunea aceasta la nesfârşit.

Wolff mersese la cartierul general al englezilor imediat ce se simţise cât de cât în siguranţă. Să ajungă în Cairo fusese un triumf; dar nu era de niciun folos dacă nu putea să-şi exploateze poziţia pentru a afla informaţiile de care avea nevoie Rommel – şi asta cât de repede. Îşi aminti de scurtul instructaj pe care îl avusese cu Rommel la Gialo. Vulpea deşertului nu arăta deloc ca o vulpe. Era un om scund, neobosit, cu faţă de ţăran agresiv: un nas mare, gură cu colţurile lăsate, bărbie despicată, o cicatrice pe obrazul stâng, părul tăiat atât de scurt încât nu se vedea deloc de sub şapcă. Rommel îi spusese: „Număr de efective, nume de divizii, pe câmpul de luptă şi în rezervă, stadiul de instrucţie. Număr de tancuri, pe câmp şi în

rezervă, stare de funcţionare. Rezerve de muniţie, hrană şi benzină. Personalitatea şi atitudinea ofiţerilor de la comandă. Intenţii tactice şi strategice. Se spune că eşti bun, Wolff. Sper să fie adevărat”.

Era mai uşor de spus decât de făcut.

Existau informaţii pe care Wolff le putea obţine numai plimbându-se în oraş. Putea să observe uniformele soldaţilor în permisie şi să le asculte conversaţiile, şi asta îi spunea ce trupe fuseseră, unde şi când aveau să se întoarcă acolo. Câteodată, vreun sergent mai amintea de numărul de morţi şi răniţi, sau despre efectul devastator al armelor cu calibrul de 88 mm – arme antiaeriene – pe care nemţii le instalaseră pe tancuri. Auzise un mecanic al armatei plângându-se că treizeci şi nouă dintre cele cincizeci de tancuri noi pe care le primiseră în ziua precedentă aveau nevoie de reparaţii majore, înainte de a fi funcţionale. Toate acestea erau informaţii utile care puteau fi transmise la Berlin, unde analiştii Serviciilor Secrete le corelau cu alte frânturi de informaţii, pentru a forma o imagine de ansamblu. Dar nu asta voia Rommel.

Undeva în interiorul clădirii cartierului general erau hârtii pe care scriau lucruri ca: „După ce va rezista şi se va regrupa, Divizia A, cu 100 de tancuri şi aprovizionare

completă, va părăsi mâine Cairo şi se va alătura Diviziei B la Oaza C, pentru pregătirea contraatacului de la vest de D, duminică în zorii zilei”.

Acele hârtii le voia Wolff.

De aceea vindea evantaie în faţa cartierului general.

Ca să-şi instaleze cartierul general, englezii luaseră în folosinţă câteva case mai mari – cele mai multe proprietăţi ale paşelor – în suburbia Garden City. (Wolff era recunoscător că Villa Ies Oliviers scăpase.) Casele acestea erau înconjurate de un gard de sârmă ghimpată. Oamenii în uniformă erau rapid trecuţi prin poartă, dar civilii erau opriţi şi chestionaţi în amănunţime, în vreme ce santinelele dădeau telefoane pentru a verifica scrisorile de acreditare.

Mai erau şi alte cartiere generale în alte clădiri din oraş Hotelul Semiramis adăpostea ceva care se numea Trupele Britanice din Egipt – dar acesta era Cartierul General pentru Orientul Mijlociu, sediul puterii. Wolff petrecuse mult timp la şcoala de spioni din Abwehr, învăţând să recunoască uniformele, semnele de identificare a regimentului şi feţele a sute de ofiţeri englezi. Aici, de câteva dimineţi, observase sosind maşini mari şi, privind prin geamuri, observase colonei, generali, amirali, şefi de

divizii şi însuşi comandantul-şef, sir Claude Auchinleck. Toţi i se păreau cumva ciudaţi şi fu mirat până când înţelese că pozele cu ei, pe care şi le întipărise în creier, erau alb-negru, şi acum îi vedea pentru prima dată color.

Membrii statului major călătoreau cu maşina, dar ajutoarele lor mergeau pe jos. În fiecare dimineaţă, căpitanii şi maiorii veneau pe jos, ducându-şi servietele. Spre amiază – după obişnuita conferinţă de dimineaţă, presupunea Wolff – unii dintre ei plecau, ducându-şi cu ei şi servietele.

În fiecare zi, Wolff îl urma pe unul dintre aceştia.

Cei mai mulţi dintre aceşti ofiţeri lucrau la cartierul general, iar hârtiile lor secrete erau închise în birourile lor la sfârşitul zilei. Dar aceştia care plecau erau oamenii care trebuiau să fie la cartierul general pentru conferinţa de dimineaţă, dar îşi aveau birourile în alte părţi ale oraşului; iar ei trebuiau să-şi ducă cu sine hârtiile între un birou şi celălalt. Unul dintre ei merse la Semiramis. Doi merseră la barăcile din Nasr-el-Nil. Un al patrulea merse într-o clădire nemarcată din Shari Suleiman Paşa.

Wolff dorea să afle ce era în acele serviete.

În acea zi, avea să vadă ce e de făcut.

Aşteptând sub soarele dogoritor ca ofiţerii să iasă din

clădirile cartierului general, se gândi la noaptea de dinainte şi un zâmbet îi ridică colţurile buzelor sub mustaţa nou-crescută. Îi promisese Sonjei că avea să-i găsească o nouă Fawzi. Seara trecută mersese în Birka şi alesese o fată din localul lui Madame Fahmy. Fata aceasta nu era o Fawzi – aceea fusese o adevărată entuziastă – dar era un bun substitut, cel puţin temporar. O iubiseră pe rând, apoi amândoi deodată; apoi jucaseră jocurile stranii, excitante ale Sonjei... Fusese o noapte lungă.

Când ieşiră ofiţerii, Wolff începu să urmărească perechea care merse spre barăci.

Un minut mai târziu, Abdullah ieşi dintr-o cafenea şi îşi potrivi pasul după al lui.

— Cei doi? întrebă Abdullah.

— Cei doi.

Abdullah era un bărbat gras cu un dinte de oţel. Era unul dintre cei mai bogaţi oameni din Cairo, dar spre deosebire de cei mai mulţi arabi bogaţi, el nu îi imita pe europeni. Purta sandale, o haină lungă soioasă şi un fes. Părul unsuros se încreţea pe lângă urechi, iar unghiile îi erau negre. Bogăţia sa nu venea din pământuri, ca aceea a paşelor, nici din negoţ, ca aceea a grecilor. Venea din nelegiuiri.

Abdullah era hoţ.

Lui Wolff îi plăcea de el. Era viclean, înşela pe oricine, era crud, generos şi întotdeauna râdea: pentru Wolff, el întruchipa toate viciile şi virtuţile Orientului Mijlociu. Armata lui de copii, nepoţi, nepoţi de unchi, verişori jefuiseră case şi goliseră buzunare în Cairo timp de treizeci de ani. Tentaculele sale ajungeau peste tot: era vânzător de haşiş en-gros, avea influenţă la politicieni şi era proprietarul a jumătate din bordelurile din Birka, inclusiv al aceluia al lui Madame Fahmy. Trăia într-o casă mare şi dărăpănată din cartierul vechi al oraşului, cu cele patru soţii ale sale.

Wolff şi Abdullah îi urmăriră pe cei doi ofiţeri până în centrul modern al oraşului. Abdullah spuse:

— Vrei una dintre serviete sau amândouă?

Wolff se gândi. Una – era furt ocazional; două – părea un furt organizat.

— Una, spuse el.

— Care?

— Nu are importanţă.

Wolff se gândise să-i ceară ajutorul lui Abdullah după ce descoperise că la Villa Ies Oliviers nu mai era în siguranţă. Dar decisese să nu facă asta. Cu siguranţă că Abdullah ar

fi putut să-l ascundă undeva pe Wolff – probabil într-un bordel – pe o perioadă nedefinită. Dar, imediat ce l-ar fi ascuns, ar fi început probabil negocierile pentru a-l vinde englezilor. Abdullah împărţea lumea în două: familia sa şi restul lumii. Era complet loial familiei sale şi avea încredere totală în ei; pe toţi ceilalţi îi înşela şi se aştepta ca ei la rândul lor să încerce să-l înşele. Toate afacerile le făcea pe baza suspiciunilor reciproce. Wolff descoperi că acest sistem funcţiona surprinzător de bine.

Ajunseră la un colţ mai aglomerat. Cei doi ofiţeri trecură strada, încercând să evite maşinile. Wolff era pe cale să-i urmeze, când Abdullah îi puse mâna pe braţ ca să-l oprească.

— O vom face aici, spuse Abdullah.

Wolff privi în jur, observând clădirile, trotuarul, intersecţia şi vânzătorii ambulanţi. Zâmbi încet, apoi dădu din cap.

— Perfect, spuse.

Dădură lovitura a doua zi.

Abdullah alesese într-adevăr locul perfect pentru lovitură. Era locul unde o stradă lăturalnică aglomerată se intersecta cu o stradă principală. La colţ era o cafenea cu mesele afară, reducând trotuarul la jumătate din lăţimea

lui. În faţa cafenelei, pe partea străzii principale, era o staţie de autobuz. Ideea de a sta la coadă în aşteptarea autobuzului nu prinsese în Cairo, în ciuda a şaizeci de ani de dominaţie britanică, deci cei care aşteptau autobuzul se răspândeau pur şi simplu pe trotuarul deja aglomerat. Pe partea cu strada lăturalnică, aglomeraţia nu era chiar atât de mare, deoarece în ciuda faptului că mesele cafenelei erau întinse şi aici, aici nu era staţie de autobuz. Abdullah observase acest mic inconvenient şi se ocupase de acest aspect, punând acolo doi acrobaţi care să îşi facă numărul acolo.

Wolff se aşează la masa care se afla în colţ, în locul de unde vedea ambele străzi, şi începu să se gândească la ce ar putea să meargă prost.

Era posibil ca ofiţerii să nu se ducă la barăci astăzi.

Era posibil ca ei să aleagă un alt drum.

Puteau să nu aibă la ei servietele. Poliţia putea să sosească mai devreme decât de obicei şi să-i aresteze pe toţi cei ce se aflau la locul faptei.

Băiatul putea fi înhăţat de ofiţeri şi luat la întrebări.

Wolff putea să fie înhăţat de ofiţeri şi luat la întrebări.

Abdullah putea să se hotărască să câştige mai uşor acei bani, pur şi simplu contactându-l pe maiorul Vandam şi

spunându-i că putea să-l aresteze pe Alex Wolff la Café Nasif, la prânz, chiar în acea zi.

Lui Wolff îi era teamă să meargă la închisoare. Mai mult decât atât, era îngrozit de ideea puşcăriei. Numai gândul la ea îl făcu să aibă o transpiraţie rece chiar în căldura dogoritoare a soarelui. Putea să trăiască fără mâncare bună sau un vin bun sau femei, dacă îl consola întinderea pustie şi sălbatică a deşertului; şi putea să abandoneze întinderea pustie şi sălbatică a deşertului; şi putea să abandoneze libertatea deşertului ca să trăiască în aglomeraţia unui oraş, dacă avea la dispoziţie obiectele de lux pe care i le furniza oraşul care să-l consoleze; dar era imposibil să trăiască fără niciuna dintre ele. Nu spusese nimănui despre asta: era coşmarul său secret. Ideea de a trăi într-o celulă lipsită de culoare, printre scursurile omenirii (şi toţi bărbaţi), mâncând mâncare proastă, nemaivăzând cerul albastru sau cursul nesfârşit al Nilului sau câmpiile deschise... îl cuprindea un atac de panică numai dacă se gândea. Încercă să-şi alunge aceste gânduri din minte. Asta nu avea să se întâmple.

Pe la unsprezece şi patruzeci şi cinci, trupul mare şi neîngrijit al lui Abdullah trecu în mers legănat pe lângă cafenea. Faţa lui era lipsită de expresie, dar ochii lui mici şi

negri priviră în jur cu agerime, verificându-şi aranjamentele. Trecu strada şi dispăru din vedere.

La doisprezece şi cinci, Wolff observă două şepci militare printre mulţimea de capete din depărtare.

Se aşeză pe marginea scaunului său. Ofiţerii se apropiau. Îşi duceau cu ei servietele.

Pe partea opusă a străzii, motorul unei maşini parcate fu turat. Un autobuz intră în staţie şi Wolff se gândi: nu se poate ca Abdullah să fi aranjat şi asta: este un adevărat noroc, un bonus.

Ofiţerii erau la cinci iarzi de Wolff.

Maşina de pe partea opusă a drumului porni brusc. Era un Packard mare şi negru, cu un motor puternic şi demaraj rapid american. Trecu pe stradă ca un elefant care atacă, motorul turat în viteză mică, fără să bage în seamă traficul de pe strada principală, îndreptându-se spre strada lăturalnică, claxonând încontinuu. La colţ, la câteva străzi de unde şedea Wolff, intră frontal într-un taxi, un Fiat vechi. Cei doi ofiţeri stăteau lângă masa lui Wolff şi se uitau la accident.

Şoferul de taxi, un arab tânăr într-o cămaşă de stil european şi fes, ieşi din maşina lui.

Un grec tânăr, într-un costum de lână, sări din Packard.

Arabul spuse că grecul era un porc.

Grecul spuse că arabul era capătul din spate al unei cămile bolnave.

Arabul îl pălmui pe grec, iar grecul îi trase un pumn arabului în nas.

Oamenii care coborau din autobuz şi aceia care intenţionaseră să se urce în el veniră mai aproape.

După colţ, acrobatul care stătea pe capul colegului său se întoarse să se uite la bătaie, păru să-şi piardă echilibrul şi căzu peste spectatori.

Un băieţel trecu fugind pe lângă masa lui Wolff. Wolff se ridică în picioare, îl arătă cu degetul pe băieţel şi începu să strige cât putea: „Opriţi hoţul!”

Băieţelul o rupse la fugă. Wolff îl urmări, iar alţi patru oameni care şedeau aproape de Wolff încercară să-l înhaţe pe băieţel. Băieţelul fugi printre cei doi ofiţeri care se holbau la bătaia de pe stradă. Wolff şi cei care se ridicaseră să-l ajute se loviră din toate puterile în cei doi ofiţeri, doborându-i pe amândoi la pământ. Mai mulţi oameni începură să strige „Opriţi hoţul!”, deşi cei mai mulţi dintre ei nici nu aveau idee cine era presupusul hoţ. Câţiva dintre noii-veniţi crezură că probabil era vorba despre unul dintre cei doi şoferi. Mulţimea din staţia de

autobuz, publicul acrobaţilor şi cei mai mulţi dintre clienţii cafenelei se împinseră înainte şi începură să-l atace pe unul sau pe celălalt dintre şoferi – arabii presupunând că grecul era vinovatul şi toţi ceilalţi presupunând că vinovatul era arabul. Mai mulţi oameni cu beţe – cei mai mulţi oameni vând în capetele cui apucau, într-o încercare disperată de a opri bătaia, care era total neproductivă. Cineva luă un scaun de la cafenea şi îl aruncă în mulţime. Din fericire zbură prea departe, peste parbrizul Packard-ului. Însă, între timp, chelnerii, personalul din bucătăria cafenelei şi proprietarul fugiră afară şi începură să atace pe oricine se legăna, se împiedica sau se aşeza pe mobila lor. Toţi strigau la toţi ceilalţi în cinci limbi. Maşinile care treceau se opriseră să privească debandada, traficul se blocă pe trei direcţii şi toate maşinile oprite claxonau. Un câine se luptă să scape din lesă şi când reuşi începu să muşte lumea de picioare. Toţi cei care fuseseră în autobuz coborâră. Mulţimea de scandalagii devenea din ce în ce mai mare. Şoferii care se opriseră să admire priveliştea regretară curând acest lucru, căci atunci când bătaia înghiţi şi maşinile lor, ei nu putură să plece (pentru că toţi ceilalţi se opriseră şi ei) şi fură nevoiţi să-şi încuie uşile şi să-şi ridice geamurile, în vreme ce bărbaţi, femei, copii,

arabi, greci, sirieni, evrei, australieni şi scoţieni se urcară pe capote şi se luptau şi cădeau şi sângerau pe vopseaua maşinii. Cineva căzu prin vitrina croitorului, care se afla peste drum de cafenea, iar o capră înspăimântată fugi în magazinul de suveniruri de lângă cafenea şi începu să răstoarne toate mesele încărcate cu porţelanuri şi vase de lut şi de sticlă. De undeva apăru un babuin – probabil călărise capra, într-un spectacol de stradă ambulant – şi trecu peste capetele mulţimii, cu picioare agere, pentru a dispărea apoi în direcţia oraşului Alexandria. Un cal scăpă din căpăstru şi o luă la goană pe stradă, printre şirul de maşini. De la o fereastră de deasupra cafenelei, o femeie goli o găleată cu apă murdară peste debandadă. Nimeni nu observă.

În cele din urmă, sosi şi poliţia.

Când oamenii auziră fluierele, brusc, îmbrânceala şi debandada şi insultele de la care porniseră alte focare de bătaie părură mai puţin importante. Oamenii începură să se răspândească înainte să înceapă arestările. Gloata se diminuă rapid. Wolff, care fusese doborât chiar la începutul ostilităţilor, se ridică şi merse mai aproape ca să vadă deznodământul. Până când li se puseră cătuşe la şase oameni, totul se terminase şi nu mai se bătea nimeni, cu

excepţia unei bătrâne îmbrăcate în negru şi un cerşetor, împingându-se unul pe altul. Proprietarul cafenelei, croitorul şi proprietarul magazinului de suveniruri îşi frângeau mâinile şi se certau cu poliţaii de ce nu au venit mai repede, în vreme ce îşi dublau mental valoarea pagubelor, pentru a primi despăgubiri mai mari.

Şoferul de autobuz îşi fracturase braţul, dar toate celelalte răni erau tăieturi şi vânătăi. A fost numai un mort: capra fusese muşcată de câine şi, prin urmare, trebuia sacrificată.

Când poliţia încercă să mişte cele două maşini avariate, ei observară că în timpul debandadei şirengarii de pe stradă forţaseră capotele maşinilor şi furaseră roţile de rezervă de la ambele maşini.

De asemenea, toate becurile din autobuz dispăruseră fără urmă.

Şi dispăruse şi o servietă a unui ofiţer din Armata Britanică.

Alex Wolff era mulţumit de sine, în timp ce păşea sprinten pe aleile din cartierul vechi al oraşului. Cu o săptămână în urmă, sarcina de a obţine documente secrete din cartierul general păruse ceva aproape imposibil. Acum părea că o dusese la capăt. Ideea de a-l

pune pe Abdullah să orchestreze o bătaie de stradă fusese una genială.

Se întrebă ce putea fi în servietă.

Casa lui Abdullah arăta exact ca şi celelalte dărăpănături adunate una în alta. Faţada crăpată de pe care se scorojea tencuiala era punctată ici şi colo de geamuri mici, diforme. Intrarea era o boltă joasă, fără uşă, care se continua cu un pasaj întunecos. Wolff se aplecă să treacă pe sub boltă, trecu prin pasaj şi urcă o scară de piatră în formă de spirală. La capătul scărilor, ridică o perdea şi intră în sufrageria lui Abdullah.

Camera era exact ca şi stăpânul ei – murdară, comodă şi bogată. Trei copii mici şi un căţel se fugăreau unii pe alţii, pe lângă canapelele scumpe şi mesele incrustate. Într-un alcov de lângă o fereastră, o femeie bătrână lucra la o tapiserie. O altă femeie ieşea din cameră atunci când Wolff intră: aici nu exista o separare strictă a sexelor, aşa cum fusese în căminul lui Wolff atunci când acesta era mic. În mijlocul podelei şedea Abdullah, cu picioarele încrucişate pe o pernă brodată, cu un copil în poală. Îşi ridică privirea spre Wolff şi zâmbi larg.

— Prietene, ce succes am avut!”

Wolff se aşează şi el pe jos, faţă în faţă cu el.

— A fost minunat, spuse el. Eşti un magician.

— Aşa o debandadă! Şi autobuzul a sosit exact la momentul potrivit – şi cum a fugit babuinul...

Wolff se uită mai bine ce făcea Abdullah. Pe podea, în faţa lui, se afla un morman de portofele, poşete, genţi şi ceasuri. În vreme ce vorbea, ridică de pe jos un portofel elegant din piele. Scoase din el un teanc de bancnote egiptene, câteva timbre de poştă şi un stilou minuscul de aur, şi le puse toate undeva sub haină. Apoi, puse jos portofelul, luă o geantă şi începu să scotocească în ea.

Wolff înţelese de unde proveneau.

— Pungaş bătrân ce eşti, spuse el. I-ai pus pe băieţi să se amestece în mulţime şi să fure portofele.

Abdullah râânji, arătându-şi dintele de oţel.

— Să mă deranjez atât şi să se fure numai o servietă...

— Dar ai luat servieta.

— Bineînţeles.

Wolff se relaxă. Abdullah nu făcu nicio mişcare ca să aducă servieta. Wolff îi spuse:

— De ce nu mi-o dai?

— Imediat, spuse Abdullah. Dar tot nu făcu nimic. După un moment, spuse: Trebuia să-mi plăteşti încă cincizeci de lire la livrare.

Wolff numără bancnotele şi acestea dispărură sub haina soioasă. Abdullah se aplecă înainte, ţinând la piept copilul cu un braţ, cu cealaltă îşi băgă mâna sub perna pe care şedea şi scoase servieta.

Wolff o luă şi o examină. Încuietoarea era spartă. Se simţi înşelat: trebuia să existe o limită şi la duplicitate. Se sili să vorbească calm:

— Dar ai deschis-o deja.

Abdullah ridică din umeri. El spuse:

— *Maaleesh.* Era un cuvânt ambiguu care însemna atât „îmi pare rău” cât şi „Şi ce-i cu asta?”

Wolff oftă. Stătuse în Europa prea multă vreme; uitase cum se rezolvau aceste lucruri aici.

Ridică capacul servietei. În interior era un teanc de zece sau douăsprezece foi de hârtie dactilografiate mărunt în engleză. În timp ce el începu să citească, cineva puse lângă el o ceaşcă mică de cafea. Îşi ridică privirea şi văzu o frumoasă fată tânără. Îl întrebă pe Abdullah:

— Fiica ta?

Abdullah râse.

— Soţia mea.

Wolff se mai uită o dată la tânără. Părea să aibă în jur de paisprezece ani. Îşi îndreptă din nou atenţia spre

documente. Îl citi pe primul, apoi, nevenindu-i să creadă, le frunzări pe celelalte.

Le puse jos.

— Doamne Dumnezeule, spuse cu voce joasă. Începu să râdă.

Furase un Set complet de meniuri pentru o cantină pentru luna iunie.

Vandam îi spuse colonelului Bogge:

— Am lansat un comunicat prin care am atras atenţia ofiţerilor că documentele de stat major nu se poartă prin oraş decât în situaţii absolut excepţionale.

Bogge şedea îndărătul biroului său uriaş, curbat, lustruind cu batista o minge roşie de cricket.

— Bună idee, spuse. Îi ţine pe ofiţeri pe picioare.

Vandam continuă:

— Unul dintre informatorii mei, fata nouă despre care ţi-am povestit...

— Prostituata.

— Da. Vandam rezistă impulsului de a-i spune lui Bogge că „prostituată” nu era cuvântul potrivit pentru Elene şi continuă: a auzit un zvon că debandada a fost organizată de Abdullah.

— El cine e?

— Este un fel de Fagin egiptean şi se pare că este şi informator, deşi vânzarea de informaţii către mine este numai una dintre multele sale afaceri.

— În ce scop a fost organizat tărăboiul, conform zvonurilor acestora?

— Furt.

— Înţeleg. Bogge părea suspicios.

— S-au furat multe lucruri, dar trebuie să considerăm posibilitatea că principalul obiectiv al acestui exerciţiu a fost servieta.

— O conspiraţie! spuse Bogge cu o privire de scepticism amuzat. Dar ce să vrea Abdullah cu meniurile cantinelor noastre? râse.

— Nu ştia ce conţine servieta. E posibil să fi presupus că ea conţinea documente secrete.

— Repet întrebarea, spuse Bogge cu aerul unui tată răbdător care îi dă lecţii fiului: Ce ar putea el să vrea cu documentele noastre secrete?

— Poate că a fost pus de cineva să o facă.

— De către cine?

— Alex Wolff.

— Cine?

— Ucigaşul cu cuţitul de la Assyut.

— Oh, să fim serioşi, maior, credeam că am terminat cu povestea aceea.

Telefonul lui Bogge sună şi el ridică. Vandam se folosi de prilej să se mai calmeze. Adevărul despre Bogge, reflectă Vandam, era probabil că el nu avea încredere în sine, nu credea în judecata lui; şi din cauză că îi lipsea încrederea de a lua decizii adevărate, înscria puncte pe spinarea altora pentru a se autoiluziona că la urma urmei era deştept. Desigur că Bogge nu avea idee dacă furtul servietei era un lucru semnificativ sau nu. Putea să asculte ce avea de spus Vandam şi apoi să-şi facă propria părere; dar îi era teamă. Nu se putea angaja într-o discuţie folositoare cu un subordonat, pentru că îşi folosea întreaga energie intelectuală, căutând punctele slabe în care te putea prinde cu o contradicţie sau să te prindă cu o greşeală sau să îşi bată joc de ideile tale; şi până când termina cu procedeul de a se face să se simtă superior, decizia era deja luată, fie ea bună sau rea sau fie ea luată mai mult sau mai puţin din întâmplare, în toiul unei discuţii aprinse.

Bogge spunea: „Bineînţeles, domnule, mă voi ocupa de asta chiar acum”. Vandam se întrebă cum se descurca cu superiorii. Colonelul închise telefonul. Spuse:

— Atunci, unde rămăsesem?

— Ucigaşul de la Assyut este încă în libertate, spuse Vandam. Poate fi un lucru important că, la scurt timp după sosirea lui la Cairo, unui ofiţer de stat major i se fură servieta.

— Care conţine meniuri de cantină.

O luăm de la capăt, gândi Vandam. Cu atât de multă graţie câtă putea să-şi impună, Vandam spuse:

— Noi, cei de la Serviciile Secrete, nu credem în coincidenţe, nu-i aşa?

— Nu-mi da mie lecţii, băieţaş. Chiar dacă ai avea dreptate – şi sunt sigur că nu ai – ce am putea să facem în această privinţă, decât să fi emis acel comunicat pe care tu l-ai emis deja?

— Am vorbit cu Abdullah. Neagă orice asociere cu Alex Wolff, dar eu cred că minte.

— Dacă este un hoţ, de ce nu-i pui pe poliţaii egipteni pe urmele lui?

Şi ce sens ar avea asta? se întrebă Vandam. El spuse:

— Ei ştiu tot despre el. Nu pot să-l aresteze pentru că prea mulţi ofiţeri din poliţie fac prea mulţi bani din mitele lui. Dar am putea să-l aducem aici şi să-l interogăm, să-l facem să transpire puţin. Este un om lipsit de loialitate, va

trece de partea adversă cât ai zice peşte.

— Serviciul de informaţii al statului major nu aduce aici oameni să îi facă să transpire, maior.

— Departamentul de securitate pe câmpul de luptă poate, sau chiar poliţia militară.

Bogge zâmbi.

— Dacă aş merge la cei de la departament cu povestea asta despre un Fagin arab care fură meniurile de la cantină, ar râde de mine şi cu spatele.

— Dar...

— Am discutat destul despre asta, maior – prea mult, de fapt.

— Pentru Dumnezeu!

Bogge ridică vocea.

— Nu cred că debandada a fost organizată, nu cred că Abdullah a intenţionat să fure servieta şi nu cred că Wolff este un spion nazist. E clar?

— Uite, tot ce vreau...

— Eclar?

— Da, să trăiţi.

— Bine. Poţi să pleci.

Vandam ieşi.

CAPITOLUL 6

Sunt un băiat. Tatăl meu mi-a spus câţi ani am, dar am uitat. Îl voi întreba din nou atunci când vine din nou la mine. Tatăl meu este soldat. Locul în care merge se numeşte un Sudan. Un Sudan este la mare depărtare.

Eu merg la şcoală. Eu învăţ Coranul. Coranul este o carte sfântă. Eu învăţ şi să scriu şi să citesc. Cititul este uşor, dar este greu să scrii fără să faci mizerie. Câteodată aleg bumbac sau duc vitele să bea apă.

Mama şi bunica mea au grijă de mine. Bunica mea este o persoană cunoscută. Aproape toţi oamenii din lume vin la ea atunci când sunt bolnavi. Ea le dă medicamente făcute din plante.

Ea îmi dă melasă. Mie îmi place amestecată cu lapte prins. Eu stau pe soba din bucătărie şi ea îmi spune poveşti. Povestea mea preferată este *Balada lui Zahran,* eroul din Denshway. Când spune această poveste, ea îmi spune întotdeauna că Denshway este aproape. Cred că ea se face mai bătrână şi mai uită, pentru că Denshway este departe de aici. O dată am mers până acolo cu Abdel şi ne-a luat toată dimineaţa ca să ajungem.

Denshway este acolo unde englezii împuşcau porumbei,

când unul dintre gloanţele lor a dat foc la un hambar. Toţi oamenii din sat au venit să vadă cine a dat foc. Unul dintre soldaţi s-a speriat de mulţimea de oameni care venea spre el şi a început să tragă în ei. Şi atunci s-au luptat sătenii cu soldaţii. Nimeni nu a câştigat bătaia, dar soldatul care a dat foc la hambar a fost omorât. Nu peste mult au venit alţi soldaţi şi i-au arestat pe toţi bărbaţii din sat.

Soldaţii au făcut din lemn ceva care se numeşte eşafod. Nu ştiu ce este un eşafod, dar se foloseşte ca să fie spânzuraţi oamenii. Nu ştiu ce se întâmplă cu oamenii când sunt spânzuraţi. Unii dintre săteni au fost spânzuraţi, iar ceilalţi au fost biciuiţi. Ştiu cum e să biciuieşti pe cineva. E cel mai rău lucru din lume, cred că e mai rău şi decât spânzurătoarea.

Zahran a fost primul care a fost spânzurat, căci el a luptat cel mai aprig împotriva soldaţilor. A mers la spânzurătoare cu capul sus, mândru că l-a ucis pe omul care a dat foc la hambar.

Tare aş vrea să fiu Zahran.

Nu am văzut niciodată un soldat englez, dar ştiu că îi urăsc.

Pe mine mă cheamă Anwar el-Sadat şi eu voi fi un erou.

Sadat îşi răsuci mustaţa. Era mulţumit de ea. Avea

numai douăzeci şi doi de ani şi, în uniforma căpitanului lui, arăta ca un băiat soldat: mustaţa îl făcea să pară mai bătrân. Avea nevoie de întreaga autoritate pe care putea să o arate, căci ceea ce îşi propusese să facă era – ca de obicei – uşor charaghios. La aceste întâlniri el încerca din răsputeri să vorbească şi să se poarte ca şi cum cei câţiva zănateci din încăpere aveau într-adevăr să-i izgonească pe englezi din Egipt de la o zi la alta.

Îşi îngroşă voit vocea atunci când începu să vorbească. „Am sperat cu toţii ca Rommel să-i învingă pe englezi în deşert şi astfel să ne elibereze ţara”. Privi în jur în încăpere: un trac folositor la întâlniri, fie ele în cerc mai larg sau mai restrâns, căci astfel fiecare avea impresia că Sadat vorbea cu el. „Acum avem câteva veşti proaste. Hitler a fost de acord să dea Egiptul italienilor”.

Sadat exagera: aceasta nu era o ştire, ci era un zvon. Mai mult, majoritatea ascultătorilor ştiau că este numai un zvon. Însă melodrama era la ordinea zilei, şi astfel, ei răspunseră cu murmure dezaprobatoare.

Sadat continuă: „Propun ca Mişcarea Ofiţerilor Liberi să negocieze un tratat cu Germania, prin care noi să organizăm o răscoală împotriva englezilor din Cairo, şi ei să ne garanteze independenţa şi suveranitatea Egiptului

după înfrângerea englezilor”. În timp ce vorbea, ridicolul situaţiei îl surprinse chiar şi pe el: iată-l pe el, un băiat de ţăran abia venit de la o fermă, vorbind unei adunări de şase subalterni nemulţumiţi despre negocierile cu Reich-ul. Şi totuşi, cine altcineva să reprezinte poporul egiptean? Englezii erau cuceritorii, Parlamentul era o marionetă, iar regele era un străin.

Exista şi un alt motiv pentru această propunere, unul care nu putea fi discutată acolo, unul pe care nici Sadat nu-l recunoştea decât poate în toiul nopţii: Abdel Nasser fusese amplasat în Sudan cu unitatea sa şi absenţa sa îi dăduse lui Sadat şansa de a deveni liderul mişcării rebele.

Îşi izgoni gândul acesta din minte, căci era unul necinstit. Trebuia să-i facă pe ceilalţi să fie de acord cu această propunere, apoi să fie de acord cu modul de a o duce la îndeplinire.

Kemel vorbi primul:

— Dar ne vor lua nemţii în serios? întrebă el. Sadat dădu afirmativ din cap, ca şi cum şi el ar fi fost de acord că acela era un aspect important. De fapt, el şi Kemel se înţeleseseră dinainte ca Kemel să pună această întrebare, care era numai o întrebare de suprafaţă. Întrebarea reală era de fapt dacă ei puteau să aibă încredere că nemţii vor

respecta o înţelegere pe care au făcut-o cu un grup de rebeli neoficiali: Sadat nu voia să discute despre această problemă. Era puţin probabil că nemţii aveau să se ţină de partea lor de înţelegere; dar, dacă egiptenii se ridicau totuşi împotriva englezilor şi erau apoi trădaţi de nemţi, aveau apoi să vadă că nimic nu e mai bun ca independenţa – şi poate aveau să ceară să fie conduşi de omul care organizase răscoala. Dar astfel de realităţi politice nu erau menite să fie dezvăluite la astfel de întâlniri: erau prea sofisticate, prea calculate. Kemel era singura persoană cu care Sadat putea să discute probleme de tactică. Kemel era poliţist, un detectiv din forţele din Cairo, un om precaut, viclean: poate că munca de la poliţie l-a făcut şi cinic.

Ceilalţi începură să vorbească dacă această variantă ar putea funcţiona. Sadat nu contribui cu nimic la discuţie. Las să vorbească numai; asta le place cu adevărat. Atunci când vine vorba despre a intra în acţiune, de obicei îl dezamăgesc.

În timp ce ei se certau, Sadat îşi aminti de revoluţia din vara trecută, care eşuase. Începuse cu predicile şeicului din al-Azhar, care spusese: „Nu avem nimic de a face cu războiul”. Apoi, Parlamentul egiptean, într-o rară expunere

de independenţă, adoptase această politică: „Să salvăm Egiptul de dezastrele războiului”. Până atunci, armata egipteană luptase alături de armata engleză în deşert, dar atunci britanicii le ordonaseră egiptenilor să depună armele şi să se retragă. Egiptenii erau fericiţi să se retragă, dar nu voiau să rămână dezarmaţi. Sadat intui posibilitatea trimisă de Dumnezeu de a aţâţa conflictul. El şi mulţi alţi ofiţeri tineri au refuzat să depună armele şi au plănuit să mărşăluiască spre Cairo. Spre marea dezamăgire a lui Sadat, englezii au cedat imediat şi i-au lăsat pe egipteni să-şi păstreze armele. Sadat a continuat să încerce să aprindă scânteia rebeliunii într-o flacără a revoluţiei, dar englezii i-au lăsat pe egipteni să mărşăluiască. Marşul spre Cairo s-a transformat într-un fiasco: unitatea lui Sadat a sosit la punctul de întâlnire, unde nu mai venise nimeni altcineva. Şi-au spălat maşinile, s-au aşezat, au aşteptat o vreme, apoi au mers la tabăra lor.

Şase luni mai târziu, Sadat a suferit un alt eşec. De această dată, acesta s-a centrat pe regele gras şi imoral şi turc al Egiptului. Englezii i-au dat un ultimatum regelui Farouk: fie îşi instruia premierul să formeze un guvern nou, proenglez, sau trebuia să abdice. Sub această

presiune, regele îl chemă la el pe paşa Mustafa el-Nahas şi îi ordonă să formeze un nou guvern. Sadat nu era regalist, dar era oportunist. Anunţă că aceasta era o violare a suveranităţii egiptene, iar tinerii ofiţeri mărşăluiră la palat pentru a-l saluta pe rege în timp ce protestau. Planul său era să înconjoare palatul spre a-l proteja pe rege. Din nou, el fu singurul care apăru la întâlnire.

Fusese amarnic dezamăgit cu mai multe ocazii. Simţise că avea să abandoneze această cauză a rebelilor: să meargă egiptenii la dracu aşa cum ştiu ei, gândise el în momentele de disperare. Dar acele momente trecuseră, căci ştia că această cauză era una dreaptă şi era suficient de inteligent să o servească aşa cum se cuvenea.

— Dar nu avem mijloacele pentru a-i contacta pe nemţi. Imam fusese acela care vorbise, unul dintre piloţi. Sadat era mulţumit că deja discutau cum să o facă, decât dacă să o facă.

Kemel avea răspunsul la această întrebare.

— Putem să trimitem mesajul cu avionul.

— Da! Imam era tânăr şi impulsiv. Unul dintre noi ar putea să urce ca pentru a face un zbor de rutină, iar apoi să schimbe direcţia şi să aterizeze în spatele liniilor germane.

Unul dintre soldaţii piloţi spuse:

— La întoarcere, ar trebui să dea seamă pentru această deviere de la curs.

— Ar putea să nu se mai întoarcă deloc, spuse Imam, expresia sa devenind una de deznădăjduire tot atât de repede pe cât de repede devenise animată.

Sadat spuse încet:

— S-ar putea întoarce cu Rommel.

Ochii lui Imam se luminară din nou, şi Sadat ştia că tânărul pilot se vedea mărşăluind împreună cu Rommel în Cairo, în fruntea unei armate a eliberării. Sadat decise că Imam trebuia să fie acela care să ducă mesajul.

— Să ne înţelegem cum să fie textul mesajului, spuse Sadat democratic. Nimeni nu observă că nu fusese nevoie de o astfel de decizie clară cu privire la întrebarea dacă acest mesaj trebuia sau nu trimis. Cred că trebuie să conţină patru puncte. Unu: suntem egipteni cinstiţi şi avem o organizaţie în cadrul armatei. Doi: ca şi voi, şi noi luptăm împotriva englezilor. Trei: suntem capabili să recrutăm o armată de rebeli care să lupte de partea voastră. Patru: vom organiza o revoltă împotriva englezilor în Cairo, dacă în schimb ne garantaţi independenţa şi suveranitatea Egiptului după înfrângerea englezilor.

Făcu o pauză. Se încruntă şi apoi adăugă:

— Cred că poate ar trebui să le oferim o dovadă a bunei noastre credinţe.

Se lăsă liniştea. Kemel avea răspunsul şi la această întrebare, dar arăta mai bine dacă ea venea din partea celorlalţi.

Imam se ridică la nivelul acestor aşteptări.

— Am putea trimite ceva informaţii militare folositoare împreună cu mesajul.

Acum, Kemel se prefăcu că este împotriva acestei idei.

— Dar ce fel de informaţii am putea noi obţine? Nu-mi imaginez.

— Fotografii din aer ale poziţiilor britanice.

— Dar cum e asta posibil?

— Putem să facem asta în timpul unui zbor de rutină, cu un aparat obişnuit.

Kemel părea să aibă dubii.

— Cum rămâne cu developatul filmului?

— Nu neapărat, spuse Imam agitat. Putem să trimitem numai filmul.

— Numai un film?

— Atât de multe câte dorim.

Sadat spuse;

— Cred că Imam are dreptate. Din nou discutau aspectele practice ale unei idei în loc de a vorbi despre riscurile pe care le implica. Mai era un singur hop de trecut. Sadat ştia din experienţă că aceşti rebeli erau extraordinar de curajoşi, până când venea şi momentul când trebuiau să pună osul la bătaie. El spuse:

— Rămâne numai întrebarea cu privire la cine dintre noi va pilota avionul. În vreme ce vorbea, privi în jur prin cameră, lăsându-şi ochii să se oprească la Imam.

După un moment de ezitare, Imam se ridică în picioare.

Ochii lui Sadat străluceau de triumf.

Două zile mai târziu, Kemel făcea pe jos cele trei mile din centrul oraşului Cairo până la suburbia în care locuia Sadat. Ca detectiv, Kemel avea la dispoziţie o maşină pe care putea să o folosească ori de câte ori dorea, dar rareori o folosea pentru a merge la întâlnirile rebelilor, din motive de securitate. Probabil că colegii săi din poliţie erau în favoarea acestei Mişcări a Ofiţerilor Liberi; totuşi, nu se grăbea să-i pună la încercare.

Kemel era cu cincisprezece ani mai în vârstă decât Sadat, totuşi, atitudinea sa faţă de tânăr era una aproape de veneraţie. Kemel împărtăşea cinismul lui Sadat, înţelegerea sa realistă a pârghiilor puterii; dar Sadat avea

ceva în plus, şi acela era un idealism ardent, care îi furniza energie nelimitată şi speranţă fără margini.

Kemel se întrebă cum să-i spună noutăţile.

Mesajul către Rommel fusese dactilografiat, semnat de Sadat şi toţi Ofiţerii Liberi, în afară de Nasser care lipsea, şi fusese sigilat într-un plic maro, mare. Fotografiile din aer ale poziţiilor militare engleze fuseseră făcute. Imam decolase cu Gladiatorul său şi cu Baghdadi urmându-l într-un al doilea avion. Coborâseră în deşert să-l ia la bord pe Kemel, care îi dăduse plicul maro lui Imam şi se urcase în avionul lui Baghdadi. Faţa lui Imam strălucise de un idealism tineresc.

Kemel se gândi: Cum îi voi da vestea lui Sadat?

Fusese prima dată când Kemel zburase cu avionul. Deşertul, atât de lipsit de forme de la nivelul solului, fusese un mozaic nesfârşit de forme şi texturi: parcelele de nisip, punctele de vegetaţie şi dealurile vulcanice erodate. Baghdadi spusese: „Îţi va fi frig”, şi Kemel gândise că probabil glumea – deşertul era ca un cuptor încins – dar pe măsură ce micul avion urca, temperatura scădea constant şi nu peste mult timp, tremura în cămaşa sa de bumbac.

După o vreme, ambele avioane schimbaseră direcţia

spre est şi Baghdadi vorbise la radio, spunând bazei că Imam deviase de la curs şi nu răspundea la chemările sale prin radio. După cum era de aşteptat, baza îi spuse lui Baghdadi să-l urmărească pe Imam. Această mică pantomimă era necesară pentru ca Baghdadi, care avea să se întoarcă, să nu fie suspectat.

Zburară peste o tabără militară. Kemel văzu tancuri, arme şi jeepuri. Câţiva soldaţi îi făcură cu mâna: probabil sunt englezi, gândise Kemel. Ambele avioane urcară. Chiar în faţă, văzură semne ale luptei: nori mari de praf, explozii şi focuri de armă. Schimbară cursul ca să ocolească pe la sud câmpul de bătaie.

Kemel gândise: am zburat pe deasupra unei baze a englezilor, apoi un câmp de luptă – ar trebui acum să ajungem deasupra unei baze a nemţilor.

În faţă, avionul lui Imam începu să piardă din altitudine. În loc să-l urmeze, Baghdadi urcă puţin. Kemel avea senzaţia că Gladiatorul se afla chiar deasupra lor – şi o luă spre sud. Uitându-se pe geam spre dreapta, Kemel văzu ceea ce văzuseră şi piloţii: o tabără militară mică, cu o bucată de teren curăţată şi care era marcată ca pistă.

Apropiindu-se de casa lui Sadat, Kemel îşi aminti cât de entuziasmat se simţise, sus în aer, deasupra deşertului,

atunci când înţelese că se aflau în spatele liniilor germane şi că tratatul aproape că era în mâinile lui Rommel.

Bătu la uşă. Încă nu ştia ce să-i spună lui Sadat.

Era o casă obişnuită de familie, mai săracă decât casa lui Kemel. Într-o clipă, Sadat veni la uşă, purtând o galabiya şi fumând o pipă. Se uită la faţa lui Kemel şi spuse imediat:

— Nu a mers bine.

— Da. Kemel intră. Merseră în cămăruţa pe care Sadat o folosea ca birou. În cameră era un birou, un raft cu cărţi şi câteva perne pe podeaua goală. Pe birou era un pistol de armată deasupra unui vraf de documente.

Se aşezară. Kemel spuse:

— Am găsit o tabără germană cu o pistă. Imam a coborât. Apoi nemţii au început să tragă în avionul lui. Vezi tu, era un avion englez – noi nu ne-am gândit la asta.

Sadat spuse:

— Dar cu siguranţă au văzut că nu era ostil – nu trăgea focuri de armă, nu lansa bombe.

— A continuat să coboare, continuă Kemel. Şi-a agitat aripile şi cred că încerca între timp să-i cheme prin radio; ei însă au continuat să tragă. Coada avionului a fost lovită.

— Oh, Doamne.

— Părea să coboare foarte rapid. Nemţii au încetat să mai tragă. Cumva a reuşit să aterizeze pe roţi. Avionul părea că saltă. Nu cred că Imam l-a mai putut controla. Cu siguranţă nu a putut să încetinească. A coborât de pe suprafaţa tare şi a intrat pe o fâşie de nisip; aripa din stânga a lovit pământul şi a plesnit; botul avionului s-a înfipt în nisip; apoi fuselajul a căzut tot peste aripa ruptă.

Sadat îl privea pe Kemel cu ochii măriţi, cu faţa lipsită de expresie şi aparent foarte liniştit, cu pipa răcindu-i-se în mână. Kemel revăzu în minte avionul avariat zăcând în nisip, o maşină germană şi o ambulanţă mergând în viteză pe pistă spre el, urmate de zece sau cincisprezece soldaţi. Nu avea să uite niciodată cum, ca o floare care îşi deschide brusc petalele, burta avionului se aruncă spre cer, într-o revoltă a flăcărilor roşii şi galbene.

— A explodat, îi spuse lui Sadat.

— Şi Imam?

— Imposibil să fi scăpat dintr-un astfel de incendiu.

— Trebuie să încercăm din nou, spuse Sadat. Trebuie să încercăm o altă modalitate de a transmite mesajul.

Kemel îl privi uimit, apoi înţelese că tonul vioi al vocii era unul jucat. Sadat încercă să-şi aprindă pipa, dar mâna cu care ţinea chibritul îi tremura prea tare. Kemel privi cu

atenţie şi observă că Sadat avea lacrimi în ochi.

— Bietul băiat, şopti Sadat.

CAPITOLUL 7

Wolff era tot acolo de unde plecase: ştia unde se aflau ascunse secretele, dar nu putea să ajungă la ele.

Ar fi putut să fure o altă servietă, tot aşa cum aranjase să o obţină pe prima, dar asta ar fi început să li se pară englezilor ca şi o conspiraţie. Ar fi putut să se gândească la o altă modalitate de a fura servieta, dar şi asta putea să ducă la stricteţe mai mare în ceea ce privea securitatea. Şi oricum, o servietă la un moment dat nu era destul pentru ce avea el nevoie: trebuia să aibă acces regulat şi neîntârziat la documentele secrete.

De aceea, rădea părul pubian al Sonjei.

Părul ei era negru şi aspru şi creştea foarte repede. Pentru că îl rădea în mod regulat, ea putea să poarte pantalonii ei transparenţi fără obişnuitul şnur cu paiete. Măsura aceasta de libertate fizică – şi zvonul persistent şi adevărat că nu purta lenjerie pe sub pantaloni – o făcuseră cea mai cunoscută dansatoare din buric a zilei.

Wolff înmuie pămătuful în vas şi începu să o dea cu spumă.

Era întinsă pe pat, cu spatele proptit de câteva perne, privindu-l cu suspiciune. Nu prea îi plăcea această recentă

perversiune a lui. Se gândea că nu avea să-i placă.

Dar Wolff ştia mai bine.

Ştia cum funcţiona mintea ei şi îi cunoştea corpul mai bine decât îl cunoştea ea însăşi, iar acum voia să obţină ceva de la ea.

O mângâie cu pământuful moale şi spuse:

— M-am gândit la o altă modalitate de a avea acces la acele serviete.

— Şi care e?

Nu îi răspunse imediat. Puse jos pământuful şi luă în mână aparatul de ras. Îi testă ascuţişul cu degetul mare, apoi o privi. Ea se uita la el cu o fascinaţie plină de temeri. El se aplecă mai aproape, îi îndepărtă puţin mai mult picioarele, îi puse aparatul de ras pe piele şi îl trase în sus cu o mişcare uşoară şi fină.

El spuse:

— Mă voi împrieteni cu un ofiţer englez.

Ea nu îi răspunse: îl asculta numai pe jumătate. Şterse aparatul de ras cu un prosop. Cu un deget al mâinii stângi atinse pielea rasă, întinzând puţin pielea, apoi apropie din nou aparatul de ras.

— Apoi îl voi aduce pe ofiţer aici, spuse el.

Sonja spuse:

— Oh, nu.

O atinse cu marginea aparatului de ras şi îl trase din nou pe o porţiune de piele.

Ea începu să respire din ce în ce mai greu.

Şterse din nou aparatul de ras şi trase din nou, o dată, de două ori, de trei ori.

— Cumva îl voi face pe ofiţer să-şi aducă aici servieta.

Îşi puse degetul pe punctul ei cel mai sensibil şi rase cu grijă în jurul lui. Sonja închise ochii. Turnă apă fierbinte dintr-un ceainic într-un vas aflat pe podea, lângă el. Înmuie un prosop în apă şi îl stoarse.

— Apoi, eu mă voi uita prin servietă în timp ce ofiţerul e în pat cu tine.

Apăsă prosopul fierbinte pe pielea proaspăt rasă.

Sonja scoase un strigăt ascuţit, ca un animal încolţit:

— Ahh, Doamne!

Wolff lăsă să-i cadă halatul de baie şi rămase gol în faţa ei. Luă în mână o sticluţă de ulei de corp, îşi turnă puţin în palmă, în mâna dreaptă, apoi îngenunche pe pat lângă Sonja; apoi îi unse pubisul cu ulei.

— Nu o voi face, spuse ea în timp ce începea să se zvârcolească.

El mai adăugă ulei, masând toate pliurile pielii ei. Cu

mâna stângă o ţinea de gât, ţintuind-o de pat.

— O vei face.

Degetele sale atotcunoscătoare strângeau sau mângâiau, devenind din ce în ce mai puţin tandre.

Ea spuse:

— Nu.

El spuse:

— Ba da.

Ea îşi mişcă capul dintr-o parte în alta. Corpul ei se răsuci, neajutorat în strânsoarea plăcerii intense. Începu să tremure şi, în cele din urmă, spuse:

— Oh. Oh. Oh. Oh. Oh. Oh! apoi se relaxă.

Wolff nu o lăsă însă. Continuă să îi dezmierde pielea netedă, lipsită de păr, în timp ce cu mâna stângă îi mângâia sfârcurile maronii. Nefiind în stare să-i reziste, ea începu din nou să se mişte.

Îşi deschise ochii şi văzu că şi el era excitat. Îi spuse:

— Bastardule, pătrunde-mă adânc.

El rânji. Gustul puterii era ca un drog pentru el. Se aşeză deasupra ei, apoi ezită, şovăi o clipă.

Ea spuse:

— Repede!

— O vei face?

— Repede!

Wolff îşi lăsă corpul să-l atingă pe al ei, apoi din nou şovăi.

— O vei face?

— Da! Te rog!

— Aaah, Wolff trase aer în piept şi coborî deasupra ei.

Bineînţeles că după aceea, ea reveni asupra a ceea ce spusese.

— O astfel de promisiune nu se pune la socoteală, spuse ea.

Wolff ieşi din baie îmbrăcat într-un prosop mare. O privi. Ea stătea întinsă pe pat, tot dezbrăcată, mâncând bomboane de ciocolată dintr-o cutie. Erau momente când lui Wolff aproape că îi era dragă.

Îi răspunse:

— O promisiune este o promisiune.

— Şi tu mi-ai promis că ai să ne găseşti o altă Fawzi. Începea să se îmbufneze. Întotdeauna făcea asta după ce făceau sex.

— Am adus-o pe fata aceea de la Madam Fahmy, spuse Wolff.

— Dar ea nu a fost o nouă Fawzi. Fawzi nu cerea zece lire pentru fiecare dată şi nu pleca acasă dimineaţa.

— În ordine. Am să mai caut.

— Dar nu ai promis că ai să cauţi, ci că ai să găseşti.

Wolff intră în cealaltă cameră şi luă o sticlă de şampanie din cutia cu gheaţă. Luă două pahare şi le duse înapoi în dormitor.

— Vrei şi tu?

— Nu, spuse ea. Ba da.

El îi turnă, apoi îi dădu paharul. Bău puţin, apoi luă o altă bomboană de ciocolată. Wolff spuse:

— În cinstea ofiţerului englez necunoscut, care este pe cale de a avea cea mai plăcută surpriză a vieţii lui.

— Nu mă culc cu niciun englez, spuse Sonja. Miros urât şi au pielea insensibilă şi îi urăsc.

— Tocmai de aceea ai să o faci – pentru că îi urăşti. Imaginează-ţi numai: în timp ce se culcă cu tine şi se gândeşte cât e de norocos, eu îi voi citi documentele secrete.

Wolff începu să se îmbrace. Îşi puse o cămaşă care fusese făcută special pentru el în una dintre micile prăvălii ale croitorilor din cartierul vechi al oraşului – o cămaşă ca acea a uniformei engleze, cu epoleţi de căpitan pe umeri.

Sonja îl întrebă:

— Dar ce-ţi iei pe tine?

— Uniforma ofiţerilor britanici. Ştii că ei nu vorbesc cu străinii.

— Te vei da drept ofiţer englez?

— Sud-african, cred.

— Dar ce se întâmplă dacă te dai de gol?

El o privi.

— Probabil voi fi împuşcat ca spion.

Ea îşi întoarse privirea.

Wolff spuse:

— Dacă voi găsi unul potrivit îl voi duce la Cha-Cha. Îşi băgă mâna sub cămaşă şi îşi scoase cuţitul dintr-o teacă de sub braţ. Se apropie de ea şi îi atinse umărul gol cu vârful cuţitului.

— Dacă mă dezamăgeşti, îţi voi tăia jos buzele.

Ea îi privi faţa. Nu vorbi, dar în ochi i se citea teama.

Wolff ieşi.

La Shepheard s era plin de lume. Întotdeauna era aşa.

Wolff îşi plăti taxiul, se împinse printre negustorii ambulanţi şi tălmacii de afară, urcă scările şi intră în foaierul hotelului. Era şi acolo plin de oameni: negustori din Levant la întâlniri zgomotoase de afaceri, europenii care foloseau poşta şi băncile, fete egiptene în robele lor ieftine şi ofiţerii britanici. Wolff trecu printre două femei de

bronz de mărimi considerabile, care ţineau în mâini lămpi, apoi intră în salon. O orchestră mică interpreta o muzică nedefinită, în vreme ce mai multe grupuri, mai ales europene, îi chemau constant pe chelneri. Măsurând din ochi canapelele şi mesele de marmură, Wolff îşi croi drum spre barul aflat la capătul îndepărtat al sălii.

Aici era puţin mai multă linişte. Femeilor nu li se dădea voie să stea acolo, iar băutul era la ordinea zilei. Aici era locul unde putea să vină un ofiţer care se simţea singur.

Wolff se aşează la bar. Era pe cale să comande şampanie, când îşi aminti că era deghizat, şi ceru whiskey şi apă.

Dăduse mare atenţie hainelor pe care le purta. Pantofii maro erau modelul purtat de ofiţeri şi erau foarte bine lustruiţi; ciorapii de culoare kaki erau îndoiţi exact în locul care trebuia; pantalonii scurţi largi aveau o dungă foarte bine călcată; cămaşa cu epoleţii de căpitan era purtată pe dinafara pantalonilor scurţi, nu băgată în pantaloni; şapca plată era numai puţin înclinată.

Îşi făcea griji cu privire la accentul său. Avea pregătită povestea pentru a-l explica – povestea pe care o „vându-se” şi căpitanului Newman în Assyut, despre cum fusese crescut în Africa vorbitoare de limbă olandeză – dar ce se întâmpla dacă ofiţerul pe care avea să-l agaţe era tocmai

sud-african? Wolff nu putea distinge accentele engleze suficient de bine pentru a-l recunoaşte pe cel sud-african.

Ce îl îngrijora cel mai mult erau cunoştinţele sale despre armată. Căuta un ofiţer de la cartierul general, deci avea să spună că el făcea parte din BTE trupele britanice din Egipt – care era un corp separat. Din nefericire, nu prea ştia multe despre el. Nu ştia sigur cu ce se ocupa de fapt BTE şi cum era organizat şi nu putea să dea numele nici măcar a unui ofiţer. Îşi imagină o conversaţie:

— Ce mai face bătrânul Buffy Jenkins?

— Bătrânul Bufây? Nu prea îl văd prin departamentul meu.

— Nu prea l-ai văzut pe acolo? Dar el răspunde de tot pe acolo! vorbim despre acelaşi BTE?

Sau alta:

— Ce mai ştii de Simon Frobisher?

— Oh, ştii, nu s-a schimbat deloc.

— Da stai puţin – cineva mi-a spus că s-a întors acasă. Da, sunt sigur că s-a întors – dar cum de n-ai ştiut?

Apoi urmau acuzaţiile, chemarea poliţiei militare, apoi lupta cu ei şi în cele din urmă puşcăria.

Puşcăria era singurul lucru de care se temea Wolff. Îşi îndepărtă din minte gândul acesta şi mai comandă un alt

whiskey.

Un colonel transpirat intră şi stătu în picioare la bar, lângă scaunul pe care stătea Wolff. Îl strigă pe barman*: „Ezma!”* Aceasta însemna „Ascultă”, dar toţi englezii credeau că acest cuvânt înseamnă „Chelner”. Colonelul îl privi pe Wolff.

Wolff dădu politicos din cap şi spuse:

— Să trăiţi.

— Dă-ţi jos şapca în bar, căpitane, spuse colonelul. Unde te crezi?

Wolff îşi dădu jos şapca, înjurându-se în sine pentru această greşeală. Colonelul ceru bere. Wolff îşi întoarse privirea în altă parte.

Erau cincisprezece sau douăzeci de ofiţeri la bar, dar nu îl recunoscu pe niciunul dintre ei. Îl căuta pe unul dintre cei opt ofiţeri care părăseau cartierul general la miezul fiecărei zile cu servietele cu documente. Memorase faţa fiecăruia dintre ei şi putea să-i recunoască pe loc. Fusese deja la Hotelul Metropolitan şi la Clubul Turf fără niciun succes şi, după o altă jumătate de oră la Shepheard s, avea să încerce la Clubul Ofiţerilor, la Clubul de Sport Gezira sau chiar la Uniunea Anglo-Egipteană. Dacă nu avea să reuşească în acea seară, avea să încerce şi în

următoarea: mai devreme sau mai târziu sigur avea să dea peste unul dintre ei.

Apoi, totul avea să depindă de îndemânarea sa.

Schema sa avea o bătaie lungă. Uniforma îl făcea să pară unul de-al lor, demn de încredere şi un camarad adevărat. Ca şi majoritatea soldaţilor, probabil şi ei se simţeau singuri şi dornici de sex într-o ţară străină. Sonja era fără îndoială o femeie atrăgătoare – la care să te uiţi, oricum – şi ofiţerul englez obişnuit nu era suficient de bine echipat împotriva şiretlicurilor unei seducătoare orientale.

Şi oricum, dacă era atât de ghinionist încât să aleagă un ofiţer destul de deştept pentru a rezista tentaţiei, ar trebui să renunţe la acela şi să aleagă altul.

Spera ca asta să nu dureze prea mult.

De fapt, îi mai luă alte cinci minute.

Maiorul care intră era un bărbat scund, foarte slab şi cam cu zece ani mai bătrân decât Wolff. Obrajii săi cu vinişoarele plesnite îl arătau un băutor înrăit. Avea ochi albaştri ieşiţi din orbite, iar părul de culoarea nisipului era lipit de cap.

În fiecare zi pleca de la cartierul general la prânz şi mergea spre o clădire nemarcată din Shari Suleiman Paşa – ducându-şi servieta.

Inima lui Wolff se opri pentru o clipă.

Maiorul veni la bar, îşi dădu jos şapca şi spuse:

— Ezma! Scotch. Fără gheaţă. Să fie rece. Se întoarse spre Wolff. Groaznică vreme, spuse el începând conversaţia.

— Nu aşa e întotdeauna, domnule? spuse Wolff.

— Ai dreptate. Sunt Smith, de la cartierul general.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule, spuse Wolff. Ştia că, de vreme ce Wolff mergea din cartierul general în altă clădire în fiecare zi, maiorul nu putea lucra efectiv la cartierul general; şi se întrebă pentru o clipă de ce minţea omul în legătură cu acest aspect. Deocamdată îndepărtă acest gând şi spuse:

— Sunt Slavenburg, BTE.

— Minunat. Îţi mai plătesc un rând?

Se dovedea mult mai uşor decât îşi imaginase el să intre în discuţie cu un alt ofiţer.

— Mulţumesc, domnule, spuse Wolff.

— Nu mai da înainte cu domnule, în ordine?

— Desigur. Altă greşeală.

— Ce bei?

— Whiskey şi apă, vă rog.

— N-aş bea apă cu el dacă aş fi în locul tău. Se spune că

o scot direct din Nil.

Wolff zâmbi.

— Trebuie să mă obişnuiesc.

— Nu-ţi merge burta? Cred că eşti singurul alb din Egipt care nu a păţit-o.

— M-am născut în Africa şi am stat în Cairo zece ani. Wolff îl imita pe Smith şi modul său de a vorbi. Ar fi trebuit să mă fac actor, gândi.

Smith spuse:

— Africa? M-am gândit că ai ceva accent.

— Tată olandez, mamă englezoaică. Am avut o fermă în Africa de Sud.

Smith părea preocupat.

— Trebuie să fie neplăcut pentru tatăl tău, cu Jerry în Olanda.

Wolff nu se gândise la asta.

— A murit când eram mic, spuse.

— Nasoală treabă. Smith îşi goli paharul.

— Tot asta bei? se oferi Wolff.

— Mulţumesc.

Wolff ceru băuturile. Smith îi oferi o ţigară: Wolff refuză.

Smith se plânse de mâncarea proastă, de modul în care la baruri se termina uneori băutura, de chiria de la

apartamentul pe care îl ocupa, de neruşinarea chelnerilor arabi. Wolff ardea de dorinţa de a-i explica faptul că mâncarea era proastă, pentru că Smith insista să mănânce mâncare englezească, nu egipteană, că băutura era puţină din pricina războiului european, că chiriile erau foarte mari din cauza miilor de străini ca Smith care invadaseră oraşul, iar chelnerii erau nepoliticoşi cu el pentru că era prea leneş sau arogant ca să înveţe câteva fraze de politeţe din limba lor. În loc de asta îşi muşcă însă limba şi dădu din cap ca şi cum ar fi fost de acord cu ce spusese Smith.

În toiul acestui catalog de nemulţumiri, Wolff privi peste umărul lui Smith şi văzu şase membri ai poliţiei militare intrând în bar.

Smith observă schimbarea de expresie de pe faţa lui şi spuse:

— Care-i problema – ai văzut o fantomă?

Era un ofiţer de poliţie militară din cadrul armatei, unul din marină, un australian, un neo-zeelandez, un sud-african şi un Gurkha cu turban. Wolff avu impulsul nebunesc de a o lua la fugă. Ce aveau să-l întrebe? Ce avea el să spună?

Smith privi în jur, îi văzu pe cei de la poliţia militară şi spuse:

— Pichetul obişnuit de noapte – caută ofiţeri beţi şi spioni nemţi. Acesta este un bar al ofiţerilor, nu ne vor deranja. Care-i problema – ai făcut ceva ce nu trebuia?

— Nu, nu. Wolff improviză în grabă. Cel din marină arată ca un tip pe care l-am cunoscut şi care a fost ucis la Halfaya. Continuă să se holbeze la grupul de poliţai. Păreau că se pricep foarte bine la treaba lor, cu şepcile lor şi cu pistoalele în tocuri. Aveau oare să ceară să vadă acte?

Smith uitase de ei. Tocmai spunea:

— Iar, în ce îi priveşte pe servitori... Afurisiţi oameni. Sunt sigur că omul meu îmi botează ginul cu apă. Dar îl voi prinde eu. Am umplut o sticlă goală de gin cu zibi – ştii chestia aia care se tulbură dacă o amesteci cu apă? Să vezi ce-o să se întâmple când încearcă să-l dilueze pe ăsta. Va trebui să ia o altă sticlă şi să pretindă că nu s-a întâmplat nimic. Haha! O să-i fie de învăţătură de minte.

Unul dintre ofiţerii din pichet merse la colonelul care îi spusese lui Wolff să-şi dea jos şapca.

— Totul e în ordine, domnule? întrebă poliţaiul.

— Nimic până acum, răspunse colonelul.

— Ce-i cu tine? îi spuse Smith lui Wolff. Ai dreptul să porţi epoleţii ăia, nu?

— Bineînţeles, spuse Wolff. O picătură de transpiraţie îi curse în ochi, iar el o şterse cu un gest parcă prea rapid.

— N-am vrut să te jignesc, spuse Smith. Dar, ştii, la Shepheard s nu li se permite tuturor să intre, nu e neobişnuit ca subalternii să-şi coase câţiva epoleţi pe cămăşi numai ca să intre aici.

Wolff se adună.

— Ascultă, domnule, dacă ai putea fi atât de bun să verifici.

— Nu, nu, nu, spuse Smith în grabă.

— Asemănarea este un şoc pentru mine.

— Desigur, înţeleg. Să mai bem ceva. Ezma!

Poliţaiul care vorbise cu colonelul se uita cu o privire lungă prin bar. Banderola de pe braţ îl identifica ca şi şeful poliţiei militare. Se uită la Wolff. Wolff se întrebă dacă omul îşi amintea descrierea ucigaşului cu cuţitul din Assyut. Cu siguranţă că nu. Iar ca să facă lucrurile mai confuze, Wolff îşi lăsase mustaţă. Se sili să se uite în ochii poliţaiului, apoi îşi lăsă privirea să treacă mai departe prin încăpere. Îşi luă în mână băutura, cu siguranţă că omul se uita şi acum la el.

Apoi se auzi un tropot de cizme şi pichetul ieşi afară. Cu un efort, Wolff se controlă ca să nu tremure de uşurare. Îşi

ridică paharul cu o mână sigură şi spuse:

— Noroc.

Băură. Smith spuse:

— Ştii cum e locul ăsta. Ce să facă un bărbat seara altceva decât să bea la barul de la Shepheard’s?

Wolff se prefăcu că se gândeşte la întrebarea lui.

— Ai văzut dansul din buric?

Smith strâmbă dezgustat din nas.

— O dată. Ceva damă grasă care îşi unduia şoldurile.

— Ah. Atunci trebuie să vezi o dansatoare adevărată.

— Crezi?

— Dansul din buric adevărat este cel mai erotic lucru pe care l-ai văzut vreodată.

În ochii lui Smith străluci o lumină ciudată.

— Aşa să fie?

Wolff gândi: maiorule Smith, eşti tocmai de ce am nevoie. Spuse:

— Sonja este cea mai bună. Trebuie să încerci să o vezi dansând.

Smith dădu din cap.

— Poate o voi face.

— De fapt, mă gândeam să merg şi eu la Cha-Cha. Vrei să vii cu mine?

— Să mai bem un rând înainte.

Văzându-l pe Smith bându-şi whiskey-ul, Wolff reflectă la faptul că cel puţin la suprafaţă, maiorul era o persoană foarte uşor coruptibilă. Părea plictisit, cu o voinţă slabă şi alcoolic. Cu condiţia să fie heterosexual, Sonja trebuia să fie în stare să-l seducă cu uşurinţă. (La naiba, se gândi, sper că îşi va face treaba.) Apoi trebuiau să afle dacă avea în servietă ceva mai folositor decât meniuri. În cele din urmă, trebuiau să afle un mod de a scoate de la el secretele pe care le cunoştea. Totul era foarte nesigur şi timpul era prea scurt.

Putea să meargă numai pas cu pas şi primul pas era să-l facă pe Smith să intre în puterea lui.

Îşi terminară băuturile şi porniră spre Cha-Cha. Nu găsiră un taxi, deci luară o şaretă deschisă, trasă de un cal. Vizitiul lovea nemilos calul bătrân.

Smith spuse:

— Tipul e cam dur cu animalul.

— Da, nu-i aşa, spuse Wolff, gândind: ar trebui să vezi cum ne purtăm cu cămilele.

Clubul era plin şi încins – din nou. Wolff trebui să dea mită ca să primească o masă.

Spectacolul Sonjei începu la câteva momente după ce ei

se aşezaseră. Smith o privea pe Sonja, în vreme ce Wolff îl privea pe Smith. În câteva minute, maiorul saliva.

Wolff spuse:

— E bună, nu-i aşa?

— Fantastică, răspunse Smith fără să privească în jur.

— De fapt, o cunosc puţin, spuse Wolff. Să o întreb dacă nu vrea să stea cu noi după?

De data asta Smith privi în jur.

— Doamne Dumnezeule! spuse. Ai putea?

Ritmul se înteţi. Sonja privi peste mulţimea de la club. Sute de bărbaţi îşi desfătau ochii cu trupul ei magnific. Ea închise ochii.

Mişcările veneau parcă automat: senzaţiile erau mai puternice. În imaginaţie, ea văzu marea de feţe lacome care se holbau la ea. Îşi simţi sânii mişcându-se şi buricul rotindu-se şi şoldurile unduindu-se şi era ca şi cum altcineva făcea toate acestea cu ea, ca şi cum acei bărbaţi lacomi din public îi manipulau corpul. Începu să se mişte din ce în ce mai repede. Nu era niciun artificiu în dansul ei, nimic fals; o făcea pentru ea însăşi. Nici măcar nu mai urmărea muzica – aceasta o urma pe ea. Fu luată de valul de senzaţii. Plutea parcă, dansând, până când simţi că se află în pragul extazului, ştia că trebuia numai să sară, şi

avea să zboare. Ezită pe marginea prăpastiei. Îşi desfăcu braţele. Muzica atinse punctul culminant cu o lovitură de tobe. Scoase un strigăt ascuţit de frustrare şi căzu pe spate, cu picioarele adunate sub ea, cu coapsele desfăcute spre public, până când capul îi atinse scena. Apoi luminile se stinseră.

Întotdeauna era la fel.

În furtuna de aplauze, ea se ridică şi traversă scena întunecată spre culise. Merse cu pas grăbit spre cabina ei, cu capul în jos, fără să se uite la nimeni. Nu voia cuvintele sau aplauzele lor. Ei nu înţelegeau. Nimeni nu ştia cum era pentru ea, nimeni nu ştia prin ce trecea ea atunci când dansa.

Îşi dădu jos pantofii, pantalonii transparenţi şi pieptarul cu paiete şi îşi puse o robă de mătase. Se aşeză în faţa oglinzii ca să-şi dea jos fardul. Întotdeauna făcea asta imediat după ce ieşea de pe scenă, pentru că machiajul era dăunător pielii. Trebuia să aibă grijă de corpul ei. Faţa şi gâtul ei aveau din nou acea înfăţişare durdulie, observă ea. Trebuia să înceteze să mai mănânce ciocolată. Trecuse de mult de vârsta la care femeile încep să se îngraşe. Vârsta ei era un alt secret pe care publicul nu trebuia să-l descopere. Era aproape aceeaşi vârstă cât avusese tatăl ei

când murise. Tata...

Fusese un bărbat arogant, corpolent, ale cărui realizări nu se ridicaseră niciodată la nivelul aşteptărilor sale. Sonja şi părinţii ei dormiseră împreună într-un pat îngust şi tare, dintr-o locuinţă închiriată din Cairo. Niciodată nu se mai simţise atât de în siguranţă ca şi în acele zile. Se încolăcea lângă spatele lat al tatălui ei. Îşi putea aminti şi mirosul său familiar. Apoi, când ea ar fi trebuit să doarmă, era un alt miros, unul care o excita. Mama şi tata începeau să se mişte în întuneric, unul lângă altul; şi Sonja începea să se mişte în ritm cu ei. De câteva ori, mama înţelesese ce se întâmpla. Apoi, tatăl ei o bătea. După ce se întâmplă şi a treia oară, ei o puseseră să doarmă pe podea. Apoi putea să îi audă, dar nu să le şi împărtăşească plăcerea: asta era atât de crud. O învinuia pe mama ei. Tatăl ei era dornic să împartă plăcerea şi cu ea, ea era sigură de asta; ştiuse tot timpul ce făcea ea. Culcată pe podeaua rece, exclusă, ascultând, încercase să se bucure de aceste ocazii de la distanţă, dar asta nu funcţiona. Nimic nu folosise de atunci, până la sosirea lui Alex Wolff...

Nu îi vorbise niciodată lui Wolff despre acel pat din locuinţa mică, dar cumva el înţelesese. Avea un adevărat instinct pentru nevoile cele mai ascunse ale oamenilor, pe

care aceştia nu şi le mărturiseau nici lor înşile. El şi fata pe nume Fawzi recreaseră pentru Sonja scena aceea din copilăria ei, şi funcţionase.

Ştia că el nu făcuse asta din bunăvoinţă. Făcea asta pentru ca să îi poată controla pe oameni. Acum voia să o folosească pe ea pentru a-l spiona pe englez. Ea era în stare să facă orice pentru a-i înfrunta pe englezi – orice, cu excepţia faptului de a se culca cu unul din ei...

Se auzi o bătaie la uşa cabinei ei. Ea strigă:

— Intră.

Unul dintre chelneri intră cu un bilet. Îi făcu băiatului semn să plece, apoi desfăcu biletul. Mesajul era simplu:

— Masa 41. Alex.

Mototoli hârtia şi o aruncă pe jos. Deci găsise pe cineva. Nu-i trebuise prea mult. Instinctul său pentru slăbiciunea oamenilor funcţiona din nou.

Ea îl înţelegea pentru că era tot aşa ca el. Şi ea folosea oamenii – deşi nu într-un mod atât de inteligent cum o făcea el. Îl folosea chiar şi pe el. El avea stil, gusturi, prieteni sus-puşi şi bani; şi într-o zi, avea să o ducă în Berlin. Era un lucru să fii vedetă în Egipt şi cu totul altul să fii vedetă în Europa. Voia să danseze pentru bătrânii generali aristocraţi şi soldaţii tineri şi chipeşi; voia să

seducă bărbaţi puternici şi fete albe, tinere; voia să fie regina cabaretului în cel mai decadent oraş al lumii. Wolff avea să fie paşaportul ei. Da, îl folosea pe Wolff.

Trebuie că e neobişnuit, gândi ea, ca doi oameni să fie atât de apropiaţi şi totuşi să se iubească atât de puţin.

El era într-adevăr în stare să-i taie jos buzele.

O trecu un fior, încetă să se mai gândească la asta şi începu să se îmbrace. Îşi puse o rochie lungă, albă, cu mâneci largi şi decolteu larg. Linia decolteului îi scotea în evidenţă sânii, în vreme ce fusta îi subţia talia. Îşi puse nişte sandale albe cu tocuri înalte. Îşi puse câte o brăţară grea de aur pe încheietura fiecărei mâini, iar în jurul gâtului îşi puse un lanţ de aur cu un pandantiv care îi atârna între liniile decolteului. Englezului avea să-i placă asta. Erau de cel mai prost gust.

Se uită pentru o ultimă dată în oglindă şi intră în club.

O zonă de linişte se întinse în club pe unde trecea ea. Oamenii încetau să mai vorbească atunci când ea se apropia şi apoi începeau să vorbească despre ea după ce trecea. Se simţea ca şi cum îi invita pe toţi să o siluiască. Pe scenă era altfel: ea era separată de ei de un perete invizibil. Aici o puteau cu toţii atinge şi cu toţii ar fi vrut asta. Niciodată nu o făceau, dar pericolul îi dădea Sonjei

fiori. Ajunse la masa 41. Ambii bărbaţi se ridicară în picioare. Wolff spuse:

— Sonja, draga mea, ai fost magnifică, ca de obicei.

Ea acceptă complimentul cu o înclinare a capului.

— Permite-mi să ţi-l prezint pe maiorul Smith.

Sonja îi dădu mâna. Era un bărbat slab, fără bărbie, cu o mustaţă deschisă la culoare şi mâini urâte, osoase. El o privea ca şi cum ea era un desert extravagant care tocmai îi fusese pus în faţă.

Smith spuse:

— Absolut încântat.

Se aşezară. Wolff turnă şampanie. Smith spuse:

— Dansul dumitale a fost splendid, mademoiselle, pur şi simplu splendid. Foarte... artistic.

— Mulţumesc.

El îşi întinse mâna pe deasupra mesei şi o lovi uşor peste mână.

— Eşti minunată.

Iar tu eşti un prostănac, gândi ea. Prinse cu coada ochiului o privire ameninţătoare a lui Wolff: el ştia ce se petrecea în mintea ei.

— Eşti foarte drăguţ, domnule maior, spuse ea.

Wolff era nervos, ea îşi dădea seama de asta. Nu era

sigur dacă Sonja avea să facă sau nu ce îi ceruse. Cu adevărat, ea încă nu se decisese cu privire la asta.

Wolff îi spuse lui Smith:

— L-am cunoscut pe tatăl Sonjei.

Era o minciună şi Sonja ştia de ce spusese Wolff asta. Voia să-i amintească.

Tatăl ei fusese un hoţ. Atunci când era de lucru, muncea, iar atunci când nu avea de lucru, fura. Într-o zi a încercat să fure o geantă de piele de la o europeancă în Shari el-Koubri. Escorta femeii îl înşfăcase pe tatăl Sonjei, iar în toiul îmbrâncelii, femeia fusese doborâtă la pământ şi îşi luxase încheietura mâinii. Era o femeie cu influenţă, iar tatăl Sonjei fusese biciuit pentru această ofensă. Murise în timpul biciuirii.

Desigur, pedeapsa nu fusese aplicată intenţionat ca să-l omoare. Probabil că fusese însă slab de inimă. Pe englezul care administra pedeapsa nu îl interesa asta. Bărbatul comisese o ilegalitate, i se dăduse pedeapsa cuvenită, iar pedeapsa îl omorâse: cu un negru mai puţin. Sonjei, care avea atunci doisprezece ani, i se frânsese inima. De atunci începuse să-i urască pe englezi din tot sufletul.

Hitler avea o idee bună, dar nu-şi alesese bine ţinta, gândea ea. Nu slăbiciunea evreilor era aceea care infecta

lumea, ci aceea a englezilor. Evreii din Egipt erau mai mult sau mai puţin la fel ca toţi ceilalţi oameni: unii bogaţi, alţii săraci, unii buni, alţii răi. Dar englezii erau toţi la fel de aroganţi, lacomi şi vicioşi. Râsese cu amărăciune de modul în care englezii încercaseră să apere Polonia de asuprirea germană, în vreme ce ei înşişi continuau să asuprească Egiptul.

Totuşi, din anumite motive, nemţii luptau împotriva englezilor, şi asta era destul pentru a o face pe Sonja o simpatizantă a germanilor.

Voia ca Hitler să-i înfrângă, să-i umilească şi să-i ruineze pe englezi.

Ea avea să facă orice ca să ajute la îndeplinirea acestui scop.

Avea chiar să seducă un englez.

Se aplecă în faţă.

— Maiorule Smith, spuse ea, eşti un bărbat foarte atractiv.

Wolff se relaxă în mod vizibil.

Smith era uimit. Ochii păreau să fie gata să-i iasă din orbite.

— Dumnezeule! spuse. Chiar crezi asta?

— Desigur, maior.

— Eu zic, aş prefera să-mi spui Sandy.

Wolff se ridică.

— Mi-e teamă că trebuie să vă părăsesc acum. Sonja, pot să te însoţesc până acasă?

Smith spuse:

— Cred că poţi lăsa asta în seama mea, căpitane.

— Da, domnule.

— Asta numai dacă Sonja nu...

Sonja îşi flutură rapid genele.

— Desigur, Sandy.

Wolff spuse:

— Îmi pare rău că trebuie să sparg eu petrecerea, dar mâine dimineaţă încep devreme.

— Dar e în ordine, îi spuse Smith. Du-te numai.

În timp ce Wolff pleca, un chelner aduse cina. Era mâncare europeană – friptură şi cartofi – iar Sonja abia ciugulea din ea, în vreme ce Smith îi vorbea. Îi povesti despre succesele lui în echipa de cricket a şcolii. Părea să nu fi făcut nimic spectaculos de atunci. Era din cale-afară de plictisitor.

Sonja încercă să-şi amintească constant de biciuire.

Smith bău constant în timpul cinei. Atunci când plecară, se legăna uşor pe picioare. Îi oferi Sonjei braţul, dar asta îi

fu de ajutor mai mult lui decât ei. Merseră pe jos până la casa-barcă, în răcoarea aerului nopţii. Smith privi cerul, apoi spuse:

— Stelele acestea... extraordinare. Vorbirea îi era greoaie.

Se opriră la locuinţa Sonjei.

— Arată bine, spuse Smith.

— E foarte drăguţ, spuse Sonja. Ai vrea să vezi cum arată în interior?

— Bineînţeles.

Ea îl conduse pe platforma care ducea la bord, apoi pe punte şi în jos pe scări.

El privi în jur, cu ochii măriţi.

— Trebuie să mărturisesc că e foarte luxos.

— Vrei să bei ceva?

— Foarte mult.

Sonja ura faptul că Smith spunea „foarte” tot timpul. El estompa „r”-ul şi pronunţa „poate”. Ea spuse:

— Şampanie, sau ceva mai tare?

— O picătură de whiskey ar fi minunată.

— Dar, te rog să te aşezi.

Îi dădu în mână băutura şi se aşeză aproape de el. El îi atinse umărul, o sărută pe obraz şi îi luă cu bruscheţe

sânul în mână. Ea se înfioră. El luă asta ca un semn de pasiune şi strânse mâna mai tare.

Ea îl trase în jos, deasupra ei. El era extrem de neîndemânatic: coatele şi genunchii lui o loveau tot timpul. Pipăi neîndemânatic pe sub fusta ei.

— Oh, Sandy, eşti atât de puternic.

Sonja privi peste umărul lui şi văzu faţa lui Wolff. Era pe punte, îngenunchind şi privind printr-o deschidere, râzând fără zgomot.

CAPITOLUL 8

William Vandam începea să creadă că nu avea să-l găsească niciodată pe Alex Wolff. Crima de la Assyut avusese loc cu trei săptămâni în urmă, iar Vandam nu era cu nimic mai aproape de găsirea informaţiilor cruciale. Cu cât timpul trecea, cu atât urmele pe care le căuta deveneau mai slabe. Aproape îşi dorea să aibă loc un alt furt de servietă, ca măcar să ştie de ce se pregătea Wolff.

Ştia că devenea cam obsedat de acest bărbat. Se trezea în timpul nopţii, pe la 3 dimineaţa, atunci când trecea efectul băuturii, şi îşi făcea griji până la răsăritul soarelui. Ceea ce îl deranja era ceva legat de stilul lui Wolff: modul ocolit prin care se strecurase în Egipt, moartea neaşteptată a caporalului Cox, uşurinţa cu care Wolff se contopise cu oraşul. Vandam se gândea la aceste lucruri, iar şi iar, întrebându-se de fiecare dată de ce găsea oare acest caz atât de fascinant.

Nu făcuse niciun progres real, dar adunase câteva informaţii, iar informaţiile îi înteţiseră numai obsesiile – îl hrăniseră nu aşa cum hrăneşte mâncarea pe om, aducându-i saţietatea, ci aşa cum combustibilul hrăneşte focul, făcându-l să ardă şi mai aprig.

Villa Ies Oliviers era proprietatea cuiva pe nume Achmed Rahmha. Familia Rahmha era o familie bogată din Cairo. Achmed moştenise casa de la tatăl său, Gamal Rahmha, avocat. Unul dintre locotenenţii lui Vandam scosese de undeva dovada unei căsătorii între Gamal Rahmha şi o anume Eva Wolff, văduva lui Hans Wolff, ambii de naţionalitate germană; şi hârtiile de adopţie care îl făceau pe fiul lui Hans şi al Evei Wolff, Alex, copilul legitim al lui Gamal Rahmha...

Fapt care îl făcea pe Achmed Rahmha un neamţ şi care explica cum avea el hârtii egiptene legale pe numele de Alex Wolff.

Între acte exista de asemenea şi un testament, care îi dădea lui Achmed, sau Alex, o parte din averea lui Gamal, plus casa.

Interogatoriile tuturor celor din familia Rahmha care supravieţuiseră nu duseseră la niciun rezultat. Achmed dispăruse în urmă cu doi ani şi nu se mai auzise nimic de el de atunci. Cel care condusese aceste interogatorii se întorsese cu impresia că fiului adoptat al familiei nu i se ducea prea tare dorul.

Vandam era convins că atunci când Achmed a dispărut, el s-a dus în Germania.

Mai exista o altă ramură a familiei Rahmha, dar ei erau nomazi şi nimeni nu ştia unde ar fi putut fi găsiţi. Fără îndoială, gândi Vandam, ei îl ajutaseră cumva pe Wolff să intre din nou în Egipt.

Acum, Vandam înţelegea asta. Wolff nu putuse intra în ţară prin Alexandria. Măsurile de securitate erau stricte în port: intrarea sa în ţară ar fi fost observată, s-ar fi făcut investigaţii şi, mai devreme sau mai târziu, investigaţiile ar fi revelat antecedentele sale germane şi, ca urmare, i s-ar fi fixat poate un domiciliu forţat. Venind dinspre sud, el sperase să treacă neobservat şi să-şi reia statutul precedent de egiptean sadea. Fusese un adevărat noroc pentru englezi că Wolff dăduse de necazuri în Assyut.

Lui Vandam i se părea că acela fusese ultimul noroc pe care îl avuseseră.

Şedea în biroul său, fumând o ţigară după cealaltă, gândindu-se la Wolff.

Omul nu era un simplu colector de zvonuri. Nu se mulţumea, aşa cum se mulţumeau alţi agenţi, să îşi trimită rapoartele bazându-se pe numărul de soldaţi pe care îi vedea pe stradă sau pe lipsa de piese de maşini. Furtul servietei dovedea că dorea să afle secrete dintre cele mai importante şi era capabil să facă planuri ingenioase pentru

a intra în posesia lor. Dacă avea să fie lăsat liber suficient de mult, avea să le şi obţină, mai devreme sau mai târziu.

Vandam începu să umble cu paşi mari prin cameră – de la cuier la birou, în jurul biroului ca să se uite afară pe geam pentru o clipă, ocolind cealaltă parte a biroului, apoi înapoi la cuier.

Şi spionul avea problemele lui, totuşi. Trebuia să dea explicaţii vecinilor băgăreţi, să-şi ascundă undeva radioul, să se mişte prin oraş pentru a găsi informatori. Putea să nu mai aibă bani la un moment dat, putea să i se strice radioul, informatorii lui puteau să-l trădeze sau cineva putea să descopere din greşeală secretul lui. Într-un mod sau altul, trebuiau să apară undeva urmele spionului.

Cu cât era acesta mai inteligent însă, cu atât mai mult avea să dureze ca aceasta să se întâmple.

Vandam era convins că Abdullah, hoţul, avea relaţii cu Wolff. După ce Bogge refuzase să-l aresteze pe Abdullah, Vandam îi oferise o sumă considerabilă pentru a afla unde putea să-l găsească pe Wolff. Abdullah continua însă să pretindă că nu cunoaşte niciun Wolff, dar scânteia lăcomiei îi licărise în ochi.

Era posibil ca Abdullah să nu ştie unde se afla Wolffcu siguranţă Wolff era destul de prudent ca să îşi ia această

precauţie cu un om necinstit – dar poate că Abdullah putea să afle. Vandam lăsase să se înţeleagă clar că oferta rămânea valabilă. Dar, pe de altă parte, o dată ce Abdullah avea să afle informaţia respectivă, el putea pur şi simplu să meargă la Wolff, să-i spună de oferta lui Vandam şi să-l invite să-i ofere mai mult în schimbul tăcerii.

Vandam continua să umble prin cameră.

Era ceva legat de stilul lui. Cum se strecurase; ucidere cu un cuţit; contopirea în oraş; şi... Mai era ceva. Ceva despre care Vandam ştia, ceva ce citise într-un raport sau ceva ce i se spusese la un instructaj. Wolff aproape că era un om pe care Vandam îl cunoscuse cu mult timp în urmă, dar nu şi-l mai putea aminti. Stil.

Telefonul sună.

El ridică receptorul.

— Maior Vandam.

— Oh, bună ziua, sunt maiorul Calder de la biroul casieriei.

Vandam deveni tensionat.

— Ce este?

— Ne-aţi trimis o notă acum câteva săptămâni, să căutăm bancnote false. Ei bine, am găsit câteva.

Asta era – asta era urma.

— Foarte bine! spuse Vandam.

— De fapt, sunt mai multe, continuă vocea.

Vandam spuse:

— Trebuie să le văd cât de repede posibil.

— Sunt pe drum. Am trimis cu ele un tip – ar trebui să ajungă nu peste mult.

— Ştii cine a plătit cu ele?

— De fapt, au fost mai mulţi, dar avem câteva nume pentru dumneata.

— Minunat. Te voi suna după ce voi vedea bancnotele. Ai spus Calder?

— Da. Bărbatul îşi dădu numărul lui de telefon. Atunci, vorbim mai târziu.

Vandam închise telefonul. Bancnote false – se potrivea: acesta putea să fie un element hotărâtor. Lirele sterline nu mai erau un mijloc de plată legal în Egipt. În mod oficial, se presupunea că Egiptul era o ţară suverană. Totuşi, lirele sterline puteau fi schimbate cu bani egipteni la casierul general de la casieria engleză. Prin urmare, acei oameni care făceau multe afaceri cu străinii acceptau de obicei şi bancnote engleze ca plată.

Vandam deschise uşa de la biroul său şi strigă pe coridor.

— Jakes!

— Da, domnule! strigă Jakes la fel de tare.

— Adu-mi dosarul despre bancnotele falsificate.

— Da, domnule!

Vandam intră în biroul următor şi vorbi cu secretarul.

— Aştept un pachet de la casier. Adu-mi-l imediat ce soseşte, în ordine?

— Da, domnule.

Vandam se întoarse în biroul său. Jakes apăru un moment mai târziu cu un dosar. Jakes era un tânăr dornic de a lucra, demn de încredere, care respecta ordinele primite literă cu literă, până unde ajungeau acestea, apoi îşi folosea propria iniţiativă. Era chiar mai înalt ca Vandam, slab şi cu părul negru, cu o înfăţişare oarecum lugubră. Între el şi Vandam exista un cod de formalitate lejeră: Jakes era foarte scrupulos cu „domnule” şi „să trăiţi”, dar el şi Vandam discutau probleme legate de munca lor de la egal la egal şi Jakes înjura întotdeauna cu mult sârg. Jakes avea şi relaţii foarte multe şi cu siguranţă avea să ajungă în cariera sa militară mult mai departe decât ajunsese Vandam.

Vandam aprinse lampa de birou şi spuse:

— În ordine, arată-mi o poză a unor bani ciudaţi, făcuţi

în stil nemţesc.

Jakes puse jos dosarul şi dădu repede paginile. Scoase un morman de fotografii lucioase şi le răspândi pe birou. Fiecare înfăţişa faţa şi spatele a câte unei bancnote, la o mărime ceva mai mare decât mărimea naturală.

Jakes le alese.

— Bancnote de o liră, de cinci lire, de zece lire şi de douăzeci.

Nişte săgeţi negre de pe fotografii indicau erorile prin care puteau fi identificate falsurile.

Sursa acestor informaţii erau banii falşi luaţi de la spionii nemţi, capturaţi în Anglia. Jakes spuse:

— Te-ai gândi că îi duce capul mai mult decât să le dea spionilor lor bani falşi.

Vandam răspunse fără să-şi ridice privirea de pe fotografii.

— Spionajul este o treabă costisitoare şi majoritatea banilor sunt irosiţi. De ce să cumpere bani englezeşti în Elveţia, când pot să îi facă chiar ei? Un spion are documente false, aşa că poate să aibă şi bani falşi. De asemenea, circulaţia banilor falşi are un uşor efect dăunător asupra economiei engleze. Produce inflaţie, ca şi atunci când guvernul tipăreşte bani pentru a-şi acoperi

datoriile.

— Totuşi, te-ai gândi că până acum şi-au cam dat seama că astfel noi îi prindem pe ticăloşii ăştia.

— Ah – dar când îi prindem, ne asigurăm ca nemţii să nu afle că i-am prins.

— Totuşi, eu sper că spionii noştri nu folosesc mărci falsificate.

— Nu cred. Noi luăm sarcina Serviciilor Secrete mai în serios decât o fac ei. Mi-aş dori să pot spune acelaşi lucru şi despre tactică.

Secretarul lui Vandam bătu la uşă şi intră. Era un caporal de vreo douăzeci de ani, care purta ochelari.

— Pachetul de la casier, domnule.

— Bună treabă! spuse Vandam.

— Puteţi să semnaţi că aţi primit?

Vandam semnă hârtia şi rupse plicul. Acesta conţinea şi mai multe bancnote de o sută de lire.

Jakes spuse:

— Să fiu al naibii!

— Mi-au spus că erau mulţi bani, spuse Vandam. Ia o lupă, caporal, acolo în colţ.

— Da, domnule.

Vandam puse o bancnotă de o liră din plic lângă una

dintre fotografii şi căută eroarea după care puteau fi identificate.

Nici nu avea nevoie de lupă.

— Priveşte, Jakes.

Jakes se uită.

Bancnota avea exact aceeaşi eroare ca şi cea din fotografie.

— Asta e, domnule, spuse Jakes.

— Bani nazişti, făcuţi în Germania, spuse Vandam.

— Acum suntem pe urma lui.

Locotenent-colonelul Reggie Bogge ştia că maiorul Vandam era un tip deştept, cu acea viclenie pe care o găseşti uneori printre cei din clasa muncitoare; dar maiorul nici nu se putea compara cu cei de seama lui Bogge.

În acea noapte, Bogge juca biliard cu brigadierul Povey, directorul serviciilor secrete din cadrul armatei, la Clubul de Sport Gezira. Brigadierul era viclean şi nu îi plăcea deloc de Bogge, dar Bogge credea că poate să se descurce cu el.

Jucau pentru un şiling pentru fiecare punct, iar brigadierul începu. În timp ce jucau, Bogge spuse:

— Sper că nu te deranjează să vorbim despre probleme de serviciu la club, domnule.

— Deloc, spuse brigadierul.

— Numai de-aceea fiindcă nu prea reuşesc să plec de la birou în timpul zilei.

— Care este problema? brigadierul îşi dădu cu cretă tacul.

Bogge lovi cu precizie bila roşie şi o alinie pe cea roz.

— Sunt foarte sigur că există în Cairo un spion care îşi ia treaba în serios. Nu reuşi să lovească bila roz.

Brigadierul se aplecă peste masă.

— Continuă.

Bogge se uită la spatele lat al brigadierului. Era nevoie de puţină delicateţe. Desigur că şeful unui departament era responsabil de succesul acelui departament, deoarece numai departamentele conduse bine aveau succes, după cum ştia toată lumea; totuşi, trebuia puţină subtilitate atunci când venea vorba de a vorbi despre merite. Începu:

— Îţi aminteşti că un caporal a fost înjunghiat la Assyut acum câteva săptămâni?

— Vag.

— Am avut o bănuială despre chestia asta şi am urmărit lucrurile încă de atunci. Săptămâna trecută, unui ofiţer de stat major i s-a furat servieta în timpul unui scandal de stradă. Nu este nimic remarcabil în asta, bineînţeles, dar

am pus cele două lucruri cap la cap.

Brigadierul lovi cu precizie bila albă.

— La naiba, spuse. E rândul tău.

— L-am rugat pe casier să caute bancnote englezeşti false. Şi ce să vezi, a găsit câteva. I-am pus pe băieţii mei să le examineze. Se pare că au fost făcute în Germania.

— Aha!

Bogge lovi bila roşie, cea albastră şi o alta roşie, apoi dădu greş din nou la cea roz.

— Cred că m-ai lăsat într-o poziţie bună, spuse brigadierul, scrutând masa cu ochii îngustaţi. E vreo şansă să daţi de urma tipului cu ajutorul banilor?

— Există o posibilitate. Deja lucrăm la asta.

— Poţi să-mi dai creta?

— Desigur.

Brigadierul îşi făcu tacul cu cretă şi se pregăti să lovească.

Bogge spuse:

— S-a sugerat să îl instruim pe casier să continue să accepte bancnote false, în caz că asta poate duce la descoperirea unor noi piste pentru investigaţie. Sugestia fusese a lui Vandam, iar Bogge îl refuzase. Vandam se certase cu el – ceva ce devenea obositor de familiar – iar

Bogge trebuise să-l refuze. Dar era o chestiune pretenţioasă, iar dacă lucrurile luau o întorsătură negativă, Bogge voia să poată spune că şi-a consultat superiorii.

Brigadierul se îndepărtă de masă şi se gândi.

— Depinde de câţi bani e vorba, nu-i aşa?

— Până acum e vorba de câteva sute de lire.

— Asta-i mult.

— Cred că nu este neapărat necesar să continuăm să acceptăm bancnote false, domnule.

— Foarte bine. Brigadierul băgă într-o gaură ultima dintre bilele albe şi începu să se uite la cele colorate.

Bogge notă scorul. Brigadierul conducea, dar Bogge obţinuse confirmarea pentru care venise.

— Pe cine ai pus să lucreze la cazul acesta cu spionul?

— Practic, eu mă ocup de el.

— Sigur, dar pe care dintre maiorii tăi îl foloseşti?

— Pe Vandam.

— Ah, Vandam. Nu-i un băiat rău.

Lui Bogge nu-i plăcea pe ce făgaş o luă conversaţia. Brigadierul nu înţelegea cât de precaut trebuie să fii cu cei de teapa lui Vandam: dacă le întinzi un deget, îţi vor lua toată mâna. Armata avea să-i ridice pe aceşti oameni deasupra statutului lor. Coşmarul lui Bogge era să asculte

ordinele unui fiu de poştaş cu accent de Dorset. El spuse:

— Vandam pare să aibă o slăbiciune pentru băştinaşi, din nefericire; dar cum spuneai, este destul de bun la trudă, ca să zic aşa.

— Da. Brigadierul lovea bilele de diferite culori, una după alta. A mers la aceeaşi şcoală ca mine. Douăzeci de ani mai târziu, desigur.

Bogge zâmbi.

— Dar a fost acolo cu o bursă, nu-i aşa, domnule?

— Da, spuse brigadierul. Tot aşa şi eu. Băgă în gaură bila neagră.

— Se pare că aţi câştigat, domnule.

Patronul localului Cha-Cha spuse că mai mult de jumătate dintre clienţii săi plăteau în lire sterline şi nu putea să identifice cine cu cel fel de bani plătea şi chiar dacă putea să facă asta, nu ştia decât numele câtorva clienţi care veneau în mod regulat.

Casierul principal de la Hotelul Shepheard s spuse acelaşi lucru.

La fel spuseră şi doi şoferi de taxi, proprietarul unui bar al soldaţilor şi matroana de bordel, Madame Fahmy.

Vandam se aştepta să audă exact aceeaşi poveste şi de la următorul loc de pe lista lui, un magazin al cărui

proprietar era Mikis Aristopoulos.

Aristopoulos schimbase o cantitate mare de lire sterline, majoritatea false, iar Vandam îşi imagina că magazinul său avea să aibă mărime considerabilă, dar lucrurile nu stăteau aşa. Aristopoulos avea o mică băcănie. Aceasta mirosea a condimente şi cafea, dar pe rafturi nu se găsea mare lucru. Aristopoulos era un grec scund de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu un zâmbet larg ce lăsa să se vadă o dantură albă. Purta un şorţ cu dungi peste pantalonii de bumbac şi cămaşa albă.

El spuse:

— Bună dimineaţa, domnule. Pot să vă ajut cu ceva?

— Se pare că nu prea aveţi ce să vindeţi, spuse Vandam.

Aristopoulos zâmbi.

— Dacă aveţi nevoie de un anumit produs, se poate să am în magazie. Aţi mai fost pe aici, domnule?

Deci acesta era sistemul: delicatese rare în magazie, destinate numai clienţilor fideli. Asta însemna că îşi cunoştea destul de bine clientela. Şi, de asemenea, cantitatea mare de bani falşi pe care o schimbase reprezenta probabil o comandă mai mare, pe care probabil şi-o amintea.

Vandam spuse:

— N-am venit să cumpăr. Cu două zile în urmă ai dus două sute patruzeci şi şapte de lire, bani englezeşti, la casierul englez şi i-ai schimbat pe bani egipteni.

Aristopoulos se încruntă şi păru încurcat.

— Da...

— O sută douăzeci şi şapte de lire din banii aceştia erau contrafăcuţi – falşi – nu erau valabili.

Aristopoulos zâmbi şi îşi desfăcu mâinile cu o ridicare din umeri.

— Îmi pare rău pentru casier. Eu iau bani de la englezi, îi dau înapoi la englezi... Ce pot să fac eu?

— Poţi merge la puşcărie pentru că ai transmis bancnote false.

Aristopoulos nu mai zâmbea.

— Vă rog. Asta nu e drept. Eu de unde să ştiu?

— Banii aceia, ţi-au fost daţi toţi de o singură persoană?

— Nu ştiu.

— Gândeşte-te! spuse Vandam aspru. Ţi-a dat cineva o sută douăzeci şi şapte de lire?

— Ăăă... da! Da! Dintr-odată, Aristopoulos păru jignit.

— Un client foarte respectabil. O sută douăzeci şi şase lire şi zece şilingi.

— Numele lui? Vandam îşi ţinu respiraţia.

— Mr. Wolff.

— Ahh.

— Sunt atât de şocat. Domnul Wolff a fost un client bun timp de foarte mulţi ani şi n-am avut niciodată probleme cu plata, niciodată.

— Ascultă, spuse Vandam, ai livrat tu produsele?

— Nu.

— La naiba.

— Ne-am oferit să le livrăm noi, cum facem de obicei, dar de această dată Mr. Wolff...

— De obicei le livraţi la casa domnului Wolff?

— Da, dar de această dată...

— Care este adresa?

— Staţi să văd. Villa Ies Oliviers, Garden City.

Vandam dădu cu pumnul în masă de frustrare. Aristopoulos păru puţin speriat. Vandam spuse:

— Dar nu ai livrat marfă acolo recent, nu-i aşa?

— Nu, de când Mr. Wolff s-a întors. Domnule, îmi pare tare rău că aceşti bani falşi au trecut prin mâinile mele nevinovate. Poate putem să aranjăm într-un fel problema asta...?

— Poate că putem, spuse Vandam stând pe gânduri.

— Să bem o cafea împreună.

Vandam dădu din cap. Aristopoulos îl conduse în camera din spate. Rafturile de aici erau încărcate cu sticle şi cutii de conserve, dintre care cele mai multe importate. Vandam observă caviar rusesc, şuncă americană la conservă şi gem englezesc. Aristopoulos turnă o cafea tare şi neagră în două ceşti minuscule. Zâmbea din nou.

Aristopoulos spuse:

— Aceste probleme minore pot fi tot timpul rezolvate între prieteni.

Băură cafea.

Aristopoulos spuse:

— Poate ca un gest de prietenie, aş putea să vă ofer ceva din magazia mea. Mai am o mică rezervă de vin franţuzesc.

— Nu, nu.

— De obicei pot să găsesc puţin whiskey scoţian când la toată lumea s-a terminat.

— Nu mă interesează un astfel de aranjament, spuse Vandam nerăbdător.

— Oh! spuse Aristopoulos. Devenise foarte convins că Vandam voia o mită.

— Vreau să-l găsesc pe Wolff, continuă Vandam. Trebuie

să ştiu unde locuieşte acum. Ai spus că este un client fidel?

— Ce fel de produse cumpără?

— Foarte multă şampanie. De asemenea, caviar. Cafea, destul de multă. Băuturi străine. Alune, cârnaţi cu usturoi, caise în cognac...

— Hm. Vandam ascultă cu nesaţ toate aceste informaţii. Ce fel de spion îşi cheltuia banii pe tot felul de mărfuri de import? Răspuns: unul care nu era foarte serios. Dar Wolff era serios. Era o problemă de stil. Vandam spuse:

— Mă întrebam cam cât de curând va veni din nou.

— Imediat ce i se termină şampania.

— În ordine. Când se întoarce, trebuie să aflu unde locuieşte.

— Dar, domnule, dacă refuză din nou să mă lase să-i livrez marfa...?

— Tocmai la asta mă gândeam. Îţi voi lăsa un asistent.

Lui Aristopoulos nu îi plăcu ideea.

— Domnule, vreau să vă ajut, dar afacerile mele sunt private.

— Nu ai de ales, spuse Vandam. Sau mă ajuţi, sau mergi la puşcărie.

— Dar cum să lucreze un ofiţer englez în magazinul

meu?

— Oh, dar nu e vorba de un ofiţer englez. Ar ieşi în evidenţă ca un deget bandajat, gândi Vandam, şi probabil că l-ar îndepărta şi pe Wolff. Vandam zâmbi. Cred că cunosc persoana ideală pentru această sarcină. În acea seară, după cină, Vandam merse la apartamentul Elenei, ducând un buchet mare de flori şi simţindu-se caraghios. Locuia într-un apartament vechi, drăguţ, spaţios, de lângă Place de l3Opéra. Un intendent nubian îl conduse pe Vandam la etajul al treilea. Urcă scara de marmură în spirală, care ocupa centrul clădirii, şi bătu la uşa apartamentului 3A.

Ea nu îl aştepta şi dintr-odată se gândi că putea să fie cu un bărbat. Aşteptă nerăbdător pe coridor, întrebându-se cum era acasă la ea. Aceasta era prima dată când mergea acolo. Poate că ea nu era acasă. Desigur că avea multe de făcut serile.

Uşa se deschise.

Elene purta o rochie de bumbac galbenă, foarte simplă, dar suficient de subţire pentru a vedea prin ea. Culoarea era foarte plăcută pe fondul tenului ei maroniu deschis. Se uită la el fără expresie o clipă, apoi îl recunoscu şi îi zâmbi.

Ea spuse:

— Ei, salut!

— Bună seara.

Ea făcu un pas înainte şi îl sărută pe obraz.

— Intră.

El intră şi închise uşa.

— Nu mă aşteptam la acel sărut, spuse el.

— Totul este o parte a rolului. Hai să te eliberez de povara măştii tale.

El îi dădu florile. Avea senzaţia că ea îl tachina.

— Intră acolo până pun florile în vază, spuse ea.

El merse pe direcţia indicată de degetul ei întins spre sufragerie şi privi în jur. Camera era confortabilă până la a fi senzuală. Era decorată cu roz şi auriu şi era mobilată cu scaune adânci şi moi şi o masă de stejar de culoare deschisă. Era o cameră pe colţ, cu geamuri pe două părţi ale clădirii, iar acum lumina soarelui care cobora lumina înăuntru şi făcea ca totul să strălucească discret. Pe jos era un covor gros de blană maronie, care părea să fie blană de urs. Vandam se aplecă şi puse mâna pe el: era adevărat. Avu deodată în faţa ochilor o imagine a Elenei culcată pe blana de urs, dezbrăcată şi zvârcolindu-se de plăcere. Clipi repede şi privi în altă parte. Pe scaunul de lângă el era o carte pe care ea probabil o citea tocmai

când el a bătut la uşă. Luă în mână cartea şi se aşeză pe acel scaun. Era şi acum cald de la căldura trupului ei. Cartea se numea *Trenul de la Stanbul.* Părea să fie o carte de capă şi spadă. Pe peretele opus era o pictură modernă ce înfăţişa un bal al înaltei societăţi: toate femeile erau în rochii formale minunate şi toţi bărbaţii erau goi. Vandam merse şi se aşeză pe canapeaua de sub pictură, ca să nu trebuiască să se uite la ea. O găsea tare ciudată.

Ea intră cu florile într-o vază, iar mirosul lor umplu camera.

— Vrei să bei ceva?

— Ştii să faci Martini?

— Da. Poţi să fumezi dacă doreşti.

— Mulţumesc. Ştia cum să fie ospitalieră, gândi Vandam. Dar se gândi că trebuia, dat fiind modul în care îşi câştiga existenţa. Îşi scoase ţigările. M-am temut că vei fi plecată.

— Nu şi în seara asta. Era o notă ciudată în vocea ei când spuse asta, dar Vandam nu îşi dădu seama despre ce era vorba. O privi cum stătea cu cocktail shaker-ul în mână. El intenţionase ca această întâlnire să fie o întâlnire de afaceri, dar nu reuşea să menţină tonul sobru. Se simţea ca un amant clandestin.

— Îţi plac astea? şi arătă spre carte.

— În ultima vreme am citit thriller-uri.

— De ce?

— Ca să aflu cum trebuie să se comporte un spion.

— Nu cred că tu... O văzu că zâmbeşte şi îşi dădu seama că ea îl tachina din nou. Nu ştiu niciodată când vorbeşti serios.

— Foarte rar. Îi dădu băutura şi se aşeză la marginea opusă a canapelei. Îl privi pe deasupra paharului ei. Pentru spionaj.

El începu să-şi soarbă Martini-ul. Totul era perfect. Şi ea. Lumina blândă a soarelui cădea pe pielea ei. Braţele şi picioarele ei păreau atât de moi. Se gândi că probabil era şi în pat tot aşa cum era în afara lui: relaxată, amuzantă şi dispusă la orice. La naiba. Avusese efectul acesta asupra lui şi data trecută, iar el ajunsese din nou la acel nenorocit de bordel.

— La ce te gândeşti? întrebă ea.

— Spionaj.

Ea râse: părea că ştia de undeva că el minţea.

— Cred că îţi place tare mult, spuse ea.

Vandam se gândi: cum de are efectul acesta asupra mea? îl făcea tot timpul să se simtă lipsit de echilibru, cu

tachineriile şi cu puterea ei de a vedea prin el, cu faţa ei inocentă şi cu membrele ei lungi şi măslinii. El spuse:

— Să prinzi spioni poate să fie o muncă plină de satisfacţii, dar nu îmi place chiar atât de mult.

— Ce păţesc după ce i-ai prins?

— Sunt spânzuraţi, de obicei.

— Oh.

De această dată reuşise el să îi ia ei echilibrul. Ea se înfioră. El spuse:

— De obicei, pe timp de război, cei care pierd mor.

— De-asta nu-ţi place chiar atât de mult – pentru că sunt spânzuraţi?

— Nu. Nu-mi place pentru că nu îi prind întotdeauna.

— Şi eşti mândru că ai o inimă atât de împietrită?

— Nu cred că sunt aşa. Încercăm să ucidem mai mulţi dintre ei decât ucid ei dintre ai noştri. El se gândi: dar cum am ajuns să mă justific?

Ea se ridică să-i mai toarne băutură. El o privi traversând camera. Se mişca cu multă graţie – ca o felină, se gândi; nu, ca o pisicuţă. Se uită la spatele ei când ea se aplecă să ia cocktail shaker-ul şi se întrebă oare ce purta pe sub rochia galbenă. Îi observă mâinile în timp ce ea turna băutura: erau zvelte şi puternice. Ei nu îşi turnă

Martini.

Se întrebă din ce mediu venea. O întrebă:

— Părinţii tăi mai trăiesc?

— Nu, spuse ea scurt.

— Îmi pare rău, spuse el. Ştia că ea minţea.

— De ce m-ai întrebat asta?

— Simplă curiozitate. Te rog să mă ierţi.

Ea se aplecă în faţă şi îi atinse uşor braţul, atingându-i pielea cu vârfurile degetelor, o mângâiere tot atât de fină ca şi briza.

— Îţi ceri iertare prea mult. Ea îşi întoarse privirea de la el, ca şi cum ar fi ezitat; apoi, ca şi cum ar fi cedat unui impuls, începu să-i povestească despre trecutul ei.

Fusese cea mai mare dintre cei cinci copii ai unei familii disperat de sărace. Părinţii ei erau oameni cultivaţi şi iubitori Tatăl meu m-a învăţat engleză şi mama m-a învăţat să port haine curate, spuse ea – dar tatăl, croitor, era ultraortodox şi se înstrăinase de restul comunităţii de evrei din Alexandria după o dispută legată de doctrină cu cel care ucidea animalele pentru ritual. Când Elene avea cincisprezece ani, tatăl ei începu să-şi piardă vederea. Nu mai putu să lucreze ca şi croitor – dar nici nu ar fi cerut sau acceptat ajutor de la ceilalţi evrei din Alexandria.

Elene se angajă ca o slujnică la o familie de englezi şi îşi trimitea salariile familiei. Din acel punct, povestea vieţii ei era una care fusese repetată, ştia şi Vandam, de sute de ori pe parcursul ultimei sute de ani de dominaţie britanică: se îndrăgosti de fiul familiei la care muncea, iar el o sedusese. Avusese noroc că fură descoperiţi înainte ca ea să fi rămas însărcinată. Fiul fu trimis la universitate, iar Elene fu concediată. Ei îi era teamă să se întoarcă acasă şi să-i spună tatălui ei că fusese concediată pentru că se culca cu fiul stăpânului. Trăi o vreme din banii primiţi la plecare, continuând să trimită acasă aceeaşi sumă de bani în fiecare săptămână, până când i se terminară banii. Atunci, un om de afaceri care o cunoscuse în casa respectivă o instalase într-un apartament, iar ea începu să-şi câştige astfel existenţa. La scurt timp după ce tatăl ei află cum trăia fiica lui, el spuse familiei să ţină *shiva* pentru ea.

— Ce este shiva? întrebă Vandam.

— Doliu.

De atunci nu auzise nicio veste de la ei, cu excepţia unui mesaj de la un prieten al ei, care i-a spus că mama ei murise.

Vandam spuse:

— Îţi urăşti tatăl?

Ea ridică din umeri.

— Cred că a ieşit totul bine. Îşi desfăcu braţele arătând apartamentul.

— Dar eşti fericită?

Ea îl privi. De două ori păru că vrea să spună ceva, dar de fiecare dată se răzgândi. În cele din urmă, îşi întoarse privirea. Vandam simţi că ea regreta acum impulsul care o făcuse să îi povestească lui despre viaţa ei. Elene schimbă subiectul.

— Şi ce te aduce aici, maior?

Vandam îşi adună gândurile. Fusese atât de interesat de persoana ei – privindu-i mâinile şi ochii în timp ce ea povestea despre trecutul ei – încât uitase pentru o vreme de scopul cu care venise.

— Încă îl caut pe Alex Wolff, începu el. Nu l-am găsit pe el, dar l-am găsit pe băcanul lui.

— Şi cum ai făcut asta?

Se hotărî să nu-i spună. Era mai bine ca nimeni din afara Serviciilor Secrete să nu ştie că spionii nemţi erau trădaţi chiar de banii lor falşi.

— E o poveste lungă, spuse. Important este că vreau să pun pe cineva în magazin pentru cazul în care se întoarce

acolo.

— Pe mine.

— La asta mă gândeam.

— Apoi, când se întoarce, îl lovesc în cap cu un sac de zahăr şi îi păzesc trupul inconştient până vii şi tu pe acolo.

Vandam râse.

— Cred că ai fi în stare, spuse. Parcă te văd cum sari peste tejghea. Realiză cât de relaxat se simţea şi decise să se adune înainte să se facă de tot râsul.

— Serios, acum ce trebuie să fac? spuse ea.

— Serios, trebuie să descoperi unde locuieşte.

— Cum asta?

— Nu sunt sigur. Vandam ezită. M-am gândit că poate ai putea să te împrieteneşti cu el. Eşti o femeie foarte atrăgătoare – cred că ar fi uşor pentru tine.

— Ce înţelegi prin a mă „împrieteni”?

— Asta depinde de tine. Numai până când îi obţii adresa.

— Înţeleg. Dintr-odată, dispoziţia i se schimbă şi în vocea ei apăru amărăciunea. Schimbarea aceasta îl nedumeri pe Vandam: ea era prea rapidă pentru ca el să o poată urmări. Cu siguranţă că o femeie ca Elene nu putea fi jignită de ce sugerase el. Ea spuse:

— De ce nu-l pui pur şi simplu pe unul dintre soldaţii tăi

să-l urmărească până acasă?

— S-ar putea să trebuiască să fac asta, dacă tu nu reuşeşti să-i câştigi încrederea. Problema este că ar putea să-şi dea seama că este urmărit şi să se descotorosească de urmăritor – şi apoi nu s-ar mai întoarce niciodată la băcan şi ne-am pierde astfel avantajul. Dar, dacă poţi să-l convingi, să spunem, să te invite la el acasă la cină, atunci vom obţine informaţia pe care o dorim, fără să arătăm ce avem în mână. Desigur, e posibil să nu funcţioneze. Ambele alternative sunt riscante. Dar prefer abordarea mai subtilă.

— Înţeleg.

Desigur că înţelegea, gândi Vandam; totul era limpede ca lumina zilei. Dar ce naiba era cu ea? Era o femeie tare ciudată: într-un moment era încântat de ea, în următorul era înfuriat de reacţiile ei. Pentru prima dată îi trecu prin minte că ea putea să refuze să facă ce îi ceruse. Nervos, întrebă:

— Mă vei ajuta?

Elene se ridică şi îi umplu din nou paharul şi de data asta îşi turnă şi ei. Era foarte tensionată, dar era clar că nu avea de gând să-i spună şi lui de ce. Vandam se simţea întotdeauna enervat în preajma femeilor cu toane atât de

schimbătoare. Ar fi fost tare neplăcut dacă ea ar fi refuzat să coopereze chiar acum.

În cele din urmă, Elene răspunse:

— Cred că la urma urmei nu e mai rău decât ceea ce am făcut până acum în viaţă.

— Aşa m-am gândit şi eu, spuse Vandam uşurat.

Ea îi aruncă o privire mâniată.

— Începi mâine, spuse. Îi dădu o bucată de hârtie pe care era trecută adresa băcăniei. Ea o luă fără să se uite la ea. Băcănia îi aparţine lui Mikis Aristopoulos, adăugă el.

— Cât de mult crezi că va dura? întrebă Elene.

— Nu ştiu. Vandam se ridică. Voi lua legătura cu tine la fiecare câteva zile, ca să mă asigur că totul e în ordine – dar mă vei contacta tu imediat ce apare, în ordine?

— Da.

Vandam îşi mai aminti ceva.

— Apropo, proprietarul băcăniei crede că îl urmărim pe Wolff pentru falsificare de bani. Nu-i vorbi despre spionaj.

— Nu o voi face.

Schimbarea dispoziţiei ei era una permanentă. Nu se mai bucurau unul de compania celuilalt. Vandam spuse:

— Te las acum cu thriller-ul tău.

Ea se ridică:

— Te conduc.

Merseră spre uşă. Când Vandam ieşi, ocupantul apartamentului din vecini se apropie pe coridor. Vandam se gândise la acest moment, în subconştientul său, întreaga seară, şi acum făcu ce se hotărâse să facă. O luă pe Elene de braţ, îşi lăsă în jos capul şi o sărută pe buze.

Buzele ei se mişcară scurt ca răspuns. Vandam se îndepărtă. Vecinul trecu. Vandam se uită la Elene. Vecinul îşi deschise uşa, intră în apartament şi încuie uşa în urma lui. Vandam îi dădu drumul Elenei.

Ea spuse:

— Eşti un actor bun.

— Da, spuse el. La revedere. Se întoarse pe călcâie şi trecu cu paşi uşori pe coridor. Ar fi trebuit să fie mulţumit de munca lui din acea seară, dar în loc de asta se simţea ca şi cum ar fi făcut ceva puţin ruşinos. Auzi uşa apartamentului ei închizându-se în urma lui. Elene se sprijini de uşa închisă şi îl înjură în gând pe William Vandam.

Intrase în viaţa ei, plin de politeţe englezească, cerându-i să facă un alt fel de muncă şi să îl ajute să câştige războiul; iar apoi îi spusese că trebuie să fie din nou o prostituată.

Ea crezuse într-adevăr că viaţa avea să i se schimbe. Gata cu oamenii de afaceri bogaţi, gata cu relaţiile de scurtă durată, gata cu dansul şi servitul la mese. Avea o slujbă cinstită, ceva în ce credea, ceva ce făcea o diferenţă. Acum se dovedise că şi asta era acelaşi vechi joc.

Timp de şapte ani trăise după faţa şi corpul ei şi acum voia ca totul să înceteze.

Merse în sufragerie ca să-şi toarne o băutură. Paharul lui era pe masă, gol pe jumătate. Îl duse la buze. Băutura era caldă şi amară.

La început, nu îl plăcuse pe Vandam: păruse un tip ţeapăn, solemn, plicticos. Apoi îşi schimbase părerea despre el. Oare când se gândise pentru prima dată că dincolo de exteriorul rigid putea să fie un alt bărbat, unul diferit? îşi aminti: atunci când râsese. Râsul acela o intriga. Râsese tot aşa şi în seara aceea, când ea spusese că avea să-l lovească pe Wolff în cap cu un sac de zahăr. Exista o latură veselă undeva în adâncul fiinţei lui, iar când aceasta era atinsă, râsul său răzbătea şi punea stăpânire pe toată fiinţa lui pentru un moment. Ea suspecta că Vandam era un om cu multă poftă de viaţă – o poftă pe care o ţinea ferm sub control, poate prea ferm. Aceasta o făcea pe

Elene să vrea să intre sub pielea lui, să-l facă să fie el însuşi. De aceea îl tachinase şi încercase să-l facă să râdă din nou.

De aceea îl sărutase.

Fusese foarte curioasă şi fericită în acelaşi timp să-l aibă acasă la ea, să şadă pe canapeaua ei, fumând şi vorbind. Se gândise chiar şi cât de bine ar fi fost să-l ducă pe acest bărbat puternic şi inocent în pat şi să-i arate lucruri despre care nici măcar n-a visat. De ce îi plăcea de el? Poate pentru că el o trata ca pe o persoană, nu ca pe o fluşturatică. Ştia că el nu avea niciodată să o lovească peste fund şi să spună: „Nu-ţi mai face griji cu căpşorul tău drăguţă...”

Şi el stricase toate astea. De ce îl deranja atât de tare treaba aceasta cu Wolff? încă un act de seducţie nu avea să-i facă ei niciun rău. Vandam spusese mai mult sau mai puţin asta. Şi spunând asta, dezvăluise de fapt că şi el o considera o prostituată. Asta fusese ceea ce o mâniase atât. Ea voia ca el să o respecte, iar când îi ceruse să se „împrietenească” cu Wolff, ştia că nu mai avea să-i câştige respectul, nu unul adevărat. Oricum, întreaga poveste era ridicolă: o relaţie între o femeie ca ea şi un ofiţer englez era sortită să se termine ca toate relaţiile Elenei –

manipulare de o parte, dependenţă de cealaltă şi respect de nicio parte. Vandam avea să o vadă întotdeauna ca pe o târfă. Pentru un timp, se gândise că poate el era diferit de ceilalţi, dar se înşelase.

Iar apoi se gândi: dar de ce-mi pasă atât de mult?

Vandam şedea în întuneric la geamul dormitorului său în toiul nopţii, fumând şi uitându-se pe geam la Nilul luminat de lună, când o amintire din copilăria lui i se arătă, întreagă, în memorie.

Are unsprezece ani, inocent sexual, fizic încă un copil. Este în casa gri cu terasă unde a trăit dintotdeauna. Casa are o baie, unde apa este încălzită de focul de cărbuni din bucătăria care se afla dedesubt: i s-a spus că asta face ca familia lui să fie una norocoasă, şi nu trebuie să se laude cu asta; într-adevăr, când merge la o nouă şcoală, şcoala elegantă din Bournemouth, el trebuie să se prefacă că i se pare normal să ai o baie şi apă caldă care să curgă la robinete. Baia are şi un closet cu apă. Acum merge acolo să facă pipi. Mama lui e înăuntru, făcându-i baie surorii lui, care are şapte ani, dar lor nu le pasă că el merge să facă pipi, a mai făcut asta şi înainte, iar cealaltă toaletă este în grădină. Ceea ce el a uitat este că şi verişoarei sale i se face baie tot atunci. Ea are opt ani. El intră în baie. Sora lui

stă aşezată în vană. Verişoara lui stă în picioare, gata să iasă. Mama lui îi ţine un prosop. El se uită la verişoara sa.

Ea este dezbrăcată, desigur. Este prima dată când vede o altă fată decât pe sora lui, dezbrăcată. Corpul verişoarei lui este vag grăsuţ, iar pielea îi este roz din cauza căldurii apei. Este cea mai frumoasă privelişte ce a văzut-o. El stă în pragul uşii, privind-o cu interes şi admiraţie făţişă.

Nu vede palma venind. Mâna mare a mamei lui pare să fi venit de nicăieri. Îl loveşte peste gât cu un plescăit zgomotos. Loveşte tare bine mama lui, şi aceasta este una dintre cele mai reuşite palme ale ei. Doare ca naiba, dar şocul este mai rău ca durerea. Cel mai rău este că sentimentul acela cald care pusese stăpânire pe el a fost spulberat ca un geam de sticlă.

— Ieşi afară! strigă mama lui, iar el pleacă, lovit şi umilit.

Vandam îşi aminti de acest episod în timp ce stătea singur, privind noaptea egipteană, şi se gândi, tot aşa cum se gândise şi atunci când se întâmplase: dar de ce a făcut asta?

CAPITOLUL 9

Dimineaţa devreme, pardoseala moscheii era rece sub picioarele desculţe ale lui Alex Wolff. Micul grup de credincioşi care veniseră în zori erau pierduţi pe întinderea vastă a sălii cu coloane. Era o linişte, un sentiment de pace şi o lumină gri, difuză. O rază de soare pătrunse printr-una dintre deschizăturile înalte şi înguste din perete şi, în acelaşi moment, un muezin începu să strige:

„Allahu akbar! Allahu akbar! Allahu akbar! Allahu akbar!”

Wolff se întoarse cu faţa spre Meca.

Purta o robă lungă şi un turban, iar sandalele pe care le ţinea în mână erau sandale simple, arabe. Nu fusese niciodată sigur de ce făcea asta. Era un drept credincios numai în teorie. Fusese circumcis conform doctrinei islamice şi făcuse pelerinajul la Meca; dar consuma alcool şi mânca carne de porc, nu plătea niciodată taxa zakat, nu respecta niciodată postul de Ramadan şi nu se ruga în fiecare zi, cu atât mai puţin de mai multe ori pe zi. Dar, din când în când, simţea nevoia de a se cufunda, chiar dacă numai pentru câteva minute, în ritualul familiar, mecanic, al religiei tatălui său vitreg. Atunci, aşa cum făcuse şi în

acea zi, se trezea în zori, cât era încă întuneric, se îmbrăca în haine tradiţionale şi mergea pe jos pe străzile răcoroase şi tăcute ale oraşului, spre moscheea la care mersese şi tatăl lui şi făcea spălările rituale din curte, ca să intre apoi în moschee pentru prima rugăciune a zilei. Îşi atinse urechile cu mâinile, apoi şi le strânse la piept, mâna stângă în mâna dreaptă. Făcu o mătanie, apoi îngenunche. Atingând cu fruntea podeaua la momentele cerute de ritual, recită *el-fatha:*

„În numele lui Dumnezeu cel plin de milă şi bunăvoinţă. Fie lăudat Dumnezeu, stăpânul lumilor, cel plin de milă şi bunăvoinţă, prinţul din ziua judecăţii; pe Tine te slujim şi la Tine ne rugăm pentru ajutor; du-ne pe calea cea dreaptă, pe calea celor cărora Tu le-ai arătat milă, pentru care nu simţi mânie şi care nu s-au rătăcit”.

Privi peste umărul drept, apoi peste cel stâng, pentru a-i saluta pe cei doi îngeri care scriau faptele lui bune şi cele rele.

Când privi peste umărul stâng, îl văzu pe Abdullah.

Fără să-şi întrerupă rugăciunea, hoţul zâmbi larg, arătându-şi dintele de oţel.

Wolff se ridică şi ieşi. Se opri afară ca să-şi pună sandalele, iar Abdullah veni după el. Schimbară o

strângere de mână.

— Eşti un om credincios, ca şi mine, spuse Abdullah. Ştiam că vei veni, mai devreme sau mai târziu, la moscheea tatălui tău.

— M-ai căutat?

— Mulţi te caută.

Împreună se îndepărtară de moschee. Abdullah spuse:

— Ştiind că eşti un drept credincios, nu te-am putut trăda englezilor, chiar pentru o sumă atât de mare de bani; aşa că i-am spus maiorului Vandam că nu cunosc pe nimeni cu numele de Alex Wolff, sau Achmed Rahmha.

Wolff se opri brusc. Deci încă îl mai vânau. Începuse să se simtă în siguranţă – dar prea devreme. Îl luă de braţ pe Abdullah şi îl conduse spre o cafenea arabă. Se aşezară.

Wolff spuse:

— Îmi ştie numele arab.

— Ştie totul despre tine – în afară de unde să te găsească.

Wolff deveni mai îngrijorat şi, în acelaşi timp, foarte curios.

— Cum e maiorul ăsta? întrebă.

Abdullah ridică din umeri.

— Un englez. Niciun pic de subtilitate. Lipsit de maniere.

Pantaloni scurţi kaki şi faţa de culoarea unei roşii.

— Străduieşte-te mai mult.

Abdullah încuviinţă din cap.

— Omul ăsta e răbdător şi hotărât. Dacă aş fi în locul tău, m-aş teme de el.

Brusc, Wolff se temu într-adevăr.

Spuse:

— Ce-a mai făcut în ultima vreme?

— A aflat totul despre familia ta. A vorbit cu toţi fraţii tăi. Ei au spus că nu ştiu nimic de tine.

Proprietarul cafenelei îi aduse fiecăruia o farfurie de fasole fava zdrobită şi o lipie. Wolff rupse din ea şi o înmuie în mâncarea de fasole. În jurul vaselor începură să se adune muşte. Amândoi bărbaţii le ignorară.

Abdullah vorbi cu gura plină de mâncare.

— Vandam oferă o sută de lire ca să afle adresa ta. Ha! Ca şi cum l-am trăda pe unul de-al nostru pentru bani.

Wolff înghiţi.

— Chiar dacă mi-ai şti adresa.

Abdullah ridică din umeri.

— N-ar fi mare lucru să aflu.

— Ştiu, spuse Wolff. Deci îţi voi spune, ca un semn al încrederii mele în prietenia ta. Locuiesc la Hotelul

Shepheard.

Abdullah păru jignit.

— Prietene, ştiu că asta nu e adevărat. Este primul loc în care ar căuta englezii.

— Nu m-ai înţeles. Wolff zâmbi. Nu sunt un oaspete acolo. Lucrez la bucătărie, curăţ cratiţe, iar la sfârşitul zilei mă culc pe jos cu o duzină de alţi oameni şi dorm acolo.

— Atât de şiret! Abdullah zâmbi: era mulţumit de idee şi încântat că obţinuse informaţia.

— Te ascunzi chiar sub nasul lor!

— Ştiu că vei ţine acest secret, spuse Wolff. Şi ca un semn al recunoştinţei mele pentru prietenia ta, sper că vei accepta de la mine un dar de o sută de lire.

— Dar nu e nevoie.

— Insist.

Abdullah oftă şi cedă fără tragere de inimă.

— Foarte bine.

— Îţi voi trimite banii acasă.

Abdullah îşi şterse vasul gol cu ultima bucată de lipie.

— Trebuie să plec acum, spuse el. Dă-mi voie să plătesc pentru masă.

— Mulţumesc.

— Oh! Dar am venit fără niciun ban. O mie de scuze.

— Nu-i nimic, spuse Wolff. *Alallah* – e în grija lui Dumnezeu.

Abdullah răspunse cu salutul convenţional: *„Allah yisallimak* – fie ca Dumnezeu să te păzească”. Ieşi.

Wolff ceru cafea şi începu să se gândească la Abdullah. Hoţul l-ar fi trădat pe Wolff şi pentru mai puţin decât o sută de lire. Ceea ce îl oprise până atunci fusese faptul că nu cunoştea adresa lui Wolff. Încercase să o descopere – de aceea venise şi la moschee. Acum avea să încerce să verifice ce îi spusese Wolff despre faptul că trăia în bucătăriile de la Shepheard s. Asta nu avea să fie uşor, căci nimeni nu avea să recunoască faptul că personalul dormea pe jos – într-adevăr, nici Wolff nu era sigur că lucrurile stăteau aşa – dar trebuia să se gândească că Abdullah avea să descopere mai devreme sau mai târziu minciuna. Povestea nu era nimic mai mult decât o tactică de a-l întârzia; la fel fusese şi mita. Oricum, atunci când Abdullah avea să afle că Wolff trăia pe vasul Sonjei, probabil că avea să vină la el să-i ceară şi mai mulţi bani în loc să se ducă la Vandam.

Situaţia era sub control – pentru moment.

Wolff lăsă pe masă nişte bănuţi şi ieşi. Oraşul se trezise la viaţă. Străzile erau deja pline de mijloace de transport,

trotuarele erau pline de vânzători ambulanţi şi cerşetori, aerul era plin de mirosuri plăcute sau respingătoare. Wolff îşi croi drum spre oficiul poştal central, ca să folosească un telefon. Sună la cartierul general şi ceru să vorbească cu maiorul Smith.

— Avem şaptesprezece maiori Smith, spuse centralistul. Nu-i ştiţi prenumele?

— Sandy.

— Acesta trebuie să fie maiorul Alexander Smith. Nu e aici momentan. Pot să-i transmit vreun mesaj?

Wolff ştia că maiorul nu era la cartierul general – era prea devreme.

— Mesajul este: „Azi la prânz la Zamalek”. Puteţi să-l semnaţi: S. Aţi notat?

— Da, dar dacă mi-aţi da tot.

Wolff închise. Plecă de la oficiul poştal şi se îndreptă spre Zamalek.

De când Sonja îl sedusese pe Smith, maiorul îi trimisese o duzină de trandafiri, o cutie de bomboane de ciocolată, o scrisoare de dragoste şi două mesaje prin care îi cerea o nouă întâlnire. Wolff îi interzisese Sonjei să-i răspundă. Smith probabil ajunsese să se întrebe dacă avea să o mai vadă vreodată. Wolff era sigur că Sonja era prima femeie

frumoasă cu care Smith se culcase. După vreo două zile de suspans, Smith avea să fie disperat să o vadă şi avea să profite de orice ocazie.

Pe drumul spre casă, Wolff cumpără un ziar, dar acesta era plin de tâmpeniile obişnuite. Când ajunse la vasul Sonjei, aceasta încă dormea. Aruncă spre ea ziarul rulat ca să o trezească. Ea mormăi ceva şi se întoarse pe partea cealaltă.

Wolff îi dădu pace şi trecu prin perdea înapoi în sufragerie. La capătul îndepărtat, la prora vasului, era o bucătărie minusculă. În ea era un dulap destul de mare pentru mături şi alte obiecte pentru curăţenie. Wolff deschise uşa de la dulap. Putea tocmai bine să intre acolo dacă îşi îndoia genunchii şi îşi lăsa în jos capul. Uşa de la dulap putea să fie deschisă numai din afară. Căută prin sertare şi găsi un briceag cu o lamă ce se putea plia. Se gândi că probabil putea să deschidă broasca uşii dulapului cu cuţitul. Intră în dulap, închise uşa şi apoi încercă să o deschidă. Trucul funcţionă.

Dar nu putea să vadă prin spaţiul dintre uşi.

Luă un cui şi fierul de călcat şi bătu cuiul prin lemnul subţire pe la nivelul ochilor. Folosi o furculiţă ca să mărească gaura. Intră din nou în dulap şi închise uşa. Îşi

apropie ochiul de gaură. Văzu perdelele despărţindu-se şi Sonja intră în sufragerie. Privi în jur, surprinsă că el nu era acolo. Ridică din umeri, apoi îşi ridică cămaşa de noapte şi se scărpină pe burtă. Wolff îşi înăbuşi un râset. Trecu prin bucătărie, luă un ceainic şi dădu drumul la robinet.

Wolff strecură cuţitul între uşile dulapului. Deschise uşa, păşi afară şi spuse:

— Bună dimineaţa.

Sonja scoase un strigăt.

Wolff râse. Ea aruncă cu ceainicul în el, dar Wolff se feri. Apoi spuse:

— Este o ascunzătoare bună, nu-i aşa?

— M-ai speriat, nenorocitule, spuse ea.

El ridică ceainicul şi i-l dădu.

— Fă cafeaua, îi spuse. Puse cuţitul în dulap, închise uşa şi merse să se aşeze.

Sonja spuse:

— Şi la ce ai nevoie de ascunzătoare?

— Ca să te urmăresc pe tine cu maiorul Smith. Este foarte caraghios – arată ca o broască ţestoasă pasională.

— Când vine?

— Azi la prânz.

— Nu se poate. De ce atât de devreme?

— Ascultă. Dacă are ceva important în servieta aceea, cu siguranţă nu i se permite să umble prin oraş cu ea în mână. Trebuie să o ducă direct în biroul lui şi să o închidă într-un loc sigur. Dar noi nu trebuie să-i dăm timp să facă asta – toată treaba asta este inutilă dacă nu-şi aduce aici servieta. Ceea ce vrem noi este ca el să vină aici direct de la cartierul general. De fapt, dacă ajunge aici târziu şi fără servietă, vom încuia şi ne vom preface că ai plecat – şi atunci data viitoare va şti că trebuie să ajungă aici repede.

— Te-ai gândit la toate, nu-i aşa?

Wolff râse.

— Ar trebui să începi să te pregăteşti. Vreau să arăţi irezistibil.

— Eu sunt întotdeauna irezistibilă. Intră în dormitor.

El strigă după ea:

— Spală-te pe păr. Nu primi niciun răspuns.

Wolff se uită la ceas. Timpul trecea. Se învârti prin jur ca să găsească urme ale sale, ascunzându-şi pantofii, aparatul de ras, periuţa de dinţi şi fesul. Sonja urcă pe punte într-o rochie ca să-şi usuce părul la soare. Wolff făcu cafeaua şi îi duse şi ei o ceaşcă. Îşi bău cafeaua, apoi spălă ceaşca şi o puse la loc. Scoase o sticlă de şampanie, o puse într-o găleată cu gheaţă şi o puse lângă pat, cu două

pahare lângă ea. Se gândi să schimbe aşternuturile, dar apoi se hotărî să facă asta după vizita lui Smith, nu înainte. Sonja coborî de pe punte. Îşi puse parfum pe coapse şi între sâni. Wolff mai privi o dată în jur. Totul era pregătit. Se aşeză pe canapea lângă un hublou ca să vadă dacă venea cineva.

La câteva minute după prânz, maiorul îşi făcu apariţia. Se grăbea, ca şi cum i-ar fi fost teamă că ar putea să întârzie. Purta cămaşa de la uniformă, pantalonii scurţi kaki, şosete şi sandale, dar îşi dăduse jos şapca de ofiţer. Transpira în soarele de amiază.

Avea cu el servieta.

Wolff rânji cu satisfacţie.

— Acum vine, spuse Wolff. Eşti gata?

— Nu.

Sonja încerca să-l facă să-şi iasă din fire. De fapt era gata. Wolff intră în dulap, închise uşa şi îşi puse ochiul la gaură.

Auzi paşii lui Smith pe platforma ce ducea pe vas, şi apoi pe punte. Maiorul strigă:

— Salut!

Sonja nu răspunse.

Uitându-se prin deschizătură, Wolff îl văzu pe Smith

coborând scările ce duceau în interiorul vasului.

— E cineva?

Smith se uită la perdelele care despărţeau dormitorul. Vocea lui era plină de îndoială şi dezamăgire.

— Sonja?

Perdelele se desfăcură. Între ele stătea Sonja, cu mâinile ridicate ca să ţină în sus perdelele. Îşi coafase părul într-o piramidă complicată, tot aşa cum făcea pentru spectacolul ei. Purta pantalonii largi şi transparenţi, dar de la acea distanţă, formele ei erau vizibile prin material. De la talie în sus era dezbrăcată, cu excepţia unui colier ce îl purta la gât. Sânii ei bruni erau plini şi rotunzi. Îşi pusese ruj pe sfârcuri.

Wolff gândi: Bravo!

Maiorul Smith se holba la ea. Era complet uimit. Reuşi să spună:

— Oh, Doamne. Oh, Dumnezeule. Oh, cerule.

Wolff încercă să nu râdă.

Smith scăpă din mână servieta şi merse lângă ea. În timp ce el o îmbrăţişa, ea făcu un pas în spate şi trase perdelele pe la spatele lui.

Wolff deschise uşa de la dulap şi păşi afară. Servieta zăcea pe podea aproape de marginea perdelei. Wolff

îngenunche, ridicându-şi galabiya, şi întoarse servieta pe cealaltă parte. Încercă încuietorile. Servieta era încuiată.

Wolff şopti: „Lieber Gott”.

Privi în jur. Avea nevoie de un ac cu gămălie, o agrafă de birou, un ac de cusut, ceva cu care să desfacă încuietoarea servietei. Mişcându-se în linişte, intră în bucătărie şi trase cu grijă un sertar. Frigăruie, prea groasă; fir de la o perie de sârmă, prea subţire; cuţit de legume, prea lat... într-o farfurie de lângă chiuvetă găsi una din agrafele Sonjei.

Se întoarse la servietă şi băgă capătul agrafei în gaura cheii uneia dintre încuietori. O întoarse şi o răsuci experimentând, întâlni rezistenţă şi împinse mai tare.

Agrafa se rupse.

Din nou, Wolff înjură fără sunet.

Privi din reflex la ceas. Ultima dată când Smith se culcase cu Sonja, totul durase cinci minute. Ar fi trebuit să-i spun să-l ţină mai mult, gândi Wolff.

Luă cuţitul flexibil pe care îl folosise ca să deschidă uşa dulapului din interior. Cu grijă, îl împinse într-una dintre încuietorile servietei. Când apăsă, cuţitul se îndoi.

Ar fi putut să spargă încuietorile în câteva secunde, dar nu voia să facă asta, pentru că atunci Smith ar fi ştiut că

servieta i-a fost deschisă. Wolff nu se temea de Smith, dar voia ca maiorul să nu cunoască adevăratul motiv al seducerii: dacă erau informaţii folositoare în servietă, Wolff voia să poată să o deschidă în mod regulat.

Dar dacă nu putea să deschidă servieta, Smith avea să fie întotdeauna de prisos. Dar ce avea să se întâmple dacă ar fi spart încuietorile? Smith avea să-şi termine treaba cu Sonja, să-şi pună pantalonii, să ia în mână servieta şi să înţeleagă astfel că servieta a fost deschisă. Ar acuza-o pe Sonja. Locuinţa ar fi fost compromisă, numai dacă nu l-ar fi omorât pe Smith. Şi care ar fi fost consecinţele uciderii lui Smith? Un alt soldat englez ucis, de astă dată în Cairo. Ar avea loc o groaznică vânătoare de capete. Aveau oare să fie în stare să lege crima de prezenţa lui Wolff? vorbise oare Smith cuiva despre Sonja? Cine îi văzuse împreună la Clubul Cha-Cha? Ar duce oare interogatoriile la vasul Sonjei?

Ar fi riscant – dar cel mai rău ar fi că Wolff ar fi rămas fără sursă de informaţii, înapoi de unde a pornit.

Între timp, poporul său lupta într-un război în deşert, iar ei aveau nevoie de informaţii.

Wolff stătu o clipă în linişte în sufragerie, storcându-şi creierul. Se gândise înainte la ceva care ar fi putut să-i dea

răspunsul, dar acum îi ieşise din minte. De cealaltă parte a perdelei, Smith mormăia şi gemea. Wolff se întreba dacă mai avea pe el pantalonii sau nu.

Pantalonii, sigur, asta era.

Probabil avea cheia de la pantaloni în buzunar.

Wolff privi pe furiş printre perdele. Smith şi Sonja erau întinşi pe pat. Ea era întinsă pe spate, cu ochii închişi. El era întins lângă ea, proptit pe un cot, mângâind-o. Ea îşi arcuia spatele ca şi cum i-ar fi plăcut. În timp ce Wolff privea, Smith se răsuci, culcat pe ea pe jumătate, şi îşi puse faţa pe sânii ei.

Smith avea încă pantalonii pe el.

Wolff îşi băgă capul printre perdele şi flutură o mână, încercând să-i atragă atenţia Sonjei. Gândi: uită-te la mine, femeie! Smith îşi mută capul de pe un sân pe celălalt. Sonja deschise ochii, privi peste capul lui Smith, îşi dădu la o parte părul dat cu briantină şi întâlni privirea lui Wolff.

El îşi mişcă buzele: dă-i jos pantalonii.

Ea se încruntă, neînţelegând.

Wolff intră printre perdele şi mimă coborârea pantalonilor.

Faţa Sonjei se lumină, pe măsură ce ea înţelese despre ce era vorba.

Wolff păşi înapoi în spatele perdelei şi le închise fără zgomot, lăsând deschisă numai o crăpătură prin care să privească.

Văzu mâinile Sonjei ajungând la pantalonii scurţi ai lui Smith şi începând să se lupte cu nasturii din faţă. Smith gemu. Sonja îşi dădu ochii peste cap, dispreţuind pasiunea lui credulă. Wolff se gândi: sper că are atâta minte să-i arunce în direcţia asta.

După un minut, Smith îşi pierdu răbdarea, se răsuci, se aşeză în fund şi şi-i dădu jos. Îi aruncă la capătul opus al patului şi se întoarse la Sonja.

Capătul patului era cam la un metru şi jumătate de perdele. Wolff se culcă pe burtă. Despărţi perdelele cu mâinile şi se târî centimetru cu centimetru, în stil indian.

Îl auzi pe Smith spunând:

— Oh, Doamne, eşti atât de frumoasă!

Wolff întinse mâna spre pantaloni. Cu o mână întoarse încet materialul, până când văzu un buzunar. Îşi băgă mâna în buzunar şi căută pe pipăite o cheie.

Buzunarul era gol. Se auzi zgomotul unei mişcări dinspre pat. Smith mormăi. Sonja spuse:

— Nu, rămâi întins.

Wolff gândi: Bravo.

Întoarse pantalonii până când găsi şi celălalt buzunar, îl pipăi. Şi acela era gol.

Puteau să fie mai multe buzunare. Wolff deveni agitat. Pipăi materialul, căutând ghemotoace tari ce puteau fi metal. Nu era niciunul. Ridică pantalonii.

Sub ei era o legătură de chei.

Wolff scoase un oftat tăcut de uşurare.

Probabil că legătura de chei picase când Smith aruncase pantalonii pe podea.

Wolff ridică cheile şi pantalonii şi începu să se târască înapoi după perdele. Apoi auzi paşi pe punte.

Smith spuse:

— Doamne, Dumnezeule, dar ce-i asta! pe o voce ascuţită.

— Taci! spuse Sonja. E poştaşul. Spune-mi dacă îţi place aşa...

— Oh, da.

Wolff trecu printre perdele şi privi în sus. Poştaşul punea o scrisoare pe treapta cea mai de sus a scărilor, chiar lângă trapă. Spre oroarea lui Wolff, poştaşul îl văzu şi strigă:

— *Sabah el-kheir* – bună dimineaţa!

Wolff îşi duse degetele la buze, făcându-i semn să tacă,

apoi îşi puse obrazul în palmă mimând somnul, apoi arătă spre dormitor.

— Scuze! şopti poştaşul.

Wolff îi făcu din mână semn să plece. Din dormitor nu se auzea niciun zgomot.

Oare salutul poştaşului îl făcuse pe Smith suspicios? Probabil că nu, decise Wolff: era posibil ca poştaşul să fi salutat chiar fără să fi văzut pe nimeni, ci din cauză că văzuse trapa deschisă şi se gândea că era cineva acasă.

Zgomotele care veneau din dormitor începură să se audă din nou, iar Wolff răsuflă uşurat.

Începu să aleagă cheile, o găsi pe cea mai mică şi o încercă în încuietoarea servietei.

Funcţiona.

Deschise şi cealaltă încuietoare şi ridică capacul. În interior era un vraf de documente într-un dosar rigid de carton. Wolff se gândi: numai să nu fie şi astea meniuri. Deschise dosarul şi se uită la prima pagină.

Citi:

OPERAŢIUNEA ABERDEEN

1. Forţele aliate vor lansa un contraatac de proporţii în zorii zilei de 5 iunie.
2. Atacul va avea loc pe două flancuri...

Wolff îşi ridică privirea din documente.

— Doamne, şopti. Asta este!

Ascultă. Zgomotele din dormitor erau acum mai puternice. Auzea arcurile patului şi i se păru că însuşi vasul începu să se legene uşor. Nu mai avea prea mult timp.

Raportul pe care îl avea Smith era detaliat. Wolff nu era sigur cum se împărţeau comenzile în tabăra englezilor, dar probabil că bătăliile erau planificate în detaliu de generalul Ritchie la cartierul general din deşert şi erau apoi trimise la cartierul general din Cairo, pentru a fi aprobate de Auchinleck. Planurile pentru bătăliile mai importante erau probabil discutate la conferinţele de dimineaţă, pe care se părea că Smith le frecventa într-o oarecare măsură. Wolff se întrebă din nou, care departament era adăpostit în clădirea nemarcată din Shari Suleiman Paşa, şi la care Smith se întorcea în fiecare după-amiază; apoi înlătură gândul acesta. Trebuia să ia notiţe.

Căută înjur hârtie şi creion, gândind: ar fi trebuit să fac asta înainte. Găsi hârtie şi un creion roşu într-un sertar. Se aşeză lângă servietă şi citi mai departe.

Forţele aliate erau asediate într-o zonă care se numea Cauldron. Contraatacul din 5 iunie era menit să fie o încercare de a sparge asediul. Avea să înceapă la ora 05:

20, cu bombardarea de către patru regimente de artilerie a Crestei Aslagh, pe flancul estic al lui Rommel. Artileria trebuia să atenueze opoziţia în aşteptarea atacului de către infanterie a Brigăzii a X-a. Când italienii vor fi rupt linia de la Creasta Aslagh, tancurile Brigăzii a XXII-a aveau să treacă pe acolo şi să ocupe Sidi Muftah, în vreme ce Brigada a IX-a avea să-i urmeze pentru a consolida rezultatul contraatacului.

Între timp, Brigada a XXII-a de tancuri, sprijinită de infanterie, avea să atace flancul nordic al lui Rommel de la Creasta Sidra.

Când termină de citit raportul, Wolff înţelese că fusese atât de absorbit încât auzise, dar nu băgase în seamă sunetul pe care îl scosese maiorul Smith când ajunse la punctul culminant. Patul scârţâi şi o pereche de picioare loviră podeaua.

Wolff deveni tensionat.

Sonja spuse:

— Dragule, toarnă nişte şampanie.

— Numai o clipă.

— Dar eu vreau acum.

— Mă simt cam caraghios fără pantaloni, scumpete.

Wolff gândi: Dumnezeule, vrea să-şi ia pantalonii.

Sonja spuse:

— Îmi place să te văd dezbrăcat. Bea cu mine un pahar înainte să te îmbraci.

— Dorinţele tale sunt lege pentru mine.

Wolff se relaxă. Cu toate că e o scorpie în privinţa aceasta, totuşi face ce i-am cerut!

Se uită rapid pe restul documentelor, hotărât să nu fie prins acum, la urmă: Smith era o descoperire extraordinară şi ar fi fost o tragedie să omori găina tocmai când a făcut primul ou de aur. Notă că la atac aveau să participe patru sute de tancuri, dintre care trei sute treizeci pe flancul estic şi numai şaptezeci la nord; că generalii Messervy şi Briggs aveau să stabilească cartiere generale mixte; şi că Auchinleck cerea – cu nervozitate, se părea – o cooperare strânsă dintre infanterie şi tancuri.

Un dop plesni cu zgomot în timp ce el scria. Îşi linse buzele, gândind: nu mi-ar strica nici mie puţin. Se întreba cât de repede putea Smith să bea un pahar de şampanie. Decise să nu-şi asume riscuri inutile.

Puse hârtiile la loc în dosar şi dosarul înapoi în servietă. Lăsă jos capacul şi închise încuietorile. Puse legătura de chei într-unul din buzunarele pantalonilor scurţi. Se ridică şi privi pe furiş printre perdele.

Smith şedea pe pat în lenjeria sa primită de la armată, cu un pahar într-o mână şi o ţigară în cealaltă, părând mulţumit de sine. Ţigările trebuie să fi fost în buzunarul de la cămaşă: ar fi fost neplăcut dacă ar fi fost în pantaloni.

În acel moment, Wolff era în raza vizuală a lui Smith. Se îndepărtă de mica despărţitură dintre perdele şi aşteptă. O auzi pe Sonja spunând:

— Mai toarnă-mi te rog. Privi din nou prin deschizătură. Smith luă paharul Sonjei şi se întoarse la sticlă. Era acum cu spatele la Wolff. Wolff împinse pantalonii printre perdele şi îi lăsă pe podea. Sonja îl văzu şi îşi ridică sprâncenele alarmată. Wolff îşi retrase mâna. Smith îi dădu Sonjei paharul.

Wolff intră în dulap, închise uşa şi se ghemui pe jos. Se întrebă cât de mult mai trebuia să aştepte până când Smith avea să plece. Dar nu îi păsa: jubila. Dăduse de un adevărat zăcământ de aur.

Mai trecu o jumătate de oră până când îl văzu, prin gaura din uşa dulapului, pe Smith venind în sufragerie, îmbrăcat. Wolff se simţea deja amorţit. Sonja îl urmă pe Smith, spunând:

— Trebuie să pleci atât de devreme?

— Mi-e teamă că da, spuse el. Este o perioadă neplăcută

pentru mine. Ezită. Ca să fiu sincer, de fapt nu ar trebui să port servieta aceasta cu mine când umblu prin oraş. Mi-a fost tare greu să vin la tine la prânz. Vezi tu, de la cartierul general trebuie să merg direct la biroul meu. Dar astăzi nu am făcut asta – mi-a fost foarte teamă că dacă vin târziu n-am să te mai găsesc. Le-am spus celor de la birou că iau masa la cartierul general, iar celor de la cartierul general, că iau masa la birou. Oricum, data viitoare voi merge la birou şi apoi voi veni aici – dacă nu ai nimic împotrivă, păpuşă.

Wolff gândi: pentru Dumnezeu, Sonja, spune ceva!

Ea spuse:

— Oh, dar Sandy, menajera mea vine în fiecare după-amiază să facă ordine – n-am fi singuri.

— Spune-i să vină mai târziu.

— Dar trebuie să merg la club – şi după ce dansez, trebuie să rămân la club ca să stau de vorbă cu clienţii. Şi n-aş putea să stau la masa ta în fiecare seară: oamenii ar începe să bârfească.

În dulap era foarte cald şi foarte strâmt. Wolff transpira din abundenţă.

Smith spuse:

— Nu poţi să-i spui menajerei să nu vină?

— Dar, dragule, eu n-aş putea să fac ordine de una singură – nici n-aş şti cum.

Wolff o văzu zâmbind, apoi luă mâna lui Smith şi şi-o puse între picioare.

— Oh, Sandy, spune-mi că vei veni la prânz.

Era mai mult decât putea să suporte Smith.

— Sigur că voi veni, draga mea, spuse el.

Se sărutară, iar în cele din urmă Smith plecă. Wolff ascultă paşii traversând puntea şi coborând pe platformă, apoi ieşi din dulap.

Sonja privi cu o bucurie maliţioasă cum îşi întindea Wolff membrele amorţite.

— Te doare? spuse cu o simpatie prefăcută, batjocoritoare.

— A meritat, spuse Wolff. Ai fost minunată.

— Ai obţinut ce ai vrut?

— Mai mult decât aş fi visat.

Wolff tăie cârnaţi şi pâine pentru prânz, în timp ce Sonja făcea o baie. După prânz, el luă romanul englezesc şi cheia codului şi scrise în ciornă mesajul pentru Rommei. Sonja merse la curse cu o trupă de prieteni egipteni: Wolff îi dădu cincizeci de lire pentru ca să facă pariuri.

Seara, ea merse la Clubul Cha-Cha, iar Wolff rămase

acasă bând whiskey şi citind poezie arabă. Când se apropie de miezul nopţii, îşi puse în funcţiune radioul.

Exact la ora 24: 00, dădu semnalul său de chemare, Sfinx. Câteva secunde mai târziu, postul lui Rommel răspunse. Wolff le trimise o serie de semnale pentru a-i ajuta să intre pe aceeaşi lungime de undă ca şi el, apoi îi întrebă ce putere avea semnalul său. În mijlocul propoziţiei făcu o greşeală, apoi trimise o serie de E-uri – pentru Eroare – înainte de a începe din nou. Îi spuseră că semnalul său avea intensitate maximă şi îi dădură semnalul pentru „Continuă”. El indică începutul mesajului; apoi, în cod, începu: „Operaţiunea Aberdeen...”

La sfârşit dădu semnalul pentru „mesaj terminat”. Ei răspunseră cu o serie de R-uri care însemnau: „Mesajul tău a fost primit şi înţeles”.

Wolff ascunse radioul, cartea cu codul şi cheia, apoi îşi turnă un alt pahar de băutură.

Trăgând concluzia, se gândi că îşi făcuse treaba extrem de bine.

CAPITOLUL 10

Semnalul de la spion era numai unul dintre cele douăzeci sau treizeci de rapoarte de pe biroul lui von Mellenthin, ofiţer al serviciilor secrete ale lui Rommel, la ora şapte, în dimineaţa zilei de 4 iunie. Erau şi alte rapoarte de la alte unităţi: infanteria fusese auzită vorbind cu tancurile; cartierele generale de pe teren trimiseseră instrucţiuni în diferite coduri, care fuseseră însă descifrate pe timpul nopţii; şi existau şi alte mesaje trimise de inamic care, deşi erau indescifrabile, furnizau informaţii despre intenţiile inamicului pur şi simplu din cauza frecvenţei şi locului de unde erau trimise. Pe lângă aceste mesaje de radio, erau şi rapoarte de la ofiţerii de pe teren ai Serviciilor Secrete, care obţinuseră informaţii pe baza armelor capturate, a uniformelor celor care muriseră, interogarea prizonierilor sau pur şi simplu privind în deşert şi studiindu-i atent pe cei cu care luptau. Apoi, mai erau rapoarte ale celor cu avioanele de recunoaştere, un raport al unui expert strateg şi un sumar – aproape inutil – care cuprindea cam ce credea Berlinul despre intenţiile şi forţele Aliaţilor.

Ca şi toţi ofiţerii Serviciilor Secrete, von Mellenthin

dispreţuia rapoartele primite de la spioni. Bazate pe zvonuri diplomatice, povestiri din ziar şi pură ghicire, acestea erau greşite cel puţin de tot atâtea ori de câte ori erau şi exacte, lucru care le făcea practic nefolositoare.

Trebuia să recunoască că acesta *arăta* altfel.

Un agent secret obişnuit ar fi raportat: „Brigăzii a IX-a i s-a spus că vor fi implicaţi într-o bătălie majoră în viitorul apropiat”, sau: „Aliaţii pregătesc un contraatac la Cauldron la începutul lunii iunie”, sau: „Zvonuri că Auchinleck va fi înlocuit ca şi comandant-şef”. Dar acest raport nu conţinea informaţii aproximative.

Spionul, al cărui nume de cod era Sfinxul, îşi începea mesajul astfel:

„Operaţiunea Aberdeen”. Dădea data atacului, brigăzile care erau implicate şi rolul pe care trebuia să-l îndeplinească fiecare, locurile unde aveau să lupte şi gândirea tactică a celor care elaboraseră aceste planuri.

Von Mellenthin nu era convins, dar era interesat.

În timp ce mercurul termometrului din cortul său depăşi linia de 37 de grade, îşi începu runda obişnuită de discuţii matinale. Fie în persoană, prin telefon sau – mai rar – prin radio, el discuta cu ofiţerii Serviciilor Secrete, cu ofiţerii care se ocupau de zborurile de recunoaştere, cu cei de la

divizia de radio. În discuţiile cu toţi aceştia menţionă Brigăzile a IX-a, a X-a, a XXII-a şi Brigada a XXXII-a de tancuri. Le spuse să fie cu ochii în patru la aceste brigăzi. Le spuse de asemenea să fie atenţi la orice pregătiri pentru luptă în zonele dinspre care, conform mesajului spionului, avea să fie lansat contraatacul. Trebuiau de asemenea să-i observe pe cei care îi observau pe ei: dacă spionul avea dreptate, urma intensificarea zborurilor de recunoaştere ale Aliaţilor, ale poziţiilor pe care plănuiau să le atace, şi anume Creasta Aslagh, Creasta Sidra şi Sidi Muftah. Se putea ca aceste locaţii să fie bombardate, dar aceasta era o strategie care dădea de gol orice operaţiune în aşa măsură, încât cei mai mulţi comandanţi rezistau tentaţiei. Putea să scadă intensitatea bombardamentelor, ca un *bluff,* şi acesta putea fi de asemenea un semn.

Aceste conversaţii dădură de asemenea ocazia ofiţerilor de pe teren să-şi actualizeze rapoartele pe care le trimiseseră peste noapte. Când termină, von Mellenthin scrise propriul raport către Rommel şi i-l duse. Îl discută cu şeful statului major, care îl prezentă apoi lui Rommel. Discuţia de dimineaţă fu scurtă, căci Rommel luase deja deciziile majore şi dăduse ordinele pentru acea zi în seara precedentă. Oricum, Rommel nu avea chef de teorii

dimineaţa: el voia acţiune. Mergea prin deşert de la o poziţie a liniei de front la alta, în maşina sa sau în avionul său, dând ordine noi, glumind cu oamenii sau fiind în fruntea luptelor de hărţuire a duşmanului – şi totuşi, deşi se expunea în mod constant focului inamic, nu fusese rănit din 1914. Von Mellenthin merse cu el în acea zi, folosindu-se de oportunitatea de a vedea cu ochii lui situaţia de pe front şi făcându-şi propria impresie despre ofiţerii care trimiteau rapoartele: unii erau exagerat de precauţi, emiţând toate datele care nu fuseseră confirmate, alţii exagerau pentru a obţine un plus de provizii sau întăriri pentru unităţile pe care le conduceau.

La debutul serii, când termometrul arătă în sfârşit o scădere, avură loc mai multe conversaţii şi apărură şi alte rapoarte. Von Mellenthin selecta din informaţiile care se refereau la contraatacul anunţat de Sfinx.

Divizia italiană care ocupa Creasta Aslagh raportă intensificarea activităţii aeriene inamice. Von Mellenthin îi întrebă dacă era vorba despre bombardamente sau zboruri de recunoaştere, iar ei îi răspunseră că erau zboruri de recunoaştere: bombardamentele se opriseră.

Luftwaffe raportă activitate pe zona neutră, care putea sau nu să fie o avangardă care marca un loc de întâlnire.

Fusese de asemenea interceptat un mesaj radio codificat, prin care brigada câtva cerea clarificare urgentă a ceva (ordine?) de dimineaţă, cu referinţă mai ales la timpul când trebuia să aibă loc un bombardament de artilerie. Conform tacticii engleze, von Mellenthin ştia, bombardamentul de artilerie preceda de obicei un atac.

Dovezile se adunau.

Von Mellenthin îşi verifică datele şi află că recent, Brigada a XXXII-a de tancuri a fost văzută lângă Creasta Rigel – o poziţie logică din care putea fi atacată Creasta Sidra.

Sarcina unui om în poziţia lui von Mellenthin era una imposibilă: să prevadă mişcările inamicului pe baza unor informaţii insuficiente. Trebuia să urmărească semnele, să-şi folosească intuiţia şi apoi să rişte.

Von Mellenthin decise să rişte şi să meargă pe mâna Sfinxului.

La ora 18: 30 îşi duse raportul la Rommel. Rommel era acolo cu şeful de stat major, colonelul Bayerlein şi cu Kesselring. Stăteau în picioare în faţa unei mese, uitându-se la o hartă de operaţiuni. Pe margine stătea un locotenent, gata să ia notiţe.

Rommel îşi dăduse jos şapca, iar creştetul său cu un

început de chelie părea prea mare pentru corpul său îndesat. Părea obosit şi slăbit. Von Mellenthin ştia că Rommel suferea de o boală recurentă de stomac şi deseori nu putea să mănânce cu zilele. Faţa i se subţiase, iar urechile păreau să stea şi mai depărtate de cap decât de obicei. Dar ochii lui negri străluceau de entuziasm şi speranţa victoriei.

Von Mellenthin îşi lovi călcâiele şi îi înmână formal raportul, apoi îşi explică concluziile pe hartă. Când termină, Kesselring spuse:

— Şi totul se bazează pe raportul unui singur spion, zici?

— Nu, domnule, spuse ferm von Mellenthin. Există indicaţii care să confirme acest lucru.

— Poţi să găseşti indicaţii care să confirme orice, spuse Kesselring.

Cu colţul ochiului, von Mellenthin văzu că Rommel începea să se enerveze.

Kesselring spuse:

— Nu putem să planificăm bătăliile pe baza informaţiilor unui ţărănoi de agent secret din Cairo.

Rommel spuse:

— Sunt înclinat să cred raportul lui.

Von Mellenthin îi urmări pe cei doi bărbaţi. Exista între ei

un echilibru curios în ceea ce privea balanţa puterii – curios pentru armată, unde ierarhiile erau de obicei atât de bine definite. Kesselring avea un rang mai înalt decât Rommel, dar Rommel nu primea ordine de la el, din pricina unui moft al lui Hitler. Ambii aveau relaţii sus-puse la Berlin Kesselring era favoritul lui Goering, dar Rommel făcea o reclamă atât de bună, încât el se putea baza pe susţinerea lui Goebbels. Kesselring era iubit de italieni, în vreme ce Rommel îi insulta tot timpul. Kesselring avea mai multă putere, pentru că avea acces direct la Hitler, în vreme ce Rommel putea să ajungă la el numai prin Jodl; dar aceasta era o carte pe care Kesselring nu îşi putea permite să o joace prea des. Şi astfel, cei doi bărbaţi se certau tot timpul; şi, deşi în deşert Rommel avea ultimul cuvânt, în Europa, Kesselring făcea manevre pentru a scăpa de el.

Rommel se întoarse spre hartă.

— Să fim totuşi pregătiţi pentru un atac pe două flancuri. Să ne gândim mai întâi la flancul mai slab, din nord. Creasta Sidra este apărată de Divizia Panzer cu arme antitanc. Aici, în calea englezilor, este un câmp minat. Cei din Divizia Panzer îi vor ademeni pe englezi pe câmpul minat şi îi va distruge cu focuri antitanc. Dacă spionul are

dreptate şi englezii folosesc numai şaptezeci de tancuri în acest asalt, Divizia Panzer poate să se ocupe de ei rapid şi să nu mai fie ţinta şi altor acţiuni mai târziu în acea zi.

Rommel trasă cu un arătător gros o linie pe hartă.

— Să vedem ce e pe flancul al doilea, asaltul principal, pe flancul nostru estic. Acesta este apărat de armata italiană. Atacul trebuie să fie condus de o brigadă italiană. Cum îi ştiu eu pe englezi şi pe italienii noştri, presupun că atacul va avea succes. Prin urmare, ordon o ripostă viguroasă.

Unu: italienii vor lansa un contraatac dinspre vest. Doi: Divizia Panzer, care a respins atacul de la Creasta Sidra, se va întoarce şi va ataca brigada englezilor dinspre nord. Trei: în seara asta, inginerii noştri vor curăţa o porţiune din câmpul minat de la Bir el-Harmat, astfel încât divizia noastră să poată să se întoarcă spre sud, să iasă prin această porţiune şi să atace forţele britanice din spate.

Von Mellenthin, ascultând şi privind, dădu din cap în semn de apreciere. Era un plan tipic pentru Rommel, care implica o schimbare rapidă a forţelor pentru a le mări efectul, o mişcare de încercuire, şi apariţia surpriză a unei divizii puternice acolo unde era mai puţin aşteptată, şi anume în spatele duşmanului. Dacă totul ar fi funcţionat,

brigăzile Aliaţilor aveau să fie complet încercuite, izolate şi distruse.

Dacă totul funcţiona.

Dacă spionul avea dreptate. Kesselring îi spuse lui Rommel:

— Cred că ai putea să faci o mare greşeală.

— Acesta este privilegiul tău, spuse Rommel calm.

Von Mellenthin nu se simţea calm. Dacă lucrurile nu aveau să meargă, Berlinul avea să audă curând despre încrederea lipsită de temei a lui Rommel în previziunile unui agent secret; iar von Mellenthin avea să fie de asemenea învinuit pentru furnizarea informaţiilor respective. Atitudinea lui Rommel faţă de subordonaţii care îl dezamăgeau era de-a dreptul sălbatică.

Rommel se uită la locotenentul care lua notiţe. „Prin urmare, acestea sunt ordinele mele pentru mâine”. Se uită sfidător la Kesselring.

Von Mellenthin îşi puse mâinile în buzunar şi se rugă în gând să iasă bine.

Von Mellenthin îşi aminti de acel moment atunci când, şaizeci de zile mai târziu, el şi Rommel priveau soarele răsărind la Tobruk.

Stăteau împreună pe un povârniş de la nord de El Adem,

aşteptând începerea bătăliei. Rommel purta ochelarii de protecţie pe care îi luase de la generalul O’Connor, care fusese capturat, ochelari care deveniseră ca un fel de emblemă a lui. Era într-o formă de zile mari: cu ochii strălucitori, plin de energie şi de încredere. Aproape că îi puteai auzi creierul ticăind în timp ce scruta priveliştea şi se gândea cum avea să decurgă lupta.

Von Mellenthin spuse:

— Spionul a avut dreptate.

Rommel zâmbi.

— Exact la asta mă gândeam şi eu.

Contraatacul Aliaţilor din 5 iunie se desfăşurase exact aşa cum se prevăzuse, iar apărarea lui Rommel funcţionase atât de bine încât se transformase într-un contra-contraatac. Trei dintre cele patru brigăzi ale Aliaţilor care luaseră parte la luptă fuseseră distruse şi patru regimente de artilerie fuseseră capturate. Rommel îşi jucase fără milă avantajul. În 14 iunie fusese spartă Linia Gazala şi, în acea zi, 20 iunie, urmau să asedieze garnizoana de coastă de la Tobruk.

Von Mellenthin fu cuprins de un fior. Era uimitor cât de rece putea fi deşertul la ora cinci dimineaţa.

Privi cerul.

La douăzeci de minute după ora cinci, atacul începu.

Un zgomot ca un tunet îndepărtat crescu şi se transformă într-un zgomot asurzitor, pe măsură ce Stukas se apropiau. Prima formaţie de avioane trecu pe deasupra capetelor lor, plonjară spre poziţiile englezilor şi lăsară să cadă bombele. Un nor uriaş de fum şi praf se ridică şi, în acelaşi timp, toate forţele de artilerie ale lui Rommel deschiseră focul cu un zgomot brusc. Urmă un alt val de avioane, apoi un altul: pe cer erau sute de bombardiere.

Von Mellenthin spuse:

— Extraordinar. De data asta Kesselring a făcut o treabă excelentă.

Nu ar fi trebuit să spună asta. Rommel îl repezi:

— N-are niciun merit Kesselring: astăzi noi dirijăm avioanele.

Chiar şi aşa, gândi von Mellenthin, Luftwaffe făcea un spectacol extraordinar; dar nu mai spuse nimic cu voce tare.

Tobruk era o fortăreaţă concentrică. Garnizoana era de fapt în oraş, iar oraşul era în mijlocul unei zone mai extinse controlate de englezi, împrejmuită cu sârmă, din loc în loc având puncte de sprijin. Nemţii trebuiau să treacă de sârmă, apoi să intre în oraş, apoi să cucerească

garnizoana.

Din mijlocul câmpului de luptă se ridică un fum portocaliu. Von Mellenthin spuse:

— Acesta este semnalul de la inginerii de asalt, astfel le spun celor de la artilerie să prelungească bătaia armelor.

Rommel dădu din cap.

— Bun. Facem progrese.

Dintr-odată, von Mellenthin fu cuprins de optimism, în Tobruk existau şi prăzi de război: benzină, dinamită, corturi, camioane – deja mai mult de jumătate din mijloacele de transport motorizate ale lui Rommel erau vehicule englezeşti capturate – şi hrană. Von Mellenthin zâmbi şi spuse:

— Ce ziceţi de peşte proaspăt la cină?

Rommel înţelese firul gândirii lui.

— Ficat, spuse el. Cartofi prăjiţi. Pâine proaspătă.

— Un pat adevărat, cu o pernă de pene.

— Într-o casă cu pereţi de piatră care ţine la distanţă gândacii şi căldura.

Sosi un mesager cu un semnal. Von Mellenthin îl luă şi îl citi. Încercă să-şi ascundă emoţia din voce în timp ce spuse:

— Au tăiat sârma la punctul de sprijin numărul 69.

Grupul Menny atacă împreună cu infanteria de la Afrika Korps.

— Asta este, spuse Rommel. Am făcut o breşă. Să mergem.

Era ora zece şi jumătate dimineaţa când locotenent colonelul Reggie Bogge îşi băgă capul după uşa deschisă de la biroul lui Vandam şi spuse:

— Tobruk este asediat.

Atunci părea inutil să mai lucreze. Vandam îşi continuă treaba mecanic, citind rapoarte de la informatori, analizând cazul unui locotenent leneş care trebuia promovat deşi nu o merita, încercând să se gândească la o abordare nouă a cazului Alex Wolff; dar totul părea extrem de banal. Veştile deveniră din ce în ce mai rele, pe măsură ce ziua trecea. Nemţii trecuseră de sârma care delimita perimetrul; făcuseră un pod peste şanţul antitanc; traversaseră câmpul minat; ajunseseră la punctul strategic care se numea King s Cross.

Vandam plecă acasă la şapte, ca să ia cina cu Billy. Nu îi putu spune băiatului despre Tobruk: veştile nu trebuiau încă transmise. În timp ce mâncau costiţele de miel, Billy spuse că profesorul lui de engleză, un tânăr cu o boală de plămâni care nu se putuse înrola, nu se mai oprea din a

spune tot timpul cât de mult i-ar fi plăcut să meargă în deşert şi să le dea o lecţie nemţilor.

— Dar eu nu îl cred, spuse Billy. Tu?

— Bănuiesc că este sincer, spuse Vandam. Se simte vinovat.

Billy era la vârsta argumentelor.

— Vinovat? Dar el nu se poate simţi vinovat – nu este vina lui.

— În mod inconştient, poate.

— Care este diferenţa?

În ce m-am băgat, gândi Vandam. Se gândi timp de un moment, apoi spuse:

— Atunci când ai făcut ceva rău, şi ştii că e rău, şi te simţi prost din cauza asta, şi ştii că asta te face să te simţi prost, atunci e vorba despre vina conştientă. Domnul Simkisson nu a făcut nimic rău, dar totuşi, el se simte prost dar nu ştie că se simte astfel. Asta este vinovăţia inconştientă. Îl face să se simtă mai bine dacă vorbeşte despre cât de mult şi-ar dori să lupte.

— Oh, spuse Billy. Vandam nu ştia dacă băiatul a înţeles sau nu.

Billy merse la culcare cu o nouă carte. El spuse că era un „tec”, prin care el înţelegea un roman poliţist. Se

numea *Moarte pe Nil.*

Vandam se întoarse la cartierul general. Veştile erau şi mai rele. Divizia Panzer 21 intrase în Tobruk şi trăsese de pe chei spre câteva vase britanice care încercau să scape ieşind în larg. Un număr de vase fuseseră scufundate. Vandam se gândi la oamenii care construiau vasele acestea, la tonele de oţel valoros care erau consumate, la instruirea marinarilor, legarea relaţiilor dintre membrii unui echipaj; şi acum, acei oameni erau morţi, vasul era scufundat, întregul efort irosit.

Petrecu noaptea la popota ofiţerilor, aşteptând alte veşti. Bea constant şi fuma atât de mult încât îşi provocă o durere de cap. De la departamentul de operaţiuni soseau constant veşti. În timpul nopţii, Ritchie, ca şi comandant al Armatei a Opta, decise să abandoneze frontiera şi să se retragă la Mersa Matruh. S-a spus că atunci când Auchinleck, comandantul-şef, a auzit această veste, ieşi cu paşi mari din cameră, cu faţa ca pământul.

Spre zori, Vandam începu să se gândească la părinţii lui. Unele dintre porturile de pe coasta sudică a Angliei suferiseră din cauza bombardamentelor aproape tot atât de mult ca şi Londra, dar părinţii lui locuiau mai în interiorul insulei, într-un sat din regiunea Dorset. Tatăl său

era dirigintele unei poşte mici. Vandam se uită la ceas: acum, în Anglia este ora patru dimineaţa, probabil că acum bătrânul îşi pune clamele la pantaloni şi se urcă pe bicicletă şi merge la slujbă pe întuneric. La vârsta de şaizeci de ani, el avea constituţia unui băiat de fermă. Mama credincioasă a lui Vandam îi interzisese fumatul, băutura şi orice fel de comportament neadecvat, un termen pe care ea îl folosea pentru a înţelege totul, de la jocurile de aruncare la ţintă şi până la ascultarea radioului. Se părea că acest regim era potrivit pentru bărbatul ei, dar ea însăşi era mai tot timpul suferindă.

În cele din urmă, băutura, oboseala şi plictiseala îl adormiră pe Vandam. Visă că era la garnizoana de la Tobruk cu Billy şi Elene şi mama lui. Fugea peste tot, închizând ferestrele. Afară, nemţii – care se transformaseră în pompieri – sprijineau de pereţi scări şi se urcau pe ele. Dintr-odată, mama lui Vandam se opri din numărarea unor bancnote false şi deschise un geam, arătând-o pe Elene şi strigând „Femeia Stacojie!” Rommel veni la geam într-o cască de pompier şi îndreptă un furtun spre Billy. Forţa jetului îl împinse pe băiat peste un parapet şi acesta căzu în mare. Vandam ştia că el însuşi era de vină, dar nu îşi putea da seama unde greşise. Începu să

plângă cu amărăciune. Se trezi.

Fu uşurat să descopere că nu plânsese cu adevărat. Visul îi lăsase un sentiment adânc de disperare. Îşi aprinse o ţigară. Avea un gust groaznic.

Soarele răsărea. Vandam se plimbă prin popotă stingând becurile, numai de dragul de a face ceva. Intră un bucătar cu un vas de cafea. În timp ce Vandam îşi bea cafeaua, veni un căpitan cu alte veşti. Stătu în mijlocul popotei, aşteptând să se facă linişte.

Apoi spuse:

— Generalul Klopper a cedat lui Rommel astăzi în zori garnizoana Tobruk.

Vandam ieşi de la popotă şi merse pe jos pe străzile oraşului, până la locuinţa sa de lângă Nil. Se simţea lipsit de putere şi nefolositor, stând în Cairo şi prinzând spioni, în vreme ce în deşert ţara lui pierdea războiul. Îi trecu prin minte că poate Alex Wolff avea legătură cu ultima serie de victorii ale lui Rommel; dar îndepărtă acest gând ca fiind cam deplasat. Se simţi atât de demoralizat încât se gândi dacă lucrurile puteau oare să stea şi mai rău şi înţelese că, desigur, şi asta era posibil.

Când ajunse acasă, plecă să se culce.

PARTEA A DOUA

MERSA MATRUH

CAPITOLUL 11

Grecul era un libidinos.

Elenei nu îi plăceau oamenii aceştia. Ea nu era împotriva voluptăţii asumate; de fapt, era chiar o adeptă a ei. Ceea ce nu îi plăcea era pipăiala ascunsă, vinovată.

După două ore în magazin, începu să nu îl mai suporte pe Mikis Aristopoulos. După două săptămâni, era gata să-l omoare.

Magazinul în sine nu era rău. Îi plăcea mirosul de mirodenii şi rândurile de cutii şi conserve în culori vesele de pe rafturile din camera din spate. Munca era uşoară şi monotonă, dar timpul trecea destul de repede. Îi uimea pe clienţi făcând totalul în cap foarte repede. Câteodată, cumpăra câte o delicatesă rară şi ciudată şi o ducea acasă să o încerce: un borcănel de pateu de ficat, un baton de ciocolată Hershey, o sticlă de Bovril. Iar pentru ea era ceva nou să lucreze într-o slujbă monotonă, obişnuită, de opt ore de lucru pe zi.

Dar şeful era o pacoste. Cu orice ocazie putea, o atingea pe braţ, pe umăr sau pe coapse; de fiecare dată când trecea pe lângă ea, lângă tejghea sau în magazia din spate, se freca fie de sânii, fie de fundul ei. La început, ea

a crezut că totul era accidental, pentru că grecul nu părea să fie genul: avea în jur de douăzeci şi ceva de ani, foarte chipeş, cu un zâmbet larg care descoperea dantura lui albă. Probabil că luase tăcerea ei drept încuviinţare. Trebuia să-l pună puţin la respect.

Nu avea nevoie de aşa ceva. Sentimentele ei erau deja foarte confuze. Îl plăcea şi îl ura în acelaşi timp pe William Vandam, care vorbea cu ea ca şi cu un egal, dar apoi o trata ca pe o târfă; ea trebuia să-l seducă pe Alex Wolff, pe care ea nu îl întâlnise niciodată; şi era pipăită de Mikis Aristopoulos, pentru care nu simţea nimic decât dispreţ.

Toţi se folosesc de mine, gândi; asta e povestea vieţii mele.

Se întrebă oare cum era Wolff. Lui Vandam îi era uşor să-i spună să se împrietenească cu el, ca şi cum ar fi existat un buton care putea fi apăsat şi care o făcea imediat irezistibilă. În realitate, foarte mult depindea de bărbat. Unii bărbaţi o plăceau instantaneu. Cu alţii, trebuia să se străduiască. Uneori era imposibil. Jumătate din ea spera ca să fie imposibil şi în cazul lui Wolff. Cealaltă jumătate îşi amintea că acesta era un spion pentru nemţi, iar Rommel se apropia tot mai mult în fiecare zi, iar dacă naziştii ajungeau la Cairo...

Aristopoulos aduse o cutie de paste din magazie. Elene se uită la ceas: aproape că era timpul să meargă spre casă. Aristopoulos scăpă pe jos cutia, care se deschise. Merse din nou în magazie şi când trecu pe lângă ea îşi trecu mâinile pe sub braţele ei şi îi mângâie sânii. Ea se trase. Auzi că cineva intră în prăvălie. Se gândi: îi dau grecului o lecţie. În timp ce intra din camera din spate în prăvălie, strigă după el cu voce tare, în arabă:

— Dacă mai pui mâna pe mine îţi tai jos puţa!

Clientul izbucni în râs. Ea se întoarse şi se uită la el.

Este european, dar se pare că înţelege arabă, gândi ea. Spuse:

— Bună ziua.

El se uită spre camera din spate şi strigă:

— Ce faci, Aristopoulos, ţap tânăr ce eşti?

Aristopoulos îşi îţi capul de după uşă.

— Bună ziua, domnule. Ea este nepoata mea, Elene. Faţa lui trăda jenă şi ceva ce Elene nu putea desluşi. Se duse înapoi în magazie.

— Nepoată! spuse clientul, privind-o pe Elene. O poveste destul de verosimilă.

Era un bărbat bine făcut ce avea cam treizeci de ani, cu părul de culoare închisă, ochi căprui şi piele măslinie.

Aveau un nas mare, acvilin, care ar fi fost în mod obişnuit arab sau european aristocratic. Avea o gură cu buze subţiri şi când zâmbea i se dezvelea o dantură cu dinţi scurţi şi egali – ca şi ai unei pisici, gândi Elene. Ştia care erau semnele bogăţiei şi le văzu la acest bărbat: o cămaşă de mătase, un ceas de aur, pantaloni de bumbac făcuţi de croitor, cu o curea din piele de crocodil, pantofi făcuţi de mână şi un vag parfum bărbătesc.

Elene spuse:

— Cu ce vă pot ajuta?

Se uită la ea ca şi cum s-ar fi gândit la mai multe răspunsuri posibile, apoi spuse:

— Să începem cu nişte marmeladă englezească.

— Da. Marmelada era în camera din spate. Merse acolo să ia un borcan.

— El este! îi şopti Aristopoulos.

— Despre ce vorbeşti? întrebă ea cu tonul ei obişnuit, încă mâniată pe el.

— Omul cu banii falşi Mr. Wolffel este!

— Oh, Dumnezeule! pentru un moment uitase pentru ce se afla acolo. Panica lui Aristopoulos i se transmise şi ei, şi mintea i se goli pentru o clipă de gânduri. Ce să-i spun? Ce să fac?

— Nu ştiu – dă-i marmelada – nu ştiu.

— Da, marmelada, ai dreptate... Luă un borcan de Cooper s Oxford de pe un raft şi se întoarse în prăvălie. Se sili să aibă un zâmbet luminos când puse borcanul jos pe tejghea în faţa lui Wolff.

— Altceva?

— Un kilogram de cafea neagră, măcinată fin.

O privea în timp ce cântări cafeaua şi o trecu prin râşniţă. Dintr-odată, i se făcu frică de el. Nu era ca şi Charles, Johnnie şi Claud, bărbaţii care o întreţinuseră. Ei fuseseră blânzi, maleabili, nu-i făcuseră niciodată probleme. Wolff părea echilibrat şi încrezător în sine: avea să fie greu să-l înşele şi imposibil să i se opună, ghici ea.

— Altceva?

— O conservă de şuncă.

Elene se plimba prin magazin, luând ceea ce Wolff dorea şi punând mărfurile pe tejghea. Ochii lui o urmăreau peste tot. Ea gândi: trebuie să-i vorbesc, nu pot să spun la nesfârşit „Altceva?” Trebuie să mă împrietenesc cu el.

— Altceva? întrebă.

— O jumătate de cutie de sticle de şampanie.

Cutia de carton care conţinea şase sticle pline de şampanie era grea. O trase afară din magazia din spate.

— Presupun că vrei să ţi le livrăm acasă, spuse ea. Încercă să facă această replică să sune cât mai natural. Respira mai repede din cauza efortului de a se fi aplecat să tragă cutia grea de şampanie şi spera că putea să-şi acopere astfel nervozitatea.

Wolff părea să privească prin ea cu ochii lui închişi la culoare.

— Să o livraţi? întrebă. Nu. Mulţumesc.

Elene se uită la cutia grea.

— Sper că locuieşti aproape.

— Destul de aproape.

— Probabil că eşti foarte puternic.

— Destul de puternic.

— Avem un om de încredere care se ocupă de livrări.

— Nu vreau livrare, spuse el ferm.

Ea dădu din cap.

— Cum doreşti. Nu se aşteptase ca această stratagemă să funcţioneze, dar totuşi era dezamăgită.

— Altceva?

— Cred că asta e totul.

Începu să facă totalul. Wolff spuse:

— Cred că lui Aristopoulos îi merge bine, dacă îşi poate permite să angajeze un asistent.

Elene spuse:

— Cinci lire şi doisprezece şilingi, şase pence. Nu ai spune asta dacă ai şti cu cât mă plăteşte. Cinci lire şi treisprezece şilingi, şase pence, şase lire...

— Nu-ţi place munca asta?

Îl privi în ochi.

— Aş face *orice* ca să plec de aici.

— Şi la ce te-ai gândit? Wolff era foarte rapid.

Ea ridică din umeri, apoi reluă adunarea. În cele din urmă, spuse:

— Treisprezece lire, zece şilingi şi patru pence.

— De unde ai ştiut că voi plăti în lire sterline?

Wolff era într-adevăr foarte rapid. Se temu că se dăduse de gol. Simţi că începe să se îmbujoreze. Avu o inspiraţie şi spuse:

— Eşti un ofiţer englez, nu-i aşa?

Wolff râse cu voce tare de această replică. Scoase din buzunar un teanc de bancnote rulate din care scoase paisprezece şi i le dădu Elenei. Ea îi dădu restul în monezi egiptene. Ea se gândea: Ce mai pot să fac? Ce mai pot să spun? începu să-i ambaleze produsele într-o pungă de cumpărături maro.

Elene spuse:

— Dai o petrecere? Ador petrecerile.

— Ce te face să întrebi?

— Şampania.

— Ah. Păi, viaţa este o neîncetată petrecere.

Elene gândi: am dat-o în bară. Acum va pleca şi poate nu se va mai întoarce timp de câteva săptămâni, sau poate niciodată; l-am avut sub nas, am vorbit cu el, iar acum trebuie să-l las să plece şi să dispară în oraş. Ar fi trebuit să se simtă uşurată, dar în loc de asta avea sentimentul unui eşec dezastruos.

Ridică cutia de şampanie pe umărul stâng şi luă punga de cumpărături pe braţul drept.

— La revedere, spuse.

— La revedere.

În uşă, Wolff se întoarse.

— Vino la Restaurantul Oasis miercuri seara la şapte şi jumătate.

— În ordine! spuse ea jubilând. Dar el deja plecase.

Le luă cea mai mare parte a dimineţii ca să ajungă la Dealul lui Iisus. Jakes şedea în faţă, lângă şofer; Vandam şi Bogge şedeau în spate. Vandam era exaltat. O companie australiană cucerise dealul în timpul nopţii şi capturaseră – aproape intactă – o staţie de recepţie nemţească. Era

prima veste bună pe care o auzise Vandam de luni întregi. Jakes se întoarse şi strigă ca să acopere zgomotul făcut de motor. Se pare că australienii au tras în şosetele ăstora ca să-i surprindă, spuse. Cei mai mulţi dintre italieni au fost luaţi prizonieri în pijamale.

Şi Vandam auzise aceeaşi poveste.

— Dar nemţii nu dormeau totuşi, spuse el. A ieşit o treabă destul de urâtă.

Merseră pe drumul principal spre Alexandria, apoi pe drumul de coastă spre El Alamein, unde o luară pe drumul butoaielor – un drum prin deşert care era marcat cu butoaie. Aproape tot traficul mergea în direcţie opusă, retrăgându-se. Nimeni nu ştia ce se întâmpla. Se opriră la o staţie de alimentare ca să-şi facă plinul la benzină, iar Bogge trebui să se folosească de rangul pe care îl avea ca să obţină adeverinţa. Şoferul ceru informaţii despre drumul spre deal.

— Drumul Sticlă, spuse ofiţerul brusc. Drumurile create de şi pentru armată, se numeau Sticlă, Cizmă, Lună şi Soare, simbolurile care erau tăiate în butoaiele goale care erau aşezate de-a lungul drumului. În timpul nopţii, în butoaie erau puse becuri pentru a ilumina simbolurile.

Bogge îl întrebă pe ofiţer:

— Ce se întâmplă pe aici? Totul pare că migrează spre est.

— Mie nu-mi spune nimeni nimic, zise ofiţerul.

Luară un sandviş cu carne de vită de la un camion.

Când îşi continuară drumul, trecură pe lângă un câmp de luptă recent, presărat cu tancuri avariate şi arse, şi unde un om de la cimitir aduna cadavrele. Butoaiele nu se văzură o vreme, dar apoi şoferul le văzu din nou la capătul îndepărtat al câmpului acoperit cu pietriş. Găsiră dealul la amiază. Nu departe se dădea o luptă: auzeau zgomotul armelor şi vedeau nori de praf ridicându-se la vest. Vandam îşi dădu seama că nu mai fusese niciodată atât de aproape de un câmp de luptă. Impresia generală era una de panică, mizerie şi confuzie. Se prezentară la vehiculul de comandă şi fură îndreptaţi spre camioanele cu aparatură capturate de la nemţi.

Ofiţerii de pe teren ai Serviciilor Secrete erau deja la treabă. Prizonierii erau interogaţi într-un cort mic, unul câte unul, în vreme ce restul aşteptau sub soarele arzător. Experţii examinau armele şi vehiculele, notau numerele de serie ale manufacturierilor. Alţi ofiţeri căutau coduri şi lungimi de undă. Sarcina lui Bogge şi a trupei lui era să investigheze cât de multe ştiuseră dinainte nemţii despre

mişcările Aliaţilor.

Fiecare luară un camion. Ca şi cei mai mulţi de la Serviciile Secrete, Vandam ştia o brumă de germană. Ştia câteva sute de cuvinte, dintre care cele mai multe erau termeni militari şi, deşi nu ar fi putut face diferenţa între o scrisoare de dragoste şi o listă de cumpărături, putea să citească rapoarte şi ordine de armată.

Era mult material care trebuia examinat: postul capturat era un adevărat trofeu pentru cei de la Serviciile Secrete. Cea mai mare parte a lucrurilor trebuiau puse în cutii şi trimise la Cairo, pentru a fi apoi cercetate amănunţit de o echipă mai mare. Sarcina lor de astăzi era să facă o evaluare preliminară.

Camionul lui Vandam era o epavă. Nemţii începuseră să-şi distrugă hârtiile atunci când înţeleseseră că bătălia era pierdută. Cutiile fuseseră golite şi fusese aprins un foc mic, dar acesta fusese stins la timp. Pe un dosar de carton erau urme de sânge: cineva murise apărând aceste secrete.

Vandam se apucă de treabă. Probabil că încercaseră să distrugă mai întâi documentele mai importante, astfel că începu cu mormanul de documente care erau arse pe jumătate. Erau multe semnale radio ce fuseseră trimise de Aliaţi, interceptate şi, în unele cazuri, chiar decodificate.

Majoritatea erau de rutină – din tot ce făcea armata, majoritatea era rutină – dar, pe măsură ce se adâncea în hârtii, Vandam începu să înţeleagă că postul de interceptare obţinuse foarte multe informaţii folositoare. Erau mai buni decât îşi imaginase Vandam – iar securitatea de partea Aliaţilor era foarte slabă.

La fundul mormanului ars pe jumătate era o carte, un roman în engleză. Vandam se încruntă. Deschise cartea şi citi primul rând: „Noaptea trecută am visat că am plecat din nou la Menderley”. Cartea se numea *Rebecca* şi era scrisă de Daphne du Maurier. Titlul îi era vag familiar. Vandam se gândi că poate o citise soţia lui. Părea să fie despre o tânără femeie care trăia într-o casă de la ţară, în Anglia.

Vandam se scărpină în cap. Era o lectură cel puţin ciudată pentru nişte soldaţi.

Şi de ce era în engleză?

Era posibil să fi fost luată de la un soldat englez luat prizonier, dar Vandam se gândi că asta era cam neverosimil: în experienţa sa, soldaţii citeau reviste porno, povestiri cu detectivi sau Biblia. Nu-şi putea imagina că aceşti oameni din deşert erau interesaţi de stăpâna de la Menderley.

Nu, cartea era acolo cu un scop. Dar în ce scop? Vandam se gândi că exista numai o posibilitate: stătea la baza unui cod.

O carte de cod era o variaţiune a codului de unică folosinţă. Codul de unică folosinţă avea litere şi numere tipărite la întâmplare în grupuri de cinci caractere. Se făceau numai două copii după câte un cod, unul pentru cel care trimitea mesajul, unul pentru cel care îl primea. Fiecare foaie dintr-un astfel de cod era folosită pentru un singur mesaj, apoi foaia era ruptă şi distrusă. Pentru că fiecare foaie era folosită o singură dată, codul nu putea fi spart. O carte de cod folosea paginile unei cărţi tipărite exact în acelaşi mod, cu excepţia faptului că foile de hârtie nu erau în mod necesar rupte după folosire.

Era un avantaj esenţial pe care îl avea cartea faţă de foaia codului de unică folosinţă. O astfel de hârtie era în mod clar folosit în scopul de a încifra un mesaj, în vreme ce o carte era ceva cu totul inocent. Pe un câmp de luptă, asta nu avea importanţă; dar era de o mare importanţă pentru un agent care se afla în spatele liniilor inamice.

Asta putea să explice de asemenea de ce cartea era în engleză. Soldaţii germani care îşi trimiteau semnale unul altuia puteau să folosească o carte în germană, dacă

foloseau vreuna, dar un spion aflat pe teritoriu britanic trebuia să aibă o carte în engleză.

Vandam examină mai atent cartea. Preţul fusese scris cu creionul pe ultima pagină, apoi fusese şters cu o radieră. Asta putea să însemne că această carte era cumpărată la mâna a doua. Vandam o ţinu la lumină, încercând să citească urma pe care o lăsase creionul pe hârtie. Desluşi numărul 50, urmat de câteva litere. Era oare ele? Putea să fie *ere,* sau *esc.* Văzu că era *esc* – cincizeci de escudos. Cartea fusese cumpărată în Portugalia. Portugalia era un teritoriu neutru, având atât ambasadă germană, cât şi engleză, şi era un adevărat stup de spionaj.

Imediat ce avea să ajungă la Cairo, avea să trimită un mesaj serviciilor secrete de la Lisabona. Ei ar fi putut să verifice magazinele de cărţi englezeşti din Portugalia – nu puteau să fie prea multe – şi să încerce să afle unde fusese cumpărată cartea şi, dacă era posibil, de către cine.

Ar fi trebuit să fi fost cumpărate cel puţin două exemplare şi poate că vânzătorul îşi amintea această tranzacţie, întrebarea interesantă era: unde era celălalt exemplar? Vandam era sigur că era în Cairo şi credea că ştie şi cine îl foloseşte. Se decise că era mai bine să-i arate

locotenentului Bogge ce găsise. Luă cartea şi păşi jos din camion.

Bogge îl căuta de asemenea pe el.

Vandam se uită mirat la el. Avea faţa albă şi era mâniat până la isterie. Veni tropăind peste nisipul plin de praf, cu o foaie de hârtie în mână.

Vandam se gândi: ce naiba l-a apucat şi pe ăsta?

Bogge strigă:

— Ce-ai făcut toată ziua?

Vandam nu spuse nimic. Bogge îi dădu foaia de hârtie. Vandam se uită la ea.

Era un semnal de radio codificat, cu decodificarea scrisă printre rândurile codului. Era datată pe 3 iunie, la miezul nopţii. Cel care trimisese mesajul folosea numele de cod Sfinxul. Mesajul, după obişnuitele preliminarii tehnice, purta titlul de Operaţiunea Aberdeen.

Vandam era ca trăsnit. Operaţiunea Aberdeen avusese loc pe 5 iunie, iar nemţii primiseră un semnal despre ea pe 3 iunie.

Vandam spuse:

— Sfinte Dumnezeule, ăsta este un dezastru.

— Sigur că este un nenorocit de dezastru! strigă Bogge. Asta înseamnă că Rommel primeşte informaţii detaliate

despre atacurile noastre, înainte ca să înceapă!

Vandam citi restul semnalului. „Informaţii detaliate” era perfect adevărat. Mesajul scria care brigăzi aveau să fie implicate, timpul la care aveau să aibă loc diferitele faze ale atacului şi întreaga strategie care stătea la baza atacului.

— Nu e de mirare că Rommel câştigă, murmură Vandam.

— Nu te pună dracul să faci glume! urlă Bogge.

Jakes apăru lângă Vandam, însoţit de un colonel din brigada australiană care cucerise dealul, şi îi spuse lui Vandam:

— Scuzaţi-mă, domnule...

Vandam spuse scurt:

— Nu acum, Jakes.

— Rămâi aici, Jakes, dădu comanda Bogge. Asta te priveşte şi pe tine.

Vandam îi dădu lui Jakes foaia de hârtie. Vandam se simţea ca şi cum cineva i-ar fi dat o lovitură adevărată, fizică. Informaţiile erau atât de bune, încât trebuiau să fi pornit din cartierul general.

Jakes spuse cu voce joasă:

— La naiba.

Bogge spuse:

— Probabil că obţin informaţiile astea de la un ofiţer englez, înţelegi asta, nu-i aşa?

— Da, spuse Vandam.

— Cum adică da? Treaba ta este să te ocupi de securitatea informaţiilor deţinute de cadre – asta este responsabilitatea ta!

— Înţeleg lucrul ăsta, domnule.

— Înţelegi atunci că o scurgere de informaţii de aşa anvergură va trebui raportată comandantului-şef?

Colonelul australian, care nu îşi dăduse seama de mărimea catastrofei, era jenat să vadă un ofiţer făcut cu ou şi cu oţet în public. Spuse:

— Să lăsăm reproşurile pentru mai târziu, Bogge. Mă îndoiesc că acest lucru este vina unui singur individ. Prima ta sarcină este să afli mărimea pagubelor şi să faci un raport preliminar către superiorii tăi.

Era clar că Bogge nu se descărcase pe deplin; dar rangul australianului era mai mare. Îşi suprimă furia cu un efort vizibil, şi spuse:

— Aşa este, continuă-ţi treaba, Vandam. Se îndepărtă cu paşi apăsaţi, iar colonelul merse în cealaltă direcţie.

Vandam se aşeză pe marginea camionului. Îşi aprinse o

ţigară cu o mână care tremura. Noile informaţii păreau mai rele, pe măsură ce Vandam se gândea mai bine la ele. Nu numai că Alex Wolff reuşise să se piardă în Cairo şi scăpase din plasa lui Vandam, mai mult, obţinuse accesul la secrete militare englezeşti.

Vandam se gândi: cine e omul acesta?

În numai câteva zile, şi-a ales ţinta, a abordat-o, apoi a mituit-o, a şantajat-o sau a corupt-o ca să trădeze.

Dar cine era ţinta; cine îi furniza lui Wolff informaţiile? Practic sute de oameni deţineau informaţiile respective: generalii, ordonanţele lor, secretarii care dactilografiau mesajele scrise, ofiţerii care transmiteau mesajele verbale, toate cadrele din Serviciile Secrete, toţi oamenii de legătură ai Serviciilor Secrete...

Cumva, se gândi Vandam, Wolff a găsit printre aceste sute de oameni pe acela care era pregătit să-şi trădeze ţara pentru bani, sau din convingeri politice, sau sub presiunea şantajului. Desigur că era posibil şi ca Wolff să nu fi avut nimic de-a face cu acest caz – dar Vandam se gândi că asta era puţin probabil, deoarece un trădător avea nevoie de un canal de comunicare cu duşmanul, iar Wolff avea un astfel de canal şi era greu de crezut că ar putea fi în Cairo încă unul ca şi Wolff.

Jakes stătea lângă Vandam, părând profund uimit. Vandam spuse:

— Nu numai că informaţiile astea sunt transmise, mai mult, Rommel le şi foloseşte. Dacă îţi aminteşti luptele de pe 5 iunie...

— Da, îmi amintesc, spuse Jakes. A fost un masacru.

Şi a fost vina mea, gândi Vandam. Bogge avusese dreptate în privinţa asta: sarcina lui Vandam era să aibă grijă ca secretele să nu fie divulgate, iar când acest lucru se întâmpla totuşi, aceasta era responsabilitatea lui Vandam.

Un om nu putea câştiga războiul, dar un om îl putea pierde. Vandam nu voia să fie acel om.

Se ridică în picioare.

— În ordine, Jakes, ai auzit ce a spus Bogge. Să ne continuăm treaba.

Jakes pocni din degete.

— Am uitat că am venit să-ţi spun ceva: eşti căutat la telefon. Este cineva de la cartierul general. Se pare că la tine în birou este o femeie egipteană, care vrea să vorbească cu tine şi nu vrea să plece. Spune că are un mesaj urgent şi nu acceptă niciun refuz.

Vandam se gândi: Elene!

Poate că a luat contact cu Wolff. Trebuie să o fi făcut – din ce alt motiv dorea atât de disperat să vorbească cu Vandam? Vandam fugi la telefon, cu Jakes în urma lui.

Maiorul care se ocupa de comunicaţii îi dădu telefonul.

— N-o lungi, Vandam, noi chiar folosim chestia asta.

Vandam înghiţise destule pentru acea zi. Înşfăcă telefonul, îşi băgă faţa în nasul maiorului şi spuse cu voce tare:

— Îl voi folosi atât cât am nevoie. Îi întoarse apoi spatele maiorului şi vorbi în receptor.

— Da?

— William?

— Elene! Ar fi vrut să-i spună ce bine era să-i audă vocea, dar în loc de asta îi spuse: Ce s-a întâmplat?

— A venit la magazin.

— Deci l-ai văzut! I-ai obţinut adresa?

— Nu – dar am obţinut o întâlnire cu el.

— Bine lucrat! Vandam era plin de o încântare sălbatică – acum avea să-l prindă pe nenorocit. Unde şi când?

— Mâine seară, la şapte şi jumătate, la restaurantul Oasis.

Vandam luă un creion şi o bucată de hârtie.

— Restaurantul Oasis, şapte şi jumătate, repetă el. Voi fi

acolo.

— Bine.

— Elene...

— Da?

— Nu pot să-ţi spun cât îţi sunt de recunoscător. Îţi mulţumesc.

— Pe mâine.

— La revedere. Vandam puse jos telefonul.

Bogge stătea în spatele lui, împreună cu maiorul care se ocupa de comunicaţii. Bogge spuse:

— Ce naiba te apucă de foloseşti telefonul ca să-ţi dai întâlniri cu prietenele tale nenorocite?

Vandam îi zâmbi plin de încredere.

— Nu era o prietenă, era un informator, spuse el. A intrat în contact cu spionul. Îl voi aresta mâine seară.

CAPITOLUL 12

Wolff o privea pe Sonja mâncând. Ficatul era ceva mai crud, roz şi moale, exact aşa cum îi plăcea ei. Mânca cu poftă, ca de obicei. Se gândi cât de asemănători erau ei doi. În munca lor erau amândoi competenţi, profesionişti şi plini de succes. Ambii trăiau în umbra şocurilor din copilărie: moartea tatălui ei şi căsătoria mamei lui într-o familie arabă. Niciunul dintre ei nu fusese vreodată pe punctul de a se căsători, căci se iubeau prea mult pe sine pentru a iubi o altă persoană. Ceea ce îi aducea laolaltă nu era iubirea, nici măcar afecţiunea, ci faptul că împărtăşeau voluptatea. Pentru amândoi, cel mai important lucru din viaţă era satisfacerea poftelor. Ştiau amândoi că Wolff îşi asuma un risc minor, dar inutil, mâncând la restaurant, şi ambii erau de părere că merita, căci viaţa nu merita trăită fără mâncare bună.

Îşi termină ficatul, iar chelnerul îi aduse o îngheţată la desert. Întotdeauna era foarte înfometată după ce dansa la Clubul Cha-Cha. Nu era de mirare: punea multă energie în dansul ei. Dar atunci când avea să se lase de dans, avea să se îngraşe. Wolff îşi imagină cum avea să arate peste douăzeci de ani: avea să aibă trei bărbii, un piept

voluminos, părul avea să-i fie aspru şi cu fire cărunte, avea să umble mai greu şi avea să răsufle din greu atunci când avea să urce scările.

— De ce zâmbeşti? întrebă Sonja.

— Mi te imaginam ca femeie bătrână, purtând o rochie neagră diformă şi un văl.

— Eu nu voi fi aşa. Voi fi foarte bogată şi voi trăi într-un palat, înconjurată de bărbaţi tineri care umblă dezbrăcaţi şi femei care sunt dornice să-mi îndeplinească orice dorinţă. Dar tu cum vei fi?

Wolff zâmbi.

— Cred că voi fi ambasadorul lui Hitler în Egipt şi voi purta o uniformă SS la moschee.

— Ar trebui să-ţi dai jos cizmele.

— Să te vizitez în palatul tău?

— Da, chiar te rog – purtându-ţi uniforma.

— Şi ar trebui să-mi dau jos cizmele şi în prezenţa ta?

— Nu. Tot restul, dar nu şi cizmele.

Wolff râse. Sonja avea o rară dispoziţie bună. Wolff îl chemă pe chelner şi ceru cafea, brandy şi nota de plată. Îi spuse Sonjei:

— Am veşti bune. Le-am lăsat la urmă. Cred că am găsit o nouă Fawzi.

Dintr-odată, Sonja deveni foarte liniştită, uitându-se la el cu interes.

— Cine este? întrebă pe o voce joasă.

— Am fost ieri pe la băcan. Aristopoulos şi-a luat nepoata să lucreze la el.

— O fată de prăvălie!

— Este o adevărată frumuseţe. Are o faţă frumoasă, inocentă şi un zâmbet uşor ştrengăresc.

— Ce vârstă are?

— Greu de zis. Înjur de douăzeci, cred. Are un corp atât de copilăresc.

Sonja îşi umezi buzele.

— Şi crezi că va...?

— Cred că da. Vrea din tot sufletul să scape de Aristopoulos şi practic s-a aruncat în braţele mele.

— Când?

— O întâlnesc la cină mâine seară.

— O să o aduci acasă?

— Poate. Va trebui să o cunosc mai bine. Este atât de perfectă încât nu vreau să stric totul grăbind-o.

— Vrei să spui că vrei să o ai tu primul?

— Dacă e necesar.

— Crezi că este virgină?

— E posibil.

— Dacă este...

— Atunci ţi-o voi lăsa ţie. Ai fost genială cu maiorul Smith, meriţi o recompensă. Wolff se lăsă pe spate, studiind-o pe Sonja. Faţa ei era o mască de lăcomie sexuală în timp ce anticipa coruperea unei persoane frumoase şi inocente. Wolff îşi sorbea brandy-ul. În stomac i se răspândi o căldură plăcută. Se simţea bine: plin de mâncare şi de vin bun, misiunea sa mergea foarte bine şi se contura o nouă aventură sexuală.

Veni şi nota, iar el o achită cu bancnote englezeşti.

Era un restaurant mic, dar foarte apreciat. Ibrahim îl conducea, iar fratele lui gătea. Învăţaseră acest meşteşug la un hotel franţuzesc din Tunisia, ţara lor natală; iar când tatăl lor murise, ei vânduseră oile ce le aveau şi veniseră în Cairo ca să-şi caute norocul. Filosofia lui Ibrahim era una simplă: ştiau să gătească numai mâncăruri arabe-franceze, deci asta era tot ce ofereau. Poate că ar fi atras mai mulţi clienţi, dacă meniul din vitrină ar fi oferit spaghetti bologneze sau biftec şi budincă de Yorkshire; dar acei clienţi nu s-ar mai fi întors şi, oricum, Ibrahim avea mândria lui.

Formula aceasta funcţiona. Trăiau bine şi câştigau mai

mulţi bani decât văzuse tatăl lor într-o viaţă. Războiul fă cuse ca afacerea să meargă şi mai bine. Dar bogăţia nu îl făcuse pe Ibrahim neglijent.

Cu două zile înainte băuse o cafea împreună cu un prieten care era casier la Hotelul Metropolitan. Prietenul îi spusese cum casierul englez refuzase să schimbe patru dintre bancnotele de o liră care fuseseră plătite la barul hotelului. Bancnotele erau contrafăcute, după cum spuneau englezii. Ceea ce nu fusese corect era că se confiscaseră banii.

Asta nu avea să i se întâmple lui Ibrahim.

Cam jumătate dintre clienţii lui erau englezi şi mulţi dintre ei plăteau cu lire sterline. De când auzise vestea, verificase cu atenţie fiecare bancnotă englezească înainte de a o pune în sertarul tejghelei. Prietenul său de la hotel îi spusese cum puteau fi descoperite bancnotele false.

Era un lucru tipic pentru englezi. Nu făceau un anunţ public ca să-i ajute pe oamenii de afaceri din Cairo să evite să fie înşelaţi. Pur şi simplu confiscau bancnotele false. Oamenii de afaceri din Cairo erau obişnuiţi cu astfel de tratament şi se ajutau unii pe alţii. Şi asta funcţiona bine.

Când Ibrahim primi bancnotele false de la europeanul înalt care cina cu cunoscuta dansatoare din buric, el nu

ştiu ce să facă. Bancnotele erau noi-nduţe şi aveau acelaşi defect. Ibrahim le mai verifică o dată, comparându-le cu bancnotele bune din sertar: nu exista nicio îndoială. Poate că ar fi trebuit să-i explice clientului, în şoaptă, cum stăteau lucrurile? Omul putea să se simtă ofensat, sau cel puţin să se prefacă; şi probabil ar pleca fără să plătească. Nota lui de plată era una substanţială – comandase cele mai scumpe mâncăruri şi vin de import – şi Ibrahim nu voia să rişte să piardă atât.

Se decise să sune la poliţie. Ei nu l-ar lăsa pe client să scape şi poate puteau să-l convingă să scrie un cec.

Dar care poliţie? Poliţia egipteană ar fi spus probabil că nu era responsabilitatea lor, le-ar fi luat o oră să ajungă acolo şi ar fi fost poate nevoie şi de o mită. Clientul era probabil un englez – din ce alt motiv ar fi plătit în lire sterline? şi era probabil un ofiţer, şi banii care fuseseră falsificaţi erau englezi. Ibrahim decise să sune la armată.

Merse la masa lor, ducând o sticlă de brandy. Le zâmbi celor doi.

— Monsieur, madame, sper că v-a plăcut mâncarea.

— A fost excelentă, spuse bărbatul. Vorbea ca un ofiţer englez. Ibrahim se întoarse spre femeie. Este o onoare să servim cea mai mare dansatoare din buric din lume.

Ea dădu din cap cu o graţie regală.

Ibrahim spuse:

— Sper că veţi accepta o sticlă de brandy, cu complimente, din partea casei.

— Mulţumim, spuse bărbatul.

Ibrahim le mai turnă brandy şi se îndepărtă cu plecăciuni. Asta ar fi trebuit să-i mai ţină pe loc pentru un timp, se gândi. Ieşi pe uşa din dos şi merse la casa unui vecin care avea telefon.

Dacă aş avea un restaurant, gândi Wolff, şi eu aş face gesturi ca şi acesta. Cele două pahare de brandy îl costau pe proprietar o sumă mică, comparativ cu nota de plată a lui Wolff, dar gestul era foarte eficient în a-l face pe client să se simtă dorit. Wolff se gândise de multe ori să-şi deschidă un restaurant, dar era numai un vis: ştia că era nevoie de prea multă muncă.

Sonja se bucură de asemenea de atenţia specială ce i se acordase. Strălucea sub influenţa combinată a flatării şi a băuturii. În pat, la noapte, avea să sforăie ca un porc.

Proprietarul dispăru câteva minute, apoi se întoarse.

Cu colţul ochiului, Wolff îl văzu şuşotind cu un chelner. Se gândi că vorbeau despre Sonja. Wolff simţi ghimpele geloziei. Erau locuri în Cairo unde, din cauză că se întorcea

mereu acolo şi dădea bacşişuri exorbitante, toţi îi ştiau numele şi era tratat ca un rege; dar se gândise că era mai înţelept să nu se ducă în locuri unde putea fi recunoscut, cel puţin nu atâta vreme cât englezii îl vânau. Acum se întreba dacă îşi putea permite să-şi mai slăbească puţin vigilenţa.

Sonja căscă. Era timpul să o bage în pat. Wolff îi făcu din mână chelnerului şi îi spuse:

— Te rog să aduci şalul doamnei. Omul plecă, se opri să-i spună ceva proprietarului, apoi îşi continuă drumul spre garderobă.

Undeva, în mintea lui Wolff, sună vag un semnal de alarmă.

Se jucă cu o lingură în timp ce aştepta şalul Sonjei. Sonja mai mâncă o sărăţea. Proprietarul trecu prin restaurant, ieşi pe uşa din faţă şi apoi intră din nou. Se apropie de masa lor şi spuse:

— Pot să vă chem un taxi?

Wolff se uită la Sonja. Ea spuse:

— E în ordine.

Wolff spuse:

— Aş vrea să iau o gură de aer. Să mergem pe jos puţin, apoi o să oprim noi o maşină.

— Bine.

Wolff se uită la proprietar.

— Nu vrem taxi.

— Foarte bine, domnule.

Chelnerul aduse şalul Sonjei. Proprietarul continua să se uite la uşă. Wolff auzi un alt semnal de alarmă, de Această dată mai puternic. Îi spuse proprietarului:

— S-a întâmplat ceva?

Bărbatul părea foarte încurcat.

— Trebuie să vă atrag atenţia asupra unei probleme extrem de delicate, domnule.

Wolff începu să se enerveze.

— Ce este, omule? Vrem să mergem acasă.

Se auzi sunetul unei maşini trăgând zgomotos în faţa restaurantului.

Wolff îl apucă de piept pe proprietar.

— Ce se întâmplă aici?

— Banii cu care aţi plătit nota, domnule, nu sunt buni.

— Nu acceptaţi lire sterline? Dar atunci de ce nu mi-ai...

— Nu este asta, domnule. Banii sunt falşi.

Uşa restaurantului fu deschisă cu putere şi trei membri ai poliţiei militare intrară.

Wolff se holbă la ei cu gura deschisă. Totul se întâmpla

atât de repede încât nu se putea aduna... Poliţia militară. Bani falşi. Brusc, i se făcu frică. Putea să meargă la puşcărie. Imbecilii de la Berlin îi dăduseră bancnote false, era totul atât de prostesc, încât îi venea să-l ia pe Canaris de gât şi să-l strângă.

Îşi scutură capul. Acum nu era timp pentru mânie. Trebuia să fie calm şi să încerce să iasă cumva din încurcătura asta.

Poliţaii mărşăluiră până la masa lui. Doi erau englezi şi al treilea era australian. Purtau cizme grele şi căşti de oţel, şi fiecare dintre ei avea un pistol la centură. Unul dintre englezi spuse:

— Acesta este omul?

— Numai un moment, spuse Wolff şi se miră cât de calmă şi egală îi era vocea.

— Proprietarul mi-a spus numai în această clipă că banii nu sunt buni. Nu cred asta, dar sunt pregătit să-i fac pe plac şi sunt sigur că putem să aranjăm lucrurile încât să fie satisfăcut. Se uită cu reproş la proprietar. Nu era necesar să chemaţi poliţia.

Unul dintre poliţai spuse:

— Folosirea banilor falşi este împotriva legii.

— Dacă o faci cu bună ştiinţă, spuse Wolff. Folosirea cu

bună ştiinţă a banilor falşi este împotriva legii. În timp ce îşi asculta propria voce, joasă şi convingătoare, încrederea în sine îi crescu. Deci, iată ce propun eu. Am aici carnetul meu de cecuri şi ceva bani egipteni. Voi scrie un cec care să-mi acopere nota de plată şi voi folosi banii egipteni pentru bacşiş. Mâine voi duce banii despre care spuneţi că sunt falşi la casierul englez ca să fie examinaţi şi dacă sunt într-adevăr falsuri, le voi preda. Zâmbi la grupul de oameni care îl înconjurau. Îmi imaginez că asta ar trebui să satisfacă pe toată lumea.

Proprietarul spuse:

— Aş prefera dacă aţi plăti totul cu bani gheaţă, domnule.

Lui Wolff îi veni să-l pocnească peste faţă.

Sonja spuse:

— S-ar putea să am eu destui bani egipteni.

Wolff gândi: Doamne ajută.

Sonja îşi deschise poşeta.

Ofiţerul de la poliţia militară spuse:

— Oricum, domnule, trebuie să vă rog să veniţi cu mine.

Inima lui Wolff se strânse din nou.

— De ce?

— Trebuie să vă punem câteva întrebări.

— În ordine. Treceţi pe la mine mâine dimineaţă. Locuiesc...

— Trebuie să veniţi cu mine. Acestea sunt ordinele.

— De la cine?

— De la superiorul meu.

— Foarte bine, atunci, spuse Wolff. Se ridică. Simţea cum frica îi pompa o forţă disperată în braţe. Dar mâine dimineaţă sau tu sau superiorul tău veţi avea nişte probleme serioase. Ridică masa şi o aruncă spre poliţai.

Planificase şi calculase mişcarea în două secunde. Era o masă mică, circulară, din lemn masiv. Marginea ei îl lovi pe poliţai în puntea nasului, iar când acesta căzu pe spate, masa căzu peste el.

Masa şi poliţaiul erau în stânga lui Wolff. La dreapta lui era proprietarul. Sonja stătea în partea opusă, încă şedea pe scaun, iar ceilalţi doi poliţai erau de fiecare parte a ei şi uşor spre spate.

Wolff îl înşfăcă pe proprietar şi îl aruncă spre unul dintre poliţai. Apoi sări la celălalt poliţai, australianul, şi îi trase un pumn în faţă. Sperase să poată trece de ei şi să poată să scape cu fuga. Dar nu funcţionă. Poliţaii fuseseră aleşi tocmai pentru mărimea, beligeranţa şi brutalitatea lor şi erau obişnuiţi să aibă de-a face cu soldaţi înăspriţi de

chinurile deşertului sau cu soldaţi beţi. Australianul primi lovitura şi se dădu înapoi un pas, dar nu căzu. Wolff îi trase un picior în genunchi şi îl lovi din nou în faţă; apoi al doilea ofiţer, englezul, îl împinse pe proprietar din calea lui şi lovi picioarele lui Wolff de sub el.

Wolff căzu cu zgomot. Pieptul şi obrazul loviră podeaua acoperită cu gresie. Faţa îl înţepa, era, momentan ameţit şi vedea stele. Fu lovit din nou, în lateral; durerea îl făcu să se contorsioneze convulsiv şi să se rostogolească tot din cauza loviturii. Poliţaiul sări pe el, lovindu-l peste cap. Wolff se luptă să-l dea pe acesta jos de pe el. Cineva se aşeză pe picioarele lui Wolff. Apoi Wolff văzu, deasupra lui şi în spatele englezului care stătea pe pieptul său, faţa Sonjei, contorsionată de furie. Prin mintea lui

Wolff trecu fulgerător gândul că Sonja îşi amintea o altă bătaie care fusese administrată de soldaţii englezi. Apoi văzu cum ea ridică în aer scaunul pe care şezuse. Poliţaiul de pe pieptul lui Wolff o văzu cu coada ochiului, se întoarse spre ea, privi în sus şi îşi ridică braţul ca să pareze lovitura. Izbi scaunul greu cu toată forţa de care era în stare. Un colţ al scaunului lovi gura poliţaiului, şi acesta strigă de durere şi furie în timp ce din buză îi ţâşnea sângele.

Australianul se ridică de pe picioarele lui Wolff şi o înşfăcă pe Sonja din spate, imobilizându-i mâinile. Wolff îşi îndoi corpul şi îl dădu jos pe englezul rănit, apoi se ridică în picioare.

Băgă mâna sub cămaşă şi scoase cuţitul.

Australianul o aruncă la o parte pe Sonja, făcu un pas înainte, văzu cuţitul şi se opri. El şi Wolff se priviră în ochi pentru o clipă. Wolff văzu că ochii celui din faţa sa licăriseră o clipă, privind cu colţul ochiului într-o parte, apoi în cealaltă, şi îşi văzu ambii colegi pe jos. Mâna australianului se îndreptă spre tocul pistolului.

Wolff se întoarse şi se repezi spre uşă. Unul dintre ochi i se închidea: nu vedea bine. Uşa era închisă. Bâjbâi după mâner dar nu îl găsi. Îi venea să urle. Găsi în cele din urmă mânerul şi deschise larg uşa. Aceasta lovi peretele cu un scrâşnet. Se auzi un foc de armă.

Vandam conducea motocicleta pe străzi, cu o viteză periculoasă. Luase jos de pe far husa neagră – nimeni din Cairo nu o lua oricum în serios – şi mergea cu degetul mare pe claxon. Străzile erau încă aglomerate, cu taxiuri, căruţe, camioane ale armatei, măgari şi cămile. Trotuarele erau pline de lume, iar prăvăliile erau luminate cu lumini electrice strălucitoare, lampe cu ulei şi lumânări. Vandam

trecu în viteză printre maşini, ignorându-i pe cei care îl claxonau indignaţi, cu pumnul ridicat, chiar şi pe poliţaiul egiptean care fluierase să-l oprească.

Fusese sunat acasă de superiorul celor de la poliţia militară.

— Ah, Vandam, nu eşti tu acela care ai făcut atâta zarvă despre banii aceia falşi? Fiindcă tocmai am primit un telefon de la un restaurant unde un european încearcă să folosească...

— *Unde?*

Ofiţerul îi dădu adresa, iar Vandam ieşi în fugă din casă.

Alunecă pe după un colţ, cu roata scârţâind pe drumul prăfuit. Se gândise la faptul că, dat fiind că circulau atât de mulţi bani falşi, o parte din ei era posibil să fi ajuns în mâinile altor europeni, iar omul din restaurant putea foarte bine să fie o victimă inocentă. Dar el spera să nu fie aşa. Voia cu disperare să pună mâna pe Alex Wolff. Wolff fusese mai deştept ca el şi îl umilise, iar acum, cu accesul pe care îl avea la secrete de stat şi legătura sa directă cu Rommel ameninţa să ducă la căderea Egiptului; dar nu era vorba numai de asta. Vandam era măcinat de curiozitate în legătură cu Wolff. Voia să-l vadă pe omul acesta, să poată pune mâna pe el, să vadă cum se mişca şi cum

vorbea. Era inteligent, sau numai norocos? Curajos sau inconştient? Hotărât sau încăpăţânat? Avea o faţă plăcută şi un zâmbet cald, sau ochi strălucitori şi un rânjet larg? Lupta sau se strecura? Vandam voia să ştie. Şi mai ales, Vandam voia să-l ia de gât şi să-l târască până la închisoare, să-l lege cu un lanţ, să închidă uşa şi să arunce cheia.

Viră puternic ca să evite o groapă, apoi o luă în jos pe o stradă liniştită. Adresa era puţin afară din centrul oraşului, mai aproape de cartierul vechi al oraşului: Vandam cunoştea strada respectivă, dar nu şi restaurantul. Viră după încă două colţuri şi aproape că lovi un bătrân care mergea călare pe măgarul său, iar după el mergea nevasta lui. Găsi strada pe care o căuta.

Era o stradă îngustă şi întunecoasă, cu clădiri pe ambele părţi. La parter erau câteva vitrine de prăvălii şi câteva intrări în case. Vandam se opri lângă doi băieţi care se jucau şi pronunţă numele restaurantului. Îi indicară vag capătul străzii.

Vandam trecu pe stradă, oprindu-se ca să se uite pe oriunde vedea un geam luminat. Era cam pe la mijlocul străzii când auzi pocnetul unei arme mici de foc, uşor estompat, şi sunetul sticlei care se spărgea. Capul i se

întoarse după sursa zgomotului. Lumina ce ieşea dintr-un geam spart se răsfrângea pe bucăţile de sticlă zdrobită ce cădeau şi, în timp ce se uita în direcţia aceea, un bărbat înalt fugi pe uşă în stradă.

Acesta trebuia să fie Wolff.

Fugea în direcţia opusă.

Vandam simţi un impuls sălbatic. Răsuci violent acceleratorul motocicletei şi o porni în direcţia bărbatului care fugea. În timp ce trecea pe lângă restaurant, un poliţai ieşi şi trase trei focuri de armă. Pasul fugarului nu se încetini. Vandam îl prinse în raza farului său. Fugea cu putere, în ritm egal, cu braţele şi picioarele pompând ritmic. Când lumina se răsfrânse pe el, el privi în spate, peste umăr, fără să-şi încetinească pasul, iar Vandam apucă să vadă pentru o clipă un nas acvilin şi o bărbie bine conturată, o mustaţă deasupra unei guri deschise care gâfâia.

Vandam ar fi putut să-l împuşte, dar ofiţerii Serviciilor Secrete nu purtau arme.

Motocicleta câştiga viteză. Când fură aproape la acelaşi nivel, Wolff o coti brusc după un colţ. Vandam frână şi alunecă cu roata din spate, aplecând motocicleta ca să nu-şi piardă echilibrul. Aceasta se opri, se ridică pe roata din

spate şi porni în viteză înainte din nou. Fără să încetinească, Vandam luă colţul şi conduse pe alee. Motocicleta avansa într-un spaţiu gol. Stomacul lui Vandam se strânse. Conul alb al farului său nu se răsfrângea pe nimic. Credea că tocmai cade într-o groapă. Scoase un strigăt involuntar de frică. Roata din spate lovi ceva. Roata din faţă mergea tot mai jos, mai jos, apoi lovi şi ea ceva. Farul ilumină un rând de trepte. Motocicleta făcu un salt şi ateriză din nou. Vandam lupta din răsputeri să ţină roata din faţă dreaptă. Motocicleta cobora pe scări în jos într-o serie de salturi şi aterizări, şi la fiecare salt, Vandam avea impresia că va pierde controlul şi va cădea. Îl văzu pe Wolff la capătul scărilor, continuând să fugă.

Vandam ajunse la capătul scărilor şi se simţi deosebit de norocos. Îl văzu pe Wolff cotind după un alt colţ şi îl urmări. Erau într-un labirint de străzi. Wolff merse în sus, pe un rând mic de trepte.

Vandam se gândi: Dumnezeule, numai asta nu.

Nu avea de ales. Acceleră şi se îndreptă drept spre scări. Cu un moment înainte de a lovi prima treaptă, trase de ghidon cu toată puterea. Roata din faţă se ridică. Motocicleta lovi rândul de trepte, se scutură ca un animal sălbatic şi încercă să-l arunce jos. Se agăţă cu toată

puterea de ea. Motocicleta mergea sălbatic pe scări în sus. Vandam se lupta cu ea. În cele din urmă, ajunse sus.

Se văzu într-un pasaj lung, cu pereţi înalţi, goi, de ambele părţi. Wolff era tot în faţa lui, continuând să fugă. Vandam se gândi că putea să-l prindă pe Wolff înainte ca acesta să ajungă la capătul pasajului. Mări viteza.

Wolff privi în spate peste umăr, continuă să fugă şi se uită din nou. Pasul îi era mai slab, Vandam vedea asta. Fuga lui nu mai era egală şi ritmică: braţele îi fluturau pe fiecare parte şi fugea dezordonat. Văzând o clipă faţa lui Wolff, Vandam observă că era contorsionată de efort.

Wolff încercă să mărească viteza, dar nu era de ajuns. Vandam ajunse la acelaşi nivel cu el, apoi merse înainte, apoi puse brusc frână şi întoarse ghidonul. Roata din spate alunecă şi roata din faţă se lovi de perete. Vandam sări jos de pe motocicletă tocmai când aceasta cădea pe jos. Vandam ateriză în picioare, fiind faţă în faţă cu Wolff. Farul zdrobit arunca o rază de lumină în întunericul pasajului. Nu avea rost ca Wolff să se întoarcă pe călcâie şi să fugă în direcţia opusă, căci Vandam nu era obosit şi îl putea ajunge cu uşurinţă. Fără să se oprească din fugă, Wolff sări peste motocicletă, corpul său trecu printr-un fascicul de lumină, ca şi un cuţit printr-o flacără, şi se lovi de Vandam.

Vandam, care nu îşi recăpătase pe deplin echilibrul, căzu pe spate. Wolff se împletici şi mai făcu un pas înainte. Vandam îşi întinse mâna orbeşte înainte, găsi glezna lui Wolff, o apucă şi trase. Wolff se prăbuşi la pământ.

Farul spart lumina puţin restul străzii. Motorul motocicletei se oprise, iar în linişte, Vandam putea auzi gâfâiala răguşită a lui Wolff. Putea să-i simtă şi mirosul: un miros de băutură şi transpiraţie şi frică. Dar nu îi putu vedea faţa.

Fu o zecime de secundă când cei doi bărbaţi erau întinşi pe jos, unul epuizat, celălalt zăpăcit pe moment. Apoi, amândoi se ridicară în picioare. Vandam sări la Wolff şi începură să se lupte.

Wolff era puternic. Vandam încercă să-i imobilizeze braţele, dar nu reuşi să-l prindă. Dintr-odată îi dădu drumul şi îi trase un pumn. Ajunse într-un loc moale, iar Wolff scoase un „Ooff”.

Vandam lovi din nou, de astă dată ţintind faţa; dar Wolff se feri, şi pumnul lovi un spaţiu gol. Dintr-odată, ceva în mâna lui Wolff străluci în lumina slabă.

Vandam se gândi: un cuţit!

Lama fulgeră spre gâtul său. El se trase înapoi din reflex. Simţi o durere ascuţită pe tot obrazul. Mâna i se

repezi la obraz. Simţi un val de sânge cald. Dintr-odată, durerea deveni insuportabilă. Apăsă pe rană, dar degetele îi atinseră ceva tare. Îşi dădu seama că îşi atingea propriii dinţi şi că cuţitul îi trecuse complet prin carnea obrazului; simţi cum cade, îl auzi pe Wolff cum o luă la fugă, apoi totul se întunecă.

CAPITOLUL 13

Wolff scoase o batistă din buzunarul de la pantaloni şi şterse cu ea sângele de pe lama cuţitului. Examină lama în lumina slabă, apoi o şterse din nou. Merse mai departe, lustruind cu sârg oţelul subţire. Se opri şi se gândi: ce naiba fac? E deja curată. Aruncă batista şi repuse cuţitul în tocul de sub braţ. Ieşi din pasaj pe o stradă, se adună puţin, apoi se îndreptă spre cartierul vechi.

Îşi imagină o celulă de la închisoare. Avea doi metri pe lungime şi unul pe lăţime, şi jumătate din spaţiu era ocupat de pat. Sub pat era o oliţă. Pereţii erau din piatră gri netedă. Un bec mic atârna din tavan de o sârmă. La un capăt al celulei era o uşă. La celălalt capăt era un geam pătrat mic, aşezat exact deasupra nivelului ochilor: prin el vedea albastrul strălucitor al cerului. Îşi imagină că se trezea dimineaţa şi vedea toate astea şi îşi amintea că era acolo de un an şi avea să mai stea acolo încă nouă ani. Folosea oliţa, apoi se spăla pe mâini în vasul minuscul din colţ. Nu era săpun. Printr-o deschizătură din uşă era împinsă înăuntru o farfurie cu terci. Lua lingura şi lua mâncarea în gură, dar îi era imposibil să o înghită, pentru că plângea.

Îşi scuturǎ capul ca sǎ alunge aceastǎ viziune de coşmar. Se gândi: am scǎpat, nu-i aşa? *Am scǎpat.* Îşi dǎdu seama cǎ unii dintre oamenii de pe stradǎ se holbau la el când treceau. Vǎzu o oglindǎ în vitrina unei prǎvǎlii şi se examinǎ în ea. Pǎrul îi era rǎvǎşit, o parte a feţei îi era umflatǎ şi vânǎtǎ, mâneca de la cǎmaşǎ îi era sfâşiatǎ şi pe guler avea sânge. Mai gâfâia din pricina extenuǎrii provocate de fugǎ şi bǎtaie. Se gândi: arǎt periculos. Merse mai departe şi luǎ primul colţ ca sǎ meargǎ pe un drum indirect, care evita strǎzile principale.

Acei imbecili de la Berlin îi dǎduserǎ bani falşi! Nu era de mirare cǎ erau atât de generoşi cu ei – doar îi tipǎreau ei înşişi. Era atât de prostesc încât Wolff se gândi dacǎ nu era mai mult decât prostie. Abwehr era condus de armatǎ, nu de Partidul Nazist; şeful lui, Canaris, nu era cel mai fidel dintre susţinǎtorii lui Hitler.

Când ajung la Berlin va fi aşa o epurare...

Dar cum se ajunsese la întâmplarea aceasta? Cheltuise bani în timp scurt. Falsurile intraserǎ în circulaţie. Bancnotele false ajunseserǎ la bǎnci, de fapt nu la bǎnci, la casierul general. Oricum, cineva începuse sǎ refuze banii, iar vestea se rǎspândise prin Cairo. Proprietarul restaurantului observase cǎ banii lui Wolff erau falşi şi

sunase la poliţia militară. Wolff rânji când îşi aminti cât de flatat fusese de brandy-ul din partea casei – nu fusese decât o stratagemă de a-i ţine acolo până aveau să sosească cei de la poliţia militară.

Se gândi la bărbatul de pe motocicletă. Probabil că e un nenorocit încăpăţânat, să meargă pe motocicletă pe străzile acelea, în sus şi în jos pe scări. Nu avea armă, ghici Wolff: dacă ar fi avut, precis ar fi folosit-o. Nu avea nici cască de tinichea, deci probabil nu era de la poliţia militară. Era cineva de la serviciile secrete, poate? Chiar maiorul Vandam?

Wolff spera să fi fost el.

L-am tăiat, se gândi. Probabil destul de rău. Mă întreb unde? La faţă?

Sper că era Vandam.

Îşi concentră mintea pe problema lui imediată. O aveau pe Sonja. Avea să le spună că abia îl cunoştea pe Wolff – avea să inventeze o poveste cum că l-a cules din Clubul Cha-Cha. Ei nu ar fi putut să o reţină prea mult pentru că era cunoscută, era o vedetă, un fel de eroină printre egipteni, şi a o băga pe ea la puşcărie ar fi cauzat probleme serioase. Aşa că aveau să îi dea drumul destul de repede. Dar avea să trebuiască să le dea adresa ei;

asta însemna că Wolff nu putea să meargă la vas, cel puţin nu deocamdată. Dar era extenuat, plin de vânătăi şi cu hainele în dezordine: trebuia să se cureţe şi să se odihnească câteva ore undeva.

Se gândi: am mai fost în situaţia asta – colindând oraşul, obosit şi vânat, neavând unde să merg.

De această dată trebuia să îi ceară ajutorul lui Abdullah. Se îndreptase spre oraşul vechi, ştiind tot timpul, în subconştient, că numai el îi mai rămăsese; şi acum se afla la câţiva paşi de casa bătrânului hoţ. Se aplecă pe sub o arcadă, merse printr-un pasaj întunecos şi urcă o scară de piatră în spirală până la locuinţa lui Abdullah.

Abdullah şedea pe jos, cu un alt bărbat. Între ei se afla o narghilea, iar aerul era plin de mirosul haşişului. Abdullah ridică privirea spre Wolff şi zâmbi vag, somnoros. Vorbi în arabă.

— El este prietenul meu Achmed, care se mai numeşte şi Alex. Bine ai venit, Achmed-Alex.

Wolff se aşeză pe podea lângă ei şi apoi îi salută în arabă.

Abdullah spuse:

— Fratele meu, Yasef, ar vrea să te întrebe o ghicitoare, ceva ce ne frământă pe amândoi de câteva ore încoace,

chiar de când am început cu narghileaua. Apropo... îi trecu pipa lui Wolff, iar acesta inspiră adânc fumul.

Yasef spuse:

— Achmed-Alex, prieten al fratelui meu, bine ai venit. Spune-mi: de ce ne spun englezii negri?

Yasef şi Abdullah începură să chicotească. Wolff înţelese că erau puternic sub influenţa haşişului: probabil fumaseră toată seara. Mai inspiră o dată din pipă, apoi i-o trecu lui Yasef. Era tare. Abdullah avea întotdeauna marfa cea mai bună. Wolff spuse:

— Din întâmplare, ştiu răspunsul. Bărbaţii egipteni care au lucrat la Canalul de Suez au trebuit să poarte nişte cămăşi speciale, pentru a arăta faptul că avea dreptul să fie pe o proprietate englezească. Ei lucrau în serviciul guvernului şi aveau imprimate pe spate literele W.O.G.S. (Working on Government Service) şi de aici şi numele de „wog” negru.

Yasef şi Abdullah chicotiră din nou. Abdullah spuse:

— Prietenul meu Achmed-Alex este isteţ. Este tot aşa de isteţ ca şi un arab, aproape, pentru că este aproape arab. El este singurul european care e mai bun ca mine, Abdullah.

— Cred că asta nu este adevărat, spuse Wolff adoptând

modul lor greoi de vorbire. Nu aş încerca niciodată să-l înşel pe prietenul meu Abdullah, căci cine poate să-l înşele pe diavolul însuşi?

Yasef dădu din cap în semn de apreciere a acestei replici inteligente.

Abdullah spuse:

— Ascultă, fratele meu, şi îţi voi spune.

Se încruntă, adunându-şi gândurile răvăşite. Achmed. Alex m-a rugat să fur ceva pentru el. În acel mod eu aveam să-mi asum riscul, iar el să primească recompensa. Desigur că nu m-a înşelat într-un mod atât de simplu. Am furat lucrul acela – era o servietă – şi bineînţeles că intenţia mea era să-i iau conţinutul şi să-l las pentru mine, deoarece hoţul are dreptul la prada sa, conform legilor lui Dumnezeu. Prin urmare, eu ar fi trebuit să-l înşel pe el, nu-i aşa?

— Într-adevăr, spuse Yasef, deşi nu îmi amintesc acest pasaj din Sfânta Scriptură care spune că un hoţ are dreptul la prada sa. Oricum...

— Poate că nu, spuse Abdullah. Despre ce vorbeam?

Wolff, care mai era cât de cât cu minţile limpezi, îi spuse:

— Ar fi trebuit să fii mai deştept ca mine, pentru că ai

deschis servieta.

— Într-adevăr! Dar stai. Nu era nimic de valoare în servietă, deci Achmed-Alex a fost mai deştept ca mine. Dar stai! L-am pus să-mi plătească acest serviciu; prin urmare, eu am primit o sută de lire, iar el nu a obţinut nimic.

Yasei se încruntă.

— Atunci, tu l-ai înşelat pe el.

— Nu. Abdullah îşi scutură capul cu tristeţe. M-a plătit în bancnote false.

Yasei se holbă la Abdullah. Abdullah se holbă la el. Amândoi izbucniră în râs. Se loviră unul pe altul peste umeri, loviră podeaua cu picioarele şi se rostogoliră pe perne, râzând până când ochii li se umplură de lacrimi.

Wolff se sili să râdă. Era tocmai genul de povestire drăguţă care i-ar fi plăcut unui om de afaceri arab, cu tot acest lanţ de înşelăciuni. Probabil că Abdullah avea să o spună ani întregi de-atunci încolo. Dar pe Wolff îl luă cu un fior. Deci şi Abdullah ştia despre bancnotele contrafăcute. Oare câţi alţii mai ştiau? Wolff se simţi ca şi cum ar fi fost înconjurat de o turmă de vânători şi în orice parte ar fi fugit, l-ar fi întâlnit pe unul dintre ei, iar cercul se strângea cu fiecare zi.

Abdullah păru să observe cum arăta Wolff pentru prima dată. Deveni imediat foarte îngrijorat.

— Dar ce ai păţit? Te-au jefuit? ridică un clopoţel minuscul de argint şi îl scutură. Aproape imediat, din camera alăturată, intră o femeie somnoroasă. Adu nişte apă fierbinte, îi spuse Abdullah. Spală rănile prietenului meu. Dă-i cămaşa mea europeană. Adu un pieptene. Adu cafea. Repede! Într-o casă europeană, Wolff ar fi protestat ca femeile să fie trezite după miezul nopţii, ca să-i poarte lui de grijă; dar aici, un astfel de protest ar fi fost lipsit de curtenie. Femeile existau ca să-i servească pe bărbaţi, iar ele nu erau nici surprinse, nici supărate din cauza cererilor lui Abdullah.

Wolff explică:

— Englezii au încercat să mă aresteze şi am fost nevoit să mă lupt cu ei înainte să pot să plec. Din nefericire, cred că ar fi posibil ca ei să ştie unde obişnuiam să locuiesc, şi asta este o problemă.

— Ah. Abdullah trase un fum din narghilea şi o trecu apoi mai departe. Wolff începu să simtă efectele haşişului: era relaxat, gândea încet, era somnoros. Timpul păru să se încetinească. Două dintre soţiile lui Abdullah se foiau prin jurul lui, spălându-i faţa şi pieptănându-l. Găsea că atenţia

lor era într-adevăr foarte plăcută.

Abdullah păru să aţipească puţin, apoi deschise ochii şi spuse:

— Trebuie să stai aici. Casa mea este şi casa ta. Te voi ascunde eu de englezi.

— Eşti un prieten adevărat, spuse Wolff. Era ciudat, se gândea. Plănuise să-i ofere bani lui Andullah ca să-l ascundă. Apoi, Abdullah spusese că ştia că banii nu erau buni, şi Wolff se întrebă ce altceva mai putea să facă. Acum, Abdullah avea să-l ascundă pentru nimic. Un adevărat prieten. Ceea ce era ciudat era că Abdullah nu era un prieten adevărat. În lumea lui Abdullah nu existau prieteni: exista familia, pentru care făcea orice, şi erau toţi ceilalţi, pentru care nu făcea nimic. Oare cum am meritat acest tratament special? se întrebă Wolff somnoros.

Semnalul lui de alarmă suna din nou. Se sili să se gândească: dar nu era uşor după haşiş. Trebuia să o ia pas cu pas, îşi spuse. Abdullah îmi spune să rămân aici. De ce? Pentru că am probleme. Pentru că sunt prietenul său. Pentru că am fost mai deştept ca el.

Pentru că am fost mai deştept ca el. Dar povestea aceasta nu era terminată. Abdullah voia probabil să mai adauge o înşelăciune la lanţul acesta. Dar cum? Trădându-

l pe Wolff în favoarea englezilor. Asta era. Imediat ce Wolff avea să adoarmă, Abdullah avea să trimită un mesaj maiorului Vandam. Wolff avea să fie arestat. Englezii aveau să-l plătească pe Abdullah pentru informaţie, iar în cele din urmă povestea putea fi spusă ca finalul să fie în favoarea lui Abdullah.

La naiba.

O soţie îi aduse o cămaşă europeană. Wolff se ridică în picioare şi îşi dădu jos cămaşa ruptă şi mânjită cu sânge. Femeia îşi întoarse ochii de la pieptul lui dezgolit.

Abdullah spuse:

— Încă nu are nevoie de ea. Dă-i-o dimineaţa.

Wolff luă cămaşa din mâna femeii şi şi-o puse.

Abdullah spuse:

— Poate nu ar fi demn de tine ca să dormi în casa unui arab, prietenul meu, Achmed?

Wolff spuse:

— Englezii au un proverb: Cel care ia cina cu diavolul trebuie să folosească o lingură lungă.

Abdullah rânji, arătându-şi dintele de oţel. Ştia că

Wolff îi ghicise planul.

— Aproape ca un arab, spuse el.

— La revedere, prieteni, spuse Wolff.

— Pe data viitoare, răspunse Abdullah. Wolff ieşi în noaptea rece, întrebându-se unde putea să meargă.

La spital, asistenta îi amorţi lui Vandam jumătate din faţă cu un anestezic local, apoi dr. Abuthnot îi cusu obrazul cu mâinile ei lungi, sensibile şi clinice. Puse un bandaj protector şi îl fixă cu o fâşie de tifon pe care o legă în jurul capului lui.

— Cred că trebuie să arăt ca un desen animat care vrea să ilustreze durerea de dinţi, spuse el.

Ea părea serioasă. Nu prea avea simţul umorului. Ea spuse:

— Nu vei mai fi atât de vesel când va trece efectul anesteziculuі. Faţa te va durea foarte rău. Îţi voi da un calmant.

— Nu, mulţumesc, spuse Vandam.

— Nu mai fă pe durul, maior, spuse ea. Vei regreta.

El o privi, cum era în halatul ei alb de spital şi cu pantofii ei cu talpă joasă şi se întrebă oare cum de o găsise la un moment dat dezirabilă. Era destul de plăcută, chiar drăguţă, dar era de asemenea rece, cu aere de superioritate şi antiseptică. Nu ca şi...

Nu ca şi Elene.

— Calmantul mă face să dorm, îi spuse.

— Şi asta e o treabă bună, spuse ea. Dacă dormi, putem fi siguri că bandajul nu va fi deranjat cel puţin câteva ore.

— Asta ar fi bine, dar am ceva important de lucru, ceva care nu poate aştepta.

— Dar nu poţi să lucrezi. Nici nu ar trebui să te plimbi. Ar trebui să vorbeşti cât de puţin posibil. Eşti slăbit din cauza pierderii de sânge şi o rană ca asta este traumatică, atât din punct de vedere mental, cât şi fizic – în câteva ore îi vei simţi efectul şi vei fi ameţit, îţi va fi greaţă, vei fi extenuat şi confuz.

— Va fi mai rău dacă nemţii cuceresc Cairo, spuse el. Se ridică în picioare.

Dr. Abuthnot părea supărată. Vandam se gândi ce bine i se potrivea ei să fie în poziţia de a le spune oamenilor ce să facă. Nu era sigură cum să se comporte în faţa disobedienţei declarate.

— Eşti un prostănac, spuse ea.

— Fără îndoială. Pot să mănânc?

— Nu. Ia glucoză dizolvată în apă caldă.

Aş putea să încerc să o dizolv în gin cald, gândi el. Îi dădu mâna. Era rece şi uscată.

Jakes aştepta în faţa spitalului cu o maşină.

— Ştiam că nu vor putea să vă ţină prea mult, domnule,

spuse el. Să vă duc acasă?

— Nu. Ceasul lui Vandam se oprise. Cât este ceasul?

— Două şi cinci.

— Presupun că Wolff nu a luat cina de unul singur.

— Nu, domnule. Persoana este sub arest la cartierul general.

— Du-mă acolo.

— Dacă sunteţi sigur...

— Da.

Maşina porni din loc. Vandam spuse:

— Ai vorbit cu superiorii?

— Despre evenimentele acestei seri? Nu, domnule.

— Bine. Mâine dacă le spunem e destul de devreme. Vandam nu mai spuse ceea ce ştiau amândoi: că departamentul, deja într-o lumină proastă din cauza faptului că îl lăsase pe Wolff să obţină acele informaţii, avea să cadă în dizgraţie şi mai mare pentru că l-au lăsat să le scape printre degete.

Vandam spuse:

— Presupun că Wolff a cinat cu o femeie.

— Mai mult decât atât, dacă pot să spun asta, domnule. O adevărată femeie. Pe nume Sonja.

— Dansatoarea?

— În persoană.

Merseră în liniște. Wolff trebuia să fie un client foarte bun, gândi Vandam, dacă iese cu cea mai cunoscută dansatoare din buric din Egipt, în momentele când nu fură secrete militare britanice. Ei bine, de acum înainte nu mai avea să fie atât de grozav. Într-un fel, întâmplarea fusese una nefericită: fiind avertizat de acest incident că englezii erau pe urmele lui, de atunci încolo avea să fie mai precaut. Niciodată să nu-i sperii, numai să-i prinzi.

Sosiră la cartierul general şi coborâră din maşină. Vandam spuse:

— Ce s-a întâmplat cu ea de când a fost adusă?

— Tratamentul niciun tratament, spuse Jakes. O celulă goală, fără mâncare, fără apă, fără întrebări.

— Bine. Totuşi, era păcat că i se dăduse timp să-şi adune gândurile. Vandam ştia din experienţa sa cu interogatoriile de război că cele mai bune rezultate erau obţinute imediat după captură, atunci când prizonierul se mai temea încă de faptul că va fi ucis. Mai târziu, când acesta fusese dus dintr-o parte în alta, când i se dăduse mâncare şi băutură, el începea să se simtă prizonier mai degrabă decât un soldat, şi îşi amintea că avea noi drepturi şi sarcini; şi atunci reuşea mai bine să-şi ţină gura

în frâu. Vandam ar fi trebuit să o interogheze pe Sonja imediat după bătaia de la restaurant. Dar cum asta nu fusese posibil, cel mai bun lucru era să fie izolată şi să nu i se dea nicio informaţie până când sosea el.

Jakes merse înainte pe un coridor, spre camera de interogatorii. Vandam privi înăuntru. Era o cameră pătrată, fără geamuri, dar cu lumini electrice puternice. Era o masă, două scaune şi o scrumieră. Într-o parte era o cabină mică cu o toaletă.

Sonja şedea pe unul dintre scaune, cu faţa spre uşă. Jakes avea dreptate, gândi Vandam; arată trăsnet. Dar nu era *drăguţă.* Era ceva ca o amazoană, cu corpul ei copt, ademenitor şi trăsăturile bine proporţionate. De obicei, femeile tinere din Egipt aveau o graţie zveltă, aveau picioare lungi, arătau ca nişte căprioare: Sonja era mai mult ca... Vandam se încruntă, apoi gândi: ca o tigresă. Purta o rochie lungă galben deschis, care lui Vandam i se părea ţipătoare, dar era foarte *à la mode* la Clubul Cha-Cha. Se uită la ea timp de un minut sau două. Şedea foarte liniştită, fără să se agite, fără să arunce priviri nervoase prin încăperea goală, fără să fumeze sau să-şi roadă unghiile. El gândi: va fi o nucă greu de spart. Apoi, expresia de pe faţa ei frumoasă se schimbă, iar ea se

ridică şi începu să meargă de la un capăt la altul al camerei, iar Vandam gândi: nu atât de greu de spart.

Deschise uşa şi intră. Se aşeză la masă fără să vorbească. Asta o lăsă pe ea în picioare, lucra care era un dezavantaj psihologic pentru o femeie: primul punct pentru mine, gândi. Îl auzi pe Jakes intrând în urma lui şi închizând uşa. Îşi ridică privirea la Sonja.

— Aşază-te.

Ea stătu privindu-l, apoi un zâmbet leneş îi apăra pe faţă. Arătă cu mâna spre bandaje.

— El ţi-a făcut asta? întrebă.

Al doilea punct e în favoarea ei.

— Aşază-te.

— Mulţumesc. Se aşeză.

— Cine este *el?*

— Alex Wolff, bărbatul pe care ai încercat să-l baţi astă seară.

— Şi cine este Alex Wolff?

— Un client bogat al Clubului Cha-Cha.

— De cât timp îl cunoşti?

Sonja se uită la ceas.

— De cinci ore.

— Care este relaţia ta cu el?

Ea ridică din umeri.

— Am ieşit cu el o dată.

— Cum v-aţi întâlnit?

— În modul obişnuit. După ce am dansat, un chelner mi-a adus un mesaj prin care eram invitată să stau la masa domnului Wolff.

— Care era?

— Care era masa?

— Care era *chelnerul?*

— Nu-mi amintesc.

— Continuă.

— Domnul Wolff mi-a plătit un pahar de şampanie şi m-a rugat să iau cina cu el. Eu am acceptat, am plecat la restaurant şi ştii restul.

— De obicei mergi să te aşezi la masa spectatorilor după ce ai dansat?

— Da, este un obicei.

— De obicei mergi să iei cina cu ei?

— Ocazional.

— De ce ai acceptat de data asta?

— Domnul Wolff părea un bărbat deosebit. Sonja se uită din nou la bandajul lui Vandam şi zâmbi batjocoritor. Domnul Wolff era un bărbat deosebit.

— Care este numele tău întreg?

— Sonja el-Aram.

— Adresa?

— *Jihan,* Zamalek. Este o locuinţă pe un vas.

— Vârsta?

— Eşti nepoliticos.

— Vârsta?

— Refuz să răspund.

— Eşti pe un teren periculos.

— Nu, tu eşti pe un teren periculos. Brusc, îl uimise pe Vandam prin faptul că lăsase să i se vadă sentimentele, iar el înţelese că de astă dată Sonja îşi reprimase mânia. Îi băgă un deget sub nas. Cel puţin zece oameni ţi-au văzut vlăjganii în uniformă arestându-mă într-un restaurant. Până mâine la prânz jumătate din Cairo va şti că englezii au băgat-o pe Sonja la puşcărie. Dacă nu apar mâine seară la Clubul Cha-Cha, va avea loc o revoltă. Poporul meu va arde oraşul. Va trebui să aduceţi din deşert trupe ca să se ocupe de această problemă. Şi dacă plec de aici cu o singură zgârietură sau vânătaie, o voi arăta lumii pe scenă mâine seară, iar rezultatul va fi acelaşi. Nu, domnule, nu eu sunt pe un teren periculos.

Vandam o privi calm şi fără expresie pe tot parcursul

tiradei, apoi vorbi ca şi cum ea nu spusese nimic extraordinar. Trebuia să ignore ce spusese ea, pentru că avea dreptate, iar el nu putea să nege nimic.

— Să revenim la ce am discutat, spuse el calm.

— Spui că l-ai întâlnit pe Wolff la Clubul Cha-Cha.

— Nu, îl întrerupse ea. Nu revenim. Voi coopera cu voi şi vă voi răspunde la întrebări, dar nu voi fi interogată. Se ridică în picioare, îşi întoarse scaunul şi se aşeză cu spatele la Vandam.

Vandam se uită la ceafa ei pentru un moment. Sonja reuşise cu adevărat să-i dejoace planurile. Era mâniat pe sine că lăsase ca asta să se întâmple, dar mânia lui era amestecată cu puţină admiraţie pentru ea, pentru felul în care reuşise să i-o facă. Brusc, se ridică şi părăsi încăperea. Jakes îl urmă.

Când fură pe coridor, Jakes spuse:

— Ce crezi?

— Va trebui să-i dăm drumul.

Jakes merse să dea instrucţiuni. În timp ce aştepta, Vandam se gândi la Sonja. Se gândi de unde luase puterea de a-l înfrunta. Fie că povestea ei era adevărată sau nu, ea ar fi trebuit să fie înspăimântată, confuză, intimidată şi în cele din urmă binevoitoare. Era adevărat că faima ei îi

oferea protecţie; dar atunci când îl ameninţase cu faima ei, aceasta ar fi trebuit să fie o izbucnire, nesigură şi puţin disperată, căci o celulă de izolare băga frica în oricine în mod normal – mai ales celebrităţile, pentru că excomunicarea bruscă din lumea familiară strălucitoare îi făcea să se întrebe mai mult decât de obicei dacă lumea aceea strălucitoare era sau nu reală.

De unde venea forţa ei? Trecu din nou în minte prin conversaţia ce o avuse cu ea. Întrebarea la care făcuse probleme era cea legată de vârsta ei. Era clar că talentul ei îi permisese să continue până dincolo de vârsta la care dansatoarele obişnuite se retrăgeau, deci poate că trăia cu teama anilor care treceau. Nu erau alte indicii. În rest, fusese calmă, cu faţa lipsită de expresie, cu excepţia momentului când zâmbise la vederea rănii lui. Apoi, la sfârşit, îşi permisese să explodeze, dar chiar şi atunci îşi folosise furia şi nu se lăsase să fie controlată de ea. Vandam îşi aminti faţa ei în timp ce striga la el. Ce văzuse pe faţa aceea? Nu numai furie. Nu teamă.

Apoi îşi dădu seama. Fusese ură.

Ea îl ura. Dar pentru ea, Vandam nu era nimic, nimic mai mult decât un ofiţer britanic. Prin urmare, îi ura pe englezi. Iar ura ei îi dăduse putere.

Brusc, Vandam se simţi obosit. Se aşeză pe o bancă de pe coridor. De unde avea să-şi ia el putere? Era uşor să fii puternic dacă erai puţin nebun, iar în ura Sonjei fusese ceva ce aducea a nebunie. Dar el nu avea un astfel de refugiu. Calm, raţional, el se gândi la ce era în joc. Îşi imagină cum naziştii mărşăluiau în Cairo; Gestapo-ul pe străzi; evreii egipteni duşi cu miile în lagăre de concentrare; propaganda fascistă la radio...

Oamenii ca şi Sonja priveau Egiptul sub stăpânire britanică şi simţeau că, pentru ei, naziştii deja sosiseră. Nu era adevărat, dar dacă cineva încerca pentru un moment să-i vadă pe englezi cu ochii Sonjei, lucrurile erau destul de plauzibile: naziştii spuseseră că evreii erau subumani, iar englezii spuseseră că negrii erau ca şi copiii; nu exista libertatea presei în Germania, dar nu exista un asemenea lucru nici în Egipt; iar englezii, ca şi nemţii, aveau poliţia lor politică. Înainte de război, Vandam auzise câteodată conversaţii despre politica lui Hitler la popota ofiţerilor: nu le plăcea de el, dar nu pentru că era fascist, ci pentru că fusese un simplu caporal în armată şi un zugrav în viaţa civilă. Brute erau peste tot şi uneori ajungeau la putere, şi atunci trebuia să lupţi împotriva lor.

Era o filosofie mai raţională decât a Sonjei, dar nu era

una înălţătoare.

Anestezicul începea să-şi piardă efectul. Simţea o linie usturătoare, dreaptă, de-a curmezişul obrazului, ca o arsură proaspătă. Îşi dădu seama că avea şi o durere de cap. Spera ca lui Jakes să-i ia ceva mai mult timp să aranjeze eliberarea Sonjei, ca să poată să mai stea pe bancă încă puţin.

Se gândi la Billy. Nu voia ca să nu fie acolo la micul dejun. Poate voi rămâne treaz până dimineaţa, apoi îl voi duce la şcoală, apoi voi merge acasă şi mă voi culca, gândi. Cum ar fi viaţa lui Billy sub stăpânire nazistă? L-ar învăţa să-i dispreţuiască pe arabi. Profesorii lui de acum nu erau prea mari admiratori ai culturii africane, dar cel puţin Vandam putea să facă ceva pentru a-l face pe copil să înţeleagă că oamenii care erau diferiţi nu erau în mod necesar şi proşti. Ce avea să se întâmple într-o clasă nazistă dacă el ar ridica mâna şi ar spune: „Domnule, tatăl meu spune că un englez prost nu e cu nimic mai deştept decât un arab prost”?

Se gândi la Elene. Acum era o femeie întreţinută, dar cel puţin putea să-şi aleagă amanţii, iar dacă nu era de acord cu ce voiau ei să facă în pat, putea să-i dea afară. În bordelul unei tabere de concentrare nu ar fi avut o astfel

de alternativă... Fu trecut de un fior.

Da. Nu suntem foarte demni de admiraţie, mai ales în colonii, dar naziştii sunt mai răi, fie că egiptenii îşi dau seama de asta sau nu. Merită să luptăm. În Anglia, decenţa face puţin câte puţin progrese lente; dar în Germania, decenţa face un mare pas înapoi. Gândeşte-te la oamenii pe care îi iubeşti şi imediat lucrurile se clarifică.

Trageţi puterea de aici. Mai stai treaz puţin. Ridică-te.

Se ridică.

Jakes se întoarse.

Vandam spuse:

— Este anglofobă.

— Domnule?

— Sonja. Îi urăşte pe englezi. Nu cred că Wolff a fost un simplu partener de cină. Să mergem.

Ieşiră din clădire împreună. Afară era încă întuneric. Jakes spuse:

— Domnule, sunteţi foarte obosit.

— Da. Sunt foarte obosit. Dar mai gândesc normal, Jakes. Du-mă la secţia principală de poliţie.

— Domnule.

Porniră. Vandam îi dădu lui Jakes cutia de ţigări şi bricheta şi acesta conduse cu o mână în timp ce îi

aprindea ţigara lui Vandam. Vandam abia putea să tragă din ţigară: putea să ţină ţigara între buze şi să inspire fumul, dar nu ar fi putut inspira atât de puternic cât să o aprindă. Jakes îi dădu ţigara. Vandam se gândi: tare aş vrea un Martini lângă ţigara asta.

Jakes opri maşina în faţa secţiei de poliţie. Vandam spuse:

— Vreau să-l văd pe şeful detectivilor, oricum îi spun ei funcţiei ăsteia.

— Nu cred că-l găsim aici la ora asta.

— Nu. Află-i adresa. Îl vom trezi.

Jakes intră în clădire. Vandam privi înainte prin parbriz. Zorii aveau să se arate. Stelele păliseră şi cerul era mai mult gri decât negru. Prin jur erau câţiva oameni. Văzu un bărbat care conducea doi măgari încărcaţi cu legume, care mergea probabil la piaţă. Muezinul nu chemase încă lumea pentru prima rugăciune a zilei.

Jakes se întoarse.

— Gezira, spuse el în timp ce băga maşina în viteză şi lăsa acceleraţia.

Vandam se gândi la Jakes. Cineva îi spusese lui Vandam că Jakes avea un extraordinar simţ al umorului. Vandam îl găsise întotdeauna plăcut şi vesel, dar nu văzuse niciodată

vreun semn al unui adevărat umor. Oare sunt chiar aşa un tiran, gândi Vandam, încât membrilor echipei mele le e teamă să spună o glumă în prezenţa mea? Nimeni nu mă face să râd, gândi.

Cu excepţia Elenei.

— Nu-mi spui bancuri niciodată, Jakes.

— Domnule?

— Se spune că ai un simţ extraordinar al umorului, dar *mie* nu-mi spui niciodată bancuri.

— Nu, domnule.

— Ai putea să-mi spui şi mie de ce? făcu o pauză, apoi Jakes spuse:

— Nu prea ne daţi prilej de a fi familiari, domnule. Vandam dădu aprobator din cap. De unde să fi ştiut ei cât de mult îi plăcea să-şi dea capul pe spate şi să izbucnească în hohote de râs? spuse:

— Ai foarte mult tact, Jakes. Subiectul este închis. Treaba cu Wolff mă dă gata, gândi. Mă întreb dacă poate n-am fost niciodată prea bun la ce am făcut şi mă întreb dacă sunt bun la ceva. Şi mă doare faţa.

Trecură podul spre insulă. Cerul îşi schimbă culoarea de la cea a ardeziei la gri perlat. Jakes spuse:

— Aş vrea să vă spun, domnule, că, să mă iertaţi, dar

dumneavoastră sunteţi de departe cel mai bun superior pe care l-am avut vreodată.

— Oh. Vandam era total luat prin surprindere. Doamne. Ei bine, îţi mulţumesc, Jakes. Îţi mulţumesc.

— N-aveţi de ce, domnule. Am ajuns.

Opri maşina în faţa unei case mici, cu un singur etaj, cu o grădină bine stropită. Vandam se gândi că detectivul-şef o ducea destul de bine din mitele pe care le lua, dar nu prea bine. Sau poate era un om precaut: era un semn bun.

Merseră pe alee şi bătură la uşă. După vreo două minute, un cap privi pe geam şi vorbi în arabă.

Jakes folosi o voce autoritară ca a unui sergent major.

— Serviciile Secrete, deschideţi uşa asta nenorocită. Un minut mai târziu, un arab chipeş, de statură mică, deschise uşa, legându-şi pantalonii. Spuse în engleză:

— Ce se întâmplă?

Vandam preluă comanda.

— O urgenţă. Vă rog să ne lăsaţi să intrăm.

— Desigur. Detectivul se trase la o parte în timp ce ei intrau. Îi conduse într-o sufragerie mică. Ce s-a întâmplat? Părea speriat, iar Vandam se gândi: cine n-ar fi? Bătăi la uşă în toiul nopţii...

Vandam spuse:

— Nu trebuie să vă panicaţi, dar dorim să organizăm o supraveghere şi avem nevoie de oameni chiar acum.

— Desigur. Vă rog să vă aşezaţi. Detectivul găsi un caiet şi un creion. Cine este subiectul?

— Sonja el-Aram.

— Dansatoarea?

— Da. Vreau să organizezi o supraveghere de douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru a casei ei, o locuinţă de pe un vas numită Jihan, în Zamalek.

În timp ce detectivul nota detaliile, Vandam îşi dori să nu fi fost nevoie să folosească poliţia egipteană pentru această muncă. Dar oricum, nu avea de ales: era imposibil, într-o ţară africană, să foloseşti pentru supraveghere oameni cu piele albă, vorbitori de limbă engleză, care puteau fi reperaţi foarte uşor.

Detectivul spuse:

— Şi care este natura infracţiunii ei?

Doar n-am să-ţi spun ţie, gândi Vandam. Spuse:

— Credem că ar putea să fie complicele aceluia care răspândeşte bancnote false în Cairo.

— Deci vreţi să ştiţi cine vine, cine pleacă, dacă duc ceva, dacă întâlnirile au loc la bordul vasului...

— Da. Şi este mai ales un bărbat de care suntem

interesaţi. Este Alex Wolff, cel suspectat de crima de la Assyut;

ar trebui să aveţi deja descrierea lui.

— Desigur. Rapoarte zilnice?

— Da, dar dacă Wolff este văzut, vreau să aflu imediat. Poţi să dai de căpitanul Jakes sau de mine la cartierul general în timpul zilei. Dă-i şi numerele noastre de telefon de acasă, Jakes.

— Cunosc locuinţele acestea de pe vase, spuse detectivul. Strada de lângă este un drum pe care se fac plimbări, mai ales îndrăgostiţii trec pe acolo.

Jakes spuse:

— Aşa este.

Vandam ridică din sprâncene şi se uită la Jakes.

Detectivul continuă:

— Un loc bun, poate, pentru un cerşetor. Nimeni nu observă niciodată un cerşetor. Noaptea... sunt tufişuri. Este foarte căutat locul de perechile de îndrăgostiţi.

Vandam spuse:

— Aşa este, Jakes?

— N-am de unde să ştiu, domnule. Înţelese că era tachinat, şi zâmbi. Îi dădu detectivului o bucată de hârtie cu numerele lor de telefon notate pe ea.

Un băieţel în pijama intră în cameră, frecându-se la ochi. Avea cinci sau şase ani. Se uită prin cameră somnoros, apoi merse la detectiv.

— Fiul meu, spuse detectivul cu mândrie.

— Cred că putem să plecăm acum, spuse Vandam. Numai dacă nu vrei să te ducem până în oraş?

— Nu, mulţumesc, am maşină, şi oricum aş vrea să-mi iau haina, cravata şi să mă pieptăn.

— Foarte bine, dar să nu-ţi ia mult. Vandam se ridică. Brusc, nu mai putu să vadă bine, erau ca şi cum pleoapele i se închideau involuntar, totuşi ştia că pleoapele îi erau deschise. Simţi că îşi pierde echilibrul. Apoi simţi că Jakes era în spatele lui, ţinându-l de braţ.

— Sunteţi bine, domnule?

Îşi recăpătă încet vederea clară.

— Acum sunt bine, spuse.

— Aveţi o rană destul de urâtă, spuse detectivul cu compătimire.

Merseră spre uşă. Detectivul spuse:

— Domnilor, vă asigur că am să mă ocup de această supraveghere personal. Nu va urca niciun şoarece la bord fără ca dumneavoastră să ştiţi. Continua să-l ţină pe băieţel şi, cum îl ţinea în braţe, îl mută în cealaltă parte şi

întinse mâna dreaptă.

— La revedere, spuse Vandam. Dădură mâna.

— Apropo, eu sunt maiorul Vandam.

Detectivul îşi înclină uşor capul.

— Superintendentul Kemel, în serviciul dumneavoastră, domnule.

CAPITOLUL 14

Sonja era îmbufnată. Se aşteptase ca Wolff să fie pe vas atunci când ea se întorsese, spre zori, dar găsise locul gol şi rece. Nu era sigură ce să simtă în legătură cu asta. La început, când o arestaseră, nu simţise nimic faţă de Wolff, decât furie din cauză că a fugit şi a lăsat-o la îndemâna vlăjganilor englezi. Fiind singură, fiind femeie şi fiind complicele lui Wolff în spionaj, ea fusese îngrozită de ce îi puteau face. Se gândise că Wolff ar fi trebuit să rămână şi să-i poarte de grijă. Apoi înţelesese că asta nu ar fi fost o idee bună. Abandonând-o, el înlăturase suspiciunea de deasupra ei. Era mai greu de suportat, dar era mai bine aşa. Stând singură în cămăruţa goală de la cartierul general, îşi îndepărtase mânia de la Wolff şi o canalizase asupra englezilor.

Îi sfidase, iar ei o lăsaseră în pace. În acel moment, nu fusese sigură dacă omul care o interogase era sau nu maiorul Vandam, dar mai târziu, când fusese eliberată, funcţionarul lăsase să-i scape numele. Confirmarea o încântase. Zâmbi din nou când se gândi la bandajul grotesc de pe faţa lui Vandam. Wolff trebuie să-l fi tăiat cu cuţitul. Ar fi trebuit să-l omoare. Dar oricum, ce noapte, ce

noapte superbă!

Se întrebă unde putea fi Wolff. Probabil se adăpostise undeva prin oraş. Avea să iasă la suprafaţă atunci când avea să considere că era în siguranţă. Ea nu avea ce să facă. Totuşi, l-ar fi dorit acolo, ca să sărbătorească triumful.

Îşi puse cămaşa de noapte. Ştia că ar fi trebuit să meargă să se culce, dar simţea că nu îi era somn. Poate avea să ajute un pahar de băutură. Găsi o sticlă de whiskey scoţian, puse puţin într-un pahar şi adăugă apă. În timp ce gusta băutura, auzi paşi pe platforma care ducea pe vas. Fără să se gândească, strigă:

— Achmed...? Apoi, îşi dădu seama că nu era pasul lui, era prea uşor şi rapid. Stătu la capătul scărilor în cămaşa de noapte, cu băutura în mână. Trapa era ridicată şi o faţă arabă privi înăuntru.

— Sonja?

— Da.

— Cred că aşteptai pe altcineva. Bărbatul coborî pe scări. Sonja îl privi, gândind: ce mai e acum? Coborî de pe scară şi stătu faţă în faţă cu ea. Era un bărbat scund, cu o faţă plăcută şi mişcări rapide. Purta haine europene: pantaloni închişi la culoare, pantofi negri lustruiţi şi o

cămaşă cu mâneci scurte.

— Sunt detectivul superintendent Kemel şi sunt onorat să te cunosc. Îşi întinse mâna.

Sonja se întoarse, merse prin cameră până la canapea şi se aşeză. Crezuse că terminase cu poliţia. Acum egiptenii voiau şi ei să ia parte la distracţie. Probabil avea să se termine totul cu o mită, îşi spuse. Sorbi din băutură, uitându-se la Kemel. În cele din urmă, spuse:

— Ce vrei?

Kemel se aşeză fără să fi fost invitat.

— Mă interesează prietenul tău, Alex Wolff.

— Nu este prietenul meu.

Kemel ignoră replica.

— Englezii mi-au spus două lucruri despre domnul Wolff: unul, că a ucis un soldat englez la Assyut; doi, că a încercat să răspândească bancnote englezeşti false în Cairo. Deja povestea este destul de ciudată. De ce a fost el în Assyut? De ce l-a ucis pe soldat? Şi de unde a luat banii falşi?

— Nu ştiu nimic despre acest om, spuse Sonja, sperând că nu avea să vină acasă tocmai atunci.

— Dar eu ştiu, spuse Kemel. Am şi alte informaţii pe care englezii s-ar putea să le aibă sau nu. Ştiu cine este

Alex Wolff. Tatăl lui vitreg a fost avocat aici, în Cairo. Mama lui era nemţoaică. Ştiu de asemenea că Wolff este naţionalist. Ştiu că a fost amantul tău. Şi ştiu că şi tu eşti naţionalistă.

Sonja se blocase. Şedea liniştită, nu se atinsese de băutură, privindu-l pe acest detectiv afurisit dezvăluind dovezile ce le avea împotriva ei. Nu spuse nimic.

Kemel continuă:

— De unde a luat banii falşi? Nu din Egipt. Nu cred că există în Egipt o tiparniţă care poate să facă lucrul ăsta; şi chiar dacă ar fi, cred că ar fi făcut bani egipteni. Prin urmare, banii au venit din Europa. Wolff, cunoscut şi sub numele de Achmed Rahmha, a dispărut discret acum câţiva ani. Unde s-a dus? Europa? A venit înapoi – prin Assyut. De ce? Voia să se strecoare în ţară fără să fie observat? Poate s-a înhăitat cu o gaşcă de englezi care falsifica bani şi acum s-a întors cu partea sa din profituri; dar nu cred asta, pentru că el nu este un om sărac şi niciun infractor. Deci, iată un mister.

Ştie tot, gândi Sonja. Doamne Dumnezeule, ştie.

— Englezii mi-au cerut să pun sub urmărire vasul tău şi să le spun cine vine şi cine pleacă. Ei speră că Wolff va veni aici; şi atunci ei îl vor aresta; şi atunci vor avea toate

răspunsurile. Numai dacă nu rezolv eu primul acest puzzle.

Să pună vasul sub urmărire! Dar atunci el n-ar putea să se întoarcă niciodată. Dar – dar de ce, gândi ea, îmi spune

Kemel toate astea?

— Cheia misterului, cred eu, ţine de persoana lui Wolff: el este atât neamţ, cât şi egiptean. Kemel se ridică în picioare, traversă camera şi se aşează lângă Sonja ca să o privească în faţă.

— Eu cred că şi el luptă în acest război. Cred că luptă pentru Germania şi pentru Egipt. Cred că banii falşi vin de la nemţi. Cred că Wolff este un spion.

Sonja se gândi: dar nu ştii unde să-l găseşti. De aceea eşti aici. Kemel se uita la ea. Ea îşi întoarse privirea, de teamă că el ar putea să-i citească gândurile de pe faţă.

Kemel spuse:

— Dacă este spion, eu pot să-l prind. Sau pot să-l salvez.

Sonja îşi întoarse capul şi îl privi.

— Ce înseamnă asta?

— Vreau să-l întâlnesc. În secret.

— Dar de ce?

Kemel zâmbi cu zâmbetul lui viclean.

— Sonja, nu eşti singura care vrea ca Egiptul să fie eliberat. Mai sunt mulţi ca noi. Vrem să-i vedem pe englezi

învinşi şi nu suntem mofturoşi cu privire la cine îi învinge. Vrem să lucrăm cu nemţii. Vrem să-i contactăm. Vrem să vorbim cu Rommel.

— Şi crezi că Achmed te poate ajuta?

— Dacă este spion, trebuie să fie un mod prin care trimite mesaje nemţilor.

În mintea Sonjei era o cumplită învălmăşeală. Din acuzatorul ei, Kemel se transformase într-un co-conspirator – numai dacă asta nu era o capcană. Nu ştia dacă să aibă încredere în el sau nu. Nu avea destul timp ca să se gândească la asta. Nu ştia ce să spună, deci nu spuse nimic.

Kemel insistă blând.

— Poţi să aranjezi o întâlnire?

Sonja nu putea să ia o astfel de decizie sub impulsul momentului.

— Nu, spuse ea.

— Aminteşte-ţi că pun vasul sub supraveghere, spuse el.

— Rapoartele de supraveghere îmi vor fi date mie înainte de a fi date maiorului Vandam. Dacă există şansă, una singură, ca să aranjezi această întâlnire, eu la rândul meu pot să mă asigur că rapoartele sunt scrise în aşa fel încât ele să nu conţină nimic... dubios.

Sonja uitase de supraveghere. Când Wolfif avea să se întoarcă – şi mai devreme sau mai târziu avea să o facă, iscoadele aveau să raporteze acest lucru, şi Vandam avea să afle, numai dacă nu aranja Kemel lucrurile. Asta schimba totul. Nu avea de ales.

— Voi aranja o întâlnire, spuse ea.

— Bine. Kemel se ridică.

— Sună la secţia principală de poliţie şi lasă mesajul că Sirhan vrea să mă vadă. Când primesc acest mesaj te voi contacta ca să fixăm ziua şi ora.

— Foarte bine.

Merse spre scară, apoi se întoarse.

— Apropo. Îşi scoase portofelul din buzunarul pantalonilor şi scoase din el o fotografie mică, pe care i-o dădu Sonjei. Era o fotografie a ei.

— Poţi să-mi dai un autograf pentru soţia mea? Este o mare admiratoare a ta. Îi dădu un stilou. O cheamă Hesther.

Sonja scrise: „Pentru Hesther, cu toate dorinţele de bine, Sonja”. Îi dădu fotografia, gândindu-se: asta e incredibil.

— Îţi mulţumesc atât de mult. Va fi încântată.

Incredibil.

Sonja spuse:

— Voi lua legătura cu tine cât de repede pot.

— Mulţumesc. Îi întinse mâna. De astă dată, Sonja i-o strânse. Urcă scările şi ieşi, închizând trapa după el.

Sonja se relaxă. Cumva tot reuşise să se descurce. Încă nu era pe deplin convinsă de sinceritatea lui Kemel; dar dacă era o capcană, ea una nu reuşea să o vadă.

Se simţi obosită. Termină whiskey-ul din pahar, apoi trecu printre perdele în dormitor. Mai avea pe ea cămaşa de noapte, îi era frig. Merse la pat şi trase într-o parte cearşafurile. Auzi un ciocănit uşor. Inima i se opri pentru o clipă. Se întoarse brusc să se uite la hubloul de la capătul celălalt al vasului, capătul care era în apă. În spatele sticlei se vedea capul cuiva.

Scoase un strigăt.

Faţa dispăru. Îşi dădu seama că era Wolff. Fugi în sus pe scări şi apoi pe punte. Uitându-se peste marginea vasului, îl văzu în apă. Părea să fie complet dezbrăcat. Se urcă pe marginea vasului, folosind hublourile ca şi pe nişte mânere. Ea întinse mâna ca să-l prindă de braţ şi îl trase pe punte. Un moment, Wolff rămase sprijinit în patru picioare, privind în toate părţile spre mal, ca un şobolan de apă alert; apoi, coborî prin trapă. Ea îl urmă.

Stătu în picioare pe covor, tremurând, cu apa scurgându-se de pe el. Era dezbrăcat. Sonja îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Pregăteşte-mi o baie, spuse el.

Merse prin dormitor în baie. Avea o vană mică cu boiler. Dădu drumul la apă şi aruncă în apă un pumn de cristale parfumate. Wolff intră în apă şi lăsă ca aceasta să-l acopere.

— Ce s-a întâmplat? repetă Sonja.

Wolff îşi controlă frisoanele.

— Nu am vrut să risc să vin pe drum, aşa că mi-am dat jos hainele pe malul opus şi am traversat râul. M-am uitat înăuntru şi l-am văzut cu tine pe bărbatul acela – presupun că era poliţai.

— Da.

— Aşa că a trebuit să aştept în apă până când a plecat.

Ea râse.

— Bietul de tine.

— Nu e de râs. Doamne, mi-e rece. Nenorociţii mi-au dat bani falşi. Cineva va fi spânzurat pentru asta data viitoare când ajung în Germania.

— Dar de ce au făcut-o?

— Nu ştiu dacă din incompetenţă sau lipsă de loialitate.

Canaris a fost dintotdeauna destul de ambiguu în ceea ce-l priveşte pe Hitler. Opreşte apa, te rog. Începu să-şi spele de pe picioare mâlul.

— Va trebui să-ţi foloseşti propriii bani, spuse ea.

— Nu pot să-i obţin. Poţi să fii sigură că banca are instrucţiuni să sune la poliţie în momentul în care îmi arăt faţa pe acolo. Aş putea să plătesc facturile ocazionale cu cecuri, dar chiar şi asta ar putea să-i ducă la mine. Aş putea să-mi vând din acţiuni, sau chiar casa, dar din nou, banii trebuie să treacă printr-o bancă...

Deci va trebui să foloseşti banii mei, gândi Sonja. Dar nu îi vei cere: îi vei lua pur şi simplu. Lăsă gândul acesta pe mai târziu.

— Detectivul acela va pune vasul sub supraveghere – conform instrucţiunilor lui Vandam.

Wolff râânji.

— Deci a fost Vandam.

— L-ai tăiat?

— Da, dar nu sunt sigur unde. Era întuneric.

— La faţă. Avea un bandaj imens.

Wolff râse cu voce tare.

— Tare aş fi vrut să-l văd. Deveni serios şi spuse: te-a interogat?

— Da.

— Ce i-ai spus?

— Că abia dacă te cunosc.

— Bravo. O privi cu apreciere şi ea ştia că era mulţumit şi puţin surprins că îşi ţinuse cumpătul. El spuse: te-a crezut?

— Probabil că nu, de vreme ce a ordonat organizarea supravegherii.

Wolff se încruntă.

— Asta va fi cam neplăcut. Nu pot să trec prin râu ori de câte ori vreau să vin acasă...

— Nu-ţi face probleme, spuse Sonja. M-am ocupat de asta.

— Tu te-ai ocupat de asta?

Nu era chiar aşa, ştia Sonja, dar de aceea suna foarte bine.

— Detectivul este de-al nostru, explică ea.

— Naţionalist?

— Da. Vrea să-ţi folosească radioul.

— Dar de unde ştie că am radio? în vocea lui Wolff era o notă de ameninţare.

— Nu ştie, spuse Sonja calm. Din ceea ce i-au spus englezii, el a dedus că tu eşti un spion; şi presupune că un

spion trebuie să aibă un mijloc de comunicare cu nemţii. Naţionaliştii vor să-i transmită un mesaj lui Rommel.

Wolff dădu din cap.

— Aş prefera să nu mă implic.

Sonja nu avea să-l lase să dea înapoi într-o înţelegere pe care o încheiase ea.

— Trebuie să te implici, spuse ea aspru.

— Presupun că trebuie, spuse el obosit.

Simţi un ciudat sentiment al puterii. Era ca şi cum ea ar fi preluat controlul. Găsea acest sentiment extraordinar.

Wolff spuse:

— Cercul se strânge. Nu mai vreau alte surprize ca şi cea din seara trecută. Aş vrea să plec de pe vas, dar nu ştiu unde să merg. Abdullah ştie că banii mei sunt falşi – ar vrea să mă predea englezilor. La naiba.

— Aici vei fi în siguranţă, atâta timp cât faci jocul detectivului.

— Nu am de ales.

Sonja se aşeză pe marginea vanei, uitându-se la corpul lui gol. Wolff părea... nu învins, dar cel puţin încercuit. Faţa îi era tensionată şi în vocea lui se simţea o vagă notă de panică. Sonja ghici că, pentru prima dată, Wolff se întreba dacă putea să reziste până când avea să sosească

Rommel. Şi, de asemenea, pentru prima dată, depindea de ea. Avea nevoie de banii ei, de casa ei, seara trecută depinsese de tăcerea ei la interogatoriu şi – credea şi el acum – fusese salvat de târgul ei cu detectivul naţionalist. Era din ce în ce mai mult în puterea ei. Gândul o intriga. Se simţi puţin excitată.

Wolff spuse:

— Mă întreb dacă ar trebui să merg la întâlnirea cu fata aceea, Elene, astă seară.

— De ce nu? Ea n-are nimic de-a face cu englezii. Ai agăţat-o într-un magazin!

— Poate că da. Numai că simt că ar trebui să mă dau la fund acum. Nu ştiu.

— Nu, spuse Sonja hotărâtă. O vreau.

Wolff îşi ridică privirea spre ea şi o privi cu ochi îngustaţi. Se întrebă dacă el se gândea dacă să o facă sau nu, sau se gândea la nou-descoperita ei voinţă.

— În ordine, spuse el în cele din urmă. Numai va trebui să-mi iau anumite precauţii.

Wolff cedase. Ea îşi măsurase voinţa cu a lui şi ea câştigase. Gândul îi dădu un fior. Avu un tremur uşor.

— Tot mi-e frig, spuse Wolff. Mai lasă nişte apă fierbinte.

— Nu. Fără să-şi dea jos cămaşa de noapte, Sonja intră

în apă. Se lăsă în genunchi cu picioarele desfăcute, cu genunchii apăsaţi de marginile vanei. Ridică pulpana udă a cămăşii de noapte la nivelul taliei. Îi spuse:

— Ia-mă.

Wolff se supuse.

Vandam era bine dispus când se aşeză în restaurantul Oasis, bând un Martini rece, cu Jakes lângă el. Dormise toată ziua şi se trezise simţindu-se istovit, dar totuşi gata să riposteze. Mersese la spital, unde dr. Abuthnot îi spusese că era un prost că umbla de colo-colo, dar era unul norocos, căci rana i se vindeca. Îi schimbase pansamentul cu un bandaj mai uşor, care nu trebuia să fie prins cu un metru de bandaj legat în jurul capului lui. Acum era şapte şi un sfert şi în câteva minute avea să-l prindă pe Alex Wolff. Vandam şi Jakes erau în partea din spate a restaurantului, într-o poziţie din care puteau să vadă întreg localul. Masa cea mai apropiată de intrare era ocupată de doi sergenţi care mâncau pui fript, ce fusese plătit de cei de la serviciile secrete. Afară, într-o maşină obişnuită, erau doi membri ai poliţiei militare, în haine civile şi cu armele în buzunarele hainelor. Capcana era întinsă: nu mai lipsea decât momeala. Elene avea să sosească din clipă în clipă.

Billy fusese şocat de bandajul tatălui său la micul dejun

în acea dimineaţă. Vandam îl pusese pe băiat să jure că va păstra secretul, apoi îi spusese adevărul. „M-am luptat cu un spion neamţ. Avea un cuţit. A scăpat, dar cred că pot să pun mâna pe el diseară”. Ar fi trebuit să păstreze secretul, dar ce naiba, băiatul avea dreptul să ştie de ce era tatăl lui rănit. După ce auzi povestea, Billy nu mai fu îngrijorat, ci încântat. Gafaar fusese impresionat profund şi era tentat să se mişte în linişte prin casă şi să vorbească în şoaptă, ca şi cum cineva din familie ar fi murit.

În ceea ce îl privea pe Jakes, descoperi că apropierea impulsivă dintre ei nu lăsase nicio urmă evidentă. Relaţia lor continua să fie formală: Jakes primea ordine, îi spunea „domnule”, şi nu îşi spunea părerea fără să fie întrebat. Era ca de obicei, gândi Vandam: erau o echipă bună aşa cum stăteau lucrurile, deci, de ce să fi schimbat ceva?

Se uită la ceas. Era şapte şi jumătate. Îşi aprinse o altă ţigară. Alex Wolff avea să intre pe uşă dintr-un moment în altul. Vandam era sigur că avea să-l recunoască pe Wolff – un bărbat european, cu nas acvilin, cu păr castaniu şi ochi căprui, bine făcut – dar nu avea să facă nicio mişcare până când avea să intre Elene şi să se aşeze lângă Wolff. Apoi, Vandam şi Jakes aveau să acţioneze. Dacă Wolff avea să fugă, cei doi sergenţi aveau să blocheze uşa şi, în

eventualitatea puţin probabilă că avea să treacă de ei, cei doi poliţai de afară aveau să tragă în el.

Şapte şi treizeci şi cinci. Vandam abia aştepta să-l interogheze pe Wolff. Ce luptă psihologică avea să fie. Dar Vandam avea să o câştige, căci avea toate atuurile. Avea să-l iscodească pe Wolff, să-i găsească punctele slabe şi apoi să-l preseze până când prizonierul avea să cedeze.

Şapte şi treizeci şi nouă. Wolff întârzia. Desigur că era posibil ca să nu vină deloc. Doamne fereşte. Vandam fu trecut de un fior când se gândi cât de încrezător îi spusese lui Bogge: „Îl voi aresta mâine seară”. Secţiunea lui Vandam era foarte rău văzută pe moment şi numai arestarea promptă a lui Wolff le-ar fi putut spăla păcatele. Dar să presupunem că după ce aseară a fost speriat, Wolff se hotărâse să se dea la fund pentru o vreme, indiferent unde avea să dispară? Cumva, Vandam simţea că a se da la fund nu era stilul lui Wolff. Spera ca lucrurile să fie aşa.

La şapte şi patruzeci de minute, uşa restaurantului se deschise şi Elene intră. Vandam îl auzi pe Jakes fluierând şoptit de admiraţie. Arăta într-adevăr extraordinar. Purta o rochie de mătase de culoarea smântânii. Liniile ei simple atrăgeau atenţia asupra siluetei ei zvelte, iar culoarea şi textura arătau minunat pe pielea ei netedă şi bronzată:

Vandam simţi un impuls să o mângâie.

Se uită prin restaurant, căutându-l cu privirea pe Wolff, dar negăsindu-l. Ochii ei îi întâlniră pe cei ai lui Vandam, dar privirea ei trecu mai departe fără ezitare. Chelnerulşei se apropie de ea, iar ea îi vorbi. El o aşeză la o masă pentru două persoane, în apropierea uşii.

Vandam prinse privirea unuia dintre sergenţi şi îşi înclină capul uşor în direcţia Elenei. Sergentul dădu din cap că a înţeles şi se uită la ceas.

Unde era Wolff?

Vandam îşi aprinse o ţigară şi începu să-şi facă probleme. Presupusese că Wolff, fiind un gentleman, avea să sosească puţin mai devreme; iar Elene avea să sosească puţin mai târziu. Conform acelui scenariu, arestarea lui Wolff ar fi avut loc exact în momentul când ea avea să se aşeze. Merge prost, gândi el, merge al naibii de prost.

Un chelner îi aduse Elenei ceva de băut. Era şapte şi patruzeci şi cinci. Se uită în direcţia lui Vandam şi ridică uşor din umeri.

Uşa restaurantului se deschise. Vandam îngheţă cu ţigara la jumătatea drumului spre buze, apoi se relaxă din nou, dezamăgit: era numai un băieţel. Băiatul dădu o

bucată de hârtie unui chelner, apoi ieşi.

Vandam se hotărî să mai comande un pahar.

Văzu chelnerul îndreptându-se spre masa Elenei şi dându-i bucata de hârtie.

Vandam se încruntă. Ce era asta? O scuză din partea lui Wolff, spunând că nu mai putea veni la întâlnire? Pe faţa Elenei se putea citi o expresie de uşoară uimire. Se uită la Vandam şi ridică din nou uşor din umeri.

Vandam se gândi dacă să meargă la ea şi să o întrebe ce se întâmpla – dar asta ar fi stricat tot planul, căci ce s-ar fi întâmplat dacă Wolff ar fi intrat tocmai când el şi Elene vorbeau? Wolff putea face cale întoarsă în uşă şi să o ia la fugă, şi atunci ar fi trebuit să treacă numai de doi oameni în loc de şase.

Vandam îi spuse încet lui Jakes:

— Aşteaptă.

Elene îşi luă de pe scaunul de lângă ea poşeta şi se ridică. Se uită din nou la Vandam, apoi se întoarse. Vandam se gândi că poate mergea la toaletă. Dar în loc de asta, ea merse la uşă şi o deschise.

Vandam şi Jakes se ridicară în acelaşi moment de pe scaune. Unul dintre cei doi sergenţi se ridică în picioare pe jumătate, uitându-se la Vandam, dar Vandam îi făcu semn

să stea jos: nu avea rost să o aresteze pe Elene. Vandam şi Jakes merseră cu paşi grăbiţi prin restaurant, până la uşă. În timp ce treceau pe lângă sergenţi, Vandam spuse:

— Veniţi după mine.

Ieşiră pe uşă în stradă. Vandam privi în jur. Era un cerşetor orb şezând sprijinit de perete, ţinând în mână un vas ciobit cu câţiva piaştri în el. Trei soldaţi în uniformă se împleticiră pe trotuar, deja beţi, cu mâinile pe umerii celorlalţi, cântând un cântec vulgar. Un grup de egipteni se întâlnise chiar în faţa restaurantului şi se strângeau viguros de mâini. Un vânzător ambulant îi oferi lui Vandam lame de ras ieftine. La câţiva metri mai încolo, Elene urca într-un taxi.

Vandam o luă la fugă.

Uşa taxiului se trânti, iar maşina demară.

Pe cealaltă parte a străzii, maşina celor de la poliţia militară porni motorul, se repezi înainte şi se lovi de un autobuz.

Vandam ajunse din urmă taxiul şi sări pe capotă. Maşina vină brusc. Vandam îşi pierdu echilibrul şi căzu.

Se ridică în picioare. Faţa îi ardea de durere: rana îi sângera din nou şi simţea căldura lipicioasă răspândindu-se pe sub bandaj. Jakes şi cei doi sergenţi se adunară în

jurul lui. De partea opusă a străzii, poliţaii se certau cu şoferul de autobuz.

Taxiul dispăruse.

CAPITOLUL 15

Elene era înspăimântată. Totul mersese prost. Wolff ar fi trebuit să fie arestat la restaurant şi acum era aici, în acelaşi taxi cu ea, zâmbind sălbatic. Ea şedea liniştită, cu mintea golită de gânduri.

— Cine era acela? spuse Wolff continuând să zâmbească.

Elene nu putea gândi. Se uită la Wolff, îşi întoarse privirea, apoi spuse:

— Ce spui?

— Bărbatul acela care a fugit după noi. A sărit pe capotă. Nu am putut să-l văd bine, dar cred că era un european. Cine era?

Elene încercă să-şi controleze frica. *Este William Vandam şi trebuia să te aresteze.* Trebuia să inventeze ceva. De ce ar fi urmărit-o cineva în timp ce ieşea dintr-un restaurant şi încerca să se urce într-un taxi?

— El... nu-l cunosc. Era în restaurant. Brusc, îi veni inspiraţia. M-a deranjat. Eram singură. E vina ta, ai întârziat.

— Îmi pare atât de rău, spuse el repede.

Elene simţi un val de încredere în sine, văzând că el îi

înghiţise povestea atât de repede.

— Şi de ce suntem într-un taxi? întrebă ea. Ce este toată povestea asta? De ce nu luăm cina? auzi în propria voce o notă plângăcioasă şi se detestă pentru ea.

— Am avut o idee grozavă. Zâmbi din nou, iar Elene îşi reprimă un fior. Vom merge la picnic. Este un coş în portbagaj.

Elene nu ştia dacă să îl creadă sau nu. De ce făcuse figura aceea la restaurant, trimiţând un băiat înăuntru cu mesajul „Vino afară A.W”. decât dacă suspecta o capcană? Ce avea să facă acum, să o ducă în deşert şi să o ucidă cu cuţitul? Avu un impuls brusc să sară afară din maşina ce mergea cu viteză. Îşi închise ochii şi se sili să gândească calm. Dacă suspectase că i s-a întins o cursă, de ce mai venise? Nu, trebuia să fie ceva mai complex de atât. Se părea că o crezuse în legătură cu omul care sărise pe capotă – dar ea nu putea şti ce se ascundea dincolo de zâmbetul lui.

Elene spuse:

— Unde mergem?

— La câteva mile în afara oraşului, la un loc de pe malul râului de unde putem să vedem apusul soarelui. Va fi o seară minunată.

— Nu vreau să merg.

— Dar ce s-a întâmplat?

— De-abia te cunosc.

— Nu fi prostuţă. Şoferul va fi cu noi tot timpul – şi sunt un gentleman.

— Ar trebui să cobor din maşină.

— Te rog să nu o faci. O atinse uşor pe umăr. Am nişte somon afumat, carne rece de pui şi o sticlă de şampanie. Restaurantele mă plictisesc.

Elene se gândi. Ar fi putut să plece atunci şi ar fi fost în siguranţă – nu l-ar mai fi văzut niciodată. Asta ar fi dorit, să nu-l mai vadă pe omul acesta niciodată. Se gândi: dar eu sunt ultima speranţă a lui Vandam. Dar ce-mi pasă mie de Vandam? Aş fi fericită să nu-l mai văd niciodată şi să mă întorc la vechea mea viaţă.

Viaţa de dinainte.

Înţelese că îi păsa de Vandam; cel puţin destul de mult ca să deteste gândul de a-l dezamăgi. Trebuia să rămână cu Wolff, să cultive relaţia cu el, să încerce să obţină o altă întâlnire, să încerce să afle unde locuia.

În mod impulsiv spuse:

— Să mergem acasă la tine.

Wolff ridică din sprâncene.

— Te-ai răzgândit cam brusc.

Elene înţelese că făcuse o greşeală.

— Sunt zăpăcită, spuse ea. Mi-ai făcut o surpriză. De ce nu m-ai întrebat mai întâi?

— Ideea mi-a venit numai acum o oră. Nu mi-am dat seama că te va speria.

Elene înţelese că în mod neintenţionat, îşi juca rolul de fată ameţită. Se hotărî să nu exagereze.

— În ordine, spuse. Încercă să se relaxeze.

Wolff o studia. El spuse:

— Nu eşti chiar atât de vulnerabilă precum pari, nu-i aşa?

— Nu ştiu.

— Îmi amintesc ce i-ai spus lui Aristopoulos, în prima zi când te-am văzut în magazin.

Elene îşi aminti: îl ameninţase pe Mikis că îi va tăia jos puţa dacă avea să o mai atingă vreodată. Ar fi trebuit să se îmbujoreze, dar nu putu să facă asta voit.

— Am fost atât de enervată, spuse.

Wolff chicoti.

— Aşa a şi sunat, spuse. Încearcă să ţii minte că eu nu sunt Aristopoulos.

Elene zâmbi vag.

— În ordine.

Wolff îşi îndreptă atenţia spre şofer. Erau în afara oraşului, şi Wolff începu să-i dea indicaţii. Elene se întrebă unde găsise acest taxi: conform standardelor egiptene, era unul luxos. Era o maşină americană, cu scaune mari şi moi şi mult spaţiu, şi părea să fie veche de numai câţiva ani.

Trecură printr-o serie de sate, apoi coborâră pe un drum neamenajat. Maşina urmări drumul pe un deal în sus şi ajunseră pe un mic platou. Râul era chiar sub ei, iar pe malul celălalt, Elene putea să vadă parcelele de teren cultivat întinzându-se în depărtare, până când întâlneau linia arămie care indica marginea deşertului.

Wolff spuse:

— Nu-i aşa că e un loc minunat?

Elene trebuia să fie de acord cu el. Un stol de păsări care se înălţară de pe malul opus îi atrase privirea în sus şi văzu că norii înserării aveau deja marginile colorate în roz. O fată tânără se îndepărta de râu cu un vas uriaş de apă pe cap. O felucca singuratică naviga în susul râului, propulsată de o briză uşoară.

Şoferul coborî din maşină şi merse ceva mai departe de ei. Se aşeză, întorcând spatele celor doi, îşi aprinse o ţigară şi despături un ziar.

Wolff scoase din portbagaj un coş de picnic şi îl puse pe podeaua maşinii între ei. În timp ce el începu să despacheteze mâncarea, Elene îl întrebă:

— Cum ai descoperit locul ăsta?

— Mama mea m-a adus aici când eram copil. Îi dădu un pahar de vin. După ce tatăl meu a murit, mama mea s-a căsătorit cu un egiptean. Din când în când, găsea că gospodăria musulmană era prea opresivă şi atunci mă punea într-o căruţă şi mă aducea aici şi îmi vorbea despre... Europa şi aşa mai departe.

— Şi ţi-a plăcut?

El ezită.

— Mama mea avea un mod de a strica momentele ca acelea. Întrerupea întotdeauna distracţia. Obişnuia să spună: „Eşti atât de egoist, exact ca tatăl tău”. La vârsta aceea, preferam familia mea arabă. Fraţii mei vitregi erau răutăcioşi şi nimeni nu încerca să-i controleze. Obişnuiam să furăm portocale din grădinile altora, să aruncăm cu pietre în cai ca să-i facem să se sperie, spărgeam cauciucurile de la biciclete... Numai mamei mele îi păsa şi tot ceea ce putea să facă era să ne ameninţe că în cele din urmă vom fi pedepsiţi. Întotdeauna spunea asta „Te vor prinde într-o bună zi, Alex!”

Mama a avut dreptate, se gândi Elene: aveau să-l prindă într-o bună zi pe Alex.

Elene se relaxa. Se întrebă dacă Wolff avea la el cuţitul pe care îl folosise la Assyut şi asta o făcu să devină din nou tensionată. Situaţia era atât de normală – un bărbat atrăgător ducând o fată la un picnic pe malul râului – încât pentru un moment uitase că voia ceva de la el.

Elene spuse:

— Şi acum unde locuieşti?

— Casa mea a fost... rechiziţionată de englezi. Locuiesc la nişte prieteni. Îi dădu o felie de somon afumat pe o farfurie din porţelan chinezesc, apoi tăie o lămâie în două cu un cuţit de bucătărie. Elene îi privi mâinile îndemânatice. Se întrebă oare ce voia el de la ea, încât încerca atât de tare să o mulţumească.

Vandam se simţi cu moralul la pământ. Faţa îi fusese din nou rănită şi la fel şi mândria. Marea arestare fusese un fiasco. Eşuase din punct de vedere profesional, Alex Wolff fusese mai deştept ca el şi o pusese pe Elene în pericol. Stătea acasă, cu obrazul proaspăt bandajat, bând gin ca să atenueze durerea. Wolff scăpase de el atât de uşor. Vandam era sigur că spionul nu ştiuse cu adevărat de ambuscadă – altfel nu ar mai fi apărut deloc. Nu, îşi luase

numai precauţii; iar precauţiile funcţionaseră perfect.

Aveau o descriere bună a taxiului. Fusese o maşină deosebită, destul de nouă, iar Jakes reuşise să-i ia numărul de înmatriculare. Fiecare poliţai şi membru al poliţiei militare căutau această maşină şi aveau ordin ca să o oprească şi să-i aresteze pe cei ce o ocupau. Mai devreme sau mai târziu aveau să o găsească, numai Vandam era sigur că avea să fie prea târziu. Totuşi, el stătea lângă telefon.

Oare ce făcea acum Elene? Poate că era într-un restaurant luminat de lumânări, bând vin şi râzând de glumele lui Wolff. Vandam şi-o imagină, în rochia de culoarea smântânii, ţinând în mână un pahar, zâmbind cu acel zâmbet special al ei, acela care îţi promitea tot ce doreai. Vandam îşi privi ceasul. Poate că până acum terminaseră cina. Ce aveau să facă după aceea? Tradiţia era să meargă la piramide şi să le privească în lumina lunii: cerul negru, stelele, deşertul interminabil şi neted şi planurile netede, triunghiulare ale mormintelor de faraoni. Zona avea să fie părăsită, cu excepţia poate a unei alte perechi de îndrăgostiţi. Poate că aveau să urce câteva trepte, el mergând înainte şi apoi întinzându-i mâna să o ajute să urce; dar curând, ea avea să fie obosită, părul şi

rochia aveau să-i fie uşor dezordonate şi ea avea să spună că pantofii aceia nu erau făcuţi pentru alpinism; deci aveau să se aşeze pe pietrele uriaşe, ce erau calde încă din pricina soarelui, şi aveau să respire aerul nopţii în vreme ce aveau să privească stelele. Mergând înapoi la taxi, ea avea să tremure în rochia ei de seară fără mâneci, iar el avea să-i pună mâna pe după umeri ca să-i ţină de cald. Avea să o sărute în taxi? Nu, el era prea bătrân pentru asta. Atunci, când avea să facă prima mişcare, avea să fie într-o manieră sofisticată. Avea oare să-i sugereze să meargă la el acasă sau la ea? Vandam nu ştia ce să spere. Dacă aveau să meargă la el acasă, Elene avea să raporteze asta a doua zi dimineaţă, şi Vandam ar fi putut să-l aresteze pe Wolff acasă la el, cu radio cu tot, cu cartea de cod. Din punct de vedere profesional, asta ar fi fost mai bine – dar asta ar fi însemnat şi că Elene a petrecut noaptea cu Wolff, iar gândul acesta îl înfuria pe Vandam mai mult decât ar fi trebuit. Dar, dacă ar fi mers acasă la ea, unde Jakes aştepta cu zece oameni şi trei maşini, Wolff ar fi putut fi prins înainte să aibă ocazia să...

Vandam se ridică în picioare şi începu să facă paşi mari prin încăpere. Fără tragere de inimă, luă în mână cartea *Rebecca,* cea despre care el credea că Wolff o foloseşte ca

bază a codului său. Citi primul rând: „Noaptea trecută am visat că am plecat din nou la Menderley”. Puse jos cartea, apoi o deschise şi citi mai departe. Povestirea despre fata vulnerabilă îi distrăgea atenţia de la propriile lui probleme. Când îşi dădu seama că fata urma să se căsătorească cu bătrânul văduv şi că mariajul avea să fie distrus de prezenţa fantomei fostei lui neveste, închise cartea şi o puse jos din nou. Care era diferenţa de vârstă între el şi Elene? Cât mai avea să fie bântuit de prezenţa soţiei lui, Angela? Şi ea fusese perfectă, rece; şi Elene era tânără, impulsivă şi avea nevoie de a fi salvată din viaţa pe care o ducea. Aceste gânduri îl iritau, pentru că nu avea de gând să se căsătorească cu Elene. Îşi aprinse o ţigară. De ce trecea timpul atât de încet? De ce nu suna telefonul? Cum putuse să-l lase pe Wolff să-i scape printre degete de două ori în două zile? Unde era Elene?

Unde era Elene?

Mai trimisese o dată o femeie în pericol. Se întâmplase după celălalt mare fiasco al său, atunci când Rashid Ali se strecurase afară din Turcia, chiar pe sub nasul lui Vandam. Vandam trimisese o femeie agent ca să-l aresteze pe agentul neamţ, care schimbase hainele lui Ali şi îi înlesnise fuga. Sperase să poată reconstrui ceva din frânturi de

informaţii, descoperind totul despre acel om. Dar ziua următoare, femeia fusese găsită moartă într-un pat de hotel. Era o paralelă terifiantă.

Nu avea rost să mai rămână acasă. Nu ar fi putut oricum să doarmă şi nu era nimic altceva ce ar fi putut să facă acolo. Avea să meargă şi să i se alăture lui Jakes şi celorlalţi, în ciuda ordinelor doctoriţei Abuthnot. Îşi puse o haină şi şapca de la uniformă, ieşi şi îşi scoase motocicleta din garaj.

Elene şi Wolff stăteau în picioare lângă marginea dealului, privind luminile îndepărtate din Cairo şi strălucirea mai apropiată a focurilor ţăranilor din satele întunecate. Elene se gândea la un ţăran imaginar – muncind din greu, oropsit de sărăcie, superstiţios – punând o saltea de paie pe jos, acoperindu-se cu o pătură aspră şi găsindu-şi consolare în braţele nevestei. Elene lăsase în urmă sărăcia, spera că pentru totdeauna, dar câteodată i se părea că lăsase în urmă împreună cu ea şi altceva, ceva de ce nu se putea lipsi. În Alexandria, când era copil, oamenii făceau pe pereţi urme albastre de palme ca să îndepărteze răul. Elene nu credea în eficacitatea amprentelor de palme; dar în ciuda şobolanilor, în ciuda ţipetelor din fiecare noapte, în timp ce

cămătarul îşi bătea ambele neveste, în ciuda morţii premature a multor copii mici, ea credea că exista totuşi ceva ce îndepărta răul. Căutase acel lucru atunci când dusese acasă bărbaţi, când îi lăsase în patul ei, când le acceptase cadourile şi mângâierile şi banii; dar nu găsise acel ceva niciodată.

Nu mai voia să facă asta niciodată. Irosise prea mult timp din viaţă căutând dragostea acolo unde nu trebuia. Şi mai ales, nu voia să o facă cu Alex Wolff. Îşi spusese de mai multe ori: „De ce să nu o fac încă o dată?” Acesta era punctul de vedere raţional şi rezonabil al lui Vandam. Dar de fiecare dată când se gândea la a face dragoste cu Wolff, vedea din nou imaginea care o urmărise în ultimele săptămâni, imaginea în care îl seducea pe William Vandam. Ştia exact cum ar fi fost Vandam: ar fi privit-o cu o mirare inocentă şi ar fi atins-o cu ochii larg deschişi de încântare; gândindu-se la asta, se simţi pentru un moment plină de dorinţă. Ştia şi cum ar fi fost Wolff. El avea să fie priceput, egoist şi imposibil de şocat.

Fără să vorbească, întoarse spatele priveliştii şi merse spre maşină. Era timpul ca el să facă mişcarea. Terminaseră mâncarea, goliseră sticla de şampanie şi butelca de cafea, mâncaseră puiul şi ciorchinele de

struguri. Acum el avea să-şi aştepte recompensa bine meritată. Wolff mai rămase puţin pe marginea dealului, apoi merse spre ea, chemându-l pe şofer. Avea acea graţie plină de încredere în sine, pe care înălţimea o dă anumitor bărbaţi. Era un bărbat atrăgător, mult mai fermecător decât fusese oricare dintre iubiţii Elenei, dar ea se temea de el, iar teama ei izvora nu numai din ce ştia despre el, povestea vieţii lui, secretele lui şi cuţitul lui, ci şi dintr-o intuiţie instinctivă a naturii lui: cumva simţea că şarmul lui nu era spontan, ci manipulativ, şi că dacă era curtenitor, era pentru că dorea să o folosească.

Fusese folosită destul.

Wolff se urcă în maşină lângă ea.

— Ţi-a plăcut picnicul?

Elene făcu un efort să pară veselă.

— Da, a fost minunat. Îţi mulţumesc.

Maşina porni. Acum fie că el avea să o invite la el acasă, sau avea să o ducă la ea acasă şi să-i ceară o scufie de noapte. Elene avea să trebuiască să găsească un mod încurajator de a-l refuza. Acest lucru i se păru Elenei complet ridicol: se comporta ca o virgină înspăimântată. Se gândi: dar ce fac – mă păstrez pentru Făt-Frumos?

Stătuse în linişte prea mult timp. Ar fi trebuit să fie

spirituală şi atrăgătoare. Ar fi trebuit să vorbească cu el.

— Ai auzit veştile despre război? întrebă ea, şi înţelese pe dată că acesta nu era cel mai bun dintre subiecte.

— Nemţii continuă să învingă, spuse el. Bineînţeles.

— De ce bineînţeles?

Wolff zâmbi cu o politeţe arogantă.

— Lumea se împarte în stăpâni şi sclavi, Elene. Vorbea de parcă ar fi explicat simple fapte unui şcolar. Englezii au fost stăpâni prea mult timp. S-au cam înmuiat şi acum e rândul altcuiva.

— Şi egiptenii – ei sunt stăpâni sau sclavi? Ştia că ar fi trebuit să tacă, era pe un teren primejdios, dar aroganţa lui o înfuriase.

— Beduinii sunt stăpâni, spuse el. Dar egipteanul obişnuit este un sclav înnăscut.

Ea se gândi: este perfect convins de tot ce spune. Se înfioră.

Ajunseră la marginea oraşului. Era trecut de miezul nopţii, iar suburbiile erau tăcute, deşi în centru era încă aglomeraţie. Wolff spuse:

— Unde locuieşti?

Ea îi spuse. Deci aveau să meargă la ea acasă.

Wolff spuse:

— Trebuie să ne mai întâlnim.

— Mi-ar plăcea.

Ajunseră la Sharia Abbas şi Wolff îi spuse şoferului să se oprească. Elene se întrebă oare ce avea să se întâmple acum. Wolff se întoarse spre ea şi spuse:

— Îţi mulţumesc pentru această seară minunată. Ne vom vedea curând. El coborî din maşină.

Elene rămase mută de uimire. Wolff se aplecă la geamul şoferului, îi dădu bani şi îi spuse adresa Elenei. Şoferul dădu din cap. Wolff lovi cu degetele capota maşinii şi şoferul o porni din loc. Elene privi în urmă şi îl văzu pe Wolff făcându-i cu mâna. Când maşina o luă după colţ, Wolff se îndreptă spre râu.

Elene se gândi: ce spui de asta?

Nu o invitase la el acasă, nu îi ceruse să meargă la ea, nici măcar nu îi ceruse un sărut de noapte bună – care era jocul lui, făcea pe inaccesibilul?

Se gândi la acest lucru în timp ce taxiul o ducea acasă. Poate că tehnica lui Wolff era aceea de a intriga femeile. Sau poate era numai excentric. Oricare ar fi fost motivul, ea era foarte recunoscătoare. Se lăsă pe spate şi se relaxă. Nu mai trebuia să aleagă între a i se împotrivi şi a se culca cu el. Din fericire.

Taxiul se apropie de clădirea unde locuia ea. Brusc, de nicăieri, apărură trei maşini. Una se opri exact în faţa taxiului, una chiar în spate, iar a treia paralel cu el. Oameni se materializară dintre umbre. Toate cele patru uşi ale taxiului fură deschise larg şi patru arme fură îndreptate spre cei dinăuntru. Elene ţipă.

Apoi, cineva băgă capul în maşină şi Elene îl recunoscu pe Vandam.

— A plecat? întrebă Vandam.

Elene înţelese ce se întâmpla.

— Am crezut că mă veţi împuşca, spuse ea.

— Unde l-ai lăsat?

— Sharia Abbas.

— Cu cât timp în urmă?

— Cinci sau zece minute. Pot să cobor din maşină?

El îi întinse mâna, iar ea coborî pe trotuar. Vandam spuse:

— Îmi pare rău că te-am speriat.

— Asta se cheamă să pui potcoavă pe cal mort.

— Aşa este. Vandam părea învins fără speranţă.

Elene simţi un val de afecţiune pentru el. Îl atinse pe braţ.

— Nu ai idee cât mă bucur să-ţi văd faţa, spuse ea.

El se uită la ea într-un mod ciudat, ca şi cum nu ar fi fost sigur dacă să o creadă sau nu.

Ea spuse:

— De ce nu-ţi trimiţi oamenii acasă şi intri să vorbim înăuntru?

El ezită.

— În ordine. Se întoarse spre unul dintre oamenii lui, un căpitan. Jakes, interoghează-l pe şoferul de taxi, vezi dacă afli ceva de la el. Lasă-i pe oameni să meargă acasă. Ne întâlnim la cartierul general cam într-o oră.

— Foarte bine, domnule.

Elene merse înainte. Era atât de bine să intre în apartamentul ei, să se aşeze pe canapea şi să-şi arunce jos pantofii. Încercarea ei luase sfârşit, Wolff plecase, iar Vandam era acolo. Ea spuse:

— Ia-ţi ceva de băut.

Nu, mulţumesc.

— Ce n-a mers bine?

Vandam se aşează faţă în faţă cu ea şi îşi scoase ţigările.

— Ne-am aşteptat ca el să intre în capcană fără să ştie nimic – dar el a fost suspicios, sau cel puţin precaut, şi ne-a scăpat. Ce s-a întâmplat apoi?

Elene îşi lăsă capul pe spătarul canapelei, îşi închise

ochii şi îi spuse în câteva cuvinte despre picnic. Nu îi spuse de gândurile despre faptul că ar fi trebuit să se culce cu Wolff şi nu îi spuse lui Vandam că Wolff abia dacă o atinsese toată seara. Vorbea repede: voia să uite, nu să ţină minte. Când termină de relatat ce se întâmplase, Elene spuse:

— Prepară-mi te rog o băutură, chiar dacă tu nu vrei să bei.

Vandam merse la dulap. Elene vedea că era supărat. Se uită la bandajul de pe faţa lui. Îl văzuse la restaurant şi cu câteva minute în urmă, când sosise, dar numai acum avea timp să se întrebe ce era. Spuse:

— Ce s-a întâmplat cu faţa ta?

— Aproape că l-am prins pe Wolff seara trecută.

— Oh, nu. Deci eşuase de două ori în douăzeci şi patru de ore: nu era de mirare că arăta învins. Voia să-l consoleze, să-l îmbrăţişeze, să-i ia capul în poala ei şi să-l mângâie pe păr; dorinţa era ca o durere fizică. Se decise – impulsiv, aşa cum lua ea întotdeauna orice decizie – că avea să-l ducă la ea în pat în seara aceea.

Vandam îi dădu băutura. La urmă, îşi prepară una şi lui. În timp ce se apleca să-i dea băutura, ea îşi întinse mâinile spre el, îi atinse bărbia cu vârfurile degetelor şi îi întoarse

capul în aşa fel încât să-i vadă obrazul. El o lăsă să-l privească, numai o secundă, apoi îşi întoarse capul.

Elene nu îl mai văzuse niciodată atât de tensionat. Vandam traversă camera şi se aşeză pe partea opusă a camerei, ţinându-se drept pe spătarul scaunului. Era plin de furie reprimată, ceva ca şi furia, dar când Elene îl privi în ochi, ea văzu nu furie, ci durere.

El spuse:

— Ce impresie ţi-a făcut Wolff?

Elene nu ştia unde voia el să ajungă.

— Fermecător. Inteligent. Periculos.

— Înfăţişarea lui?

— Mâini curate, o cămaşă de mătase, o mustaţă care nu i se potriveşte. Ce vrei să ştii?

El scutură din cap iritat.

— Nimic, totul. Îşi aprinse o altă ţigară.

Elene nu putea să ajungă la el dacă el era în dispoziţia aceasta. Voia ca el să vină şi să se aşeze lângă ea şi să-i spună că era frumoasă şi curajoasă şi că se descurcase bine; dar ştia că era inutil să-i ceară asta. Totuşi, spuse:

— Cum m-am descurcat?

— Nu ştiu, spuse el. *Ce ai făcut?*

— Ştii ce am făcut.

— Da. Sunt foarte recunoscător.

El zâmbi, iar ea ştia că zâmbetul nu era unul sincer. Ce se întâmplase cu el? Era ceva familiar în mânia lui, ceva ce ea avea să înţeleagă imediat ce avea să intuiască despre ce era vorba. Nu era numai sentimentul că eşuase. Era ceva în atitudinea lui faţă de ea, în felul în care îi vorbea, în faptul că şedea în partea opusă a camerei şi mai ales în felul cum se uita la ea. Expresia lui era una de... era aproape una de dezgust.

— Ţi-a spus că vă veţi vedea în curând? întrebă Vandam.

— Da.

— Sper că o va face. Îşi sprijini bărbia în mâini. Pe faţa lui se citea tensiunea. Din ţigara lui se ridicau firicele de fum. Dumnezeule, sper că o va face.

— A spus de asemenea: „Trebuie să mai facem asta”, sau ceva de genul ăsta, îi spuse Elene.

— Înţeleg. „Trebuie să mai facem asta”, nu-i aşa?

— Ceva de genul ăsta.

— La ce crezi că se gândea?

Ea ridică din umeri.

— Un alt picnic, o altă întâlnire – la naiba, William, ce te-a apucat?

— Sunt numai curios, spuse el. Pe faţa lui apăruse o grimasă, una pe care nu o mai văzuse niciodată. Aş vrea să ştiu ce aţi făcut voi doi, în afară de a mânca şi a bea, pe bancheta din spate a taxiului ăluia; ştii, tot timpul acela pe care l-aţi petrecut împreună, în întuneric, un bărbat şi o femeie...

— Taci din gură. Elene închise ochii. Acum înţelegea; acum ştia. Fără să deschidă ochii, spuse: merg să mă culc. Ştii drumul spre ieşire.

Câteva secunde mai târziu, uşa de la intrare se trânti.

Elene merse la geam şi se uită în stradă. Îl văzu părăsind clădirea şi urcând pe motocicletă. Dădu drumul motorului şi o porni pe drum cu viteză excesivă şi luă colţul ca şi cum ar fi fost într-o cursă. Elene era foarte obosită şi puţin tristă că avea să-şi petreacă seara singură, dar nu era nefericită, căci îi înţelesese furia, îi ştia cauza, şi asta îi dădea speranţă. În timp ce el dispărea din vedere, ea zâmbi vag şi spuse blând: „William Vandam, am impresia că eşti gelos”.

CAPITOLUL 16

Pe când maiorul Smith făcu a treia vizită din timpul prânzului la vas, Wolff şi Sonja adoptaseră un fel de rutină. Wolff se ascundea în dulap când maiorul se apropia. Sonja îl întâmpina în sufragerie cu o băutură în mână, gata pregătită pentru el. Îl punea să se aşeze în sufragerie, asigurându-se că îşi pusese jos servieta înainte de a intra cu el în dormitor. După unul sau două minute, începea să-l sărute. Din acest moment, putea să facă ce dorea cu el, căci el era paralizat de voluptate. Îi dădea jos pantalonii şi, la scurt timp, intra cu el în dormitor.

Pentru Wolff era clar că maiorului nu i se întâmplase niciodată ceva asemănător: era sclavul Sonjei, atâta timp cât aceasta îi dădea voie să facă dragoste cu ea. Wolff era recunoscător: lucrurile nu ar fi fost atât de uşoare dacă ar fi avut de-a face cu un bărbat mai hotărât.

Imediat ce Wolff auzea patul scârţâind, el ieşea din dulap. Lua cheia din buzunarul pantalonilor maiorului şi deschidea servieta. Caietul şi creionul erau lângă el, pregătite.

A doua vizită a lui Smith fusese o dezamăgire, făcându-l pe Wolff să se întrebe dacă Smith vedea numai ocazional

planurile de luptă. Dar, de această dată, el dăduse din nou lovitura.

Generalul sir Claude Auchinleck preluase controlul Armatei a VIII-a de la generalul Neil Ritchie. Considerând acest fapt un semn al panicii Aliaţilor, asta ar fi fost o veste bună pentru Rommel. Asta ar fi putut să-i fie de folos şi lui Wolff, căci asta însemna că bătăliile erau acum planificate în Cairo şi nu în deşert şi, în acest caz, era mai probabil ca şi Smith să primească copii după ele.

Aliaţii se retrăseseră spre o nouă linie de apărare de la Mersa Matruh, iar cel mai important document din servieta lui Smith era un sumar al noilor dispoziţii.

Noua linie începea la satul de coastă Matruh şi se întindea spre sud, în deşert, până la escarpa numită Sidi Hamza. Corpul al X-lea era la Matruh; acolo era un câmp minat, lung de cincisprezece mile; apoi urma un câmp minat, mai puţin periculos, ce se întindea pe zece mile; apoi venea escarpa; apoi, la sud de escarpă se afla Corpul al XIII-lea.

Cu jumătate de ureche atent la zgomotele ce veneau din dormitor, Wolff se gândi la ce aflase. Imaginea era una destul de clară: linia Aliaţilor era puternică la capete şi slabă la mijloc.

Cea mai probabilă mişcare a lui Rommel, conform gândirii Aliaţilor, era o izbucnire în jurul capătului sudic al liniei, o manevră clasică a lui Rommel de a înconjura flancurile, care era mai fezabilă datorită capturii a 500 de tone de carburant la Tobruk. Un astfel de atac ar fi trebuit să fie respins de Corpul al XIII-lea, care era alcătuit din Divizia I ŞI Divizia a II-a neo-zeelandeză, dintre care cea de-a doua tocmai sosise din Siria.

Oricum, înarmat cu informaţiile obţinute de Wolff, Rommel putea să lovească centrul slab al liniei şi să-şi introducă armata prin acea spărtură ca un şuvoi de apă care dărâma stăvilaral exact în punctul lui cel mai slab.

Woltf îşi zâmbi sieşi. Simţea că juca un rol vital în lupta pentru dominaţia germană din Africa de Nord: şi găsea acest lucru deosebit de satisfăcător.

În dormitor, dopul unei sticle pocni.

Smith îl surprindea întotdeauna pe Wolff prin rapiditatea cu care făcea dragoste. Pocnetul dopului era un semn că totul se sfârşise, iar Wolff mai avea câteva minute în care să pună totul în ordine, înainte ca Smith să intre şi să-şi caute pantalonii.

Puse documentele înapoi în servietă, o închise şi puse cheia înapoi în buzunarul pantalonilor. Nu mai intră în

dulap – o dată fusese destul. Îşi puse pantofii în pantaloni şi merse pe vârfuri, fără zgomot, pe scară în sus, pe punte şi pe platformă spre uscat. Apoi, îşi puse pantofii şi merse să ia prânzul.

Kemel îi strânse mâna politicos şi spuse:

— Sper că rana vi se vindecă rapid, maior.

— Aşază-te, spuse Vandam.

— Bandajul este o pacoste mai mare decât rana. Ce veşti îmi dai?

Kemel se aşează şi îşi încrucişă picioarele, ajustându-şi cuta pantalonilor negri de bumbac.

— M-am gândit să aduc eu însumi raportul despre supraveghere, deşi mi-e teamă că nu este nimic interesant în el.

Vandam luă plicul ce îi fu întins şi îl deschise. Conţinea o singură foaie de hârtie dactilografiată. Începu să citească.

Sonja venise acasă – probabil de la Clubul Cha-Cha – la unsprezece, seara precedentă. Venise singură. Apăruse din nou cam pe la zece dimineaţa şi fusese văzută pe punte într-o cămaşă de noapte. Poştaşul sosise la unu. Sonja ieşise la patru şi se întorsese la şase ducând o geantă, care purta numele unuia dintre cele mai scumpe magazine de haine din Cairo. La acea oră, iscoada fusese

înlocuită de cel care o supraveghea în timpul nopţii.

Ziua trecută, Vandam primise printr-un mesager un raport similar de la Kemel, care acoperea primele douăsprezece ore ale supravegherii. Prin urmare, timp de două zile, comportamentul Sonjei fusese unul de rutină şi complet nevinovat şi nici Wolff, nici altcineva nu o vizitase pe vas.

Vandam era cumplit dezamăgit.

Kemel spuse:

— Oamenii pe care îi folosesc sunt perfect de încredere şi îmi raportează direct mie.

Vandam se încruntă, apoi se sili să fie curtenitor.

— Da, sunt convins, spuse. Îţi mulţumesc că ai venit.

Kemel se ridică.

— Niciun deranj, spuse.

— La revedere. Ieşi.

Vandam stăm îmbufnat. Citi din nou raportul lui Kemel, ca şi cum printre rânduri ar fi existat vreun indiciu. Dacă Sonja avea legături cu Wolff – şi Vandam continua să creadă că aşa era – era clar că relaţia nu era una apropiată. Dacă întâlnea pe cineva, întâlnirile trebuiau să aibă deci loc altundeva.

Vandam merse la uşă şi strigă:

— Jakes!

— Domnule!

Vandam se aşează din nou şi Jakes intră. Vandam spuse:

— De acum înainte vreau să-ţi petreci serile la Clubul Cha-Cha. Urmăreşte-o pe Sonja şi vezi cu cine se aşază la masă după spectacol. De asemenea, mituieşte un chelner care să-ţi spună cine are acces în cabina ei.

— Foarte bine, domnule.

Vandam îi făcu semn să plece şi adăugă cu un zâmbet:

— Îţi dau permisiunea să te distrezi.

Zâmbetul fu o greşeală: îl duru. Dar măcar nu mai încerca să trăiască numai cu glucoză dizolvată în apă caldă.

Gaafar îi dădea pireu de cartofi şi sos, mâncăruri pe care le putea mânca cu lingura şi le înghiţea fără să mestece. Trăia cu acestea şi cu gin. Dr. Abuthnot îi spusese de asemenea că bea prea mult şi fuma prea mult şi el îi promisese că avea să se lase – după ce avea să se termine războiul. În sinea lui se gândea: după ce îl voi prinde pe Wolff.

Dacă Sonja nu avea să-l conducă la Wolff, o putea face Elene. Lui Vandam îi era ruşine de izbucnirea din apartamentul Elenei. Fusese mâniat din cauza eşecului

său, iar gândul că ea fusese împreună cu el îl înnebunea. Comportamentul lui putea fi descris numai ca o izbucnire de mânie. Elene era o fată minunată, care îşi risca pielea ca să-l ajute, şi politeţea era minimul ce i-l datora.

Wolff spusese că voia să o întâlnească din nou pe Elene. Vandam spera că avea să o contacteze curând. Continua să se simtă iraţional de mâniat la gândul că cei doi erau împreună; dar acum că ipoteza cu vasul se dovedise a fi una falsă, Elene era singura lui speranţă. Şezu la biroul lui, aşteptând ca să sune telefonul, temându-se de lucrul pe care şi-l dorea cel mai mult.

Elene merse la cumpărături după-amiaza târziu. Apartamentul începuse să i se pară prea strâmt, după ce îşi petrecuse ziua măsurându-l cu paşi mari, nefiind în stare să se concentreze la nimic, fiind când fericită, când prost dispusă; îşi puse deci o rochie veselă cu dungi şi ieşi în lumina soarelui.

Îi plăcea piaţa de legume şi fructe. Era un loc plin de viaţă, mai ales în acel moment al zilei când negustorii încercau să scape de ce mai rămăsese din produsele lor. Se opri ca să cumpere roşii. Omul care o servea luă una cu un defect şi o aruncă dramatic, înainte de a-i umple o pungă de hârtie cu specimene impecabile. Elene râse, căci

ştia că roşia cu defect avea să fie recuperată imediat ce ea avea să plece şi pusă din nou la loc, pentru ca întreaga pantomimă să poată fi repetată pentru următorul client.

Se târgui puţin la preţ, dar vânzătorul văzu că nu o făcea din toată inima şi, în cele din urmă, Elene sfârşi plătind aproape cât ceruse vânzătorul la început.

Cumpără şi nişte ouă, după ce se hotărî să facă şi nişte omletă pentru cină. Era un sentiment plăcut să ducă un coş plin cu mâncare, mai multă mâncare decât putea ea s-a mănânce la o masă: o făcea să se simtă în siguranţă. Îşi amintea că fuseseră şi zile când nu avusese nimic la cină.

Ieşi din piaţă şi merse să se uite la vitrine, în căutarea unei rochii. Majoritatea hainelor şi le cumpăra din impuls: avea idei foarte exacte despre ce îi plăcea dar, dacă mergea să cumpere un anumit lucru, nu îl găsea niciodată. Voia ca într-o zi să aibă propriul ei croitor.

Se gândi: mă întreb dacă William Vandam şi-ar permite un croitor pentru soţia lui?

Când se gândi la Vandam, deveni brusc fericită, până când gândurile îi merseră spre Wolff.

Ştia că se putea eschiva, dacă asta dorea, pur şi simplu refuzând să se întâlnească cu Wolff, refuzând să-l vadă, refuzând să-i răspundă la mesaje. Nu avea nicio obligaţie

să fie momeala într-o capcană întinsă unui ucigaş. Gândurile i se întoarseră la această idee, cântărind-o cu îngrijorare şi spunându-şi tot timpul: „Nu sunt nevoită să o fac”.

Brusc, îşi pierdu interesul în rochii şi se îndreptă spre casă. Îşi dorea să fi putut face omletă pentru doi, dar şi faptul că putea să facă omletă pentru o persoană era ceva pentru care trebuia să fie mulţumită. Îşi mai amintea de acea durere din stomac care apărea atunci când, după ce mersese la culcare fără cină, trebuia să se trezească dimineaţa, ştiind că nu va fi nici mic dejun. La zece ani, Elene se întrebase în sine cât de mult putea să trăiască cineva înainte să moară de foame. Era sigură că, în schimb, copilăria lui Vandam fusese una fără griji.

Când ajunse la intrarea în clădirea unde locuia, o voce spuse:

— Abigail.

Rămase împietrită, sub efectul unui şoc. Era vocea unei stafii. Nu îndrăznea să privească într-acolo. Vocea se auzi din nou.

— Abigail.

Se sili să se întoarcă. Dintre umbre răsări o siluetă: un evreu bătrân, îmbrăcat în haine ponosite, cu o barbă

dezordonată, cu picioarele pline de vinişoare, încălţate în sandale de cauciuc...

Elene spuse:

— Tată. Stătu în faţa ei, ca şi cum i-ar fi fost teamă să o atingă, numai privind-o. El spuse:

— Atât de frumoasă, şi nu mai eşti săracă...

Impulsiv, ea păşi înainte, îl sărută pe obraz, apoi păşi în spate. Nu ştia ce să spună.

El spuse:

— Bunicul tău, tatăl meu, a murit.

Ea îl luă de braţ şi îl conduse pe scări în sus. Era totul iraţional, ireal, ca un vis.

În apartament, Elene spuse:

— Ar trebui să mănânci, şi îl duse în bucătărie. Puse pe foc o tigaie şi începu să spargă ouăle. Cu spatele la tatăl ei, spuse:

— Cum m-ai găsit?

— Am ştiut dintotdeauna unde erai, spuse el. Prietena ta Esme îi scrie tatălui ei, cu care mă întâlnesc uneori.

Esme era o cunoştinţă, mai degrabă decât o prietenă, dar Elene se întâlnea cu ea la fiecare două sau trei luni. Nu îi spusese niciodată că scria acasă. Elene spuse:

— Nu am vrut să îmi ceri să mă întorc acasă.

— Şi ce să-ţi fi spus? Vino acasă, este datoria ta să flămânzeşti alături de familia ta. Nu. Dar ştiam unde erai.

Tăie în omletă nişte roşii.

— Mi-ai fi spus că este mai bine să flămânzeşti decât să trăieşti imoral.

— Da, asta ţi-aş fi spus. Şi n-aş fi avut dreptate?

Elene se întoarse să-l privească. Glaucomul care îi luase vederea ochiului stâng se întindea acum şi spre dreptul. Avea cincizeci şi cinci de ani, socoti ea: şi arăta de şaptezeci.

— Nu. N-ai fi avut dreptate, spuse ea. Este întotdeauna mai bine să trăieşti.

— Poate că este.

Probabil că surpriza i se citea Elenei pe faţă, căci tatăl ei explică:

— Nu mai sunt chiar atât de sigur de aceste lucruri cum eram înainte. Îmbătrânesc.

Elene împărţi omleta în două jumătăţi şi o puse pe două farfurii. Puse pe masă pâine. Tatăl ei se spălă pe mâini, apoi binecuvântă pâinea.

— Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeul nostru, Regele Universului... Elene fu surprinsă că rugăciunea nu o făcu să se înfurie. În cele mai negre momente ale vieţii ei

singuratice îl blestemase pe tatăl ei şi religia lui pentru ce o făcuse să ajungă. Încercase să cultive o atitudine de indiferenţă, poate un uşor dispreţ; dar niciodată nu reuşise. Iar acum, în timp ce îl privea rugându-se, se gândi: Şi ce fac eu când acest om pe care îl urăsc apare la uşa mea? îi sărut obrazul, îl aduc în casa mea şi îi dau de mâncare.

Începură să mănânce. Tatălui ei îi fusese foarte foame şi îşi înfulecă mâncarea. Elene se întrebă de ce venise. De aceea ca să-i spună de moartea bunicului ei? Nu. Asta era o parte din motiv, poate, dar trebuia să mai fie ceva.

Îl întrebă de surorile ei. După moartea mamei lor, toate patru, fiecare în felul ei, rupseseră legătura cu tatăl lor. Două merseseră în America, una se căsătorise cu fiul celui mai mare duşman al tatălui ei, iar cea mai mică, Naomi, alesese cea mai sigură variantă şi murise. Elene înţelese că tatăl ei era distrus.

Acesta o întrebă ce făcea. Se hotărî să-i spună adevărul.

— Englezii încearcă să prindă un bărbat, un neamţ, despre care ei cred că este spion. Sarcina mea este să mă împrietenesc cu el... sunt momeala din capcană. Dar... cred că nu îi mai ajut.

El se oprise din mâncat.

— Ţi-e teamă? Elene dădu din cap.

— Este foarte periculos. A ucis un soldat cu un cuţit. Seara trecută... trebuia să mă întâlnesc cu el într-un restaurant, iar englezii trebuiau să-l aresteze acolo, dar ceva n-a mers bine şi mi-am petrecut toată seara cu el. Mi-a fost atât de teamă, iar când totul s-a sfârşit, englezul... Se opri şi respiră adânc.

— Oricum, cred că n-am să-i mai ajut. Tatăl ei continuă să mănânce.

— Îl iubeşti pe englezul ăsta?

— Nu e evreu, spuse ea sfidător.

— Nu-i mai judec pe toţi, spuse el.

Elene nu putea să se adune. Chiar nu mai rămăsese *nimic* din omul care fusese tatăl ei?

Îşi terminară mâncarea, iar Elene se ridică să-i prepare un pahar de ceai. El spuse:

— Vin nemţii. Va fi foarte rău pentru evrei. Eu plec.

Elene se încruntă.

— Unde vrei să pleci?

— La Ierusalim.

— Şi cum vrei să ajungi acolo? Trenurile sunt pline, există un procentaj de evrei...

— Voi merge pe jos.

Elene se uită lung la el, crezând că nu vorbeşte serios, dar neputând să creadă că ar glumi într-o problemă ca asta.

— Să mergi pe jos?

El zâmbi.

— Au mai făcut-o şi alţii înainte.

Înţelese că tatăl ei vorbea serios şi se enervă.

— După câte îmi amintesc, Moise n-a apucat să ajungă.

— Poate pot să fac autostopul.

— Dar e o nebunie!

— Şi n-am fost eu întotdeauna puţin nebun?

— Ba da! strigă Elene. Dintr-odată, mânia i se domoli. Da, întotdeauna ai fost puţin nebun şi ar trebui să ştiu că e inutil să încerc să te fac să te răzgândeşti.

— Mă voi ruga lui Dumnezeu să te protejeze. Aici ai o şansă – eşti tânără şi frumoasă şi poate nu vor afla că eşti evreică. Dar eu, care sunt un bătrân care murmură rugăciuni evreieşti... m-ar trimite într-un lagăr unde cu siguranţă aş muri. Este întotdeauna mai bine să trăieşti. Chiar tu ai spus asta.

Elene încercă să-l convingă să rămână cu ea, măcar pentru o noapte, dar el nu vru. Îi dădu un jerseu, un şal şi toţi banii pe care îi avea acasă şi îi spuse că dacă mai

aştepta o zi, mai putea să scoată bani de la bancă şi să-i cumpere o haină nouă; dar el se grăbea. Elene plânse, îşi şterse lacrimile, apoi plânse din nou. Când tatăl ei plecă, Elene privi pe geam şi îl văzu traversând strada, un bătrân mergând din Egipt în sălbăticie, urmând calea Copiilor lui Israel. Rămăsese totuşi *ceva* din omul care fusese tatăl ei: intensitatea religiei lui scăzuse, dar continua să aibă o voinţă de fier. Dispăru în mulţime, iar ea plecă de la geam. Când se gândi la curajul lui, înţelese că nu putea să-l abandoneze pe Vandam.

— Este o fată ciudată, spuse Wolff Nu prea pot să-mi dau seama ce e cu ea. El şedea pe pat, privind-o pe Sonja cum se îmbrăca.

— Este puţin cam nervoasă. Când i-am spus că mergem la picnic, a părut foarte speriată, ştia că de-abia mă cunoaşte, ca şi cum ar fi avut nevoie de o însoţitoare.

— Cu tine, ar fi avut nevoie, spuse Sonja.

— Şi totuşi, poate fi foarte realistă şi directă.

— Adu-mi-o mie. Îmi voi da eu seama ce e cu ea.

— Mă deranjează. Wolff se încruntă. Gândea cu voce tare. Cineva a încercat să sară în taxiul nostru.

— Un cerşetor.

— Nu, era un european.

— Un cerşetor european. Sonja se opri din pieptănat şi se uită la Wolff în oglindă. Acest oraş este plin de nebuni, ştii asta. Ascultă, dacă ai dubii, imaginează-ţi-o numai răsucindu-se pe patul acela cu tine şi mine pe fiecare parte a ei.

Wolff rânji. Era o imagine atrăgătoare, dar nu una irezistibilă: era fantezia Sonjei, nu a lui. Instinctul lui îi spunea să se ferească o vreme şi să nu fixeze întâlniri cu nimeni. Dar Sonja avea să insiste – şi el mai avea încă nevoie de ea.

Sonja spuse:

— Şi când să-l contactez pe Kemel? Cred că până acum a aflat că locuieşti aici.

Wolff oftă. O altă întâlnire; o altă dorinţă; un alt pericol; şi, de asemenea, o altă persoană de a cărei protecţie avea nevoie.

— Sună-l astă seară de la club. Nu mă grăbesc cu întâlnirea asta, dar trebuie ca el să rămână de partea noastră.

— În ordine. Ea era gata, iar taxiul o aştepta.

— Dă-ţi o întâlnire cu Elene. Sonja ieşi.

Nu mai era în puterea lui, aşa cum fusese odinioară, înţelese Wolff. Zidurile pe care le ridici ca să te protejezi,

în acelaşi timp te izolează. Putea să-şi permită să o sfideze? Dacă ar fi existat un pericol iminent şi clar, atunci da. Dar tot ce simţea era o vagă nervozitate, o înclinaţie intuitivă de a se da la fund o vreme. Iar Sonja era suficient de nebună să-l trădeze dacă se enerva. Era obligat să aleagă pe cel mai mic dintre două rele.

Se ridică de pe pat, găsi o bucată de hârtie şi un stilou şi se aşeză ca să-i scrie Elenei.

CAPITOLUL 17

Mesajul veni la o zi după ce tatăl Elenei pornise spre Ierusalim. Un băieţel veni la uşa Elenei cu un plic. Elene îi dădu un bacşiş şi citi biletul. Era unul scurt. „Draga mea Elene, hai să ne întâlnim la Restaurantul Oasis, joi, la ora opt. Abia aştept să te văd. Cu drag, Alex Wolff”. Spre deosebire de vorbirea lui, scrisul lui Wolff avea acea concizie care părea germană – sau poate numai i se părea ei. Joi – adică poimâine. Nu ştia dacă să fie mulţumită sau înspăimântată. Primul ei gând fu să-i dea un telefon lui Vandam; apoi ezită.

Devenise foarte curioasă în legătură cu Vandam. Ştia atât de puţine despre el. Ce făcea atunci când nu prindea spioni? Asculta muzică, colecţiona timbre, mergea la vânătoare de raţe? Era interesat oare de poezie, arhitectură sau covoare antice? Cum era acasă la el? Cu cine locuia? Ce culoare aveau pijamalele lui?

Voia să reia legătura după cearta dintre ei şi voia să vadă unde locuia. Avea acum o scuză pentru a lua legătura cu el, dar în loc să-i dea telefon, avea să meargă acasă la el.

Se hotărî să-şi schimbe rochia, apoi se hotărî ca întâi să

facă o baie, iar apoi se hotărî să-şi spele şi părul. Şezând în cadă, se gândi care rochie să şi-o pună. Îşi aminti de celelalte dăţi când se întâlnise cu Vandam şi încercă să-şi amintească care haine le purtase atunci. Vandam nu văzuse niciodată rochia de culoare roz-pal cu mânecile umflate şi cu nasturi de sus până jos: aceea era foarte drăguţă.

Se dădu cu puţin parfum, apoi îşi puse lenjeria de mătase pe care i-o făcuse cadou Johnnie şi care o făcea întotdeauna să se simtă foarte feminină. Părul ei scurt era deja uscat şi se aşeză în faţa oglinzii ca să se pieptene. Buclele negre, fine, străluceau de curăţenie. Arăt absolut fantastic, gândi, şi zâmbi seducător imaginii ei din oglindă.

Ieşi din apartament, luând cu ea biletul lui Wolff. Vandam avea să fie interesat de scrisul de mână al lui Wolff. Era interesat de toate aceste mici detalii în ceea ce îl privea pe Wolff, poate pentru că nu-l întâlnise niciodată faţă în faţă, decât în întuneric sau la distanţă. Scrisul era foarte ordonat, uşor lizibil, aproape ca şi desenat de un artist: Vandam precis avea să tragă ceva concluzii din asta.

Se îndreptă spre Garden City. Era ora şapte, iar Vandam lucra până târziu, deci avea timp de pierdut. Soarele

strălucea încă puternic, iar Elene se bucura de razele care îi încălzeau braţele şi picioarele în timp ce se plimba. Un grup de soldaţi o fluierară, iar ea, fiind într-o dispoziţie atât de bună, le zâmbi, iar ei o urmară câteva străzi până când se abătură pe la o cârciumă.

Se simţea fericită şi lipsită de griji. Ce bună idee fusese să se ducă la el acasă – mult mai bine decât să stea acasă singură. Fusese singură prea mult timp. Pentru bărbaţii cu care fusese, ea existase numai atunci când ei aveau timp să-i facă vizite; iar ea preluase atitudinea lor şi, atunci când ei nu erau acolo, simţea că nu avea ce să facă, nu avea ce rol să joace, nu avea cine să fie. Dar acum o rupsese cu toate acestea. Prin ceea ce făcea, prin faptul că mergea să-l viziteze fără să fi fost invitată, simţea că era ea însăşi, în loc să fie persoana din visele cuiva. Gândul acesta o făcea fericită.

Găsi uşor casa. Era o vilă mică în stilul colonial francez, cu coloane şi ferestre înalte, piatra albă reflectând soarele ce apunea cu o strălucire ce aproape că-i rănea ochii. Merse pe alee, sună la uşă şi aşteptă în umbra porticului.

Îi deschise uşa un egiptean de vârsta a doua, chel.

— Bună seara, doamnă, spuse el, vorbind ca un majordom englez.

Elene spuse:

— Aş dori să-l văd pe maiorul Vandam. Numele meu este Elene Fontana.

— Maiorul nu s-a întors încă acasă, doamnă. Servitorul ezită.

— Poate aş putea să-l aştept, spuse Elene.

— Desigur, doamnă. Se dădu la o parte din uşă ca să o lase să treacă.

Elene trecu pragul. Privi în jur cu o nerăbdare nervoasă. Era într-un hol răcoros, cu gresie pe jos şi un tavan înalt. Înainte de a putea vedea totul, servitorul spuse:

— Pe aici, doamnă. O conduse într-un salon.

— Numele meu este Gaafar. Vă rog să mă chemaţi dacă aveţi nevoie de ceva.

— Mulţumesc, Gaafar.

Servitorul ieşi. Elene era încântată să fie în casa lui Vandam şi să fie lăsată să se uite prin jur. În cameră era un şernineu mare din marmură şi multă mobilă englezească: cumva, Elene se gândi că nu mobilase el această cameră. Totul era curat şi ordonat, dar toate arătau că erau puţin folosite. Ce spunea asta despre caracterul lui? Poate că nimic.

Uşa se deschise şi intră un băieţel. Era tare chipeş, cu

un păr castaniu cârlionţat şi piele netedă, preadolescentină. Părea să aibă în jur de zece ani. Lui Elene îi părea vag familiar.

El spuse:

— Bună ziua, sunt Billy Vandam.

Elene se uită cu groază la el pentru un moment. Un fiu Vandam avea un fiu! Ştia acum de ce băieţelul i se păruse familiar: semăna cu tatăl lui. De ce nu se gândise oare niciodată că Vandam ar putea fi căsătorit? Un bărbat ca el – fermecător, binevoitor, chipeş, inteligent – era puţin probabil să fi ajuns la vârsta de peste treizeci de ani fără să fi fost „prins” de cineva. Ce prostie fusese din partea ei să se gândească că ea era prima care îl dorea! Se simţi atât de prostuţă, încât se îmbujoră.

Luă mâna lui Billy.

— Mă bucur să te cunosc, spuse ea. Sunt Elene Fontana.

— Nu ştim niciodată la ce oră se întoarce tata, spuse Billy. Sper că nu va trebui să aştepţi prea mult.

Elene încă nu se adunase.

— Nu-ţi face probleme, nu mă deranjează, nu mă deranjează deloc...

— Doreşti ceva de băut, sau altceva?

Era foarte politicos, ca şi tatăl lui, cu o formalitate

dezarmantă. Elene spuse:

— Nu, mulţumesc.

— Ei bine, eu trebuie să merg să iau cina. Îmi pare rău că trebuie să te las singură.

— Nu, nu...

— Dacă ai nevoie de ceva, cheamă-l pe Gaafar.

— Mulţumesc.

Băiatul ieşi, iar Elene se aşeză. Era dezorientată, ca şi cum în propria ei casă ar fi găsit o uşă spre o cameră despre care nu ştiuse până atunci că există. Observă o fotografie pe marginea şemineului şi se ridică ca să se uite la ea. Era fotografia unei femei frumoase, ce avea în jur de douăzeci de ani, o femeie demnă, cu o figură aristocratică, cu un zâmbet uşor superior. Elene admiră rochia pe care o purta, ceva mătăsos, care cădea în falduri elegante pe silueta ei zveltă. Părul şi machiajul femeii erau perfecte. Ochii îi erau familiari Elenei, limpezi, atenţi şi de culoare deschisă: Elene îşi dădu seama că Billy avea ochii ca şi aceia. Prin urmare, aceasta era mama lui Billy – soţia lui Vandam. Era, bineînţeles, exact genul de femeie care putea să fie soţia lui, o frumuseţe englezească clasică, cu un aer superior.

Elene simţi că se făcuse de ruşine. Femei ca acelea

stăteau la rând ca să se căsătorească cu bărbaţi ca Vandam. De parcă le-ar fi neglijat pe toate numai ca să se îndrăgostească de o curtezană egipteană! repetă în gând care erau lucrurile care o despărţeau pe ea de el: el era respectabil, ea avea o reputaţie proastă; el era englez, iar ea era egipteancă; el era creştin – probabil – iar ea era evreică; el avea o educaţie aleasă, iar ea provenea din mahalalele Alexandriei; el avea aproape patruzeci de ani, iar ea avea douăzeci şi trei... Lista era lungă.

Înghesuită în spatele ramei fotografiei era o tăietură dintr-o revistă. Hârtia era veche şi îngălbenită. Pe pagina aceea se afla aceeaşi fotografie. Elene văzu că era dintr-o revistă ce se numea *The Tatler.* Auzise de ea: era foarte citită de soţiile coloneilor din Cairo, pentru că scria despre toate evenimentele din societatea londoneză – petreceri, baluri, mese de caritate, vernisaje şi activităţile familiei regale. Poza cu doamna Vandam ocupa cea mai mare parte a paginii, iar paragraful de dedesubtul imaginii anunţa că Angela, fiica lui şir Peter şi lady Beresford, urma să se căsătorească cu locotenentul William Vandam, fiul domnului şi doamnei John Vandam din Gately, Dorset. Elene împături la loc bucata de revistă şi o puse la loc.

Poza de familie era completă. Ofiţer britanic atrăgător,

soţie engleză demnă, sigură pe ea, fiu fermecător şi inteligent, o casă frumoasă, bani, clasă şi fericire. Tot restul era un vis.

Se plimbă prin cameră, întrebându-se dacă mai avea să fie şocată şi de alte lucruri noi. Desigur că încăperea fusese mobilată de doamna Vandam, cu un gust desăvârşit. Imprimeurile decorative ale draperiei erau în ton cu nuanţa fină a tapiseriei şi cu tapetul elegant. Elene se întrebă oare cum arăta dormitorul lor. Şi acela era probabil decorat cu mult gust, dar aceeaşi răceală. Poate că culoarea dominantă era albastru-verde, nuanţa pe care o numeau *cau de Nil,* deşi nu semăna deloc cu apele mâloase ale Nilului. Dormeau oare în paturi separate? Elene spera că da. Dar nu avea să afle niciodată.

Sprijinită de perete era o pianină. Se întrebă cine cânta la ea. Poate că uneori doamna Vandam şedea acolo serile, umplând aerul cu note din Chopin, în vreme ce Vandam şedea în fotoliu, chiar acolo, privind-o cu dragoste. Poate că Vandam se acompania în timp ce îi cânta ei balade romantice pe o voce de tenor. Poate că Billy avea un profesor particular şi cânta game ezitante în fiecare după-amiază când se întorcea de la şcoală. Se uită la mormanul de partituri de lângă scaunul de la pianină. Avusese

dreptate în legătură cu Chopin: aveau toate valsurile într-o carte de partituri.

Luă un roman de pe pianină şi îl deschise. Citi primul rând: „Noaptea trecută am visat că am plecat din nou la Menderley”. Propoziţiile de la început o intrigară şi se întrebă dacă Vandam citea cartea aceea. Poate putea să o împrumute: avea să fie plăcut să aibă la ea ceva ce era al lui. Pe de altă parte, ea avea impresia că Vandam nu era un mare amator de ficţiune. Nu voia să împrumute cartea aceea de la soţia lui.

Billy intră. Elene puse jos cartea cu un gest brusc, simţindu-se vinovată, ca şi cum ar fi tras cu ochiul. Billy văzu gestul.

— Aceea nu e prea bună, spuse el. E vorba despre o prostănacă căreia îi e frică de menajera soţului ei. Nu are acţiune deloc.

Elene se aşeză, iar Billy se aşeză în faţa ei. Era clar că avea să stea cu ea. Era o miniatură a tatălui său, cu excepţia acelor ochi limpezi, de culoare gri. Elene spuse:

— Înseamnă că ai citit-o?

— *Rebecca?* Da. Dar nu mi-a prea plăcut. Însă eu întotdeauna le termin.

— Şi ce îţi place să citeşti?

— Cel mai mult îmi plac tecurile.

— Tecurile?

— Romanele cu detectivi. Am citit tot de Agatha Christie şi Dorothy Sayers. Dar cel mai mult îmi plac cele americane S.S. Van Dine şi Raymond Chandler.

— Serios? Elene zâmbi.

— Şi mie îmi plac romanele cu detectivi. Citesc din ele tot timpul.

— Oh! Care este detectivul tău preferat?

Elene se gândi o clipă.

— Maigret.

— N-am auzit niciodată de el. Cum îl cheamă pe autor?

— Georges Simenon. Scrie în franceză, dar, mai nou, unele dintre cărţile lui au fost traduse în engleză. Cele mai multe se petrec la Paris. Sunt foarte... încâlcite.

— Poţi să-mi împrumuţi una? E atât de greu să obţin cărţi noi, le-am citit pe toate din casă şi de la biblioteca şcolii. Şi mai fac schimb cu colegii, dar lor le plac, ştii tu, romanele despre copii care pornesc într-o aventură în vacanţă.

— Sigur, spuse Elene.

— Hai să facem schimb. Ce ai să-mi împrumuţi? Nu cred că am citit niciunul dintre romanele americane.

— Ţi-l împrumut pe Chandler. Cele americane sunt mult mai apropiate de viaţă, înţelegi? M-am săturat de romanele acelea despre conace englezeşti şi personaje care probabil nu ar fi în stare să omoare o muscă.

Elene se gândi că era ciudat ca un băieţel pentru care conacul englezesc era poate parte din viaţa lui de zi cu zi să considere că romanele despre detectivii americani erau mai aproape de viaţa reală. Ezită, apoi întrebă:

— Şi mama ta citeşte romane poliţiste?

Billy spuse repede:

— Mama mea a murit anul trecut, în Creta.

— Oh! Elene îşi puse mâna la gură; simţi că păleşte. Deci Vandam nu era căsătorit!

Un moment mai târziu, simţi că îi era ruşine că acesta fusese primul ei gând, iar simpatia pentru băiat numai al doilea. Ea spuse:

— Billy, ce groaznic. Îmi pare rău pentru tine. Moartea reală se strecurase pe neaşteptate în discuţia lor plăcută despre romane poliţiste şi Elene se simţi neplăcut.

— E în ordine, spuse Billy. Ştii, e din cauza războiului.

Iar acum era întocmai ca tatăl său. Un timp, vorbind despre cărţi, fusese plin de entuziasm copilăresc, dar acum purta din nou o mască şi era o versiune mai mică a

măştii pe care o purta tatăl lui: politeţe, formalitate, atitudinea de gazdă atentă. „Ştii, e din cauza războiului” auzise pe cineva spunând asta şi o adoptase şi el ca un mijloc de apărare. Se întrebă dacă preferinţa lui pentru crimele „mai apropiate de viaţa reală”, spre deosebire de cele implauzibile, datau din perioada morţii mamei lui. Acum se uita prin jur, căutând ceva, poate inspiraţia. În momentul următor avea să-i ofere ţigări, whiskey, ceai. Elenei îi era destul de greu să ştie ce să-i spună unui copil ce suferise o pierdere: cu Billy se simţea de-a dreptul neajutorată. Se hotărî să schimbe subiectul.

Spuse cu jenă:

— Cred că, cum tatăl tău lucrează la cartierul general, afli mai multe veşti despre război decât noi ceilalţi.

— Cred că da, dar de obicei nu le prea înţeleg. Atunci când vine acasă într-o toană proastă, ştiu că am mai pierdut o altă bătălie. Începu să-şi roadă o unghie, apoi îşi îndesă mâinile în buzunarul pantalonilor scurţi.

— Tare mi-aş dori să fiu mai mare.

— Ai vrea să lupţi şi tu?

O privi cu asprime, ca şi cum ar fi crezut că Elene îşi bătea joc de el.

— Eu nu sunt unul dintre copiii aceia care cred că totul e

frumos şi vesel, ca în acele filme cu cowboy.

Elene murmură: „Sunt sigură că tu nu eşti aşa”.

— Numai că mi-e teamă că nemţii chiar vor câştiga.

Elene se gândi: Oh, Billy, dacă ai avea cu zece ani mai mulţi, m-aş îndrăgosti şi de tine.

— S-ar putea să nu fie atât de rău, spuse ea. Nici ei nu sunt monştri.

El o privi cu scepticism: Elene simţi că nu ar fi trebuit să încerce să-l îmbuneze. El spuse:

— Nu ne-ar face decât ce le-am făcut noi egiptenilor în aceşti cincizeci de ani.

Elene era sigură că şi aceasta era una dintre replicile tatălui lui.

Billy spuse:

— Dar atunci totul ar fi fost degeaba. Începu din nou să-şi roadă unghia, dar de această dată nu se mai opri de la sine. Elene se întrebă ce ar fi fost degeaba: moartea mamei lui? Efortul său de a fi curajos? Cei doi ani în care a durat războiul din deşert? Civilizaţia europeană?

— Ei bine, asta încă nu s-a întâmplat, spuse ea timid.

Billy se uită la ceasul de pe şemineu.

— Trebuie să merg la culcare la nouă. Brusc, era din nou copil.

— Atunci, cred că ar fi mai bine să mergi.

— Da. Se ridică.

— Pot să vin să-ţi spun noapte bună peste câteva minute?

— Dacă doreşti. Billy ieşi.

Ce fel de viaţă duceau oare în această casă, se întrebă Elene. Bărbatul, băiatul şi bătrânul servitor trăiau acolo împreună, fiecare cu propriile lui griji. Exista oare râs, şi bunătate, şi afecţiune? Aveau oare timp să se joace, să cânte cântece vesele, să meargă la picnicuri? În comparaţie cu propria ei copilărie, aceea a lui Billy era una deosebit de privilegiată; totuşi, se temea că aceasta era o casă pentru adulţi, prea matură pentru creşterea unui băiat. Înţelepciunea lui copilăros-matură era fermecătoare, dar Billy părea să fie un copil care nu se distra prea mult. Simţi un val de compasiune pentru el, un copil fără mamă, într-o ţară străină, ocupată de soldaţi străini.

Plecă din salon şi urcă la etaj. Păreau să fie trei sau patru dormitoare la etaj, cu o scară îngustă ce ducea spre etajul al doilea, unde se afla probabil camera unde dormea Gaafar. Una dintre uşile dormitoarelor era deschisă, iar Elene intră.

Nu prea arăta a cameră de băiat. Elene nu ştia prea

multe despre băieţi – avea patru surori – dar se aştepta să vadă modele de carton de avioane, piese de puzzle, un Set de trenuleţe, haine sau obiecte pentru sport şi poate un ursuleţ vechi, neglijat. Nu ar fi fost surprinsă să vadă haine pe podea, un Set de cuburi pentru construit pe pat şi o pereche de pantofi de sport murdari pe suprafaţa lustruită a biroului. Dar camera aproape că putea fi aceea a unui adult. Hainele erau împăturite ordonat pe un scaun, partea de sus a scrinului era curată, cărţile pentru şcoală erau aşezate una peste alta pe birou şi singura jucărie era un model de carton al unui tanc. Billy era în pat, cu pijamaua cu dungi încheiată până la gât, o carte peste plapuma cu care se acoperea.

— Îmi place camera ta, minţi Elene.

Billy spuse:

— E în ordine.

— Ce citeşti?

— *Misterul sicriului grecesc.*

Elene se aşeză pe marginea patului.

— Ei bine, să nu rămâi treaz prea mult timp.

— Trebuie să sting lumina la nouă şi jumătate.

Elene se aplecă şi îl sărută pe obraz.

În acel moment, uşa se deschise şi Vandam intră.

Familiaritatea scenei îl şocă: băiatul în pat cu cartea lângă el, lumina de la lampă căzând în acel mod, femeia aplecându-se să îl sărute pe copil de noapte bună. Vandam stătu şi privi, simţindu-se ca şi cineva care ştie că este într-un vis, dar nu poate să se trezească.

Elene se ridică şi spuse:

— Bună seara, William.

— Bună seara, Elene.

— Noapte bună, Billy.

— Noapte bună, domnişoară Fontana.

Trecu de Vandam şi ieşi din cameră. Vandam se aşeză pe marginea patului, în locul rotunjit de formele Elenei. Spuse:

— Te-ai ocupat de oaspetele nostru? Da.

— Bravo.

— Îmi place de ea – citeşte romane poliţiste. Vom face schimb de cărţi.

— Super. Ţi-ai făcut temele?

— Da – vocabular francez.

— Vrei să te ascult?

— E în ordine, Gaafar m-a ascultat. Eu zic că e tare drăguţă, nu-i aşa?

— Da. Lucrează pentru mine – e secret, aşa că...

— O să-mi pun lacăt la gură. Vandam zâmbi.

— Aşa şi trebuie. Billy coborî vocea.

— Este, ştii tu, agent secret?

Vandam îşi puse un deget pe buzele lui.

— Şi pereţii au urechi. Băiatul păru că nu îl crede.

— Vrei să mă prosteşti.

Vandam dădu din cap fără să spună nimic. Billy spuse:

— Uau!

Vandam se ridică.

— Lumina se stinge la nouă şi jumătate.

— Corect. Noapte bună.

— Noapte bună, Billy. Vandam ieşi. În timp ce închidea uşa, se gândi că sărutul de noapte bună al Elenei făcuse probabil mai mult bine băiatului decât discuţia ca de la bărbat la bărbat cu tatăl lui.

O găsi pe Elene în salon, preparând Martini. Simţi că ar fi trebuit să se simtă mai mult lezat de faptul că ea se simţise la el Ca la ea acasă, dar era prea obosit ca să facă o problemă şi din asta. Se scufundă într-un fotoliu şi acceptă o băutură.

Elene spuse:

— Ai avut o zi plină?

Întreaga echipă a lui Vandam lucra la noua procedură de

securitate a comunicărilor prin radio, care era introdusă în urma capturii unităţii germane de la Dealul lui Iisus, dar Vandam nu-i putea spune asta Elenei. De asemenea, ea părea să joace rolul de soţie-gospodină şi nu avea dreptul să facă asta. El spuse:

— Ce te-a făcut să vii aici?

— Am o întâlnire cu Wolff.

— Minunat! Vandam uită imediat toate celelalte griji minore.

— Când?

— Joi. Îi dădu o bucată de hârtie.

El studie mesajul. Era o chemare la o întâlnire, scrisă cu un scris clar, stilat.

— Cum a ajuns biletul la tine?

— L-a adus un băiat la uşa mea.

— L-ai luat pe băiat la întrebări? Unde i s-a dat mesajul şi de către cine şi aşa mai departe?

Elene era blocată.

— Dar nici nu m-am gândit la asta.

— Nicio problemă. Wolff probabil că îşi luase precauţii; băiatul nu ştia nimic important, probabil.

— Ce facem? întrebă Elene.

— Acelaşi lucru ca data trecută, numai că de data asta o

să o facem cum trebuie. Vandam încercă să pară mai încrezător decât era. Ar fi trebuit să fie simplu. Omul îşi dă o întâlnire cu o femeie, deci tu mergi la întâlnire şi îl arestezi pe bărbat atunci când apare. Dar Wolff era imprevizibil. Nu avea să scape din nou cu trucul cu taxiul: Vandam avea să pună oameni să încercuiască restaurantul, douăzeci sau treizeci de oameni cu maşini, blocaje pe drumuri şi aşa mai departe. Dar atunci, Wolff ar fi putut să încerce un alt truc. Vandam nu-şi putea imagina ce anume – şi asta era problema.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Elene spuse:

— Nu vreau să mai petrec o seară cu el.

— De ce?

— Mă înspăimântă.

Vandam se simţi vinovat – *aminteşte-ţi de Istanbul* – şi îşi ascunse simpatia pentru ea.

— Dar ultima dată nu ţi-a făcut niciun rău.

— Nu a încercat să mă seducă, deci nu a trebuit să spun nu. Dar va încerca, şi mi-e teamă că nu va accepta un refuz.

— Ne-am învăţat lecţia, spuse Vandam. De data aceasta nu vom face greşeli. În sinea lui, el era surprins de hotărârea ei simplă de a nu se culca cu Wolff. El

presupusese că aceste lucruri nu aveau prea mare importanţă pentru ea, fie că se întâmplau, fie că nu. Deci, o judecase greşit. Văzând-o în această nouă lumină, se înveseli puţin. Se decise că trebuia să fie sincer cu ea.

— Ar trebui să reformulez, spuse.

— Voi face tot ce-mi stă în puteri ca să asigur că de această dată nu se vor face greşeli.

Gaafar intră şi spuse:

— Cina este servită, domnule. Vandam zâmbi: Gaafar juca rolul majordomului englez în onoarea companiei feminine.

Vandam o întrebă pe Elene: Ai luat masa?

— Nu.

— Ce avem de cină, Gaafar?

— Pentru dumneavoastră, o supă, papară de ouă şi iaurt. Dar mi-am luat libertatea de a pregăti friptură la grătar pentru domnişoara Fontana.

Elene îi spuse lui Vandam:

— Întotdeauna mănânci aşa ceva?

— Nu, e din cauza obrazului, nu pot să mestec. Se ridică în picioare.

În timp ce mergeau spre sufragerie, Elene spuse:

— Te mai doare?

— Numai când râd. E adevărat – nu pot să-mi întind muşchii pe acea parte. Am început să mă obişnuiesc să zâmbesc numai cu o parte a feţei.

Se aşezară, iar Gaafar servi supa.

Elene spuse:

— Îmi place foarte mult fiul tău.

— Şi mie, spuse Vandam.

— Gândeşte ca un om matur.

— Crezi că ăsta e un lucru rău?

Ea ridică din umeri.

— Cine ştie?

— A trecut printr-o serie de lucruri care ar trebui să fie rezervate numai adulţilor.

— Da. Elene ezită.

— Când a murit soţia ta?

— Douăzeci şi opt mai, o mie nouă sute patruzeci şi unu, seara.

— Billy mi-a spus că s-a întâmplat în Creta.

— Da. Lucra la descifrarea unor coduri pentru Forţele Aeriene. Era într-o misiune temporară în Creta, atunci când nemţii au ocupat insula. Douăzeci şi opt mai a fost ziua când englezii au înţeles că au pierdut bătălia şi s-au hotărât să părăsească insula. Se pare că a fost lovită de un

obuz şi a murit pe loc. Desigur, pe atunci încercam să-i scoatem de acolo pe cei vii, nu cadavrele, aşa că... Vezi tu, nu există nici măcar un mormânt. Nu a rămas nimic.

Elene spuse încet:

— O mai iubeşti?

— Cred că o voi iubi întotdeauna. Cred că este aşa cu oamenii pe care îi iubeşti într-adevăr. Dacă pleacă, sau mor, nu este nicio diferenţă. Chiar dacă m-aş căsători din nou, tot aş iubi-o pe Angela.

— Ai fost foarte fericit?

— Noi... Vandam ezită, nevrând să răspundă, dar apoi înţelese că ezitarea era un răspuns în sine. Căsătoria noastră nu a fost una idilică. Eu eram cel devotat... Angelei îi plăcea de mine.

— Crezi că te vei mai căsători?

— Ei bine, englezii din Cairo au tot încercat să-mi arunce în braţe copii nereuşite ale Angelei. Ridică din umeri. Nu ştia răspunsul la întrebare. Elene păru să înţeleagă, căci rămase tăcută şi începu să-şi mănânce desertul.

După aceea, Gaafar le duse cafeaua în salon. De obicei, în această parte a zilei începea Vandam să bea serios, dar în seara aceea nu voia să bea. Îl trimise pe Gaafar la culcare, iar ei băură cafeaua. Vandam îşi aprinse o ţigară.

Simţi nevoia de puţină muzică. Iubise muzica odinioară, deşi, mai nou, nu mai era parte din viaţa lui. Acum, cu aerul blând al serii intrând pe fereastră şi fumul răsucindu-se în sus din vârful ţigării, voia să asculte câteva note clare, plăcute, câteva armonii şi ritmuri subtile. Merse la pian şi căută o partitură. Elene îl privea în linişte. Vandam începu să cânte *Für Elise.* Primele note sunară cu o devastatoare simplitate, aşa cum îi este caracteristic lui Beethoven; apoi ezitarea, apoi curgerea şi rostogolirea notelor. Abilitatea de a cânta îi reveni imediat, aproape ca şi cum nu se oprise din cântat niciodată. Mâinile lui ştiau ce aveau de făcut într-un mod despre care el crezuse întotdeauna că e într-un fel miraculos.

Când cântecul se sfârşi, Vandam merse înapoi lângă Elene, se aşează lângă ea şi o sărută pe obraz. Faţa ei era umedă de lacrimi. Ea spuse:

— William, te iubesc din toată inima.

Cei doi vorbesc în şoaptă. Ea spune:

— Îmi plac urechile tale. El spune:

— Nimeni nu mi le-a sărutat până acum. Ea chicoteşte:

— Şi îţi place?

— Da, da. El oftează.

— Pot să...?

— Desfă nasturii – acolo – aşa – aah.

— Stai să sting lumina.

— Nu, vreau să te văd

— E lumina lunii. *Clic.*

— Aşa vezi? Lumina lunii e suficientă.

— Vino repede înapoi.

— Sunt aici.

— Sărută-mă din nou, William.

O vreme, cei doi nu îşi vorbesc. Apoi:

— Pot să-ţi dau asta jos? spune el.

— Stai să te ajut... aşa.

— Oh! Oh, sunt atât de drăguţi.

— Mă bucur tare mult că îţi plac... vrei să faci asta, dar puţin mai tare... sărută-mă... aah, Doamne...

Şi puţin mai târziu, ea spune:

— Lasă-mă să-ţi simt pieptul. La naiba cu nasturii ăştia. Ţi-am rupt cămaşa.

— Naiba s-o ia de cămaşă.

— Ah, ştiam că va fi aşa... Uite...

— Ce?

— Pielea noastră în lumina lunii – tu eşti aşa de alb, iar eu sunt aproape neagră, uite...

— Da.

— Atinge-mă. Mângâie-mă. Strânge, explorează, vreau să-ţi simt mâinile pe pielea mea.

— Da.

— Peste tot, da mâinile, acolo, da, mai ales acolo, oh, ştii, ştii exact unde, oh!

— Eşti atât de moale acolo.

— E un vis.

— Nu, e real.

— Nu vreau să mă trezesc niciodată.

— Atât de moale...

— Iar tu eşti atât de tare... Pot să o sărut?

— Da, te rog... Ah... Doamne, ce bine e!

— William?

— Da?

— Acum, William?

— Oh, da.

—... Dă-i jos.

— Mătase?

— Da. Grăbeşte-te.

— Da.

— Mi-am dorit asta de atât de mult timp...

Ea respiră întretăiat şi scoate un sunet ca un suspin, iar apoi se aude numai respiraţia lor timp de câteva minute,

până când, în cele din urmă, el începe să strige, iar ea îi înăbuşă strigătele cu săruturi şi apoi şi ea simte acelaşi lucru şi îşi întoarce faţa în pernă şi deschide gura şi strigă în pernă, iar cum el nu este obişnuit cu asta, crede că ceva nu e în ordine şi spune:

— E în ordine, e în ordine, e în ordine...

Şi în cele din urmă, ea se lasă moale şi stă cu ochii închişi un timp, transpirând, până când respiraţia îi redevine normală, apoi spune:

— Deci, aşa trebuie să fie!

Iar el râde, ea se uită mirată la el, iar el explică:

— Exact la asta mă gândeam şi eu.

Apoi râd amândoi, iar el spune:

— Am făcut multe lucruri după... ştii tu, după... dar nu cred să fi râs vreodată.

— Mă bucur atât de mult, spune ea. Oh, William, sunt atât de fericită.

CAPITOLUL 18

Rommel simţea mirosul mării. La Tobruk, căldura, praful şi muştele erau tot atât de neplăcute ca şi în deşert, dar totul era mai uşor de suportat din cauza umezelii sărate aduse ocazional de briză.

Von Mellenthin veni la el cu raportul său.

— Bună seara, domnule mareşal.

Rommel zâmbi. Fusese avansat în grad după victoria de la Tobruk şi încă nu se obişnuise cu noul lui grad.

— Ceva nou?

— Un semnal de la spionul din Cairo. Spune că linia Mersa Matruh este slabă pe la mijloc.

Rommel luă raportul şi începu să se uite peste el. Zâmbi când citi că Aliaţii anticipau că el avea să încerce să înconjoare flancul de sud al liniei: se părea că începeau să-i înţeleagă modul de gândire. El spuse:

— Deci câmpurile minate sunt mai slabe în această parte... dar acolo linia este apărată de două coloane. Ce este o coloană?

— Este un termen nou pe care îl folosesc. Conform unui prizonier, o coloană este un grup de brigadă care a fost învins de două ori de brigada noastră Panzer.

— Deci, efective slabe.

— Da.

Rommel arătă raportul cu degetul arătător.

— Dacă acesta este corect, putem trece prin linia Mersa Matruh imediat ce ajungem acolo.

— Voi face tot ce-mi stă în putere ca să verific raportul spionului în următoarele două zile, spuse von Mellenthin.

— Dar ultima dată a avut dreptate.

Uşa vehiculului de comandă se deschise şi Kesselring intră.

Rommel era surprins.

— Domnule mareşal! spuse el. Credeam că eşti în Sicilia.

— Am fost, spuse Kesselring. Îşi scutură jos praful de pe cizmele lui făcute de mână. Numai am zburat aici ca să te văd. La naiba, Rommel, asta trebuie să înceteze. Ordinele tale sunt clare: trebuia să avansezi până la Tobruk, dar nu mai departe.

Rommel se lăsă pe spate pe scaunul lui de pânză. Sperase să nu aibă de-a face cu Kesselring în această problemă.

— Situaţia s-a schimbat, spuse el.

— Dar ordinele tale iniţiale au fost confirmate de

Comanda Supremă Italiană, spuse Kesselring.

— Şi care a fost reacţia ta? Ai refuzat „sfatul” şi l-ai invitat pe Bastico să ia prânzul cu tine în Cairo!

Nimic nu îl înfuria mai tare pe Rommel decât să primească ordine de la italieni.

— Italienii n-au făcut nimic în acest război, spuse el înfuriat.

— Asta e irelevant. E nevoie de trupele aeriene şi navale care te susţin pentru atacul din Malta. După ce vom fi cucerit Malta, vei putea să înaintezi spre Egipt.

— Dar voi nu învăţaţi din nimic! spuse Rommel. Făcu un efort ca să-şi coboare vocea. Până noi ne facem socotelile, la fel face şi duşmanul. Nu am ajuns atât de departe făcând vechiul joc al înaintării, consolidării şi din nou al înaintării. Când atacă ei, eu mă feresc; când ei apără o poziţie, eu ocolesc acea poziţie; iar când ei se retrag, eu îi fugăresc. Acum ei fug şi acum este momentul să cucerim Egiptul.

Kesselring rămase calm.

— Am o copie a mesajului pe care l-ai trimis lui Mussolini. Scoase din buzunar o bucată de hârtie şi citi:

„Starea şi moralul trupelor, starea proviziilor care se datorează capturilor şi prezenta slăbire a duşmanului ne

permit să îl urmărim până în Egipt”. Împături bucata de hârtie şi se întoarse spre von Mellenthin.

— Câte tancuri germane şi câţi oameni avem?

Rommel îşi suprimă impulsul de a-i spune lui von Mellenthin să nu răspundă: ştia că acesta era un punct slab.

— Şaizeci de tancuri, domnule mareşal, şi două mii cinci sute de oameni.

— Şi italienii?

— Şase mii de oameni şi paisprezece tancuri.

Kesselring se întoarse spre Rommel.

— Şi vrei să cucereşti Egiptul cu un total de şaptezeci şi patru de tancuri? Von Mellenthin, ce estimări avem despre forţa inamicului?

— Forţele aliate sunt în număr de trei ori mai mare decât noi, domnule, dar...

— Aşa deci.

Von Mellenthin continuă:

—... dar suntem foarte bine aprovizionaţi cu alimente, îmbrăcăminte, camioane, maşini blindate şi carburant; iar oamenii sunt cu moralul foarte ridicat.

Rommel spuse:

— Von Mellenthin, mergi şi vezi dacă nu a sosit vreun

mesaj.

Von Mellenthin se încruntă, dar Rommel nu-i dădu nicio explicaţie, aşa că ieşi.

Rommel spuse:

— Aliaţii se regrupează la Mersa Matruh. Ei se aşteaptă ca noi să înconjurăm partea de sud a liniei lor. În loc de asta, noi îi vom lovi exact la mijloc, acolo unde ei sunt mai slabi.

— De unde ştii toate astea? îl întrerupse Kesselring.

— S-a făcut un raport.

— Pe ce se bazează acest raport?

— În principal, pe un raport al unui spion.

— Dumnezeule mare! Pentru prima dată Kesselring ridică vocea.

— Nu ai tancuri, dar ai spioni!

— A avut dreptate ultima dată.

Von Mellenthin intră.

Kesselring spuse:

— Toate astea nu fac nicio diferenţă. Sunt aici ca să confirm ordinele Fuehrer-ului: trebuie să rămâi pe loc.

Rommel zâmbi.

— Am trimis un mesaj personal Fuehrer-ului.

— Ce-ai...?

— Sunt şi eu mareşal acum, am acces direct la Hitler.

— Desigur.

— Cred că von Mellenthin are răspunsul Fuehrer-ului.

— Da, spuse von Mellenthin. Citi de pe o foaie de hârtie.

— Numai o dată în viaţă îţi zâmbeşte Zeiţa Victoriei, înainte spre Cairo. Adolf Hitler.

Urmă o clipă de tăcere.

Kesselring ieşi.

CAPITOLUL 19

Când Vandam ajunse la biroul său, află că în seara precedentă Rommel avansase până la şaizeci de mile de Alexandria.

Rommel părea de neoprit. Linia Mersa Matruh se rupsese pe la mijloc ca şi un chibrit. La sud, Corpul al XIII-lea de armată se retrăsese în panică, iar la nord, fortăreaţa Mersa Matruh capitulase. Aliaţii fuseseră învinşi din nou – dar aceasta avea să fie ultima dată. Noua linie de apărare se întindea pe un gol de treizeci de mile între mare şi Depresiunea Qattara, de care nu se putea trece, iar dacă acea linie avea să cadă, nu mai erau alte linii de apărare, iar Egiptul avea să fie al lui Rommel.

Vestea nu era însă suficientă pentru a tempera exaltarea lui Vandam. Trecuseră mai mult de douăzeci şi patru de ore de când se trezise pe canapeaua din salon, cu Elene în braţe. De atunci, era invadat parcă de o bucurie adolescentină. Continua să-şi amintească mici detalii: cât de mici şi maronii erau sânii ei, gustul pielii ei, unghiile ei ascuţite înfigându-se în coapsele lui. Ştia că şi în birou se purta ceva mai neobişnuit. Dăduse înapoi dactilografei o scrisoare, spunând:

— Sunt şapte greşeli în asta, cred că ar trebui să o refaci, şi îi zâmbise vesel. Aproape că aceasta căzuse din scaun. Se gândi la Elene, apoi se gândi:

— De ce nu? La naiba, de ce nu? şi nu găsi niciun răspuns.

Fusese vizitat devreme de un ofiţer de la Unitatea Specială de Legătură. Toţi din cartierul general ştiau că cei de la USL aveau o sursă foarte specială, secretă, de informaţii. Opiniile erau diferite cu privire la cât de bune erau aceste informaţii, iar evaluarea era întotdeauna dificilă, pentru că ei niciodată nu îşi dezvăluiau sursele. Brown, care avea rangul de căpitan, dar nu era deloc potrivit pentru armată, se aplecă peste marginea mesei şi vorbi cu pipa în gură.

— Te evacuează, Vandam?

Aceşti tipi trăiau într-o lume numai a lor şi nu avea niciun rost să li se spună că un căpitan trebuie să-i spună unui maior „domnule”. Vandam spuse:

— Ce? Evacuat? De ce?

— Ai noştri pleacă spre Ierusalim. La fel toţi cei care ştiu prea multe. Ca să-i ţină departe de mâinile duşmanului.

— Deci superiorii devin nervoşi. Era logic de fapt: Rommel putea să acopere şaizeci de mile într-o singură zi.

— Vor fi scandaluri la gară, vei vedea – jumătate din Cairo încearcă să plece şi cealaltă jumătate se pregăteşte pentru eliberare. Ha!

— Nu spui prea multora că pleci...

— Nu, nu, nu. Acum, să-ţi spun un zvon. Ştim cu toţii că Rommel are un spion la Cairo.

— De unde ştii? întrebă Vandam.

— Aflăm unele chestii de la Londra, să ştii băiete. Oricum, tipul a fost identificat ca şi, citez: „eroul afacerii Rashid Ali”.

— Îţi spune ceva chestia asta?

Vandam era ca trăsnit.

— Sigur!

— Ei bine, cam asta ar fi. Brown se dădu jos de pe masă.

— Numai o clipă, spuse Vandam.

— Asta-i tot?

— Mă tem că da.

— De unde ai aflat asta, dintr-un mesaj descifrat sau de la un agent?

— Destul să spun că sursa este de încredere.

— Tot timpul spui asta.

— Da. Ei bine, s-ar putea să nu te văd o vreme. Noroc.

— Mulţumesc, murmură distrat Vandam.

— Salutare! Brown ieşi, pufăind din pipă.

Eroul afacerii Rashid Ali. Era incredibil că Wolff era omul care fusese mai deştept decât Vandam la Istanbul. Totuşi, avea sens: Vandam îşi aminti de senzaţia ciudată ce o avusese despre stilul lui Wolff, ca şi cum i-ar fi fost cunoscut. Femeia pe care Vandam o trimisese ca să îl seducă pe bărbatul misterios avusese gâtul tăiat.

Şi acum, Vandam o trimitea pe Elene în braţele aceluiaşi om.

Un caporal intră cu un ordin. Vandam îl citi cu îndoială crescândă. Toate departamentele trebuiau să scoată din dosare acele documente care ar fi putut deveni periculoase dacă ajungeau în mâinile duşmanului şi să le ardă. Aproape totul din dosarele serviciilor de informaţii erau periculoase dacă ajungeau în mâinile duşmanului. Putem atunci să le ardem pe toate, gândi Vandam. Şi cum şi-ar face treaba departamentele după aceea? Se părea că cei de la comandă se gândeau că nici departamentele nu mai aveau să opereze prea mult timp. Desigur că era numai o măsură de precauţie, dar era una foarte drastică: nu ar fi distrus rezultatele acumulate ale unor ani întregi de muncă, decât dacă credeau că exista într-adevăr o probabilitate foarte mare ca nemţii să cucerească Egiptul.

Totul se face bucăţi, gândi el; totul se face bucăţi.

Era de neimaginat. Vandam dedicase trei ani din viaţa lui apărării Egiptului. Mii de oameni muriseră în deşert. După toate acestea, era oare posibil să piardă? Să se întoarcă şi să o ia la fugă? Nici nu voia să se gândească la aşa ceva.

În chemă pe Jakes şi îl privi în timp ce acesta citea ordinul. Jakes dădu din cap, ca şi cum s-ar fi aşteptat la aşa ceva. Vandam spuse:

— Puţin cam drastic, nu-i aşa?

— E ceva cam cum se întâmplă în deşert, domnule, răspunse Jakes.

— Facem depozite de provizii cu nişte costuri enorme, apoi, pe măsură ce ne retragem, le aruncăm în aer ca să nu ajungă în mâna duşmanului.

Vandam dădu din cap.

— În ordine, hai să o facem şi pe asta. Încearcă să atenuezi puţin lucrurile, de dragul moralei – ştii tu, că superiorii se agită pe degeaba, lucruri de genul ăsta.

— Da, domnule. Vom face focul în curtea din spate, în ordine?

— Da. Găsiţi un coş de gunoi vechi şi fă-i găuri în fund. În felul ăsta ne asigurăm că totul va arde aşa cum trebuie.

— Cum rămâne cu dosarele tale?

— Mă uit acum peste ele.

— Foarte bine, domnule. Jakes ieşi.

Vandam îşi deschise un sertar de la fişierul cu dosare şi începu să-şi sorteze documentele. În timpul ultimilor trei ani gândise de nenumărate ori: „Nu e nevoie să ţin minte asta, pot să caut hârtia şi să mă uit”. Erau nume şi adrese, rapoarte despre anumiţi indivizi, detalii ale codurilor, sisteme de comunicaţii ale ordinelor, note de cazuri şi un dosar mic cu notiţe despre Alex Wolff. Jakes aduse înăuntru o cutie mare de carton pe care era tipărit „Lipton s Tea”, iar Vandam începu să arunce documente în ea, gândind: „Deci aşa este când tu pierzi”.

Cutia era plină pe jumătate, când un caporal deschise uşa şi spuse:

— Maiorul Smith vrea să vă vadă, domnule.

— Trimite-l înăuntru. Vandam nu cunoştea niciun maior Smith.

Maiorul era un bărbat mic de statură, pe la patruzeci de ani, cu ochi albaştri ieşiţi din orbite şi un aer de mulţumire de sine. Îşi dădură mâinile, iar el spuse:

— Sandy Smith, Serviciul Secret de Informaţii.

Vandam spuse:

— Ce pot să fac pentru SSI?

— Sunt un fel de om de legătură între SSI şi statul major, explică Smith.

— Aţi făcut nişte cercetări cu privire la o carte cu titlul *Rebecca...*

— Da.

— Răspunsul ne-a fost trimis nouă. Smith scoase o bucată de hârtie.

Vandam citi mesajul. Şeful SSI din Portugalia urmărise firul cărţii *Rebecca,* trimiţând pe unul dintre oamenii lui să viziteze toate librăriile de cărţi englezeşti din ţară. În zona Estorilului descoperise un vânzător care îşi amintea că vându-se întregul stoc – şase exemplare – din *Rebecca* unei femei. În urma investigaţiilor, ieşise la iveală că femeia era soţia ataşatului militar al Germaniei la Lisabona.

Vandam spuse:

— Asta confirmă ceva ce suspectam şi eu. Vă mulţumesc pentru că v-aţi deranjat să mi-o aduceţi.

— Niciun deranj, spuse Smith.

— Oricum, sunt aici în fiecare dimineaţă. Mă bucur că am putut să ajut. Ieşi.

Vandam se gândi la această nouă informaţie, în timp ce

îşi continua treaba. Exista numai o explicaţie plauzibilă a faptului că această carte îşi găsise drumul din Estoril până în Sahara. Fără îndoială că era baza unui cod – şi, numai dacă nu erau doi spioni nemţi în Cairo, cel care folosea codul era Alex Wolff.

Informaţia putea să fie una folositoare, mai devreme sau mai târziu. Era păcat că nu fusese capturată şi cheia împreună cu cartea şi cu mesajul decodificat. Gândul acesta îi aminti de importanţa acţiunii de a-şi arde documentele secrete şi se hotărî să fie mai neîndurător cu privire la ce lăsa şi ce distrugea.

În cele din urmă, se întrebă ce să facă cu dosarele despre salariul şi avansările în grad ale subordonaţilor lui şi se hotărî să le ardă şi pe acelea, deoarece ele puteau să fie de folos atunci când echipele de interogare ale duşmanului îşi fixau priorităţile. Cutia de carton era plină. O săltă pe umăr şi ieşi cu ea afară.

Jakes aprinsese focul într-un rezervor de apă ruginit, care fusese proptit cu cărămizi. Un caporal punea pe foc hârtii. Vandam îşi puse jos cutia şi privi o vreme flăcările, îi amintea de noaptea lui Guy Fawkes din Anglia, focuri de artificii şi cartofi copţi şi efigia arzând-a a trădătorului din secolul al şaptesprezecelea. Bucăţi de hârtie fluturau într-o

coloană de aer fierbinte. Vandam se întoarse cu spatele.

Voia să se gândească, deci se hotărî să se plimbe puţin. Plecă de la cartierul general şi se îndreptă spre centrul oraşului. Obrazul îl durea. Se gândea că trebuia să fie recunoscător pentru durere, pentru că asta însemna că rana se vindeca. Începuse să-şi lase barbă ca să-şi acopere rana, încât priveliştea să fie mai puţin deranjantă atunci când avea să-şi dea jos bandajul. În fiecare zi se bucura că nu trebuia să se radă dimineaţa.

Se gândi la Elene şi şi-o aminti cu spatele arcuit şi cu transpiraţia strălucind pe pieptul ei gol. Fusese şocat de ce i se întâmplase după ce o sărutase – şocat, dar încântat în acelaşi timp. Fusese o noapte cu experienţe avute pentru prima dată: prima dată când făcuse dragoste altundeva decât pe un pat, prima dată când văzuse o femeie având orgasm ca un bărbat, prima dată când sexul fusese ceva dorit de ambii parteneri şi nu impunerea dorinţei lui asupra unei femei mai mult sau mai puţin lipsite de orice dorinţă. Desigur, era un dezastru că el şi Elene se îndrăgostiseră atât de intens. Părinţii lui, prietenii lui şi cei din armată aveau să fie complet şocaţi de ideea sa de a se căsători cu o băştinaşă. Mama sa avea să simtă de asemenea nevoia să explice de ce nu aveau evreii

dreptate să nu-l recunoască pe Iisus. Vandam se hotărî să nu îşi facă prea multe griji din pricina aceasta. El şi Elene puteau foarte bine să fie morţi peste câteva zile. Ne scăldăm în lumina soarelui atâta timp cât durează, gândi, şi la naiba cu viitorul.

Gândurile lui continuară să se întoarcă la fata a cărei beregată fusese tăiată, se părea că de Wolff, în Istanbul. Era îngrozit că ceva putea să nu funcţioneze joi şi Elene putea să rămână din nou singură cu Wolff.

Privind în jur, observă că peste tot plutea un aer festiv. Trecuse de salonul de coafură şi observă că era plin cu femei care aşteptau în picioare. Magazinele de rochii păreau că fac afaceri bune. O femeie ieşi dintr-o băcănie cu un coş plin de conserve de mâncare, iar Vandam văzu că din magazin se întindea un rând pe tot trotuarul. Pe un afiş din vitrina magazinului următor scria cu o ortografie grăbită:

„Nu avem truse de machiaj”. Vandam îşi dădu seama că egiptenii se pregăteau să fie eliberaţi şi abia aşteptau ca asta să se întâmple.

El însă nu putea să scape de sentimentul că se apropia ceva asemănător zilei judecăţii. Chiar şi cerul părea întunecat. Privi în sus: cerul era întunecat. Părea că se

întinde peste tot deasupra oraşului o ceaţă gri, punctată de particule. În tot Cairo, englezii îşi ardeau documentele, iar fumul plin cu cenuşă acoperise soarele.

Vandam deveni dintr-odată furios pe el însuşi şi pe toată armata Aliaţilor, pentru că se pregăteau atât de împăcaţi pentru înfrângere. Unde era spiritul de luptă al britanicilor? Ce se întâmplase cu faimoasa combinaţie de încăpăţânare, nevinovăţie şi curaj, despre care se spunea că este o caracteristică a naţiunii? Ce ai de gând să faci tu în legătură cu asta, se întrebă pe sine Vandam.

Se întoarse şi merse spre Garden City, unde o parte din cartierul general era cazat în vile rechiziţionate. Vizualiză harta liniei El Alamein, care era ultima linie de apărare a Aliaţilor. Aceasta era o linie pe care Rommel nu putea să o înconjoare, pentru că la capătul ei sudic se întindea vasta Depresiune Qattara, prin care nu se putea trece. Deci Rommel trebuia să spargă linia.

Unde avea să încerce să treacă? Dacă mergea la capătul de nord, ar fi trebuit să aleagă între a merge direct spre Alexandria şi a ocoli, sau a ataca forţele Aliaţilor din spate. Dacă mergea prin sud, avea să meargă fie spre Cairo, sau din nou, să ocolească şi să distrugă ce mai rămăsese din forţele Aliaţilor.

Chiar în spatele liniei se afla creasta Alam Halfa, despre care Vandam ştia că era puternic fortificată. Era clar că pentru Aliaţi ar fi fost mai bine dacă Rommel îi ocolea după ce ar fi spart linia, pentru că atunci avea să-şi consume energia atacând Alam Halfa.

Mai era un factor. Dacă mergea spre Alam Halfa prin sud, trebuia să treacă printr-o zonă de nisipuri mişcătoare. Era puţin probabil că Rommel ştia de nisipurile mişcătoare, pentru că nu mersese niciodată spre est şi numai Aliaţii aveau hărţi bune ale deşertului.

Deci, se gândi Vandam, datoria mea este să nu-l las pe Alex Wolff să-i spună lui Rommel că Alam Halfa este bine apărată şi nu poate fi atacată de la sud.

Era un plan dezamăgitor de negativ.

Vandam ajunsese, fără să vrea, la Villa Ies Oliviers, casa lui Wolff. Se aşeză în părculeţul de pe cealaltă parte a străzii şi se uită lung la clădire, ca şi cum aceasta ar fi putut să-i spună unde se afla Wolff. Se gândi leneş: ce bine ar fi fost ca Wolff să facă o greşeală şi să-l încurajeze pe Rommel să atace Alam Halfa dinspre sud.

Apoi îi veni ideea.

Să presupunem că l-ar captura pe Wolff. Să presupunem că i-ar lua radioul. Să presupunem că ar găsi şi cheia la

cod.

Atunci aş putea să mă dau drept Wolff, să iau legătura cu Rommel prin radio şi să-i spun să atace Alam Halfa dinspre sud.

Ideea crescu repede în mintea lui şi începu să se simtă optimist. Până acum, Rommel se convinsese, pe bună dreptate, că informaţiile trimise de Wolff erau corecte. Să presupunem că avea să primească un mesaj de la Wolff în care acesta îi spunea că Linia El Alamein era slabă la capătul sudic, că dacă mergeau spre Alam Halfa de la sud, ar fi fost ceva mai greu, dar că Alam Halfa în sine era slab apărată.

Tentaţia ar fi fost prea mare pentru ca Rommel să-i reziste.

Avea să spargă linia pe la capătul ei din sud şi apoi avea să înainteze spre nord, aşteptându-se să cucerească Alam Halfa fără prea mult efort. Apoi avea să ajungă la nisipurile mişcătoare. În timp ce avea să încerce să-şi caute drum printre ele, artileria noastră avea să-i decimeze forţele. Atunci când avea să ajungă la Alam Halfa, avea să descopere că era puternic fortificată. Atunci, forţele aliate aveau să mai aducă efective de pe linia de front şi aveau să prindă duşmanul ca într-un spărgător de nuci.

Dacă ambuscada avea să funcţioneze bine, putea nu numai să salveze Egiptul, ci şi să anihileze trapele Afrika Korps.

Vandam gândi: trebuie să le spun ideea asta superiorilor.

Nu avea să fie uşor. Poziţia sa nu era una foarte bună în acel moment – de fapt reputaţia sa profesională era în ruine din cauza lui Alex Wolff. Dar cu siguranţă superiorii aveau să vadă meritul ideii.

Se ridică de pe bancă şi se îndreptă spre biroul său. Brusc, viitorul părea diferit. Poate că cizma nemţilor nu avea totuşi să răsune pe pardoseala moscheilor. Poate că totuşi, comorile Muzeului Egiptean nu aveau să fie trimise spre Berlin. Poate că Billy avea să fie nevoit să se înscrie în organizaţia tinerilor hitlerişti. Poate că Elene nu avea totuşi să fie trimisă la Dachau.

Am putea fi cu toţii salvaţi.

Dacă îl prind pe Wolff.

PARTEA A TREIA

ALAM HALFA

CAPITOLUL 20

Într-una din zilele astea îl voi pocni pe Bogge direct în nas, gândi Vandam.

În acea zi, locotenentul Bogge era într-una din dispoziţiile lui cele mai proaste: indecis, sarcastic şi foarte sensibil. Avea o tuse nervoasă, pe care o folosea atunci când îi era teamă să vorbească, şi acum tuşea foarte mult. Şi se agita încontinuu: punând în ordine mormane de hârtii de pe birou, încrucişându-şi picioarele, apoi desfăcându-şi-le din nou, lustruindu-şi mingea de cricket.

Vandam stătea liniştit şi tăcut, aşteptând ca Bogge să se adune.

— Ascultă Vandam, strategia este treaba lui Auchinleck. Sarcina ta este securitatea personalului – şi nu ţi-o îndeplineşti foarte bine.

— Nici Auchinleck nu şi-o îndeplineşte.

Bogge se prefăcu că nu a auzit. Luă în mână memo-ul scris de Vandam. Vandam îşi scrisese planul şi îl dăduse formal lui Bogge, dându-i o copie şi brigadierului.

— În primul rând, planul e plin de lacune, spuse Bogge.

Vandam nu spuse nimic.

— Plin de lacune. Bogge tuşi. Şi, pe de altă parte,

implică să-l lăsăm pe bătrânul Rommel să spargă linia, nu-i aşa?

Vandam spuse:

— Poate că planul ar putea fi făcut în eventualitatea că el va trece.

— Da. Vezi, exact la asta mă referream. Dacă faci un plan care este plin de lacune, ca şi acesta, şi dat fiind faptul că reputaţia ta este destul de proastă în acest moment, la Cairo se va râde de tine de nu te vezi. Aşa. Tuşi. Tu vrei să-l încurajezi pe Rommel să atace linia în punctul ei cel mai slab – dându-i o şansă mai bună de a trece de ea! înţelegi?

— Da. Unele părţi ale liniei sunt mai slabe decât altele şi, de vreme ce Rommel are avioane care pot să meargă în recunoaştere, există posibilitatea că va şti şi el care sunt acelea.

— Şi tu vrei să transformi o posibilitate într-o certitudine.

— De dragul ambuscadei care va urma, da.

— Păi, mie mi se pare că ar fi mai bine ca Rommel să atace partea cea mai puternică a liniei, ca să nu mai treacă deloc de ea.

— Dar dacă îl respingem, nu va face altceva decât se va

regrupa şi ne va lovi din nou. În vreme ce dacă îl atragem în capcană, am putea să-l terminăm o dată pentru totdeauna.

— Nu, nu, nu. Riscant. Riscant. Aceasta este ultima noastră linie de apărare, băiete. Bogge râse.

— După ea, nu mai este nimic decât un canal mic între el şi Cairo. Nu cred că înţelegi.

— Înţeleg foarte bine, domnule. Să vă spun altfel. Unu: dacă Rommel trece de linie, trebuie să fie atras spre Alam Halfa de speranţa unei victorii uşoare. Doi: este de preferat ca el să atace Alam Halfa dinspre sud, din cauza nisipurilor mişcătoare. Trei: fie stăm şi aşteptăm să vedem la care capăt al liniei atacă, fie să ne asumăm riscul că va merge spre nord; sau trebuie să-l încurajăm să meargă spre sud, să ne asumăm riscul că ar putea să treacă de linia de apărare.

— Ei bine, spuse Bogge, acum că mi-ai explicat, planul începe să aibă sens. Uite ce e: lasă-l la mine o vreme. Când voi avea un moment liber, voi trece peste el cu atenţie şi să văd dacă pot să-l aduc în stare bună. Poate că după aceea putem să-l prezentăm superiorilor.

Înţeleg, gândi Vandam: obiectul acestui exerciţiu este ca să facă din planul acesta planul lui Bogge. Ei bine, ce

naiba? Dacă pe Bogge îl interesează politica şi în faza asta, n-are decât. Important este să câştigi, nu cine îşi asumă meritele.

Vandam spuse:

— Foarte bine, domnule. Aş dori numai să accentuez factorul de timp... dacă planul ajunge să fie pus în aplicare, totul trebuie făcut rapid.

— Cred că eu sunt cel mai avizat să vorbească despre cât de urgent este acest plan, maior, nu crezi?

— Ba da, domnule.

— Şi, la urma urmei, totul depinde de capturarea nenorocitului de spion, lucru la care nu ai prea avut succes până acum, am dreptate?

— Da, domnule.

— Voi conduce chiar eu operaţiunea de astă seară, ca să mă asigur că nu se mai fac greşeli. Să am propunerile tale pe după-amiază şi vom trece peste ele împreună.

Se auzi o bătaie la uşă şi apoi intră brigadierul. Vandam şi Bogge se ridicară în picioare.

Bogge spuse:

— Bună dimineaţa, domnule.

— Pe loc repaus, domnilor, spuse brigadierul.

— Te-am căutat, Vandam.

Bogge spuse:

— Tocmai lucram la o idee pe care am avut-o pentru un plan.

— Da, am văzut memoriul.

— Ah, Vandam v-a trimis o copie, spuse Bogge. Vandam nu se uită la Bogge, dar ştia că locotenent-colonelul era furios pe el.

— Da, aşa e, spuse brigadierul. Se întoarse spre Vandam. Ar trebui să prinzi spioni, maior, nu să le dai sfaturi generalilor cu privire la strategie. Poate că dacă ai fi petrecut mai puţin timp spunându-ne cum să câştigăm războiul, ai fi putut fi un ofiţer mai bun.

Vandam simţi ca şi cum i s-ar fi pus o piatră pe inimă.

Bogge spuse:

— Şi eu tocmai îi spuneam...

Brigadierul îl întrerupse.

— Dar, de vreme ce tot ai făcut-o şi de vreme ce este un plan splendid, vreau să vii cu mine şi să i-l prezentăm lui Auchinleck. Poţi să te lipseşti de el, Bogge, nu-i aşa?

— Desigur, domnule, spuse Bogge printre dinţii încleştaţi.

— În ordine, Vandam. Conferinţa va începe dintr-o clipă în alta. Să mergem.

Vandam îl urmă afară pe brigadier şi închise uşa foarte încet, lăsându-l în urmă pe Bogge.

În ziua când Elene trebuia să se întâlnească din nou cu Wolff, maiorul Smith veni la vasul Sonjei pe la prânz.

Informaţiile pe care le aducea cu el erau de cel mai mare folos.

Wolff şi Sonja trecură din nou prin rutina care deja le devenise familiară. Wolff se simţea ca şi un actor într-o farsă franceză, un actor care trebuie să se ascundă în acelaşi dulap, noapte după noapte. Sonja şi Smith, respectând scenariul, începeau pe canapea şi se mutau în dormitor.

Când Wolff ieşea din dulap, perdelele erau trase şi pe podea se aflau servieta lui Smith, pantofii şi pantalonii scurţi, cu inelul cheilor ieşind pe jumătate din buzunar.

Wolff deschise servieta şi începu să citească.

Din nou, Smith venise pe vas direct de la conferinţa de dimineaţă de la cartierul general, la care Auchinleck şi ceilalţi membri ai statului major discutau strategia Aliaţilor şi decideau ce aveau de făcut.

După ce citi câteva minute, Wolff îşi dădu seama că ţinea în mână o dare de seamă detaliată despre ultima linie de apărare a Aliaţilor de la El Alamein.

Linia era alcătuită din baterii de artilerie pe creste, tancuri la nivelul solului şi câmpuri minate peste tot. Creasta Alam Halfa, situată la cinci mile în spatele mijlocului liniei, era de asemenea puternic fortificată. Wolff notă că la capătul sudic al liniei apărarea era mai slabă, atât ca număr de trape, cât şi ca mine.

Servieta lui Smith conţinea de asemenea şi un document despre poziţia duşmanului. Serviciile de informaţii ale Aliaţilor credeau că Rommel avea probabil să încerce să spargă linia la capătul sudic, dar notau că şi un atac la capătul nordic era posibil.

Dedesubt, era o notă scrisă cu creionul, probabil de Smith, pe care Wolff o găsi mult mai interesantă decât toate celelalte informaţii puse laolaltă. În notă scria: „Maiorul Vandam propune un plan. Să încurajăm pe Rommel să spargă capătul sudic, să-l atragem spre Alam Halfa, îl prindem în nisipuri mişcătoare, apoi spărgătorul de nuci. Plan acceptat de Auk”.

„Auk” era fără îndoială Auchinleck. Ce descoperire era aceasta! Nu numai că Wolff ţinea în mână detaliile liniei de apărare a Aliaţilor – ştia şi ce se aşteptau ei să facă Rommel şi ştia şi planul lor secret.

Şi planul era conceput de Vandam!

Aceasta avea să rămână în istorie precum cea mai valoroasă misiune de spionaj a secolului. Wolff însuşi avea să fie responsabil de asigurarea victoriei lui Rommel în Africa de Nord.

Ar trebui să-l facă regele Egiptului pentru asta, gândi el, şi zâmbi.

Privi în sus şi îl văzu pe Smith stând între perdele, holbându-se la el.

Smith urlă:

— Tu cine naiba eşti?

Wolff înţelese cu mânie că nu fusese atent la zgomotele din dormitor. Ceva nu mersese bine, scenariul nu fusese respectat, nu fusese avertismentul dopului de şampanie. Fusese total absorbit de strategie. Numele nesfârşite ale diviziilor şi brigadelor, numărul oamenilor şi al tancurilor, cantităţile de carburant şi provizii, crestele, depresiunile şi nisipurile mişcătoare îi monopolizaseră atenţia până la a exclude sunetele din jurul lui. Brusc, i se făcu îngrozitor de teamă că ar putea fi oprit în acest moment de triumf.

Smith spuse:

— Aceea este servieta mea!

Făcu un pas înainte.

Wolff întinse mâna, îl prinse pe Smith de picior şi trase

într-o parte. Maiorul se înclină pe o parte şi căzu pe podea cu un zgomot surd.

Sonja strigă.

Wolff şi Smith se ridicară amândoi în picioare.

Smith era un bărbat scund, slab, cu zece ani mai bătrân decât Wolff şi într-o condiţie fizică proastă. Făcu un pas înainte, cu frica văzându-i-se pe faţă. Se lovi de un raft, privi într-o parte, văzu o fructieră pe un raft, o ridică şi o aruncă spre Wolff.

Nu-l nimeri, fructiera căzu în chiuveta de la bucătărie, spărgându-se cu zgomot.

Zgomotul, gândi Wolff: dacă mai face zgomot, vor veni să vadă ce s-a întâmplat. Se mişcă spre Smith.

Smith, cu spatele la perete, strigă:

— Ajutor!

Wolff îl lovi o dată, în vârful maxilarului, iar el se prăbuşi, alunecând pe lângă perete, aşezându-se inconştient pe jos.

Sonja ieşi şi se uită la el.

Wolff îşi freca încheieturile.

— Este prima dată când fac asta, spuse el.

— Ce?

— Să lovesc pe cineva în barbă şi să-l las inconştient.

Credeam că numai boxerii pot să facă asta.

— Lasă asta, ce vom face cu el?

— Nu ştiu. Wolff se gândi la ce posibilităţi avea. Dacă îl omora pe Smith, asta era periculos, pentru că moartea unui ofiţer – şi dispariţia servietei lui – avea să facă foarte multă zarvă prin oraş în acele condiţii. Ar mai fi fost şi problema ce să facă cu cadavrul. Şi Smith nu mai avea să le dezvăluie alte secrete.

Smith gemu şi păru că-şi vine în fire.

Wolff se întrebă dacă era posibil să-l lase pe Smith să plece. La urma urmei, dacă Smith ar fi dezvăluit ce se întâmplase pe vasul Sonjei, s-ar fi implicat şi pe sine. Asta nu numai că i-ar fi ruinat cariera, dar probabil că ar fi ajuns şi la închisoare. Nu părea să fie omul care s-ar sacrifica pentru o cauză nobilă.

Dar să-l lase liber? Nu, riscul era prea mare. Să ştie că exista în oraş un ofiţer englez care ştia toate secretele lui Wolff... Imposibil.

Smith deschise ochii.

— Tu... spuse el. Eşti Slavenburg... Se uită la Sonja, apoi din nou la Wolff.

— Tu ne-ai făcut cunoştinţă... la Cha-Cha... totul a fost deci plănuit...

— Taci din gură, spuse Wolff. Să-l omoare sau să-l lase să plece: ce alte opţiuni mai erau? Numai una: să-l ţină acolo, legat şi cu căluş în gură, până când Rommel avea să ajungă în Cairo.

— Sunteţi nişte afurisiţi de spioni, spuse Smith. Faţa îi era albă.

Sonja spuse cu răutate:

— Şi tu credeai că eu eram înnebunită după corpul tău mizerabil.

— Da. Smith îşi revenea. Ar fi trebuit să fiu mai deştept decât să am încredere într-o căţea băştinaşă.

Sonja făcu un pas înainte şi îl lovi peste faţă cu piciorul gol.

— Opreşte-te! spuse Wolff.

— Trebuie să ne gândim ce să facem cu el. Ai sfoară cu care să îl legăm?

Sonja se gândi pentru un minut.

— Pe punte, în sertarul de la capătul celălalt al vasului.

Wolff scoase din sertarul de la bucătărie oţelul pe care îl folosea ca să-şi ascută cuţitul. Dădu bara de oţel Sonjei.

— Dacă se mişcă, loveşte-l cu asta, spuse el. Nu credea că Smith avea să se mişte.

Tocmai voia să urce pe scară pe punte, când auzi paşi

pe platforma ce ducea pe vas.

Sonja spuse:

— Poştaşul!

Wolff îngenunche în faţa lui Smith şi îşi scoase cuţitul.

— Deschide gura.

Smith începu să spună ceva, dar Wolff îi aşează cuţitul între dinţi. Wolff spuse:

— Acum, dacă te mişti sau vorbeşti, îţi tai limba.

Smith stătu împietrit ca un mort, holbându-se la Wolff cu o privire îngrozită. Wolff îşi dădu seama că Sonja era complet dezbrăcată.

— Pune ceva pe tine, repede!

Sonja trase de pe pat un cearşaf şi şi-l învârti în jurul ei, în timp ce se îndreptă spre scară ca să iasă pe punte. Trapa se deschise. Wolff ştia că el şi Smith puteau fi văzuţi de pe punte dacă se deschidea trapa. Sonja lăsă să-i alunece puţin cearşaful, în timp ce întindea mâna ca să ia corespondenţa din mâna întinsă a poştaşului.

— Bună dimineaţa! spuse poştaşul. Ochii lui priveau lacom la sânii pe jumătate dezgoliţi ai Sonjei.

Ea mai urcă puţin pe scară, astfel că poştaşul fu nevoit să facă un pas în spate, şi lăsă cearşaful să alunece încă puţin.

— Îţi mulţumesc, îi zâmbi ea mieros. Apoi întinse mâna după trapă şi o închise.

Wolff respiră adânc.

Paşii poştaşului traversară puntea şi coborâră pe platformă.

Wolff îi spuse Sonjei:

— Dă-mi cearşaful.

Ea şi-l trase de pe ea şi rămase din nou dezbrăcată.

Wolff scoase cuţitul din gura lui Smith şi îl folosi ca să taie o bucată din cearşaf. Adună bumbacul într-o minge de material şi o îndesă în gura lui Smith. Smith nu opuse rezistenţă. Wolff strecură cuţitul înapoi în teaca de sub braţ. Se ridică în picioare. Smith închise ochii. Părea neputincios, învins.

Sonja luă în mână bara de oţel şi stătu pregătită să îl lovească pe Smith, în timp ce Wolff urcă pe scară şi pe punte. Dulapul de care vorbise Sonja era lângă o treaptă la prova. Wolff îl deschise. În interior, era o frânghie subţire. Poate că fusese folosită pentru a lega vasul în zilele dinainte să devină o locuinţă. Wolff scoase frânghia. Era puternică, dar nu foarte groasă: era ideală pentru a lega mâinile şi picioarele cuiva.

Auzi vocea Sonjei, de jos, ascuţindu-se într-un strigăt. Se

auzi zgomot de paşi pe scară. Wolff lăsă să cadă frânghia şi se întoarse.

Smith, purtând numai lenjeria, ieşi prin trapă în fugă.

Nu fusese atât de învins pe cât păruse – şi probabil că Sonja nu l-a nimerit cu bara de oţel.

Wolff se repezi de-a lungul punţii spre platformă, ca să-l oprească.

Smith se întoarse, fugi în cealaltă parte a vasului şi sări în apă.

Wolff spuse:

— La dracu!

Privi rapid în jur. Nu era nimeni pe punţile celorlalte vase – era ora siestei. Drumul ce ducea spre vasele ancorate era părăsit, cu excepţia „cerşetorului” Kemel avea să trebuiască să se ocupe de el – şi un om care se îndepărta. Pe râu erau două felucca, la depărtare de un sfert de milă, şi în spatele lor un vas de agrement care naviga încet.

Wolff merse la marginea vasului. Smith ieşi la suprafaţă, încercând să ia aer. Se şterse la ochi şi privi în jur ca să-şi revină. Era neîndemânatic în apă, stropea foarte mult înjur. Începu să înoate stângaci, ca să se depărteze de vas.

Wolff se dădu câţiva paşi înapoi şi plonjă cu o săritură în

apă.

Ateriză cu picioarele înainte, direct pe capul lui Smith.

Timp de câteva secunde, totul era confuz. Wolff se scufundă sub apă într-o învălmăşeală de mâini şi picioare – ale lui şi ale lui Smith – şi se luptă din răsputeri să ajungă la suprafaţă şi să-l tragă pe Smith în jos în acelaşi timp. Când nu mai putu să-şi ţină respiraţia, se îndepărtă de Smith şi ieşi la suprafaţă.

Trase aer în piept şi se şterse la ochi. Capul lui Smith ieşi la suprafaţă în faţa lui, tuşind şi împroşcând cu apă. Wolff îşi întinse amândouă mâinile înainte, îl apucă pe Smith de cap şi îl trase spre el şi în jos. Smith se zvârcolea ca un peşte. Wolff îl apucă de gât şi îl trase în jos. Wolff însuşi coborî sub apă, apoi ieşi din nou la suprafaţă un moment mai târziu. Smith era încă sub apă, luptându-se.

Wolff se gândi: oare cât îi trebuie unui om să se înece?

Smith se smuci convulsiv şi se eliberă din strânsoare. Ieşi cu capul deasupra apei şi trase adânc aer în piept. Wolff încercă să îl lovească. Lovitura îşi atinse ţinta, dar nu avea forţă. Smith tuşea şi scuipa apă între respiraţii şi gâfâieli. Şi Wolff băuse apă. Wolff se întinse din nou după Smith. De această dată ajunse în spatele maiorului şi îşi încleştă un braţ în jurul gâtului lui, în vreme ce pe celălalt

îl folosea ca să-l împingă în jos.

Se gândi: Dumnezeule, sper că nu ne priveşte nimeni.

Smith intră sub apă. Acum era cu faţa în jos în apă, cu genunchii lui Wolff proptiţi în spatele lui, cu capul ţinut ca într-o menghină. Continuă să dea din mâini sub apă, răsucindu-se, zvârcolindu-se, fluturându-şi mâinile, dând din picioare şi încercând să se răsucească. Wolff strânse mai tare şi îl ţinu sub apă.

Înecă-te, nenorocitule, înecă-te!

Simţi cum maxilarul lui Smith se deschise şi îşi dădu seama că în sfârşit acesta inspira apă. Convulsiile se accentuară. Wolff siinţi că va trebui să-i dea drumul. Efortul lui Smith îl trase şi pe Wolff la fund. Wolff îşi strânse ochii şi îşi ţinu respiraţia. Părea că Smith îşi pierdea puterea. Până acum, plămânii i s-au umplut probabil cu apă, gândi Wolff. După alte câteva secunde, Wolff însuşi începu să aibă nevoie de aer.

Mişcările lui Smith deveniră slabe. Ţinându-l pe maior mai puţin strâns, Wolff îşi dădu avânt şi ieşi la suprafaţă. Timp de un minut, respiră. Smith devenise o povară grea. Wolff îşi folosi picioarele ca să înoate spre vas, trăgându-l pe Smith după el. Capul lui Smith ieşi la suprafaţă din apă, dar nu dădea semne de viaţă.

Wolff se prinse de marginea vasului. Sonja era pe punte, îmbrăcată într-un halat, privind peste bord.

Wolff o întrebă:

— A văzut cineva?

— Nu cred. E mort?

— Da.

Wolff se gândi: ce naiba să fac acum?

Îl sprijini pe Smith de marginea vasului. Dacă îi dau drumul, va pluti numai, gândi. Cadavrul va fi găsit nu departe de aici şi va avea loc o investigaţie din casă în casă. Dar nu pot să car un cadavru prin jumătate din Cairo ca să scap de el.

Brusc, Smith se zvârcoli şi scuipă apă.

— Dumnezeule mare, e viu! spuse Wolff.

Îl trase din nou pe Smith sub apă. Asta nu folosea, îi luă prea mult timp. Îi dădu drumul lui Smith, îşi scoase cuţitul, apoi intră sub apă. Smith era sub apă, abia mişcându-se. Wolff nu putea să direcţioneze lovitura. Tăie la nimereală, cu forţă. Apa îl incomoda. Smith se zbătea. Apa plină de spumă începu să se coloreze în roz. În cele din urmă, Wolff reuşi să-l prindă pe Smith de păr şi îi ţinu capul nemişcat, în timp ce îi tăie gâtul.

Acum era mort.

Wolff îi dădu drumul în timp ce îşi puse în teacă cuţitul. Apa râului deveni roşie şi mâloasă în jurul lui. Înot în sânge, se gândi, şi brusc, se simţi dezgustat.

Corpul se îndepărta plutind. Wolff îl trase înapoi. Îşi dădu seama, prea târziu, că un maior înecat ar fi putut pur şi simplu cădea în râu, de vreme ce un maior cu gâtul tăiat fusese fără îndoială ucis. Acum era nevoit să ascundă cadavrul.

Privi în sus.

— Sonja!

— Mi se face greaţă.

— Lasă asta. Trebuie să facem în aşa fel încât cadavrul să meargă la fund.

— Oh, Doamne, toată apa e de sânge.

— Ascultă-mă! Voia să strige la ea, să o facă să-şi revină din şoc, dar trebuia să vorbească pe o voce joasă. Adu... adu frânghia. Du-te!

Pentru un moment, ea dispăru din vedere şi se întoarse cu frânghia. Era neajutorată, gândi Wolff: trebuia să-i spună exact ce să facă.

— Aşa – adu servieta lui Smith şi pune ceva greu în ea...

— Ceva greu... dar ce?

— Doamne Dumnezeule... Ce avem în casă şi e greu? Ce

e greu? Ăă... cărţi, cărţile sunt grele, nu, astea ar putea să nu fie de ajuns... Ştiu, sticle. Sticle pline – sticle de şampanie. Umple-i servieta cu sticle pline de şampanie.

— De ce?

— Dumnezeule, nu te mai gândi, fă ce-ţi spun!

Sonja plecă din nou. Prin hublou, Wolff o văzu coborând scara şi mergând în sufragerie. Se mişca foarte încet, ca un somnambul.

Grăbeşte-te, căţea grasă, grăbeşte-te!

Sonja privi în jur ameţită. Continuând să se mişte încet, luă de pe podea servieta. O duse în bucătărie şi deschise cutia cu gheaţă. Se uită înăuntru, ca şi cum ar fi încercat să se hotărască ce avea să mănânce la cină.

Mai repede!

Luă o sticlă de şampanie. Sta cu sticla de şampanie într-o mână şi cu servieta în cealaltă şi se încruntă, ca şi cum nu şi-ar fi amintit ce trebuia să facă cu ele. În cele din urmă, faţa i se lumină şi puse sticla în servietă. Scoase din cutie o altă sticlă.

Wolff gândi: pune-le cap la coadă, idioato, ca să încapă mai multe.

Sonja puse în servietă o a doua sticlă, se uită la ea, apoi o scoase şi o puse invers.

Excelent, gândi Wolff.

Sonja reuşi să pună în servietă patru sticle. Închise cutia de gheaţă şi căută prin jur şi altceva care să adauge la greutate. Luă bara de oţel şi un press-papier de sticlă. Le puse şi pe acestea în servietă şi o închise. Apoi veni pe punte.

— Şi acum? întrebă ea.

— Leagă capătul frânghiei de mânerul servietei.

Sonja începea să-şi revină din şoc. Degetele i se mişcau ceva mai repede.

— Leag-o foarte strâns, spuse Wolff.

— În ordine.

— E cineva în jur?

Ea privi în stânga şi în dreapta. Nu.

— Grăbeşte-te.

Sonja termină nodul.

— Aruncă-mi frânghia, spuse Wolff.

Ea aruncă jos celălalt capăt al frânghiei, iar el îl prinse. Obosise din cauza efortului de a se ţine pe sine la suprafaţă şi de a ţine în acelaşi timp cadavrul. Trebui să-i dea drumul lui Smith pentru o clipă, pentru că avea nevoie de ambele mâini pentru frânghie, ceea ce însemna că trebuia de asemenea să dea sălbatic din picioare ca să se

menţină la suprafaţă. Trase frânghia pe sub braţele mortului şi trase. O învârti de două ori în jurul cutiei toracice, apoi îi legă un nod. De mai multe ori în timpul operaţiei simţi că se scufundă şi o dată îi ajunse în gură o cantitate revoltătoare de apă cu sânge.

În cele din urmă, termină treaba.

— Verifică-ţi nodul, îi spuse Sonjei.

— E strâns.

— Aruncă servieta în apă – arunc-o cât de departe poţi.

Sonja aruncă servieta peste bord. Aceasta ajunse în apă la câţiva metri de vas – fusese prea grea ca să o poată arunca prea departe – şi se scufundă. Încet, frânghia începu să coboare sub apă. Lungimea de frânghie dintre servietă şi Smith se întinse, apoi cadavrul se scufundă. Wolff privi suprafaţa apei. Nodurile ţineau. Dădu din picioare sub apă, acolo unde corpul se scufundase: nu se lovi de nimic. Cadavrul se scufundase adânc.

Wolff murmură:

— Dumnezeule mare, ce încurcătură.

Urcă pe punte. Privind din nou în jos, văzu că nuanţa roz dispărea rapid din apă.

O voce spuse:

— Bună dimineaţa!

Wolff şi Sonja se întoarseră cu faţa spre drum.

— Bună dimineaţa! răspunse Sonja. Îi murmură lui Wolff pe o voce joasă:

— O vecină.

Vecina era o femeie din clasa de mijloc, între două vârste, care ducea un coş pentru cumpărături. Ea spuse:

— Am auzit că se împroşca cu apă – s-a întâmplat ceva?

— Ăă... nu, spuse Sonja. Căţeluşul meu a căzut în apă şi domnul Robinson l-a salvat.

— Cât de galant! spuse femeia. Nu ştiam că aveţi un câine.

— Este pui, un cadou.

— Ce fel de câine?

Wolff vru să strige: Pleacă de aici, bătrână tembelă!

— Un caniş, răspunse Sonja.

— Tare mi-ar plăcea să-l văd.

— Poate mâine – l-am închis drept pedeapsă.

— Bietul de el. Wolff spuse:

— Ar trebui să-mi schimb hainele astea ude. Sonja îi spuse vecinei:

— Pe mâine.

— Mă bucur că v-am cunoscut, domnule Robinson, spuse vecina.

Wolff şi Sonja coborâră.

Sonja se trânti pe canapea şi închise ochii. Wolff se dezbrăcă de hainele ude. Sonja spuse:

— E cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat până acum.

— Vei supravieţui, spuse Wolff.

— Cel puţin era englez.

— Da. Ar trebui să sari în sus de bucurie.

— Asta o să fac, imediat ce mi se aşază stomacul. Wolff merse în baie şi dădu drumul la apă în vană.

Când se întoarse, Sonja spuse:

— A meritat?

— Da. Wolff arătă cu degetul documentele care erau încă pe podea, acolo unde le scăpase atunci când l-a surprins Smith.

— Informaţiile acestea sunt extraordinare – sunt cele mai bune pe care ni le-a adus vreodată. Cu acestea, Rommel poate câştiga războiul.

— Când le vei trimite?

— Astăzi, la miezul nopţii.

— Astă noapte o vei aduce pe Elene aici.

Wolff se uită surprins la ea.

— Cum te poţi gândi la aşa ceva după ce tocmai am ucis un om şi i-am scufundat cadavrul?

Ea se uită sfidător la el.

— Nu ştiu, ştiu numai că mă face să mă simt foarte sexi.

— Dumnezeule.

— O vei aduce astă seară la mine. Îmi datorezi asta.

Wolff ezită.

— Ar trebui să transmit mesajul cât timp ea ar fi încă aici.

— O voi ţine eu ocupată atâta timp cât tu te ocupi de radio.

— Nu ştiu.

— La naiba, Alex, îmi eşti dator!

— În ordine.

— Mulţumesc.

Wolff merse în baie. Sonja era incredibilă, gândi. Ducea depravarea pe noi culmi ale sofisticării. Intră în apa fierbinte.

Sonja strigă din dormitor:

— Dar, de acum înainte, Smith nu va mai aduce alte secrete.

— Nu cred că vom mai avea nevoie de ele, după următoarea bătălie, răspunse Wolff. Şi-a servit scopul.

Luă săpunul şi începu să spele jos sângele.

CAPITOLUL 21

Vandam bătu la uşa Elenei cu o oră înainte de momentul când ea trebuia să se întâlnească cu Alex Wolff.

Veni la uşă, purtând o rochie neagră de cocktail, pantofi negri cu tocuri înalte şi ciorapi de mătase. La gât avea un lanţ subţire de aur. Avea faţa machiată, iar părul îi strălucea. Îl aşteptase pe Vandam.

El îi zâmbi, văzând o persoană familiară, dar în acelaşi timp uimitor de frumoasă.

— Salut!

— Intră. Elene îl conduse în sufragerie. Aşază-te. Vandam voise să o sărute, dar ea nu îi dăduse ocazia.

Vandam se aşeză pe canapea.

— Am vrut să-ţi dau detaliile pentru astă seară.

— În ordine. Ea se aşeză pe un scaun, faţă în faţă cu el. Vrei să bei ceva?

— Sigur.

— Serveşte-te.

Vandam se uită lung la ea.

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic. Prepară-ţi o băutură, apoi pune-mă la curent. Vandam se încruntă.

— Ce-i asta?

— Nimic. Avem de lucru, deci hai să ne facem treaba. Vandam se ridică, merse la ea şi îngenunche în faţa scaunului ei.

— Elene. Ce faci?

Ea se uită mânioasă la el. Părea că e pe punctul de a plânge. Spuse cu voce tare:

— Unde ai fost în ultimele două zile?

El privi dincolo de ea, gândindu-se.

— La serviciu.

— Şi unde crezi că am fost eu?

— Aici, presupun.

— Exact!

Vandam nu înţelese la ce se referea ea. Îi trecu prin minte că se îndrăgostise de o femeie despre care nu ştia mai nimic. El spuse:

— Eu am lucrat, tu ai fost aici şi de aceea eşti supărată pe mine?

Ea strigă:

— Da!

Vandam spuse:

— Calmează-te. Nu înţeleg de ce eşti atât de enervată şi aş vrea ca tu să-mi explici.

— Nu!

— Atunci nu ştiu ce să zic. Vandam se aşează pe podea cu spatele la ea şi îşi aprinse o ţigară. Chiar nu ştia ce o supărase pe Elene, dar atitudinea sa era şi puţin intenţionată: dar era gata să fie umil, să îşi ceară scuze pentru orice ar fi fost ce făcuse, era gata să facă compromisuri – dar nu avea de gând să joace jocul de-a ghicitul.

Şezură un moment în tăcere, fără să se privească.

Elene se smiorcăi. Vandam nu o vedea, dar ştia că genul acela de smiorcăit venea de la plâns. Ea spuse:

— Ai fi putut să-mi trimiţi un bilet, sau chiar un nenorocit de buchet de flori!

— Un bilet? La ce bun? Ştiai că ne vom întâlni astă seară.

— Oh, Doamne.

— Flori? Ce vrei să faci cu florile? Nu mai trebuie să jucăm jocul acesta.

— Oh, chiar aşa?

— Ce vrei să-ţi spun?

— Ascultă. Am făcut dragoste acum două seri, în caz că ai uitat.

— Nu fi prostuţă.

— M-ai adus acasă şi m-ai sărutat de noapte bună. Apoi – nimic.

Vandam trase din ţigară.

— În caz că tu ai uitat, un cutare Erwin Rommel bate la uşă cu o trupă de nazişti după el, iar eu sunt unul dintre oamenii care încearcă să-l ţină la distanţă.

— Cinci minute, numai atât ţi-ar fi luat să-mi trimiţi un bilet.

— Pentru ce?

— Exact, pentru ce? Sunt o femeie cu moravuri îndoielnice, nu-i aşa? Mă dau unui bărbat tot aşa de uşor cum beau un pahar cu apă. O oră mai târziu, am şi uitat – asta crezi? Pentru că mie aşa mi se pare! La naiba cu tine, William Vandam, mă faci să mă simt ca o femeie de stradă!

Ce spunea ea nu avea mai mult sens decât la început, dar acum el putea să audă nota de tristeţe din vocea ei. Se întoarse cu faţa spre ea.

— Eşti cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat de multă vreme, poate chiar dintotdeauna. Te rog să mă ierţi pentru că am fost un prostănac. Îi luă mâna în a lui.

Ea privi spre geam, muşcându-şi buza, încercând să-şi oprească lacrimile.

— Da, eşti, spuse ea. Îl privi şi începu să-l mângâie pe păr. Eşti un prost, şopti ea. Din ochi îi picurau lacrimi.

— Am atât de multe să învăţ despre tine, spuse el.

— Şi eu despre tine.

El îşi întoarse privirea, gândind cu voce tare.

— Oamenilor nu le place stăpânirea mea de sine – întotdeauna a fost aşa. Celor care lucrează pentru mine nu le displace, lor le place. Ei ştiu că atunci când simt că intră în panică, atunci când simt că nu mai pot să facă faţă, ei pot să vină la mine şi să-mi spună care este dilema; şi dacă nu văd un mod de a rezolva, le spun care este lucrul cel mai bun de făcut, răul cel mai mic; şi pentru că le spun toate astea într-o voce calmă, pentru că văd că este o dilemă, dar nu mă panichez, ei pleacă liniştiţi şi fac ceea ce trebuie să facă. Tot ceea ce fac este să clarific problema şi să refuz să mă las speriat de ea; şi ei tocmai de asta au nevoie. Dar... exact aceeaşi atitudine de multe ori îi înfurie pe alţii – pe superiorii mei, pe prietenii mei, pe Angela, pe tine... dar n-am înţeles niciodată de ce.

— Pentru că uneori ar trebui să te panichezi, spuse ea cu voce moale. Uneori, ar trebui să arăţi că ţi-e teamă, sau că eşti obsedat sau înnebunit după ceva. E ceva omenesc, este un semn că-ţi pasă. Dacă eşti atât de calm tot timpul,

noi credem că e pentru că nu-ţi pasă ce e în jur.

Vandam spuse:

— Ei bine, oamenii ar trebui să ştie că-mi pasă. Iubitele ar trebui să ştie, la fel şi prietenii şi şefii, dacă sunt buni de ceva. O spuse asta cu onestitate, dar în sinea sa, înţelese că era într-adevăr o notă de asprime, de nepăsare în faimosul său sânge rece.

— Şi dacă ei nu ştiu asta...? Elene se oprise din plâns.

— Ar trebui să fiu altfel? Nu. Acum voia să fie sincer cu ea. Ar fi putut să-i spună o minciună ca să o facă fericită. Da. Ai dreptate, voi încerca să mă schimb. Dar ce rost ar fi avut? Dacă nu putea să fie el însuşi cu ea, totul era inutil, el ar fi manipulat-o exact cum făcuseră toţi bărbaţii din viaţa ei, exact aşa cum îi manipula pe oamenii pe care nu îi iubea. Deci îi spuse adevărul.

— Vezi tu, acesta e felul în care eu câştig. Vreau să spun, în care obţin tot ceea ce... jocul acesta al vieţii – ca să spun aşa. Făcu o grimasă. Sunt detaşat. Privesc totul de la distanţă. Îmi pasă, dar refuz să fac lucruri inutile, gesturi simbolice, atacuri de furie lipsite de sens. Ori ne iubim, ori nu, şi toate florile din lume nu vor face nicio diferenţă. Dar ceea ce am lucrat astăzi ar putea să decidă dacă murim sau rămânem în viaţă. M-am gândit la tine, toată ziua; dar

de fiecare dată când m-am gândit la tine, m-am silit să mă gândesc la lucruri mai urgente. Muncesc eficient, îmi stabilesc priorităţile şi nu-mi fac griji în legătură cu tine dacă ştiu că totul e în ordine. Poţi să te obişnuieşti cu asta?

Elene zâmbi printre ultimele lacrimi.

— Voi încerca.

Şi tot timpul, în sinea sa, Vandam se gândea: oare pentru cât timp? O vreau pe femeia aceasta pentru totdeauna? Dar dacă nu?

Înlătură acest gând. Acum altele erau priorităţile.

— Ceea ce aş vrea să-ţi spun, după toate astea, este: uită de seara asta, nu te duce, ne descurcăm şi fără tine. Dar nu pot să-ţi spun asta. Avem nevoie de tine şi este ceva foarte important.

— E în ordine, înţeleg.

— Dar în primul rând, pot să te sărut de bun venit?

— Da, te rog.

Îngenunchind lângă braţul fotoliului ei, Vandam îi luă faţa în mâna lui mare şi o sărută pe buze. Buzele ei erau moi şi umede. El gustă această senzaţie şi gustul ei. Nu se mai simţise niciodată aşa, ca şi cum ar fi putut să continue să o sărute, toată noaptea, fără să vrea să se oprească.

În cele din urmă, ea se retrase, trase aer adânc în piept şi spuse:

— Vai, vai, cred acum că eşti sincer.

— Poţi să fii sigură de asta.

Elene râse.

— Când ai spus asta, parcă erai maiorul Vandam de dinainte – acela pe care l-am cunoscut înainte să te cunosc pe tine cu adevărat.

— Şi „Vai, vai”-ul tău, cu acea voce provocatoare, era Elene cea de dinainte.

— Pune-mă la curent, maior.

— Trebuie să depăşesc distanţa regulamentară de sărut.

— Aşază-te aici şi încrucişează-ţi picioarele. Dar totuşi, ce-ai făcut astăzi?

Vandam traversă camera şi ajunse la dulapul cu băuturi şi găsi ginul.

— Un maior al serviciului de informaţii a dispărut – împreună cu o servietă plină de secrete.

— Wolff?

— S-ar putea. Se pare că maiorul obişnuia să dispară pe la prânz, de câteva ori pe săptămână, şi nimeni nu ştie unde mergea. Am o bănuială că se întâlnea cu Wolff.

— Şi de ce ar dispărea?

Vandam ridică din umeri.

— Ceva n-a mers bine.

— Ce era în servietă astăzi?

Vandam se întrebă cât de mult putea să-i spună.

— O dare de seamă despre apărarea noastră care era atât de completă încât credem că ar putea schimba rezultatul următoarei bătălii. Smith fusese şi în posesia planului propus de Vandam, dar Vandam nu-i spuse asta Elenei: avea încredere totală în ea, dar avea şi instinctul siguranţei. Apoi încheie:

— Deci, trebuie să-l prindem pe Wolff în seara asta.

— Dar ar putea fi prea târziu deja!

— Nu. Am găsit unul dintre mesajele lui Wolff decodificate, acum câtăva vreme. Fusese transmis la miezul nopţii. Spionii stabilesc o anumită oră la care să raporteze, de obicei aceeaşi oră în fiecare zi. La alte ore, superiorii lor n-ar asculta – sau cel puţin nu pe lungimea de undă potrivită – aşa că, chiar dacă ar trimite un semnal, nu l-ar primi nimeni. Prin urmare, cred că Wolff va transmite mesajul acesta astă noapte la ora douăsprezece – numai dacă nu îl prindem noi mai repede. Ezită un moment, apoi se răzgândi cu privire la securitate şi se hotărî că Elene avea dreptul să cunoască importanţa reală

a ceea ce făcea.

— Mai e ceva. El foloseşte un cod bazat pe un roman numit *Rebecca.* Am şi eu un exemplar din roman. Dacă aş putea obţine cheia de la acest cod...

— Ce este aceea?

— Este o bucată de hârtie care îi spune cum să utilizeze cartea pentru a codifica mesajele.

— Continuă.

— Dacă pot să aflu cheia codului *Rebecca,* pot să mă dau drept Wolff prin radio şi să trimit informaţii false lui Rommel. Ar putea să schimbe complet lucrurile – ar putea salva Egiptul. Dar trebuie să obţin cheia.

— În ordine. Care e planul pentru astă seară?

— E la fel ca înainte, numai mai bine. Voi fi în restaurant cu Jakes şi amândoi vom avea pistoale.

Ochii ei se măriră.

— Ai o armă?

— Nu o am la mine acum. Jakes o aduce la restaurant. Oricum, vor fi alţi doi oameni în restaurant şi alţi şase afară, pe trotuar, încercând să nu iasă în evidenţă. Vor fi de asemenea maşini de civili gata să blocheze toate ieşirile din stradă cât ai clipi. Indiferent ce face Wolff astă seară, dacă vrea să te vadă, va fi prins.

Se auzi o bătaie la uşa apartamentului. Vandam spuse:

— Ce e asta?

— Bate cineva la uşă.

— Da, ştiu, aşteptai pe cineva? Sau ceva?

— Nu, sigur că nu, e aproape timpul să plec. Vandam se încruntă. În minte îi suna un semnal de alarmă.

— Nu-mi place chestia asta. Nu deschide.

— În ordine, spuse Elene. Apoi se răzgândi. Trebuie să deschid. Ar putea să fie tatăl meu. Sau veşti despre el.

— În ordine, deschide.

Elene ieşi din sufragerie. Vandam stătea, ascultând. Se auzi din nou bătaia la uşă, apoi Elene deschise uşa. Vandam o auzi spunând:

— Alex! Vandam şopti:

— Doamne Dumnezeule! auzi vocea lui Wolff.

— Eşti gata. Încântător. Era o voce adâncă, plină de încredere în sine, engleza lui avea numai cea mai uşoară nuanţă a unui accent imposibil de identificat.

Elene spuse:

— Sigur...

— Ştiu. Pot să intru?

Vandam sări în spatele canapelei şi se culcă pe podea. Elene spuse:

— Sigur...

Vocea lui Wolff se apropie.

— Draga mea, arăţi încântător în seara asta. Vandam gândi: nenorocit mincinos.

Uşa de la intrare fu închisă.

Wolff spuse:

— Pe aici?

— Ăă... da...

Vandam îi auzi pe cei doi intrând în cameră. Wolff spuse:

— Ce apartament drăguţ. Cred că Mikis Aristopoulos te plăteşte bine.

— Oh, nu lucrez acolo în mod regulat. Este o rudă îndepărtată din familie, dar numai îl ajut.

— Unchi. Trebuie să-ţi fie unchi.

— Oh... unchi, văr de gradul doi, ceva de genul ăsta. Mă numeşte nepoata lui pentru a simplifica lucrurile.

— Acestea sunt pentru tine.

— Oh, flori. Îţi mulţumesc.

Vandam gândi: naiba să-l ia.

Wolff spuse:

— Pot să mă aşez?

— Desigur.

Vandam simţi cum canapeaua se adânci când Wolff se

lăsă cu toată greutatea pe ea. Wolff era un bărbat masiv. Vandam îşi aminti cum se îmbrâncise cu el pe alee. Îşi amintea de asemenea şi cuţitul şi îşi ridică mâna la rana de pe obraz. Se gândi: ce pot să fac?

Ar fi putut să sară chiar acolo pe Wolff. Spionul era acolo, era practic în mâinile lui! Aveau aproximativ aceeaşi greutate şi aveau forţe egale – cu excepţia cuţitului. Wolff avusese cuţitul în noaptea când luase cina cu Sonja, deci probabil că îl avea totdeauna la el, deci îl avea şi acum.

Dacă se luptau şi Wolff avea avantajul cuţitului, Wolff avea să câştige. Se întâmplase şi înainte, pe alee. Vandam îşi duse din nou mâna la obraz.

Se gândi: de ce oare n-am adus arma aici?

Dacă se luptau şi Wolff avea să câştige, ce avea să se întâmple atunci? Văzându-l pe Vandam în apartamentul Elenei, Wolff avea să-şi dea seama că ea încercase să-l ademenească într-o cursă. Şi ce i-ar face atunci? În Istanbul, într-o situaţie similară, tăiase gâtul fetei.

Vandam clipi ca să alunge imaginea îngrozitoare.

Wolff spuse:

— Văd că tocmai beai ceva înainte ca eu să sosesc. Pot să beau şi eu ceva?

— Desigur, spuse din nou Elene. Ce ai vrea să bei?

— Ce e asta? Wolff mirosi băutura. Oh, puţin gin ar fi bun.

Vandam se gândi: aceea era băutura mea. Noroc că Elene nu băuse – două pahare i-ar fi dat de gol. Auzi clinchetul gheţii.

— Noroc! spuse Wolff.

— Noroc.

— Nu pare să-ţi placă.

— S-a topit gheaţa.

Vandam ştia de ce se strâmbase Elene când băuse din băutura lui: era gin curat. Se descurca atât de bine în situaţia dată, gândi el. Oare ce gândea despre ce plănuia el, Vandam? Până acum trebuia să fi ghicit unde se ascundea. Probabil că încerca cu disperare să nu se uite în direcţia aceea. Biata Elene! Din nou era într-o situaţie care depăşea aşteptările lor.

Vandam spera că avea să fie pasivă, că avea să adopte strategia de a nu-i opune rezistenţă şi că avea să aibă încredere în el.

Mai plănuia oare Wolff să meargă la restaurantul Oasis? Poate că da. Numai dacă aş putea fi sigur de asta, gândi Vandam, aş putea lăsa totul în seama lui Jakes.

Wolff spuse:

— Pari agitată, Elene. Ţi-am încurcat planurile venind aici? Dacă vrei să mergi să termini pregătirile – nu că n-ai arăta perfect chiar aşa cum arăţi acum – lasă-mă numai aici cu sticla de gin.

— Nu, nu... Păi, aşa ne-am înţeles că vom merge la restaurant...

— Iar eu sunt aici, schimbând totul în ultimul minut. Ca să fiu sincer, restaurantele mă plictisesc, şi totuşi, ele sunt, ca să zic aşa, locurile convenţionale de întâlnire; deci îmi aranjez să iau cina cu anumiţi oameni, apoi când se apropie ora, nu mai pot să fac faţă şi mă gândesc să facem altceva.

Deci nu merg la Oasis, gândi Vandam. La naiba.

Elene spuse:

— Ce vrei să facem?

— Pot să-ţi fac din nou o surpriză?

Vandam gândi: fă-l să-ţi spună!

Elene spuse:

— În ordine.

Vandam se revoltă în sine. Dacă Wolff ar fi spus unde aveau să meargă, Vandam ar fi putut să-l contacteze pe Jakes şi ar fi mutat întreaga ambuscadă la noua locaţie. Elene nu făcea ce trebuia. Era de înţeles: pe voce i se

auzea teama.

Wolff spuse:

— Mergem?

— În ordine.

Canapeaua scârţâi când Wolff se ridică de pe ea. Vandam gândi: aş putea să încerc să-l prind acum!

Prea riscant.

Îi auzi părăsind camera. Mai rămase unde era timp de un moment. Îl auzi pe Wolff, în hol, spunând:

— După tine. Apoi uşa de la intrare fu închisă.

Vandam se ridică în picioare. Trebuia să-i urmărească şi să folosească prima oportunitate de a suna la cartierul general şi de a-l contacta pe Jakes. Elene nu avea un telefon, nu mulţi oameni din Cairo aveau. Chiar dacă ar fi avut, atunci nu era timp pentru asta. Merse la uşa de la intrare şi ascultă: cei doi plecaseră. Ieşi, închise uşa şi se grăbi pe coridor şi pe scări în jos.

În timp ce ieşi din clădire, îi văzu pe cealaltă parte a străzii. Wolff ţinea deschisă uşa unei maşini pentru ca Elene să poată urca. Nu era un taxi: Wolff probabil închinase, împrumutase sau furase o maşină pentru acea seară. Wolff închise uşa după Elene şi ocoli maşina spre locul şoferului. Elene privi pe geam şi ochii îi întâlniră pe

cei ai lui Vandam. El îşi întoarse privirea, de teamă să nu facă vreun gest în caz că Wolff îi vedea.

Vandam merse la motocicleta lui, urcă şi porni motorul.

Maşina lui Wolff porni, iar Vandam porni după ea.

Traficul din oraş era încă aglomerat. Vandam putea să lase cinci sau şase maşini între el şi Wolff fără să rişte să-l piardă din vedere. Era în amurg, dar puţine maşini aveau farurile aprinse.

Vandam se întrebă încotro mergea Wolff. Probabil aveau să se oprească undeva, numai dacă nu avea intenţia de a conduce prin oraş toată noaptea. Numai de ar fi oprit undeva unde era un telefon...

Se îndreptară spre ieşirea din oraş şi spre Gizeh. Se lăsă întunericul, iar Wolff aprinse farurile maşinii. Vandam lăsă farul motocicletei stins, în aşa fel încât Wolff să nu observe că era urmărit.

Era o cursă nebună. Chiar şi în timpul zilei, mersul pe motocicletă în oraş era un calvar: drumurile erau pline de gropi şi pete de ulei, iar Vandam îşi dădu seama că trebuia să fie tot atât de atent şi la suprafaţa şoselei cât era la trafic. Drumul spre deşert era şi mai rău, şi totuşi, acum trebuia să meargă cu farurile stinse şi să fie cu ochii pe maşina din faţă. De trei sau patru ori aproape că pică de

pe motocicletă.

Îi era rece. Fiindcă nu anticipase această cursă, îşi pusese numai cămaşa de la uniformă cu mâneci scurte, iar la acea viteză vântul tăia prin ea. Cât de departe plănuia Wolff să meargă?

În faţă se vedeau piramidele.

Vandam se gândi: aici nu este niciun telefon.

Maşina lui Wolff încetini. Aveau să facă un picnic lângă piramide. Vandam opri motorul motocicletei. Înainte ca Wolff să iasă din maşină, Vandam îşi trase motocicleta jos de pe drum, pe nisip. Deşertul nu era nivelat, numai părea aşa de la distanţă, iar Vandam găsi un morman de pietre în spatele căruia să-şi pună motocicleta. Se culcă pe nisip lângă mormanul de pietre şi urmări cu privirea maşina.

Nu se întâmplă nimic.

Maşina era oprită, cu motorul oprit, în interiorul ei era întuneric. Ce făceau acolo? Vandam era cuprins de gelozie. Îşi spuse să nu fie prostănac – probabil mâncau, asta era totul. Elene îi spusese despre ultimul picnic: somonul afumat, puiul rece, şampania. Nu puteai să săruţi o fată cu gura plină de peşte. Totuşi, degetele lor s-ar atinge atunci când el avea să-i dea vinul...

Taci din gură.

Se hotărî să rişte să-şi aprindă o ţigară. Se târî în spatele mormanului de pietre ca să o aprindă, apoi îşi făcu căuş palmele în faţa ei ca să ascundă luminiţa ţigării şi se întoarse la locul său de observaţie.

Cinci ţigări mai târziu, portiera maşinii se deschise.

Norii se răspândiseră şi pe cer strălucea luna. Întregul peisaj era de culoare albastru-închis şi argintiu, umbra complicată a piramidelor se contura pe nisipul strălucitor. Două siluete întunecate coborâră din maşină şi merseră spre cel mai apropiat dintre mormintele străvechi. Vandam vedea că Elene mergea cu braţele încrucişate pe piept, ca şi cum i-ar fi frig, sau poate pentru că nu voia să-l ia de mână pe Wolff. Wolff îşi puse uşor braţul în jurul umerilor ei, iar ea nu schiţă niciun gest de împotrivire.

Se opriră la baza monumentului şi începură să vorbească. Wolff arătă în sus, iar Elene păru să dea din cap: Vandam se gândi că ea nu voia să urce. Se plimbară pe la baza piramidei, apoi dispărură în spatele ei.

Vandam aşteptă ca ei să apară în cealaltă parte. Părea că le ia foarte mult timp să facă asta. Ce făceau acolo? Impulsul de a merge să vadă ce se întâmpla era aproape irezistibil.

Ar putea să ajungă acum la maşină. Se gândi la ideea de

a o sabota, pentru a se întoarce în oraş ca apoi să revină împreună cu echipa lui. Dar Wolff nu mai avea să fie acolo când Vandam ar fi ajuns înapoi; ar fi fost imposibil să-l caute în deşert în timpul nopţii; până dimineaţa, Wolff ar fi fost la zeci de mile depărtare. Era aproape imposibil de suportat să privească, să aştepte şi să nu facă nimic, dar Vandam ştia că aceasta era cea mai bună cale de urmat.

În cele din urmă, Wolff şi Elene apărură din nou. El mai avea braţul în jurul umerilor ei. Se întoarseră la maşină şi stătură lângă portieră. Wolff îşi puse mâinile pe umerii Elenei, îi spuse ceva şi se aplecă înainte ca să o sărute.

Vandam se ridică în picioare.

Elene îi întinse lui Wolff obrazul, apoi se întoarse, scăpă din braţele lui şi se urcă în maşină.

Vandam se lăsă din nou în nisip.

Liniştea deşertului fu întreruptă de zgomotul motorului maşinii lui Wolff. Vandam o privi întorcând într-un cerc larg şi urcând pe şosea. Farurile se aprinseră, iar Vandam lăsă jos capul involuntar, deşi era foarte bine ascuns. Maşina trecu de el, îndreptându-se spre Cairo.

Vandam sări în sus, îşi duse motocicleta pe drum şi încercă să-i dea drumul. Motorul nu pornea. Vandam începu să blesteme: era îngrozit de ideea că poate

ajunsese nisip în carburator. Încercă din nou şi de această dată motorul porni. Se urcă şi porni în urmărirea maşinii.

În lumina lunii, îi fu mai uşor să vadă gropile şi denivelările de pe suprafaţa drumului, dar îl făcea şi pe el mai uşor de văzut. Rămase destul de mult în urma maşinii lui Wolff, ştiind că nu avea unde să meargă decât în Cairo. Se întrebă ce planuri avea Wolff. Avea să o ducă pe Elene acasă? Dacă da, unde avea să meargă el după aceea? Poate că avea să-l conducă pe Vandam la locuinţa lui.

Vandam gândi: tare aş vrea să fi avut arma.

Avea oare Wolff să o ducă pe Elene acasă la el? Omul trebuia să locuiască undeva, trebuia să aibă un pat într-o cameră dintr-o clădire din oraşul acesta. Vandam era sigur că Wolff plănuia să o seducă pe Elene. Wolff avusese răbdare cu ea şi se purtase ca un gentleman, dar Vandam ştia că el era un om căruia îi plăcea să obţină ce voia repede. Seducţia ar putea fi cel mai mic dintre pericolele la care era expusă Elene. Vandam gândi: ce n-aş da pentru un telefon!

Ajunseră la marginea oraşului, iar Vandam fu nevoit să meargă mai aproape de maşină, dar, din fericire, traficul era încă intens. Se gândi dacă să nu se oprească şi să-i dea un mesaj poliţaiului, sau unui ofiţer, dar Wolff

conducea repede şi, oricum, ce ar fi spus în mesajul respectiv? Vandam încă nu ştia unde mergea Wolff. Începu să bănuiască care era răspunsul când trecură podul spre Zamalek. Aici era vasul Sonjei, dansatoarea. Cu siguranţă nu era posibil ca Wolff să locuiască acolo, gândi Vandam, pentru că vasul era sub supraveghere de zile întregi. Dar poate el nu voia să o ducă pe Elene la el acasă, deci luase împrumut vasul.

Wolff parcă pe stradă şi ieşi din maşină. Vandam îşi sprijini motocicleta de un perete şi legă rapid roata ca să prevină furtul ei – putea să mai aibă nevoie de motocicletă în acea seară.

Îi urmări pe Wolff şi Elene din stradă, pe drumul de lângă râu. Din spatele unui tufiş, privi cum merseră puţin pe acest drum. Se întrebă oare ce gândea Elene. Se aşteptase oare să fie salvată înainte de a ajunge aici? Avea oare încredere că Vandam continua să îi urmărească? îşi pierduse poate speranţa?

Se opriră lângă unul dintre vase. Vandam observă cu atenţie care anume – iar Wolff o ajută pe Elene să urce pe platforma care ducea pe vas. Vandam gândi: oare nu s-a gândit Wolff că vasul ar putea fi sub supraveghere? Era clar că nu. Wolff o urmă pe Elene pe punte, apoi deschise

trapa. Cei doi dispărură în interiorul vasului.

Vandam gândi: acum ce va mai fi? Probabil că aceasta era cea mai bună şansă a lui de a aduce ajutoare. Probabil că Wolff avea intenţia de a petrece ceva timp pe vas. Dar dacă nu asta avea să se întâmple? Dacă, în timp ce Vandam se grăbea spre un telefon, ceva mergea prost. Elene insista ca Wolff să o ducă acasă, Wolff îşi schimba planurile, sau se hotărau să meargă la un club?

Aş putea să-l pierd pe nenorocitul ăsta, gândi Vandam.

Trebuie să fie un poliţai pe aici.

— Hei! spuse el în şoaptă.

— E cineva pe aici? Poliţia? Sunt maiorul Vandam. Hei, unde?

O siluetă întunecată se materializă din spatele unui copac. O voce de arab spuse:

— Da?

— Salut. Sunt maiorul Vandam. Tu eşti ofiţerul de poliţie care supraveghezi vasul?

— Da, domnule.

— În ordine, ascultă. Omul pe care îl căutăm este pe vas acum. Ai la tine o armă?

— Nu, domnule.

— La naiba. Vandam se gândi dacă el şi arabul puteau

să meargă pe vas singuri şi se hotărî că nu era posibil: nu putea să aibă încredere că arabul avea să lupte cu entuziasm, iar în acel spaţiu mic, cuţitul lui Wolff putea să dezlănţuie iadul.

— În ordine, vreau să mergi la cel mai apropiat telefon, sună la cartierul general şi transmite un mesaj căpitanului Jakes sau colonelului Bogge, urgent: să vină aici cât de repede şi să facă un raid pe vas imediat. E clar?

— Căpitanul Jakes sau colonelul Bogge, cartierul general, să facă un raid pe vas imediat. Da, domnule.

— În ordine. Grăbeşte-te!

Arabul plecă cu paşi repezi.

Vandam găsi o poziţie în care era ferit din vedere, dar putea totuşi să urmărească vasul şi drumul de pe malul râului. Câteva minute mai târziu, pe drum apăru silueta unei femei. Vandam se gândi că îi părea cunoscută. Femeia urcă pe vas, iar Vandam îşi dădu seama că era Sonja.

Se simţi uşurat: cel puţin Wolff nu putea să o molesteze pe Elene în timp ce pe vas mai era şi o altă femeie.

Se aşeză şi aşteptă.

CAPITOLUL 22

Arabul era îngrijorat. „Mergi la cel mai apropiat telefon”, spusese englezul. Ei bine, erau telefoane în unele din casele din apropiere. Dar casele cu telefoane erau ocupate de europeni, care nu aveau să se bucure că un egiptean – chiar un ofiţer de poliţie – bătea la uşa lor noaptea la unsprezece, cerând permisiunea să folosească telefonul. Aproape sigur că ar refuza, cu blesteme şi înjurături: ar fi fost o experienţă umilitoare. Nici măcar nu era în uniformă, nu purta nici cămaşa albă şi pantalonii negrii, ci era îmbrăcat ca un fellah. Nici măcar nu ar fi crezut că era un poliţai.

În Zamalek nu existau telefoane publice, din câte ştia el. Asta îi lăsa numai o opţiune: să dea telefon de la secţia de poliţie. Se îndreptă într-acolo cu paşi repezi.

Îşi făcea de asemenea griji în privinţa sunatului la cartierul general. Era o regulă nescrisă pentru oficialii egipteni din Cairo să nu îi sune niciodată din proprie iniţiativă pe englezi. Întotdeauna asta ducea la probleme. Centralistul de la cartierul general avea să refuze să facă legătura sau ar lăsa mesajul până dimineaţa – apoi ar nega că l-au primit – sau i-ar spune să sune mai târziu. Şi

dacă ceva nu mergea bine, el ar fi trebuit să plătească preţul. Şi oricum, de unde ştia el că bărbatul de pe drum era chiar cine spusese? El nu îl cunoştea pe maiorul Vandam şi oricine şi-ar fi putut pune cămaşa de la uniforma de maior. Dacă era o farsă? Exista un anumit tip de ofiţer englez căruia îi plăcea să facă farse egiptenilor bine intenţionaţi.

El avea o reacţie standard la situaţii de acest fel: să le ignore. Oricum, fusese instruit să raporteze totul superiorului său şi nimănui altcuiva în acest caz. Se hotărî să meargă la secţia de poliţie şi de acolo să-l sune pe superintendentul Kemel acasă.

Kemel avea să ştie ce să facă.

Elene păşi pe scară în jos şi privi în jur cu nervozitate în interiorul vasului. Se aşteptase ca decorul să fie rar şi marin. De fapt, era luxos şi puţin prea încărcat. Erau covoare groase, canapele joase, două mese elegante şi draperii de catifea, care divizau zona respectivă a vasului de cealaltă jumătate, care era probabil dormitorul. În partea opusă perdelelor, unde vasul se îngusta spre ceea ce fusese pupa, era o bucătărie mică cu accesorii mici, dar moderne.

— Este al tău? îl întrebă ea pe Wolff.

— Este al unei prietene, spuse el. Aşază-te, te rog.

Elene se simţi prinsă în capcană. Unde naiba era William Vandam? De mai multe ori în timpul serii avusese impresia că în spatele maşinii era o motocicletă dar nu putuse să se uite mai bine, de teamă că ar fi putut să-l alerteze pe Wolff în fiecare clipă se aşteptase ca maşina să fie înconjurată de soldaţi care să-l aresteze pe Wolff şi să o elibereze; pe măsură ce clipele se transformaseră în ore, ea începuse să se întrebe dacă nu era totul un vis, dacă William Vandam exista cu adevărat.

Acum Wolff merse la cutia cu gheaţă, scoase o sticlă de şampanie, găsi două pahare, desfăcu folia de la gura sticlei, desfăcu sârma şi scoase dopul cu un pocnet şi turnă şampanie în pahare. *Şi unde naiba era William Vandam?*

Elenei îi era teamă de Wolff. Ea avusese multe legături cu bărbaţii, unele dintre ele întâmplătoare, dar întotdeauna avusese încredere în bărbatul de lângă ea, ştia că avea să fie binevoitor, sau dacă nu binevoitor, cel puţin grijuliu. Îi era teamă pentru corpul ei: dacă avea să îl lase pe Wolff să se joace cu corpul ei, ce fel de jocuri avea să inventeze acesta? Pielea ei era sensibilă, în interior era moale, era atât de vulnerabilă întinsă pe spate, cu

picioarele desfăcute... Să fie în această situaţie cu cineva care o iubea, cineva care avea să fie la fel de blând cu corpul ei cum era ea însăşi, ar fi fost o bucurie – dar în cazul lui Wolff, care voia numai să îi folosească corpul... o trecu un fior.

— Ţi-e rece? o întrebă Wolff în timp ce îi dădu un pahar.

— Nu, nu. Tremuram.

Wolff îşi ridică paharul.

— În sănătatea ta.

Gura ei era uscată. Sorbi puţin din vinul rece, apoi luă o înghiţitură mare. Asta o făcu să se simtă puţin mai bine.

Wolff se aşeză lângă ea pe canapea şi se întoarse spre ea.

— Ce seară superbă, spuse el. Mă bucur atât de mult de compania ta. Eşti o femeie fermecătoare.

Începe, gândi Elene.

El îşi puse mâna pe genunchiul ei.

Ea îngheţă.

— Eşti misterioasă, spuse el. Atrăgătoare, destul de distantă, foarte frumoasă, uneori naivă, dar câteodată parcă atât de înţeleaptă... vrei să îmi spui ceva?

— Presupun că da. Elene nu îl privi.

Cu vârful degetului, Wolff trasă conturul feţei ei: fruntea,

nasul, buzele, bărbia. Apoi spuse:

— De ce ieşi cu mine?

Ce voia să spună cu asta? Era oare posibil ca el să suspecteze ce făcea ea de fapt? Sau asta era numai următoarea mişcare din jocul lui?

Ea îl privi şi spuse:

— Eşti un bărbat foarte atrăgător.

— Mă bucur că tu crezi asta. Wolff îşi puse din nou mâna pe genunchiul ei şi se aplecă înainte ca să o sărute. Ea îi oferi din nou obrazul, cum mai făcuse înainte în seara aceea. Buzele lui atinseră pielea ei, apoi el şopti:

— De ce ţi-e teamă de mine.

Pe punte, se auzi un zgomot – paşi repezi şi uşori – apoi trapa se deschise.

Elene gândi: William!

În deschizătură apăru un pantof cu toc înalt şi un picior de femeie. Femeia coborî închizând trapa şi păşi jos de pe scară. Elene îi văzu faţa şi o recunoscu ca fiind Sonja, dansatoarea din buric.

Apoi se gândi: ce naiba se petrece aici?

— În ordine, sergent, spuse Kemel la telefon. Ai făcut exact ce trebuia contactându-mă pe mine. Mă voi ocupa eu de toate. De fapt, poţi să mergi acasă acum.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse sergentul. Noapte bună.

— Noapte bună. Kemel închise telefonul. Aceasta era o catastrofă. Englezii îl urmăriseră pe Alex Wolff la vas şi Vandam încerca să organizeze un raid. Consecinţele aveau să fie multiple. În primul rând, avea să dispară posibilitatea ca Ofiţerii Liberi să folosească radioul nemţilor şi apoi nu ar fi existat nicio posibilitate de a negocia cu Reich-ul înainte ca Rommel să cucerească Egiptul. În al doilea rând, dacă englezii aveau să descopere că vasul era un cuib de spioni, aveau să-şi dea repede seama că Kemel ascunsese informaţiile ca să-i protejeze pe spioni. Kemel regretă că nu îi forţase mai mult mâna Sonjei, că nu o silise să aranjeze întâlnirea la câteva ore şi nu la câteva zile; dar era prea târziu pentru regrete. Ce avea să facă acum?

Merse înapoi în dormitor şi se îmbrăcă repede. Din pat, soţia lui întrebă cu o voce moale:

— Ce este?

— Merg la lucru, şopti el.

— Oh, nu. Ea se întoarse pe cealaltă parte.

Îşi luă pistolul dintr-un sertar încuiat al biroului şi îl puse în buzunarul de la haină, o sărută pe soţia lui şi ieşi încet

din casă. Urcă în maşină şi porni motorul. Stătu să se gândească preţ de o clipă. Trebuia să se consulte cu Sadat în legătură cu această problemă, dar asta avea să îi ia destul timp. Între timp, Vandam ar fi putut deveni nerăbdător, aşteptând lângă vas, şi putea face ceva neaşteptat. Prima dată trebuia să se ocupe de Vandam, gândi el; apoi putea să meargă acasă la Sadat.

Kemel porni, îndreptându-se spre Zamalek. Voia puţin timp ca să se gândească, clar şi pe îndelete, dar tocmai timpul îi lipsea. Ar fi trebuit oare să-l ucidă pe Vandam? Nu mai ucisese niciodată un om şi nu ştia dacă era în stare de aşa ceva. Trecuseră ani întregi de când nici măcar nu mai lovise pe cineva. Şi cum avea să-şi acopere amestecul în toate acestea? Puteau să treacă zile întregi până când nemţii aveau să ajungă în Cairo – şi era posibil, chiar şi în această fază, ca ei să fie respinşi. Atunci ar avea loc o investigaţie cu privire la ce se întâmplase pe drumul de lângă râu în acea seară şi, mai devreme sau mai târziu, vina avea să cadă asupra lui Kemel. Probabil că avea să fie împuşcat.

— Curaj, spuse el cu voce tare, amintindu-şi cum avionul furat al lui Imam izbucnise în flăcări atunci când aterizase în deşert.

Parcă maşina lângă drum. Din portbagajul maşinii scoase o sfoară. Şi-o îndesă în buzunarul hainei şi îşi luă arma în mâna dreaptă.

Ţinea arma invers, ca să poată lovi cu ea. De când nu o mai folosise? Şase ani, gândi, fără să ia la socoteală exerciţiile de tragere la ţintă.

Ajunse pe malul râului. Privi Nilul argintiu, contururile negre ale vaselor, linia estompată a drumului de lângă râu şi întunericul tufişurilor. Vandam trebuia să fie undeva în tufişuri. Kemel păşi înainte, păşind fără zgomot.

Vandam se uită la ceas la lumina ţigării. Era unsprezece şi jumătate. Era clar că ceva nu fusese în ordine. Fie că poliţaiul arab transmisese un mesaj greşit, fie cei de la cartierul general nu fuseseră în stare să îl găsească pe Jakes, fie Bogge dăduse cumva totul peste cap. Vandam nu putea să îşi asume riscul de a-l lăsa pe Wolff să transmită prin radio informaţia pe care o deţinea acum. Nu mai avea ce să facă decât să meargă la bordul vasului şi să rişte totul.

Îşi stinse ţigara, apoi auzi paşii cuiva în tufişuri.

— Cine e acolo? şopti el. Jakes?

O siluetă întunecată veni spre el şi şopti:

— Eu sunt.

Vandam nu putu să recunoască vocea şoptită, nici nu putea să-i vadă faţa.

— Cine?

Omul păşi mai aproape şi ridică braţul. Vandam spuse:

— Cine – apoi înţelese că braţul cobora pentru a lovi. Se feri într-o parte şi ceva lovi o parte a capului său şi se lovi de umărul lui. Vandam strigă de durere şi braţul drept îi amorţi. Braţul se ridică din nou. Vandam păşi înainte, încercând neîndemânatic să-l prindă pe atacatorul său cu mâna stângă. Figura se dădu în spate, apoi lovi din nou şi de această dată lovitura ateriză exact în vârful capului lui Vandam. Un moment, simţi o durere intensă, apoi Vandam îşi pierdu cunoştinţa.

Kemel băgă arma în buzunar şi îngenunche lângă trupul prăbuşit al lui Vandam. Prima dată atinse pieptul lui Vandam şi fu uşurat când simţi bătăile puternice ale inimii lui. Lucrând cu repeziciune, îi dădu jos lui Vandam sandalele, ciorapii, pe care îi făcu ghem şi îi îndesă în gura bărbatului.

Asta avea să-l oprească să strige. Apoi îl întoarse pe Vandam cu faţa în jos, îi încrucişă încheieturile mâinilor pe la spate şi le legă cu sfoara. Cu celălalt capăt al sforii legă gleznele lui Vandam. În cele din urmă, legă sfoara de un

copac.

Vandam avea să-şi revină în câteva minute, dar nu avea să poată să se mişte. Nu avea să poată nici să strige. Avea să rămână acolo până când cineva avea să se împiedice de el. Cât de repede putea asta să se întâmple? în mod normal, ar fi putut să fie oameni în aceste tufişuri, tineri cu iubitele lor şi soldaţi cu fetele lor, dar în acea seară fusese un dute-vino care probabil îi îndepărtase de această ascunzătoare. Exista totuşi o şansă ca un cuplu care avea să vină mai târziu să-l vadă pe Vandam, sau poate să-l audă gemând... Kemel trebuia să-şi asume acest risc, nu avea niciun rost să stea şi să-şi facă griji.

Decise să arunce o privire scurtă la vas. Merse cu paşi uşori spre Jihan. În interior ardeau lumini, dar peste hublouri erau trase perdeluţe. Era tentat să urce la bord, dar trebuia să se consulte întâi cu Sadat, pentru că nu era sigur ce ar fi trebuit să facă.

Se întoarse şi merse înapoi spre maşină.

Sonja spuse:

— Alex mi-a povestit totul despre tine, Elene. Zâmbi.

Elene îi zâmbi şi ea. Aceasta era prietena lui Wolff care era proprietara vasului? Oare Wolff trăia cu ea? Poate nu o aşteptase acasă atât de devreme? Dar atunci de ce nu era

niciunul dintre ei furios, sau uimit, sau jenat? Numai de dragul de a spune ceva, Elene o întrebă:

— Tocmai ai venit de la Clubul Cha-Cha?

— Da.

— Cum a fost?

— Ca întotdeauna – extenuant, minunat, plin de succes.

Era clar că Sonja nu era o femeie modestă.

Wolff îi dădu Sonjei un pahar de şampanie. Ea îl luă fără să se uite la el şi îi spuse Elenei:

— Deci lucrezi la prăvălia lui Mikis?

— Nu, nu lucrez acolo, spuse Elene gândind: „Te interesează asta cu adevărat?” L-am ajutat câteva zile, atâta tot. Suntem rude.

— Deci eşti grecoaică?

— Aşa este. Pălăvrăgeala îi dădea Elenei încredere în sine. Teama îi mai scăzu. Orice s-ar fi întâmplat, era puţin probabil ca Wolff să o siluiască ameninţând-o cu cuţitul de faţă cu una dintre cele mai faimoase femei ale Egiptului. Cel puţin Sonja îi dăduse ocazia să respire în voie. William fusese hotărât să-l captureze pe Wolff înainte de miezul nopţii.

Miezul nopţii!

Aproape că uitase. La miezul nopţii, Wolff trebuia să

contacteze duşmanul prin intermediul radioului, pentru a le oferi detaliile despre linia de apărare. Dar unde era radioul? Era acolo, pe vas? Dacă era altundeva, Wolff trebuia să plece curând. Dacă era aici, avea să trimită mesajul de faţă cu Elene şi Sonja? Ce planuri avea?

Wolff se aşează lângă Elene. Ea se simţi vag ameninţată, cu cei doi de fiecare parte a ei. Wolff spuse:

— Ce bărbat norocos sunt, să stau aici cu două femei, care sunt cele mai frumoase din Cairo.

Elene privi drept înainte, neştiind ce să spună.

Wolff spuse:

— Nu-i aşa că e frumoasă, Sonja?

— Oh, da. Sonja atinse faţa Elenei, apoi îi luă bărbia şi o întoarse spre ea. Crezi că eu sunt frumoasă, Elene?

— Desigur. Elene se încruntă. Totul devenea din ce în ce mai ciudat. Era ca şi cum...

— Mă bucur atât de mult, spuse Sonja, şi îşi puse mâna pe genunchiul Elenei.

Atunci, Elene înţelese.

Totul căpătă sens: răbdarea lui Wolff, curtenia lui falsă, vasul, apariţia neaşteptată a Sonjei... Elene îşi dădu seama că nu era deloc în siguranţă. Teama de Wolff îi reveni, mai acut decât înainte. Cei doi voiau să o folosească şi ea nu

avea să aibă de ales, avea să trebuiască să stea întinsă, mută şi docilă, în vreme ce ei doi aveau să facă ce doreau, Wolff cu cuţitul într-o mână...

Opreşte-te.

Nu îmi va fi teamă. Pot să rezist să fiu molestată de o pereche de nenorociţi depravaţi şi trecuţi. Sunt prea multe în joc aici. Uită de preţiosul tău corp, gândeşte-te la radio şi cum să-l opreşti pe Wolff să-l folosească.

Această partidă în trei putea să fie transformată într-un avantaj.

Se uită pe furiş la ceas. Era doisprezece fără un sfert. Era deja prea târziu ca să se mai bazeze pe Vandam. Ea, Elene, era singura care mai putea să-l oprească pe Wolff.

Şi credea că ştie şi cum să o facă.

O privire trecu de la Sonja la Wolff ca un semnal.

Fiecare cu o mână pe coapsele Elenei, cei doi se aplecară unul spre celălalt în faţa Elenei şi se sărutară.

Ea îi privi. Fu un sărut lung, lasciv. Ea se gândi: ce se aşteaptă ca eu să fac?

Cei doi se îndepărtară unul de altul.

Wolff o sărută pe Elene în acelaşi mod. Elene nu îi rezistă. Apoi simţi mâna Sonjei pe bărbia ei. Sonja întoarse faţa Elenei spre ea şi o sărută pe buze.

Elene îşi închise ochii, gândind: nu mă va durea, nu va durea.

Nu o duru, dar era ciudat să fie sărutată atât de blând de gura unei femei.

Elene se gândi: cumva trebuie să preiau controlul scenei ăsteia.

Sonja îşi desfăcu bluza. Avea sâni mari şi maronii. Wolff se aplecă şi luă între buze unul dintre sfârcuri. Elene simţi cum Sonja îi împingea capul în jos. Înţelese că trebuia să urmeze exemplul lui Wolff. Făcu la fel. Sonja gemu.

Toate acestea erau pentru Sonja: era clar că era fantezia ei, ciudăţenia ei; ea era aceea care gemea şi icnea acum, nu Wolff. Elene se temea că din clipă în clipă, Wolff avea să se ridice şi avea să meargă la radio. În timp ce făcea mecanic gesturile erotice cerute de Sonja, căuta în minte modalităţi de a-l înnebuni pe Wolff.

Dar întreaga scenă era atât de prostească, ca o farsă, încât orice ar fi vrut să facă i s-ar fi părut cel puţin comic.

Trebuie să-l ţin pe Wolff departe de radio.

Care este cheia acestei scene? Ce vor cei doi de fapt?

Îşi întoarse faţa de la Sonja spre Wolff şi îl sărută. El îşi îndreptă gura spre a ei. Ea îi găsi mâna şi o împinse între coapsele ei. El respiră adânc, iar Elene gândi: cel puţin e

interesat.

Sonja încercă să-i despartă.

Wolff o privi o clipă pe Sonja, apoi o plesni cu putere peste faţă.

Elene îşi pierdu o clipă răsuflarea din cauza surprizei. Aceasta să fi fost cheia? Acesta trebuie să fie un joc pe care cei doi îl joacă, asta trebuie să fie.

Wolff îşi concentră din nou atenţia asupra Elenei. Sonja încercă din nou să-i despartă.

De această dată, Elene o pălmui.

Sonja gemu adânc.

Elene se gândi: am făcut-o, le-am ghicit jocul, acum controlez situaţia.

Îl văzu pe Wolff uitându-se la ceas.

Brusc, Elene se ridică. Amândoi o priviră miraţi. Ea îşi ridică braţele, apoi, încet, îşi trase rochia jos peste cap, o aruncă într-o parte şi rămase în lenjeria neagră şi în ciorapii de mătase.

Se mângâie uşor, ducându-şi mâinile printre coapse şi peste sâni. Văzu cum expresia feţei lui Wolff se schimbă: controlul dispăru, iar el o privi cu ochii măriţi de dorinţă. Era tensionat, vrăjit. Îşi linse buzele. Elene ridică piciorul stâng, puse pantoful cu toc înalt între sânii Sonjei şi o

împinse pe spate. Apoi luă în mâini capul lui Wolff şi îl lipi de abdomenul ei.

Sonja începu să sărute piciorul Elenei.

Wolff scoase un sunet între un geamăt şi un suspin şi îşi îngropă faţa între coapsele Elenei.

Elene se uită la ceas.

Era miezul nopţii.

CAPITOLUL 23

Elene era întinsă pe spate pe pat, dezbrăcată. Stătea foarte liniştită, rigidă, cu muşchii încordaţi, privind drept în sus, spre tavan. În partea ei dreaptă era Sonja, cu faţa în jos, cu braţele şi picioarele întinse peste pat în toate direcţiile, dormind adânc şi sforăind. Mâna dreaptă a Sonjei se odihnea leneşă pe şoldul Elenei. Wolff era pe partea stângă a Elenei. Stătea culcat pe o parte, cu faţa spre ea, mângâindu-i somnoros corpul.

Elene se gândea: ei bine, n-am murit din asta.

Jocul fusese unul de respingere şi acceptare a Sonjei. Cu cât mai mult Wolff şi Elene o respingeau şi o loveau, cu atât mai pasionată devenea ea, până când, în deznodământ, Wolff o respingea pe Elene şi făcea dragoste cu Sonja. Era un scenariu pe care era clar că Wolff şi Sonja îl ştiau bine: îl mai jucaseră şi înainte.

Elenei îi oferise puţină plăcere, dar nu se simţea umilită sau dezgustată. Ceea ce simţea era că fusese trădată, trădată de ea însăşi. Era ca şi cum ar fi amanetat o bijuterie primită de la un iubit, sau ca şi cum şi-ar fi tuns părul lung ca să-l vândă pe bani, sau ca şi cum ar fi trimis un copil să lucreze la o moară. Abuzase de ea însăşi. Şi cel

mai rău era că ceea ce făcuse nu era decât punctul culminant logic al vieţii pe care o dusese: în cei opt ani de când plecase de acasă, mersese în jos pe panta alunecoasă care ducea spre prostituţie şi acum simţea că a ajuns şi acolo.

Mângâierile încetară, iar ea privi într-o parte spre faţa lui Wolff. Ochii lui erau închişi. Adormea.

Elene se întrebă ce se întâmplase cu Vandam.

Ceva nu fusese în ordine. Poate că Vandam a pierdut din vedere maşina lui Wolff în Cairo. Poate că avusese un accident în trafic. Oricare ar fi fost motivul, Vandam nu mai veghea asupra ei. Era pe cont propriu.

Avusese succes în încercarea de a-l face pe Wolff să uite de transmisiunea pe care trebuia să i-o facă lui Rommel – dar ce avea acum să-l oprească să trimită mesajul în seara următoare? Elene trebuia să meargă la cartierul general şi să-i spună lui Jakes unde putea fi găsit Wolff. Avea să trebuiască să plece încet, chiar atunci, să-l găsească pe Jakes, să-l pună să-şi scoată din pat echipa...

Asta ar fi durat prea mult timp. Wolff putea să se trezească, să descopere că ea era plecată şi să dispară din nou.

Era oare radioul acolo, pe vas, sau altundeva? Asta

putea să facă o mare diferenţă.

Îşi aminti de ceva ce îi spusese Vandam seara trecută – se întâmplase oare asta numai cu câteva ore în urmă? „Dacă pot să obţin cheia codului Rebecca, pot să mă dau drept Wolff la radio... asta ar putea schimba complet lucrurile...”

Elene se gândi: poate pot să găsesc cheia.

El îi spusese că era o foaie de hârtie pe care scria cum să fie folosită cartea pentru a putea codifica mesajele.

Elene înţelese că acum avea şansa să găsească radioul şi cheia codului.

Trebuia să caute pe vas.

Nu se mişcă. Îi era din nou teamă. Dacă Wolff avea să descopere că ea căuta ceva... îşi aminti teoria lui despre natura umană: lumea se împarte în stăpâni şi sclavi. Viaţa unui sclav nu avea nicio valoare.

Nu, se gândi; voi pleca de aici dimineaţa, în mod absolut normal, apoi le voi spune englezilor unde pot să-l găsească pe Wolff, apoi ei vor face un raid pe vas, apoi...

Şi dacă Wolff avea să plece pe atunci? Ce era dacă radioul nu era acolo?

Atunci totul ar fi fost inutil.

Respiraţia lui Wolff devenise lentă şi egală: dormea

adânc. Elene întinse mâna, luă mâna Sonjei cu grijă şi o mută de pe şoldul ei pe pat. Sonja nu se mişcă.

Acum niciunul dintre cei doi nu o atingea pe Elene. Era o adevărată uşurare.

Încet, se ridică în fund. Schimbarea greutăţii de pe saltea îi făcu pe Wolff şi Sonja să se mişte. Sonja mormăi, îşi ridică capul, îl întoarse pe cealaltă parte şi reîncepu să sforăie. Wolff se întoarse pe spate fără să-şi deschidă ochii.

Mişcându-se lent, tresărind la fiecare mişcare a saltelei, Elene se întoarse astfel încât acum se sprijinea pe mâini şi pe genunchi, cu faţa spre capul patului. Începu să se târască încet în spate: genunchiul drept, mâna stângă, genunchiul stâng, mâna dreaptă. Privea feţele celor doi care dormeau. Piciorul patului părea că e la distanţă de mile întregi. Liniştea îi suna în urechi precum tunetul. Vasul însuşi începu să se legene într-o parte şi în alta din cauza unei bărci care trecuse pe râu, iar Elene coborî rapid din pat în timpul acestor mişcări. Stătu un timp pe loc, de parcă prinsese rădăcini, privindu-i pe cei doi, până când vasul nu se mai mişcă deloc. Ei rămaseră adormiţi.

Unde ar fi trebuit să înceapă să caute? Elene se hotărî să fie metodică şi să înceapă în partea din faţă a vasului şi

să se îndrepte spre spate. La prova vasului era baia. Brusc, îşi dădu seama că oricum trebuia să meargă la baie. Trecu în vârful degetelor prin dormitor şi intră în baia mică.

Şezând pe toaletă, privi în jur. Unde ar putea fi ascuns un radio? Nu prea ştia cât de mare era radioul: era de mărimea unei valize? A unei serviete? A unei poşete? Aici era o chiuvetă, o vană mică şi un dulăpior pe perete. Se ridică şi se uită în dulăpior. Acesta conţinea obiectele necesare bărbieritului, pastile şi o rolă de tifon.

Radioul nu era în baie.

Nu avu curajul să caute în dormitor în timp ce ei dormeau, încă nu. Trecu prin dormitor şi printre perdele şi ajunse în sufragerie. Se uită rapid înjur. Simţi nevoia să se grăbească, dar se sili să fie calmă şi precaută. Începu în partea stângă. Aici era o canapea. Elene bătu uşor cu degetele partea de jos: părea goală. Radioul putea să fie sub ea. Încercă să o ridice, dar nu reuşi. Uitându-se la picioarele ei, observă că era prinse cu şuruburi de podea. Şuruburile erau strânse. Deci radioul nu era acolo. Se mai afla acolo un dulap înalt. Îl deschise cu grijă. Acesta scârţâi puţin, iar ea îngheţă. Auzi un zgomot din dormitor. Se aşteptă ca Wolff să iasă dintre perdele şi să o prindă asupra faptului. Dar nu se întâmplă nimic.

Se uită în dulap. Era în el o mătură şi câteva cârpe de praf, materiale pentru curăţat şi o lanternă. Nici urmă de radio. Închise uşa. Aceasta scârţâi din nou.

Merse în partea unde se afla bucătăria. Trebuia să deschidă şase dulapuri, mai mici. Ele conţineau vase, conserve de mâncare, sosiere, pahare, provizii de cafea, orez, ceai şi prosoape. Sub chiuvetă era o găleată pentru deşeurile menajere. Elene se uită în cutia cu gheaţă. Ea conţinea o sticlă de şampanie. În bucătărie erau mai multe sertare. Era oare radioul destul de mic pentru a încăpea într-un sertar? Deschise unul. Zgomotul tacâmurilor păru că îi fărâmiţează toţi nervii. Dar nu era niciun radio. Deschise altul: o colecţie impresionantă de condimente în borcănaşe, de la esenţă de vanilie la pudră de curry – cuiva îi plăcea să gătească. Un alt sertar: cuţite de bucătărie.

Lângă bucătărie era un mic birou a cărui parte de sus se închidea ca un capac. Sub el era o servietă mică. Elene ridică servieta. Era grea. O deschise. Acolo era radioul.

Inima îi stătu pe loc.

Era o servietă obişnuită, cu două încuietori, un mâner mic şi colţuri întărite. Radioul se potrivea exact înăuntru, ca şi cum ar fi fost făcut înadins astfel. Capacul lăsa puţin

loc în partea de sus a radioului şi acolo era o carte. Elene luă în mână cartea şi se uită înăuntru. Citi: „Noaptea trecută am visat că am plecat din nou la Menderley”. Era *Rebecca.*

Începu să frunzărească paginile cărţii. În mijloc era ceva între pagini. Lăsă cartea să se deschidă acolo şi o foaie de hârtie căzu pe podea. Se aplecă şi o ridică. Era o listă de numere şi date, cu câteva cuvinte în germană. Aceasta era cu siguranţă cheia codului *Rebecca.*

Elene ţinea în mână de ce avea nevoie Vandam ca să schimbe cursul războiului.

Brusc, simţi că responsabilitatea era prea mare pentru ea.

Fără asta, se gândi, Wolff nu putea să-i transmită mesaje lui Rommel – sau dacă ar trimite mesaje în germană pur şi simplu, nemţii aveau să se îndoiască de autenticitatea lor şi aveau de asemenea să se gândească că poate Aliaţii i-au auzit... Fără aceasta, Wolff este inutil. Cu aceasta, Vandam poate câştiga războiul.

Acum trebuia să fugă şi să ia cheia cu ea.

Îşi aminti că era complet dezbrăcată.

Ieşi din transă. Rochia ei era pe canapea, adunată şi şifonată. Traversă vasul, puse jos cartea şi cheia codului,

îşi luă rochia şi şi-o trase peste cap.

Patul scârţâi.

De dincolo de perdele veni zgomotul provocat de cineva care se ridica din pat, cineva greu, probabil că era el. Elene stătu pe loc, paralizată. Îl auzi pe Wolff mergând spre perdele, apoi îndepărtându-se de ele din nou. Auzi uşa de la baie.

Nu era timp să-şi pună şi lenjeria. Îşi luă geanta, pantofii şi cartea cu cheia în interiorul ei. Îl auzi pe Wolff ieşind din baie. Merse la scară şi fugi pe ea în sus, tresărind în timp ce picioarele ei goale ajungeau pe marginile tăioase ale scărilor înguste. Privind în jos, îl văzu pe Wolff apărând printre perdele şi privind-o cu uimire. Privirea i se îndreptă spre servieta deschisă de pe podea. Elene îşi întoarse de la el privirea spre trapă. Aceasta era închisă pe dinăuntru cu două încuietori. Ea le deschise pe amândouă. Cu colţul ochiului îl văzu pe Wolff repezindu-se spre scară. Ea împinse în sus trapa şi se strecură afară. Cum stătea în picioare pe punte, îl văzu pe Wolff căţărându-se pe scară. Ea se aplecă rapid şi ridică trapa grea de lemn. Când mâna dreaptă a lui Wolff se agăţă de marginea deschizăturii, Elene trânti jos trapa pe degetele lui cu toată puterea. Se auzi un urlet de durere. Elene traversă în fugă puntea şi

coborî pe platformă.

Aceasta nu era nimic mai mult decât o platformă ce ducea de pe punte pe malul râului. Ea se aplecă, ridică capătul platformei şi o aruncă în apă.

Wolff ieşi în cele din urmă de sub trapă, cu faţa ca o mască de furie şi durere.

Elene intră în panică atunci când îl văzu traversând puntea în goană. Gândi: este complet dezbrăcat, nu poate veni după mine! El îşi luă elan şi sări peste marginea vasului.

Nu poate să sară atât de departe.

Wolff ateriză chiar pe malul râului, dând din mâini ca să-şi găsească echilibrul. Cu un acces brusc de curaj, Elene fugi spre el şi în timp ce Wolff era încă dezechilibrat, îl împinse în apă.

Se întoarse şi fugi spre drumul ce mergea paralel cu râul.

Când ajunse la capătul cărării care ducea spre scară, se opri şi se uită în urmă. Inima îi bătea cu putere şi ea respira sacadat, gâfâind din greu. Se simţi mai optimistă când îl văzu pe Wolff leoarcă de apă şi gol puşcă, ieşind din apă pe malul plin de nămol. Se lumina de ziuă: nu putea să o urmărească prea departe în starea în care se

afla. Se întoarse spre stradă, îşi luă elan ca să o ia la fugă şi se lovi de cineva.

Braţe puternice o prinseră într-o strânsoare ca o menghină. Ea se luptă cu disperare, se eliberă, dar apoi fu din nou prinsă. Se lăsă moale, învinsă: după toate astea, se gândi, după toate astea.

Fu întoarsă, apucată de braţe şi dusă cu sila spre vas. Îl văzu pe Wolff venind spre ea. Ea se luptă din nou să scape, iar bărbatul care o ţinea îşi petrecu braţul în jurul gâtului ei. Deschise gura ca să strige după ajutor, dar înainte să poată scoate un sunet, bărbatul îşi îndesă degetele până în gâtul ei, încât Elenei îi veni să vomite.

Wolff ajunse la ei şi întrebă:

— Cine eşti?

— Sunt Kemel. Tu trebuie să fii Wolff.

— Bine că erai aici.

— Ai încurcat-o, Wolff, spuse bărbatul pe nume Kemel.

— Mai bine vino la bord – oh, la naiba, asta a aruncat platforma.

Wolff privi spre râu şi văzu că platforma plutea lângă vas.

— Nu pot să mă ud mai tare decât atât, spuse el.

Merse aproape de mal şi alunecă în apă, apucă

platforma, puse o parte a ei pe mal şi urcă şi el pe mal. Apoi o apucă din nou şi o aşează peste spaţiul dintre vas şi malul râului.

— Pe aici, spuse el.

Kemel o sili pe Elene să urce pe platformă, pe punte şi pe scară în jos.

— Pune-o acolo, spuse Wolff, arătând cu degetul canapeaua.

Kemel o împinse uşor pe Elene pe canapea şi o sili să se aşeze.

Wolff intră după perdele şi se întoarse un moment mai târziu, cu un prosop mare. Începu să se şteargă cu prosopul. Nu părea deloc jenat de goliciunea lui.

Elene fu surprinsă să vadă că Kemel era un bărbat destul de scund. După modul cum o apucase, ea îşi imaginase că era de talia lui Wolff. Era un arab chipeş, cu pielea măslinie. Acesta îşi întoarse cu jenă privirea de la Wolff.

Wolff îşi puse prosopul în jurul mijlocului şi se aşează.

Îşi examină mâna.

— Aproape că mi-a rupt degetele, spuse el. Se uită la Elene cu un amestec de furie şi amuzament.

Kemel spuse:

— Unde este Sonja?

— În pat, spuse Wolff, arătând cu capul spre perdele. Ea doarme şi în timpul cutremurelor, mai ales după o noapte de dezmăţ.

Kemel se simţea jenat de o astfel de discuţie, observă Elene, şi poate era şi enervat din cauza neseriozităţii lui Wolff.

— Ai încurcat-o, spuse el din nou.

— Ştiu, spuse Wolff. Presupun că lucrează pentru Vandam.

— Nu ştiu asta. Am primit un telefon în toiul nopţii de la unul dintre oamenii mei care se afla pe drumul de pe malul râului. Vandam venise acolo şi i-a cerut să aducă ajutoare.

Wolff era şocat.

— A fost cât pe ce! spuse el.

Părea îngrijorat.

— Unde e Vandam acum?

— E încă afară, aici. L-am lovit în cap şi l-am legat.

Inima Elenei împietri. Vandam era acolo afară în tufişuri, rănit şi legat – şi nimeni altcineva nu ştia unde este. La urma urmei, fusese totul inutil.

Wolff dădu din cap.

— Vandam a urmărit-o până aici. Asta înseamnă doi oameni care ştiu de acest loc. Dacă rămân aici, va trebui să-i ucid pe amândoi.

Elene se cutremură: vorbea atât de uşor de uciderea unor oameni. Stăpâni şi sclavi, îşi aminti ea.

— Nu e un plan destul de bun, spuse Kemel. Dacă îl ucizi pe Vandam, în cele din urmă eu voi fi cel acuzat de crimă. Tu poţi să pleci, dar eu trebuie să trăiesc în oraşul acesta.

Făcu o pauză, privindu-l pe Wolff cu ochii îngustaţi.

— Şi chiar dacă m-ai ucide şi pe mine, ar rămâne totuşi şi omul care m-a sunat noaptea trecută.

— Deci...

Wolff se încruntă şi scoase un sunet ce trăda enervarea.

— Nu am de ales. Trebuie să plec. La naiba.

Kemel dădu din cap.

— Dacă tu dispari, cred că voi putea să te acopăr. Dar vreau ceva de la tine. Aminteşte-ţi de motivul pentru care am spus că te ajutăm.

— Vreţi să vorbiţi cu Rommel.

— Da.

— Voi trimite un mesaj mâine noapte – astă noapte, adică, la naiba, de-abia am dormit. Spune-mi ce vrei să îi transmit şi eu voi...

— Nu merge aşa, îl întrerupse Kemel. Vrem să facem asta noi înşine. Vrem radioul tău.

Wolff se încruntă. Elene înţelese că Kemel era un naţionalist rebel, care coopera sau încerca să coopereze cu nemţii.

Kemel adăugă:

— Am putea noi să trimitem mesajul în locul tău...

— Nu e necesar, spuse Wolff.

Părea să fi luat o decizie.

— Mai am un radio.

— Atunci ne-am înţeles.

— Acolo este radioul.

Wolff arătă spre servieta deschisă ce se afla încă pe podea, exact aşa cum o lăsase Elene.

— Este deja fixat pe lungimea de undă pe care trebuie să transmiţi. Tot ce trebuie să faci este să transmiţi mesajul la miezul nopţii, în oricare noapte.

Kemel merse la radio şi îl examină. Elene se întrebă de ce Wolff nu spunea nimic despre codul Rebecca. Lui Wolff nu îi păsa dacă Kemel reuşea să vorbească cu Rommel sau nu, înţelese ea; iar dacă i-ar fi dat codul, exista riscul ca el să-l dea altcuiva. Wolff alegea din nou calea cea mai sigură.

Wolff spuse:

— Unde locuieşte Vandam?

Kemel îi spuse adresa.

Elene se gândi: ce mai vrea acum?

Wolff spuse:

— Presupun că este căsătorit.

— Nu.

— Un burlac. La naiba.

— Nu este burlac, spuse Kemel, continuând să privească radioul. Este văduv. Soţia lui a fost ucisă în Creta anul trecut.

— Are copii?

— Da, spuse Kemel. Un băieţel pe nume Billy, aşa mi s-a spus. De ce?

Wolff ridică din umeri.

— Sunt interesat, chiar puţin obsedat de omul care a fost atât de aproape de a mă prinde.

Elene era sigură că el minţea.

Kemel închise servieta, aparent satisfăcut. Wolff îi spuse:

— Poţi să stai cu ochii pe ea o clipă?

— Sigur.

Wolff se întoarse, apoi reveni. Observase că Elene mai

ţinea în mână cheia codului Rebecca. El întinse mâna şi i-o luă. Apoi dispăru printre perdele.

Elene se gândi: dacă îi spun lui Kemel de cod, atunci poate că Kemel îl va sili pe Wolff să i-l dea şi poate astfel va ajunge şi la Vandam – dar ce se va întâmpla atunci cu mine?

Kemel o întrebă:

— Ce?

Se opri brusc, în timp ce Wolff se întoarse ducându-şi hainele şi începu să se îmbrace.

Kemel îi spuse:

— Ai un nume de cod?

— Sfinxul, spuse Wolff tăios.

— Un cod?

— Nu am niciun cod.

— Ce era în cartea aceea?

Wolff părea enervat.

— Un cod, spuse el. Dar nu pot să ţi-l dau.

— Avem nevoie de el.

— Nu pot să ţi-l dau, spuse Wolff. Va trebui să-ţi asumi riscul de a transmite direct.

Kemel dădu din cap.

Brusc, Wolff avea în mână cuţitul.

— Nu te târgui, spuse el. Ştiu că ai o armă în buzunar. Dar dacă tragi, va trebui să le explici englezilor de ce ai tras. Ar fi mai bine să pleci acum.

Kemel se întoarse, fără să vorbească, şi urcă pe scară, apoi ieşi prin deschizătura trapei. Elene îi auzi paşii pe punte. Wolff merse la un hublou şi îl privi cum se îndepărta pe drumul de lângă malul râului.

Wolff îşi puse la loc cuţitul şi îşi încheie cămaşa. Îşi puse pantofii şi legă strâns şireturile. Luă din cealaltă cameră cartea, scoase din ea foaia de hârtie pe care se afla cheia codului *Rebecca,* mototoli hârtia, o puse într-o scrumieră mare de sticlă, luă o cutie de chibrituri dintr-un sertar din bucătărie şi dădu foc hârtiei.

Probabil că are o altă cheie la un loc cu celălalt radio, gândi Elene.

Wolff privi flăcările ca să se asigure că hârtia arsese în totalitate. Se uită la carte, ca şi cum s-ar fi gândit dacă să o ardă şi pe aceea sau nu, apoi deschise un hublou şi o aruncă în apă.

Luă o servietă mică dintr-un dulap şi începu să împacheteze câteva lucruri în ea.

— Unde pleci? spuse Elene.

— Vei afla imediat – vii şi tu.

— Oh, nu.

Oare ce avea să facă cu ea? O prinsese înşelându-l se gândise oare la o pedeapsă potrivită pentru ea? Se simţi foarte obosită şi înfricoşată. Nimic din ce făcuse nu ieşise bine. La un moment dat îi fusese teamă numai de faptul că avea să trebuiască să facă dragoste cu el. Acum avea mult mai multe motive să se teamă. Se gândi să încerce din nou să fugă – aproape că reuşise ultima dată – dar nu mai avea hotărârea necesară.

Wolff continuă să-şi facă bagajul. Elene văzu câteva din hainele ei pe jos şi îşi aminti că nu se îmbrăcase complet. Chiloţii, ciorapii şi sutienul îi erau pe jos. Se hotărî să le îmbrace. Se ridică în picioare şi îşi dădu jos rochia peste cap. Se aplecă să-şi ridice de pe jos lenjeria. Când se ridică, Wolff o îmbrăţişă. Îşi apăsă buzele peste ale ei, părând să nu-i pese că ea nu reacţiona în niciun fel. Întinse mâna între picioarele ei şi îşi băgă degetul în ea. Apoi îşi scoase degetul din vaginul ei şi şi-l băgă în anusul ei. Muşchii ei se încordară. El îşi împinse degetul înăuntru, iar ea icni de durere.

El o privi în ochi.

— Ştii, cred că te-aş lua cu mine chiar dacă nu aş avea la ce să te folosesc.

Ea închise ochii, umilită. El se întoarse brusc de la ea şi reluă împachetatul.

Elene se îmbrăcă.

Când era gata, Wolff privi încă o dată în jur şi spuse:

— Să mergem.

Elene îl urmă sus pe punte, întrebându-se ce avea de gând să facă cu Sonja.

Ca şi cum el ar fi intuit ce gândea ea, el spuse:

— Nu aş putea deranja somnul de frumuseţe al Sonjei.

Rânji.

— Să mergem.

Merseră pe drumul de lângă râu. De ce nu o lua şi pe Sonja? se întrebă Elene. Nu îşi putea da seama care era motivul, dar ştia că era un gest lipsit de bun simţ. Wolff era un bărbat complet lipsit de scrupule, înţelese ea; iar gândul acesta o făcu să se cutremure, căci acum era în puterea lui.

Se întrebă dacă ar fi putut să-l ucidă.

Îşi ducea servieta în mâna stângă, iar cu dreapta o ţinea pe ea de braţ. Merseră pe cărare, apoi ieşiră pe stradă şi merseră la maşina lui. El deschise uşa pe partea şoferului şi o sili să urce şi să se caţere peste schimbătorul de viteză pe locul din dreapta. Intră şi el în maşină şi porni

motorul.

Era un miracol că maşina era încă întreagă, după ce fusese lăsată pe stradă toată noaptea: în mod normal, tot ce era detaşabil ar fi fost furat, inclusiv roţile. Numai el avea parte de noroc, gândi Elene.

O porniră din loc. Elene se întrebă unde mergeau. Oriunde ar fi asta, al doilea radio al lui Wolff era acolo, împreună cu o altă copie a cheii codului *Rebecca.* Când vom ajunge acolo, va trebui să încerc din nou, se gândi ea obosită. Acum totul depindea de ea. Wolff plecase de pe vas, deci acolo Vandam nu mai avea nimic de făcut, chiar şi după ce l-ar fi dezlegat cineva. Elene trebuia să-l oprească de una singură pe Wolff să ia legătura cu Rommel şi dacă era posibil să fure cheia codului. Ideea era ridicolă, ca şi cum ai fi încercat să culegi luna de pe cer. Tot ce dorea de fapt era să scape de acest bărbat periculos şi rău, să meargă acasă, să uite de spioni şi coduri şi război, să se simtă din nou în siguranţă.

Se gândi la tatăl ei, mergând pe jos spre Ierusalim, şi ştiu că avea datoria să încerce.

Wolff opri maşina. Elene îşi dădu seama unde erau. Ea spuse:

— Asta este casa lui Vandam!

— Da.

Se uită uimită la Wolff, încercând să citească expresia de pe faţa lui. Ea spuse:

— Dar Vandam nu este aici.

— Nu, zâmbi macabru Wolff. Dar Billy este.

CAPITOLUL 24

Anwar el-Sadat era încântat de radio.

— Este un Skychallenger, îi spuse lui Kemel. Marcă americană.

Îl băgă în priză ca să îl testeze şi îl declară un radio foarte puternic.

Kemel îi explică că trebuia să transmită la miezul nopţii, pe lungimea de undă pe care era fixat radioul, şi că numele de cod era Sfinxul. Îi spuse că Wolff refuzase să-i dea codul şi că ei trebuiau să-şi asume riscul de a transmite mesajul direct.

Ascunseră radioul în cuptorul din bucătăria casei.

Kemel plecă de la Sadat şi merse cu maşina dinspre Kubri al-Qubbah spre Zamalek. Pe drum, se gândi cum să-şi justifice rolul pe care îl avusese în evenimentele din timpul nopţii.

Alibiul lui trebuia să fie în acord cu versiunea sergentului pe care Vandam îl trimisese să aducă ajutoare, deci trebuia să recunoască că primise telefonul respectiv. Poate avea să spună că înainte de a îi alerta pe englezi, mersese el însuşi la vas ca să investigheze, în caz că „maiorul Vandam” era un impostor. Dar ce se întâmplase apoi? îl

căutase pe Vandam pe drum şi prin tufişuri, dar şi el fusese lovit în cap. Dar nu ar fi rămas inconştient în tot acest timp. Deci trebuia să spună că fusese şi el legat şi abia atunci reuşise să se elibereze. Apoi el şi Vandam trebuiau să meargă la vas – şi aveau să-l găsească gol.

Era o poveste bună.

Îşi parcă maşina şi merse precaut pe drumul de lângă râu. Uitându-se prin tufişuri, îşi dădu seama cam pe unde îl lăsase pe Vandam. Intră în tufişuri cam la treizeci sau patruzeci de iarzi de acel loc. Se întinse pe jos şi se rostogoli de câteva ori ca să-şi murdărească hainele, apoi se frecă cu puţin pământ pe faţă şi îşi trecu degetele prin păr. Apoi, frecându-şi încheieturile ca să le facă să pară roşii şi umflate, merse să-l caute pe Vandam.

Îl găsi exact în locul unde îl lăsase. Legăturile erau încă strânse, iar căluşul era la locul lui. Vandam se uită la el cu ochi mari de uimire.

Kemel spuse:

— Doamne Dumnezeule, te-au prins şi pe tine!

Se aplecă, îndepărtă căluşul, apoi începu să-l dezlege pe Vandam.

— Sergentul m-a sunat, explică el. Am venit aici ca să vă caut, dar când m-am dezmeticit, m-am trezit legat, cu un

căluş în gură şi cu o durere de cap. Asta a fost acum câteva ore. Tocmai m-am eliberat.

Vandam nu spuse nimic.

Kemel aruncă la o parte sfoara. Vandam se ridică ţeapăn în picioare. Kemel spuse:

— Cum vă simţiţi?

— Mă simt bine.

— Haideţi să urcăm la bordul vasului şi să vedem ce găsim, spuse Kemel.

Se întoarse cu spatele.

Imediat ce Kemel se întoarse cu spatele, Vandam făcu un pas înainte şi îl lovi cât de tare putu cu muchia palmei peste ceafă. Fu o lovitură care ar fi putut să-l ucidă pe Kemel, dar lui Vandam nu îi păsa. Vandam fusese legat şi cu căluş şi nu putuse să vadă drumul de lângă râu; dar putuse să audă: „Eu sunt Kemel. Tu trebuie să fii Wolff”. Aşa înţelese că Kemel l-a trădat. Era clar că Kemel nu se gândise la această posibilitate. De când auzise acele cuvinte, Vandam clocotise de mânie şi toată furia ce se acumulase în el fusese concentrată în acea lovitură.

Kemel era întins pe jos, inconştient. Vandam îl rostogoli pe burtă, îl percheziţionă şi găsi arma. Folosi sfoara cu care îi fuseseră legate mâinile ca să lege mâinile lui Kemel

la spate. Apoi, începu să-l pălmuiască până acesta îşi reveni.

— Ridică-te, spuse Vandam.

Kemel părea insensibil, dar apoi în ochi începu să i se vadă teama.

— Ce faci?

Vandam îl lovi cu piciorul.

— Te lovesc cu piciorul, spuse el. Ridică-te.

Kemel se ridică cu greu în picioare.

— Întoarce-te.

Kemel se întoarse. Vandam îl luă pe Kemel de guler cu mâna stângă, ţinând arma în mâna dreaptă.

— Mişcă-te.

Merseră spre vas. Vandam îl împinse pe Kemel înainte, pe platformă şi apoi pe punte.

— Deschide trapa.

Kemel băgă vârful piciorului în mânerul trapei şi o deschise.

— Coboară.

Neîndemânatic, cu mâinile legate, Kemel coborî pe scară. Vandam se aplecă ca să privească în interior. Nu era nimeni. Coborî repede scara. Împingându-l pe Kemel într-o parte, el trase perdelele.

O văzu pe Sonja în pat, dormind.

— Intră acolo, îi spuse el lui Kemel.

Kemel intră în dormitor şi stătu lângă piciorul patului.

— Trezeşte-o.

Kemel o atinse pe Sonja cu piciorul. Ea se întoarse, rostogolindu-se departe de el, fără să-şi deschidă ochii. Vandam îşi dădu seama vag că ea era dezbrăcată. El întinse mâna şi o prinse de nas. Ea îşi deschise ochii şi se ridică imediat în fund, părând foarte enervată. Ea îl recunoscu pe Kemel, apoi îl văzu pe Vandam cu arma în mână.

Ea spuse:

— Ce se întâmplă?

Apoi ea şi Vandam rostiră în acelaşi timp:

— Unde este Wolff?

Vandam era foarte sigur că nu se prefăcea. Era clar acum că Kemel îl avertizase pe Wolff, iar Wolff fugise fără să o trezească pe Sonja. Probabil că o luase pe Elene cu el – deşi Vandam nu îşi putea imagina de ce.

Vandam puse arma la pieptul Sonjei, chiar sub sânul ei drept. Îi vorbi apoi lui Kemel.

— Îţi voi pune o întrebare. Dacă îmi dai un răspuns greşit, ea moare. Clar?

Kemel dădu din cap.

Vandam spuse:

— A trimis Wolff vreun mesaj radio noaptea trecută la miezul nopţii?

— Nu! strigă Sonja. Nu, n-a trimis, n-a trimis!

— Dar ce s-a întâmplat totuşi aici? întrebă Vandam, temându-se de care avea să fie răspunsul.

— Ne-am culcat.

— Cine s-a culcat cu cine?

— Wolff, Elene şi cu mine.

— Toţi împreună?

— Da.

Deci asta era. Şi Vandam crezuse că Elene era în siguranţă pentru că era şi o femeie pe vas! Aceasta explica interesul lui Wolff pentru Elene: o vruseseră pentru partida lor de sex în trei. Vandam era complet dezgustat, dar nu din cauza a ce făcuseră, ci pentru că el o silise pe Elene să devină parte a acestui joc.

Încercă să-şi alunge gândul din minte. Spunea oare Sonja adevărul – oare Wolff nu comunicase prin radio cu Rommel noaptea trecută? Vandam nu găsi nicio modalitate prin care putea să verifice lucrul acesta. Putea numai să spere că era adevărat.

— Îmbracă-te, îi spuse Sonjei.

Ea coborî din pat şi îşi puse în grabă o rochie. Ţinându-i pe amândoi în bătaia armei, Vandam merse la prova şi privi în jur. Văzu o baie minusculă cu două hublouri mici.

— Intraţi acolo, amândoi.

Kemel şi Sonja intrară în baie. Vandam închise uşa pe ei şi începu să percheziţioneze vasul. Deschise toate sertarele şi dulapurile, aruncând conţinutul lor pe jos. Aruncă cearşafurile de pe pat. Cu un cuţit ascuţit de bucătărie tăie salteaua şi tapiseria canapelei. Căută printre toate hârtiile de pe birou. Găsi o scrumieră mare de sticlă plină cu hârtie carbonizată şi căută printre cenuşă, dar toată hârtia era complet arsă. Goli cutia de gheaţă. Urcă pe punte şi goli toate dulapurile de sus. Căută peste tot în jurul carenei vasului, căutând o frânghie care să atârne în apă.

După o jumătate de oră, era sigur că pe vas nu se afla niciun radio, niciun exemplar din *Rebecca* şi nicio cheie a codului.

Îi scoase pe cei doi prizonieri din baie. Într-unul dintre dulapurile de pe punte găsi nişte sfoară. Legă mâinile Sonjei, apoi îi legă pe Kemel şi Sonja unul de altul.

Merse cu ei jos de pe vas, pe drumul de lângă râu şi

spre stradă. Merseră spre pod, unde Vandam opri un taxi. Îi împinse pe Sonja şi Kemel în spate, apoi, ţinând arma îndreptată spre ei, urcă în faţă, lângă şoferul arab speriat.

— Cartierul general, îi spuse el şoferului.

Cei doi prizonieri trebuiau interogaţi, dar în realitate erau numai două întrebări care trebuiau puse:

Unde era Wolff?

Şi unde era Elene?

Şezând în maşină, Wolff o luă pe Elene de încheietura mâinii. Ea încercă să scape, dar el strângea cu putere. Îşi scoase cuţitul şi îi trecu uşor lama peste mâna Elenei. Cuţitul era foarte ascuţit. Elene îşi privea cu groază mâna. La început se văzu numai o linie subţire, ca şi urma unui creion. Apoi, din tăietură porni sângele şi ea simţi o durere ascuţită. Elene icni de durere.

Wolff spuse:

— Stai foarte aproape de mine şi nu spune nimic.

Brusc, Elene începu să-l urască. Se uită în ochii lui.

— Altfel o să mă tai? spuse ea cu tot dispreţul de care era în stare.

— Nu, spuse el. Altfel o să-l tai pe Billy.

Îi dădu drumul la mână şi coborî din maşină. Elene stătu pe loc, simţindu-se neajutorată. Ce putea ea să facă

împotriva acestui bărbat puternic şi lipsit de milă? îşi scoase din poşetă o batistă şi o înfăşură pe mâna ei sângerândă.

Nerăbdător, Wolff ocoli maşina şi ajunse pe partea ei, apoi deschise uşa. O apucă de braţ şi o sili să coboare din maşină. Apoi, continuând să o ţină, trecu strada şi ajunse la casa lui Vandam.

Merseră pe alee şi Wolff sună la uşă. Elene îşi aminti de ultima dată când stătuse în uşă, aşteptând ca aceasta să se deschidă. Părea că totul s-a întâmplat cu ani în urmă, dar trecuseră numai câteva zile. De atunci aflase că Vandam fusese căsătorit şi că soţia lui murise; şi făcuse dragoste cu Vandam; iar el nu-i trimisese flori – cum a putut oare să se agite atât de mult din cauza asta? şi îl găsiseră pe Wolff; şi...

Uşa se deschise. Elene îl recunoscu pe Gaafar. Şi servitorul îşi aminti de ea şi spuse:

— Bună dimineaţa, domnişoară Fontana.

— Bună, Gaafar.

Wolff spuse:

— Bună dimineaţa, Gaafar. Sunt căpitanul Alexander. Maiorul m-a rugat să vin. Lasă-ne înăuntru, te rog.

— Desigur, domnule.

Gaafar se dădu la o parte. Wolff, ţinând-o încă strâns de braţ pe Elene, păşi înăuntru. Gaafar închise uşa. Elene îşi aminti de holul cu gresie pe jos. Gaafar spuse:

— Sper că maiorul este bine...

— Da, e în ordine, spuse Wolff. Dar nu poate să vină acasă în această dimineaţă, aşa că m-a rugat pe mine să vin, să vă spun că e bine şi să-l duc pe Billy la şcoală.

Elene era mută de uimire. Era groaznic Wolff avea să-l răpească pe Billy. Ar fi trebuit să ghicească asta imediat ce Wolff a menţionat numele băiatului – dar era de neimaginat, nu trebuia să lase ca asta să se întâmple! Dar ce putea ea să facă? Voia să strige „Nu, Gaafar, minte, ia-l pe Billy şi fugi, pleacă de aici, fugi!” Dar Wolff avea cuţitul, iar Gaafar era bătrân, iar Wolff putea oricum să-l prindă pe Billy.

Gaafar păru să ezite. Wolff spuse:

— Ei bine, Gaafar, mai repede. N-avem toată ziua la dispoziţie.

— Da, domnule, spuse Gaafar, reacţionând cu reflexul unui servitor egiptean căruia i s-a adresat un european pe un ton autoritar. Billy tocmai termină micul dejun. Aţi putea să aşteptaţi aici pentru un moment?

Deschise uşa salonului.

Wolff o împinse pe Elene în cameră şi el îi dădu în sfârşit drumul. Elene se uită la tapiserie, la tapet, la şemineul de marmură şi la fotografiile din ziarul *Tatler* ale Angelei Vandam: aceste lucruri aveau imaginea fantomatică a unor obiecte pe care omul le vede în coşmaruri. Angela ar fi ştiut ce să facă, se gândi Elene cu disperare. „Nu fi ridicol!” ar fi spus ea; apoi, ridicând un braţ poruncitor, i-ar fi spus lui Wolff să plece din casa ei. Elene îşi scutură capul ca să alunge imaginea aceasta: şi Angela ar fi fost la fel de neajutorată cum era şi ea.

Wolff se aşeză la birou. Deschise un sertar, luă o hârtie şi un stilou apoi începu să scrie.

Elene se întrebă ce ar fi putut să facă Gaafar. Era posibil să sune la cartierul general ca să verifice dacă într-adevăr tatăl lui Billy îl trimisese? Elene ştia că egiptenilor nu le plăcea să sune la cartierul general: Gaafar nu ar fi primit legătura şi nu putea să treacă peste centralistă şi secretare. Privi în jurul ei şi observă că telefonul era în salon, deci dacă Gaafar ar fi încercat să facă asta, Wolff ar fi ştiut şi l-ar fi oprit.

— De ce m-ai adus aici? strigă ea. Frustrarea şi teama făcu ca vocea să-i sune strident.

Wolff ridică privirea.

— Ca să-l fac pe băiat să tacă. Avem mult de mers.

— Lasă-l pe Billy aici, îl rugă ea. E numai un copil.

— E copilul lui Vandam, spuse Wolff cu un zâmbet.

— Nu ai nevoie de el.

— Vandam poate să ghicească unde mă duc, spuse Wolff. Vreau să mă asigur că nu vine după mine.

— Tu chiar crezi că el va sta acasă în timp ce tu îi ţii băiatul ostatic?

Wolff păru să se gândească la ce spusese Elene.

— Sper, spuse el în cele din urmă. Dar oricum, ce am de pierdut? Dacă nu îl iau pe băiat, sigur va veni după mine.

Elene încercă să îşi oprească lacrimile.

— Tu nu ai niciun pic de milă?

— Mila este un sentiment decadent, spuse Wolff cu o strălucire în ochi. Scepticismul cu privire la morală este cel decisiv. Sfârşitul interpretării morale a lumii, în care nu mai există sancţiuni...

Wolff părea să fi citat.

Elene spuse:

— Nu cred că faci asta ca să-l faci pe Vandam să rămână acasă. Cred că o faci din răutate. Te gândeşti la durerea pe care o să i-o provoci şi asta îţi face plăcere. Eşti un individ crud, dezgustător.

— Poate că ai dreptate.

— Eşti nebun.

— Destul! Wolff roşi uşor.

Păru să facă un efort ca să se calmeze.

— Taci atâta timp cât scriu.

Elene se sili să se concentreze. Aveau să meargă într-o călătorie lungă. Iar el se temea că Vandam avea să-i urmărească. Îi spusese lui Kemel că mai avea un alt radio. Vandam putea să ghicească unde aveau ei să meargă. La destinaţie se afla cu siguranţă celălalt radio, cu un exemplar al cărţii *Rebecca* şi cheia codului. Cumva trebuia să-l ajute pe Vandam să-i urmărească, în aşa fel încât să-i poată salva şi să obţină cheia codului. Dacă Vandam putea să ghicească destinaţia, atunci şi eu pot, gândi Elene. Unde putea Wolff să ţină un radio de rezervă? Era la distanţă mare. Putuse să ascundă unul înainte de a fi ajuns la Cairo. Putea să fie undeva în deşert, sau undeva între Cairo şi Assyut. Poate...

Billy intră.

— Bună, îi spuse Elenei. Mi-ai adus cartea aceea?

Elene nu ştia despre ce vorbea băiatul.

— Cartea?

Se uită mirată la el, gândindu-se că era din multe

puncte de vedere încă un băieţel în ciuda manierelor sale de om adult. Purta pantaloni scurţi de flanel de culoare gri şi o cămaşă albă, iar pe pielea netedă a braţelor lui goale nu se vedea niciun fir de păr. Ducea un ghiozdan şi purta o cravată de şcoală.

— Ai uitat, spuse el, şi păru dezamăgit. Trebuia să-mi aduci un roman poliţist de Simenon.

— Am uitat într-adevăr, iartă-mă.

— O să mi-o aduci data viitoare când mai vii?

— Sigur.

Wolff se uitase mirat la Billy în tot acest timp, ca un zgârcit care se uita la lada lui de bani. Acum se ridică în picioare.

— Bună, Billy, spuse el cu un zâmbet. Sunt căpitanul Alexander.

Billy dădu mâna cu el şi spuse:

— Mă bucur să vă cunosc, domnule.

— Tatăl tău m-a rugat să-ţi spun că este într-adevăr foarte ocupat.

— Întotdeauna vine acasă la micul dejun, spuse Billy.

— Nu şi astăzi. Este foarte ocupat cu bătrânul Rommel, ştii.

— A mai participat la o luptă?

Wolff ezită.

— Ca să-ţi spun drept, da, dar este bine. S-a ales cu un cucui în cap.

Billy păru mai mult mândru decât îngrijorat, observă Elene.

Gaafar intră şi îi vorbi lui Wolff.

— Sunteţi sigur, domnule, că maiorul v-a spus să duceţi băiatul la şcoală?

Este într-adevăr suspicios, gândi Elene.

— Desigur, spuse Wolff. S-a întâmplat ceva?

— Nu, dar Billy este responsabilitatea mea şi noi nu vă cunoaştem...

— Dar o cunoaşteţi pe domnişoara Fontana, spuse Wolff. Ea a fost cu mine când maiorul Vandam mi-a vorbit, nu-i aşa, Elene?

Wolff se uită la ea şi îşi puse mâna sub braţul stâng, unde era teaca cuţitului.

— Da, spuse Elene.

Wolff spuse:

— În orice caz, ai dreptate să fii precaut, Gaafar. Poate ar trebui să suni la cartierul general şi să vorbeşti chiar tu cu maiorul.

Wolff arătă spre telefon.

Elene se gândi: „Nu, nu face asta Gaafar, te va ucide înainte să apuci să formezi numărul”.

Gaafar ezită, apoi spuse:

— Sunt sigur că asta nu e necesar, domnule. Cum spuneţi, o cunoaştem pe domnişoara Fontana.

Elene se gândi: este numai vina mea.

Gaafar ieşi.

Wolff îi spuse Elenei într-o arabă rapidă:

— Fă-l pe băiat să tacă un minut.

Continuă să scrie.

Elene se uită în ghiozdanul lui Billy şi îi veni o idee.

— Arată-mi manualele tale, spuse ea.

Billy se uită la ea de parcă ar fi fost nebună.

— Haide, spuse ea.

Ghiozdanul era deschis şi colţul unui atlas ieşea din el. Ea întinse mâna şi îl scoase.

— Despre ce înveţi la geografie?

— Despre fiordurile norvegiene.

Elene văzu că Wolff terminase de scris şi puse hârtia într-un plic. Îl închise şi îl lipi, apoi îl puse în buzunar.

— Hai să găsim Norvegia, spuse Elene.

Începu să frunzărească atlasul.

Wolff ridică receptorul şi formă un număr. Se uită la

Elene, apoi se uită pe geam.

Elene găsi harta Egiptului.

Billy spuse:

— Dar asta e...

Rapid, Elene îşi puse degetul pe buze. El se opri şi se încruntă la ea.

Ea gândi: te rog, băiatule, stai cuminte şi lasă totul pe seama mea.

Ea spuse:

— Scandinavia, da, iar Norvegia este în Scandinavia, ia uite.

Desfăcu batista cu care îi era înfăşurată mâna. Billy se uită stupefiat la tăietură. Cu o unghie, Elene deschise puţin tăietura, iar aceasta începu din nou să sângereze. Billy se albi la faţă. Păru că e gata să vorbească, dar Elene îi atinse buzele şi scutură din cap cu o privire rugătoare.

Elene era sigură că Wolff mergea la Assyut. Era o variantă foarte plauzibilă, iar Wolff spusese că Vandam putea să ghicească care era destinaţia lui. În timp ce se gândea la asta, îl auzi pe Wolff spunând la telefon:

— Alo? La ce oră pleacă trenul spre Assyut?

Am avut dreptate, gândi ea. Îşi înmuie un deget în sângele ce îi curgea din mână. Cu trei linii, desenă cu

sânge o săgeată pe harta Egiptului, cu vârful pe Assyut, la trei sute de mile sud de Cairo. Închise atlasul. Îşi folosi batista ca să murdărească coperta atlasului cu sânge, apoi îl împinse la spatele ei.

Wolff spuse:

— Da – şi la ce oră soseşte?

Elene spuse:

— Dar de ce sunt fiorduri în Norvegia şi nu în Egipt?

Billy rămase cu gura căscată. Continua să se holbeze la mâna ei. Trebuia să-l facă să revină la realitate înainte să o dea de gol. Ea spuse:

— Ascultă, ai citit romanul de Agatha Christie care se numeşte *Indiciul atlasului însângerat?*

— Nu, nu există.

— Este foarte interesant modul în care detectivul îşi dă seama de toată povestea pe baza acelui unic indiciu.

El se încruntă la ea, dar în loc de încruntarea celui care nu înţelege nimic, aceasta era expresia cuiva care începe să înţeleagă.

Wolff puse jos receptorul şi se ridică.

— Să mergem, spuse el. Nu aş vrea să întârzii de la şcoală, Billy.

Merse la uşă şi o deschise.

Billy îşi luă ghiozdanul şi ieşi. Elene se ridică, temându-se că Wolff putea să vadă atlasul.

— Haide, spuse el nerăbdător.

Ea ieşi pe uşă, iar el o urmă. Billy era deja afară în hol, pe o măsuţă de formă ovală era un mic morman de scrisori. Elene îl văzu pe Wolff punând plicul lui în vârful mormanului.

Ieşiră cu toţii din casă.

Wolff o întrebă pe Elene:

— Ştii să conduci?

— Da, răspunse ea, apoi se blestemă pentru că nu gândise destul de repede – ar fi trebuit să spună că nu.

— Voi doi urcaţi în faţă, îi instrui Wolff.

El urcă în spate. În timp ce o porneau din loc, Elene îl văzu pe Wolff aplecându-se în faţă. El spuse:

— Vezi asta?

Privi şi ea în jos. Wolff îi arăta cuţitul lui Billy.

— Da, spuse Billy cu o voce slabă. Wolff spuse:

— Dacă îmi faci probleme, îţi tai jos capul. Billy începu să plângă.

CAPITOLUL 25

— Drepţi! lătră Jakes cu o voce impunătoare.

Kemel stătu drepţi.

Camera pentru interogatorii era goală, cu excepţia unei mese. Vandam îl urmă pe Jakes înăuntru, ducând un scaun într-o mână şi o ceaşcă de ceai în cealaltă. Se aşeză.

Vandam spuse:

— Unde este Alex Wolff?

— Nu ştiu, spuse Kemel, relaxându-se puţin.

— Drepţi! strigă Jakes. Îndreaptă spatele, băiete!

Kemel stătu din nou drepţi.

Vandam începu să-şi bea ceaiul. Era o parte a jocului, un mod de a-l lăsa să înţeleagă că el avea tot timpul din lume şi nu era prea preocupat de altele, în vreme ce prizonierul o încurcase. Asta era complet fals însă.

Vandam spuse:

— Seara trecută ai primit un telefon de la un ofiţer care supraveghea vasul Jihan.

Jakes urlă:

— Răspunde-i maiorului!

— Da, spuse Kemel.

— Ce ţi-a spus?

— Mi-a spus că maiorul Vandam venise pe drumul de lângă vas şi l-a trimis să cheme ajutoare.

— Domnule! spuse Jakes. Să cheme ajutoare, domnule!

— Să cheme ajutoare, domnule, spuse Kemel.

Vandam spuse:

— Şi tu ce ai făcut?

— Am mers personal la vas ca să investighez, domnule.

— Şi apoi?

— Am fost lovit în cap şi am rămas inconştient. Când mi-am revenit, eram legat la mâini şi la picioare. Mi-a luat câteva ore să mă eliberez. Apoi l-am eliberat pe maiorul Vandam, la care el m-a atacat.

Jakes se apropie de Kemel:

— Eşti un nenorocit de băştinaş mincinos!

Kemel făcu un pas în spate.

— Stai pe loc! urlă Jakes. Eşti un băştinaş mincinos, nu-i aşa?

Kemel nu spuse nimic. Vandam spuse:

— Ascultă, Kemel. După cum stau lucrurile, vei fi împuşcat pentru spionaj. Dacă ne spui acum tot ce ştii, poţi să scapi numai cu o condamnare la închisoare. Gândeşte-te. Aşa, deci ai venit la drumul de lângă râu şi m-ai lovit în cap, nu-i aşa?

— Nu, domnule.

Vandam oftă. Kemel îşi inventase povestea, iar acum ţinea la ea. Chiar dacă ştia, sau ghicise unde plecase Wolff, nu avea să dezvăluie lucrul acesta atâta timp cât pretindea că este nevinovat.

Vandam spuse:

— Ce amestec are soţia ta în toate astea?

Kemel nu spuse nimic, dar părea speriat. Vandam spuse:

— Dacă nu-mi răspunzi tu la întrebări, va trebui să o întreb pe ea.

Buzele lui Kemel erau unite într-o linie dură. Vandam se ridică.

— În ordine, Jakes, spuse el. Arestează-o pe soţie sub suspiciune de spionaj.

Kemel spuse:

— Justiţie britanică tipică.

Vandam se uită la el.

— Unde este Wolff?

— Nu ştiu.

Vandam ieşi. Aşteptă afară să vină şi Jakes. Când ieşi şi căpitanul, Vandam spuse:

— Este poliţai, deci cunoaşte tehnica. Va ceda, dar nu

astăzi.

Iar Vandam trebuia să-l găsească pe Wolff astăzi. Jakes întrebă:

— Vrei să o arestez pe soţie?

— Încă nu. Poate mai târziu.

Dar unde era Elene? Merseră împreună câţiva metri până la o altă celulă. Vandam spuse:

— Aici totul e pregătit?

— Da.

— În ordine.

Deschise uşa şi intră. Camera aceasta nu era atât de goală. Sonja şedea pe un scaun tare, purtând o rochie de puşcărie aspră, de culoare gri. În spatele ei stătea o femeie ofiţer care l-ar fi speriat şi pe Vandam dacă ar fi fost prizonier. Era scundă şi bine făcută, cu o faţă cu trăsături aspre, masculine şi păr scurt, cărunt. Într-un colţ al celulei era un pat de campanie, iar în alt colţ era un lighean cu apă rece.

Când Vandam intră, femeia ofiţer spuse:

— Ridică-te!

Vandam şi Jakes se aşezară. Vandam spuse:

— Aşază-te, Sonja.

Femeia o împinse pe Sonja jos pe scaun. Vandam o

studie pe Sonja un minut. O mai interogase o dată şi atunci ea fusese mai puternică decât el. De această dată însă totul era diferit: siguranţa Elenei era în balanţă şi lui Vandam îi rămăseseră prea puţine scrupule. El spuse:

— Unde este Alex Wolff?

— Nu ştiu.

— Unde este Elene Fontana?

— Nu ştiu.

— Wolff este un spion german, iar tu l-ai ajutat.

— Ridicol.

— Ai încurcat-o.

Ea nu spuse nimic. Vandam îi privi faţa. Era mândră, încrezătoare în sine, nu îi era teamă. Vandam se întrebă oare ce se întâmplase exact pe vas în acea dimineaţă. Cu siguranţă, Wolff plecase fără să o avertizeze pe Sonja. Oare nu se simţea trădată?

— Wolff te-a trădat, spuse Vandam. Kemel, poliţaiul, l-a avertizat pe Wolff în legătură cu pericolul ce-l păştea; dar Wolff te-a lăsat să dormi şi a plecat cu o altă femeie. Îl protejezi chiar şi după toate astea?

Ea nu spuse nimic.

— Wolff îşi ţinea radioul pe vasul tău. Îi trimitea lui Rommel mesaje la miezul nopţii. Tu ştiai de asta, deci ai

fost complice la spionaj. Vei fi împuşcată pentru spionaj.

— Întregul Cairo se va revolta! Nu ai îndrăzni!

— Crezi asta? Ce ne mai pasă dacă în Cairo va izbucni o revoltă? Nemţii sunt la porţile oraşului – o să înăbuşe ei rebeliunea.

— Nu îndrăzneşti să mă atingi.

— Unde a plecat Wolff?

— Nu ştiu.

— N-ai nicio idee?

— Nu.

— Nu mă ajuţi deloc, Sonja. Asta va face lucrurile mai complicate pentru tine.

— Nu poţi să mă atingi.

— Cred că îţi voi demonstra că pot.

Vandam îi făcu un semn cu capul femeii ofiţer.

Femeia o ţinu pe Sonja, în timp ce Jakes o legă de scaun. Ea se luptă pentru un moment, dar era inutil. Se uită la Vandam şi pentru prima dată în ochi i se văzu teama. Ea spuse:

— Ce îmi faceţi, nenorociţilor?

Femeia scoase o foarfecă mare din geanta ce o avea. Luă în mână o şuviţă din părul lung, bogat al Sonjei şi o tăie jos.

— Nu-mi puteţi face asta, ţipă Sonja.

Femeia tăia rapid părul Sonjei. Când buclele se desprindeau, femeia le arunca în poala Sonjei. Sonja striga, blestemându-l pe Vandam şi pe Jakes şi pe englezi cu un limbaj pe care Vandam nu îl auzise niciodată la o femeie.

Femeia ofiţer luă o foarfecă mai mică, cu care tăie părul Sonjei până aproape de scalp.

Strigătele Sonjei se transformaseră în plâns. Când putu fi auzit, Vandam spuse:

— Vezi tu, nu ne mai pasă de legalitate şi de justiţie şi nu ne pasă nici de opinia publică egipteană. Suntem cu spatele la perete. Poate curând vom fi toţi ucişi. Suntem disperaţi.

Femeia luă un săpun şi un pămătuf şi începu să facă cu spumă capul Sonjei, apoi începu să o radă. Vandam spuse:

— Wolff primea informaţii de la cineva de la cartierul general. De la cine?

— Eşti un diavol, spuse Sonja.

În cele din urmă, femeia ofiţer scoase din geantă o oglindă şi o ţinu în faţa Sonjei. La început, Sonja nu vru să privească în oglindă, dar după un minut cedă. Îşi pierdu răsuflarea când îşi văzu în oglindă capul complet chel.

— Nu, spuse ea. Asta nu sunt eu.

Izbucni în lacrimi. Acum toată ura era consumată, era complet demoralizată. Vandam spuse blând:

— De unde obţinea Wolff informaţiile?

— De la maiorul Smith, răspunse Sonja.

Vandam oftă cu uşurare. Sonja cedase: ca norocul.

— Prenumele?

— Sandy Smith.

Vandam se uită la Jakes. Acesta era numele maiorului de la MI6 care dispăruse – exact de asta se temuseră.

— Cum obţinea informaţiile?

— Sandy venea pe vas în pauza sa de masă ca să mă viziteze pe mine. În timp ce noi eram în pat, Alex îi controla servieta.

Atât de simplu, se gândi Vandam. Doamne, mă simt obosit. Smith era omul de legătură între Serviciul Secret de Informaţii – cunoscut şi sub numele de MI6 şi cartierul general, şi în acest rol el avusese acces la toate planurile strategice, deoarece MI6 trebuia să ştie exact ce făcea armata, ca să ştie să le spună spionilor ce informaţii să caute. Smith mersese direct de la conferinţele de dimineaţă de la cartierul general la vas, cu servieta plină de informaţii secrete. Vandam aflase deja că Smith le

spusese celor de la cartierul general că lua masa la birourile MI6, iar superiorilor săi de la MI6 le spusese că lua masa la cartierul general, în aşa fel ca nimeni să nu ştie că el se culca cu o dansatoare. Vandam presupusese iniţial că Wolff şantajase pe cineva: nu se gândise nicio clipă că Wolff putea să obţină informaţiile de la cineva care nici măcar nu ştia de acest lucru. Vandam spuse:

— Unde este Smith acum?

— L-a prins pe Alex căutându-i prin servietă. Alex l-a ucis.

— Unde este cadavrul?

— În râu, chiar lângă vas.

Vandam îi făcu un semn cu capul lui Jakes, iar Jakes ieşi. Vandam îi spuse Sonjei:

— Spune-mi, ce ştii despre Kemel?

Sonja era acum complet docilă, dorea să spună tot ce ştia, rezistenţa ei era zdrobită; ar fi făcut orice ca oamenii să fie din nou drăguţi cu ea.

— A venit la mine şi mi-a spus că i-ai cerut să supravegheze vasul. El a spus că avea să cenzureze rapoartele despre supraveghere dacă aveam să aranjez o întâlnire între Alex şi Sadat.

— Alex şi cine?

— Anwar el-Sadat. Este căpitan în armată.

— De ce voia el să se întâlnească cu Wolff?

— Ca Ofiţerii Liberi să-i poată transmite un mesaj lui Rommel.

Vandam se gândi: există elemente în acest caz de care nici nu am ştiut. Spuse:

— Unde locuieşte Sadat?

— Kubri al-Qubbah.

— Adresa?

— Nu o ştiu.

Vandam îi spuse femeii ofiţer:

— Du-te şi află adresa exactă a căpitanului Anwar el-Sadat.

— Da, domnule.

Pe faţa femeii apăru un zâmbet surprinzător de frumos. Ieşi. Vandam spuse:

— Wolff îşi ţinea radioul pe vasul tău.

— Da.

— Folosea un cod pentru a trimite mesajele.

— Da, avea un roman englezesc pe care îl folosea ca să găsească cuvintele codificate.

— *Rebecca.* Da.

— Şi avea o cheie pentru acest cod.

— O cheie?

— O bucată de hârtie care îi spunea care pagini din carte să le folosească.

Dădu încet din cap.

— Da, cred că avea.

— Radioul, cartea şi cheia au dispărut. Ştii unde sunt?

— Nu, spuse ea. I se făcu frică.

— Sincer, nu, nu ştiu, vă spun adevărul.

— E în ordine, te cred. Ştii unde e posibil să fi plecat Wolff?

— Are o casă... Villa les Oliviers.

— Bună idee. Alte sugestii?

— Abdullah. E posibil să fi mers la Abdullah.

— Da. Altele?

— Poate la verii lui, în deşert.

— Şi unde ar putea fi găsiţi aceştia?

— Nu ştie nimeni. Sunt nomazi.

— E posibil ca Wolff să le cunoască mişcările?

— Presupun că da.

Vandam şezu acolo, uitându-se încă puţin la Sonja. Acum nu se prefăcea: nu era posibil să fi mimat aşa ceva. Era complet dărâmată, nu numai dispusă, dar şi doritoare de a-şi trăda prietenii şi de a le dezvălui toate secretele.

Spunea adevărul.

— Voi veni din nou, spuse Vandam şi ieşi.

Femeia ofiţer îi dădu o bucată de hârtie pe care era scrisă adresa lui Sadat, apoi intră în celulă. Vandam se grăbi spre camera unde se făcea adunarea. Jakes îl aştepta.

— Marina ne împrumută doi scafandri, spuse Jakes. Vor fi aici în câteva minute.

— Bine.

Vandam îşi aprinse o ţigară.

— Vreau să faci un raid la casa lui Abdullah. Eu îl voi aresta pe acest Sadat. Trimite o echipă mică la Villa Ies Oliviers, în cazul că e acolo – dar eu nu cred că vor găsi ceva. A fost toată lumea pusă la curent?

Jakes dădu din cap.

— Ştiu că suntem în căutarea unui transmiţător, a unui exemplar al cărţii *Rebecca* şi a instrucţiunilor de codificare.

Vandam privi în jur şi observă pentru prima dată că în cameră erau şi poliţai egipteni.

— De ce avem nenorociţi de arabi în echipă?

— Protocolul, domnule, răspunse Jakes formal. A fost ideea colonelului Bogge.

Vandam se abţinu să facă un comentariu.

— După ce ai terminat cu Abdullah, vino să ne întâlnim la vas.

— Da, domnule.

Vandam îşi stinse ţigara.

— Să mergem.

Ieşiră în soarele de dimineaţă. O duzină de jeepuri erau aliniate, cu motoarele pornite. Jakes le dădu instrucţiuni sergenţilor din grupele care trebuiau să efectueze raidul, apoi dădu din cap spre Vandam. Oamenii urcară în jeepuri şi porniră.

Sadat locuia într-o suburbie, la trei mile în afara oraşului Cairo, în direcţia oraşului Heliopolis. Casa sa era una obişnuită, înconjurată de o grădină mică. Afară, patru jeepuri se opriră, iar soldaţii înconjurară imediat casa şi începură să caute prin grădină. Vandam bătu la uşa din faţă. Un câine începu să latre. Vandam bătu din nou. Uşa fu deschisă.

— Căpitanul Anwar el-Sadat?

— Da.

Sadat era un tânăr slab, serios, de înălţime medie. Părul său castaniu ondulat începea să se retragă la tâmple. Purta uniforma de căpitan şi fesul, ca şi cum s-ar fi

pregătit să plece de acasă.

— Eşti arestat, spuse Vandam, şi îl împinse în casă, după care intră şi el.

În uşă apăru şi un alt tânăr.

— Cine este el?

— Fratele meu, Tal al, spuse Sadat.

Vandam se uită la Sadat. Arabul era calm şi demn, dar ascundea un dram de tensiune. Îi este teamă, se gândi Vandam; nu îi este teamă de mine şi nu îi este teamă să meargă la închisoare; îi este teamă din altă cauză.

Ce fel de afacere făcuse Kemel cu Wolff în acea dimineaţă? Rebelii aveau nevoie de Wolff ca să-i ajute să ia legătura cu Rommel. Îl ascundeau oare pe Wolff undeva? Vandam spuse:

— Care este camera ta, căpitane?

Sadat arătă cu degetul. Vandam intră în cameră. Era un dormitor simplu, cu o saltea pe jos şi o galabiya atârnând de un cârlig. Vandam arătă cu degetul spre doi soldaţi englezi şi un poliţai egiptean şi spuse:

— În ordine, intraţi.

Ei începură să caute prin cameră.

— Ce înseamnă asta? spuse Sadat încet.

— Îl cunoşti pe Alex Wolff, spuse Vandam.

— Nu.

— Îşi spune de asemenea Achmed Rahmha, dar este european.

— N-am auzit niciodată de el.

Era clar că Sadat avea o personalitate puternică, nu era genul de om care să se sperie şi să recunoască orice numai pentru că câţiva soldaţi voinici au început să-i întoarcă pe dos casa. Vandam arătă cu degetul spre o cameră.

— Ce este în camera aceea?

— Biroul meu.

Vandam merse la uşă. Sadat spuse:

— Dar femeile din familie sunt acolo, trebuie să mă laşi să le avertizez.

— Ştiu că suntem aici. Deschide uşa.

Vandam îl lăsă pe Sadat să intre primul în cameră. Înăuntru nu erau femei, dar uşa din spate fusese deschisă, ca şi cum cineva tocmai ar fi ieşit. Era în ordine: grădina era plină de soldaţi, nimeni nu putea să scape. Vandam văzu pe birou un pistol de armată care era pus pe nişte hârtii pline de scris arab. Merse la raftul de cărţi şi examină cărţile: *Rebecca* nu era acolo.

Dintr-o altă parte a casei se auzi un strigăt:

— Maior Vandam!

Vandam urmări sunetul până în bucătărie. Un sergent al poliţiei militare stătea lângă cuptor, cu câinele scheunând lângă cizma lui. Uşa cuptorului era deschisă şi sergentul scoase o servietă cu un radio.

Vandam se uită la Sadat, care îl urmase în bucătărie. Pe faţa arabului se citea amărăciune şi dezamăgire. Deci acesta fusese târgul pe care îl făcuseră: ei aveau să-l avertizeze pe Wolff şi, în schimb, ei primeau radioul lui. Asta însemna oare că el avea altul? Sau aranjase oare Wolff să vină la casa lui Sadat şi să transmită de acolo? Vandam îi vorbi sergentului.

— Bine lucrat. Du-l pe căpitanul Sadat la cartierul general.

— Protestez, spuse Sadat. Legea spune că ofiţerii din armata egipteană pot fi deţinuţi numai la popota ofiţerilor şi trebuie supravegheaţi de un alt ofiţer.

Un poliţai egiptean se afla în apropiere.

— Este adevărat, spuse el.

Din nou, Vandam îl blestemă pe Bogge pentru că i-a amestecat şi pe egipteni.

— Legea spune şi că spionii trebuie împuşcaţi, îi spuse el lui Sadat.

Se întoarse spre sergent:

— Trimite-l pe şoferul meu. Terminaţi de percheziţionat casa. Sadat este acuzat de spionaj.

Se uită din nou la Sadat. Semnele amărăciunii şi dezamăgirii îi dispăruseră de pe faţă şi fuseseră înlocuite de o privire calculată. Se gândeşte cum să scoată tot ce se poate din situaţia asta, se gândi Vandam; se pregăteşte să facă pe martirul. Este foarte versatil – ar trebui să fie politician.

Vandam ieşi din casă şi merse la jeep. Câteva momente mai târziu, ieşi şi şoferul şi sări pe scaunul de lângă el. Vandam spuse:

— La Zamalek.

— Da, domnule.

Şoferul porni motorul şi maşina demară. Când Vandam ajunse la vas, scafandrii îşi terminaseră treaba şi stăteau pe drumul de lângă râu, dându-şi jos echipamentul. Doi soldaţi târau ceva extrem de greu afară din apele Nilului. Scafandrii legaseră frânghii de cadavrul pe care îl găsiseră pe fundul apei, iar apoi se spălaseră pe mâini de întreaga afacere.

Jakes veni la Vandam.

— Uitaţi-vă la asta, domnule.

Îi arătă o carte înmuiată de apă. Coperţile fuseseră rupte jos. Vandam examină cartea: era *Rebecca.*

Radioul a ajuns la Sadat; cartea pentru cod a ajuns în râu. Vandam îşi aminti de scrumiera plină de hârtie carbonizată de pe vas: oare Wolff arsese cheia codului?

De ce scăpase de radio, de carte şi de cheie, când avea de transmis un mesaj vital lui Rommel? Concluzia era evidentă: avea un alt radio, o altă carte şi o altă cheie, ascunse undeva.

Soldaţii traseră cadavrul pe mal, apoi făcură câţiva paşi în spate, ca şi cum ar fi vrut să nu mai aibă de-a face cu el. Vandam stătea în picioare lângă el. Gâtul îi fusese tăiat şi capul era aproape desprins complet de corp. O servietă îi era prinsă cu o sfoară de mijloc. Vandam se aplecă şi deschise cu grijă servieta. Era plină de sticle de şampanie. Jakes spuse:

— Dumnezeule mare!

— Urât, nu-i aşa? spuse Vandam. Gâtul tăiat, apoi aruncat în râu cu o servietă plină de sticle de şampanie care să-l ducă la fund.

— Bastard nesimţit.

— Şi rapid cu cuţitul acela.

Vandam îşi atinse obrazul: nu mai purta pansament şi

barba de câteva zile îi ascundea cicatricea. Dar nu Elene, nu cu cuţitul, te rog.

— Înţeleg că nu l-ai găsit.

— N-am găsit nimic. L-am dus pe Abdullah la cartierul general, dar nu era nimic la el acasă. Şi am sunat la Villa les Oliviers pe drumul de întoarcere – aceeaşi poveste.

— Şi la casa căpitanului Sadat.

Brusc, Vandam se simţi complet secătuit de putere. Se părea că Wolff era mai deştept ca el la fiecare mişcare. Se gândi că poate pur şi simplu nu era destul de inteligent ca să-l prindă pe acest spion viclean, evaziv.

— Poate că am pierdut, spuse el.

Îşi trecu mâna peste faţă. Nu dormise în ultimele douăzeci şi patru de ore. Se întrebă ce făcea acolo, stând aplecat deasupra cadavrului hidos al maiorului Sandy Smith. Nu mai avea ce să afle de la el.

— Cred că voi merge acasă să dorm o oră, spuse el.

Jakes păru surprins. Vandam adăugă:

— Poate mă ajută să gândesc mai limpede. În această după-amiază vom interoga din nou prizonierii.

— Foarte bine, domnule.

Vandam merse înapoi la maşina lui. Trecând podul dinspre Zamalek spre oraş, îşi aminti că Sonja menţionase

şi o altă posibilitate: verii nomazi ai lui Wolff. Privi vasele de pe râul lat, ce curgea lent. Curentul ducea vasele în aval, vântul le propulsa spre amonte – o coincidenţă de importanţă enormă pentru Egipt. Marinarii foloseau încă pânza unică triunghiulară, o formă care fusese concepută... Cu cât timp în urmă? Cu mii de ani în urmă, poate. Atât de multe lucruri din ţara aceasta erau făcute tot aşa cum fuseseră făcute de mii de ani. Vandam închise ochii şi îl văzu pe Wolff, într-o felucca, navigând spre izvoarele Nilului, manipulând pânza triunghiulară cu o mână, în vreme ce cu cealaltă transmitea mesaje lui Rommel cu radioul. Maşina se opri brusc şi Vandam deschise ochii, dându-şi seama că visase cu ochii deschişi sau aţipise. De ce să fi mers Wolff în susul râului? Ca să-i găsească pe verii lui nomazi. Dar cine putea să ştie unde erau ei? Wolff putea să-i găsească, dacă ei respectau anumite date anuale în călătoria lor.

Jeepul se oprise în faţa casei lui Vandam. El coborî.

— Aşteaptă-mă, îi spuse el şoferului. Mai bine intră.

Îl conduse înăuntru, apoi îl conduse spre bucătărie.

— Servitorul meu, Gaafar, îţi va da ceva de mâncare, cu condiţia să nu-l tratezi ca pe un băştinaş.

— Vă mulţumesc, domnule.

Pe masa din hol era un mic morman de scrisori. Pe cea din vârf nu era timbru şi îi era adresată lui Vandam de o mână al cărei scris îi era vag familiar. În colţul din dreapta sus avea scris „Urgent”. Vandam o luă în mână.

Mai trebuia să facă şi altceva, se gândi. Wolff putea să se îndrepte spre sud chiar în acel moment. În principalele oraşe de pe ruta respectivă trebuiau instalate blocaje. Trebuia să fie cineva în fiecare staţie de tren de pe toate liniile, care să îl caute pe Wolff. Şi chiar pe râu... Trebuia să existe un mod de a controla traficul pe râu, în caz că Wolff plecase într-adevăr cu un vas. Lui Vandam îi era greu să se concentreze. Am putea organiza blocaje pe râu după exact acelaşi principiu ca şi pe drumuri, gândi; de ce nu? Dar toate acestea erau inutile dacă Wolff se ascunsese în Cairo. Dacă se ascundea în cimitire? Mulţi musulmani îşi îngropau morţii în case minuscule şi în oraş erau hectare întregi de astfel de căsuţe: Vandam ar fi avut nevoie de mii de oameni ca să caute în toate. Poate că ar trebui totuşi să fac asta oricum, gândi. Dar era posibil că Wolff mersese spre nord, spre Alexandria; sau spre est sau vest, spre deşert...

Merse în salon, căutând ceva cu care să deschidă plicul. Cumva trebuia să micşoreze aria pe care trebuia să o

cerceteze. Vandam nu avea la dispoziţie mii de oameni – toţi erau în deşert, luptând. Trebuia să se hotărască care era cea mai plauzibilă variantă. Îşi aminti unde începuse totul: la Assyut. Poate că ar fi trebuit să ia legătura cu căpitanul Newman, din Assyut. Se părea că acolo ieşise Wolff din deşert, deci poate tot pe acolo avea să treacă şi acum. Poate că verii lui se aflau în zona aceea. Vandam se uită nehotărât la telefon. Unde era nenorocitul de cuţit pentru deschis plicuri? Merse la uşă şi strigă:

— Gaafar!

Intră înapoi în cameră şi văzu atlasul pentru şcoală al lui Billy pe un scaun. Părea murdar. Probabil că băiatul îl scăpase într-o băltoacă, sau ceva. Îl luă în mână. Era lipicios. Vandam îşi dădu seama că era murdărit de sânge. Se simţea de parcă ar fi fost într-un coşmar. Ce se întâmpla? Nu găsea cuţitul pentru deschis plicurile, sânge pe atlas, nomazi la Assyut...

Gaafar intră. Vandam spuse:

— Ce e cu dezordinea asta?

Gaafar se uită în jur.

— Îmi pare rău, domnule, nu ştiu. Se uitau la el în timp ce căpitanul Alexander era aici.

— Care ei? Cine e căpitanul Alexander?

— Ofiţerul pe care l-aţi trimis să-l ducă pe Billy la şcoală, domnule. Numele lui era...

— Opreşte-te.

O teamă teribilă limpezi mintea lui Vandam într-o clipă.

— Un ofiţer din armata britanică a venit aici azi dimineaţă şi l-a dus pe Billy?

— Da, domnule, l-a dus la şcoală. A spus că l-aţi trimis dumneavoastră.

— Gaafar, eu n-am trimis pe nimeni.

Faţa maronie a servitorului se făcu gri. Vandam spuse:

— Nu ai verificat dacă era adevărat ce spunea?

— Dar, domnule, domnişoara Fontana era cu el, deci mi s-a părut că totul era în ordine.

— Oh, Dumnezeule.

Vandam se uită la plicul pe care îl ţinea în mână. Acum ştia de ce scrisul îi fusese familiar: era acelaşi cu cel de pe biletul pe care Wolff îl trimisese Elenei. Rupse plicul. În interior era un mesaj scris de aceeaşi mână: *Stimate maiorule Vandam.*

Billy este cu mine. Elene are grijă de el. Totul va fi în ordine, atâta timp cât eu sunt în siguranţă. Te sfătuiesc să rămâi unde eşti şi să nu faci nimic. Noi nu ducem război cu copiii şi nu doresc să-i fac rău băiatului. Totuşi, viaţa unui

singur copil este nimic în comparaţie cu viitorul celor două naţiuni ale mele, Egiptul şi Germania; deci fii sigur că dacă serveşte scopului meu, îl voi ucide pe Billy.

Al dumitale, *Alex Wolff*

Era o scrisoare de la un nebun: saluturile politicoase, engleza corectă, punct şi virgula, încercarea de a justifica răpirea unui copil nevinovat... Acum, Vandam ştia că, undeva în adâncul persoanei sale, Wolff era nebun. Şi Billy era la el.

Vandam îi dădu scrisoarea lui Gaafar, care îşi puse ochelarii cu o mână ce tremura. Wolff o luase cu el pe Elene când plecase de pe vas. Nu ar fi fost greu să o silească să-l ajute: tot ce trebuia să facă era să-l ameninţe pe Billy şi ea ar fi fost neajutorată. Dar care era de fapt rostul acestei răpiri? Şi unde merseseră? Şi de ce era sânge pe atlas?

Gaafar începu să plângă. Vandam spuse:

— Cine era rănit? Cine sângera?

— Nu a fost nimic violent, spuse Gaafar. Cred că domnişoara Fontana avea o tăietură la mână.

Şi ea a murdărit cu sânge atlasul lui Billy şi l-a lăsat pe scaun. Era un semn, un fel de mesaj. Vandam luă cartea în mână şi o lăsă să se deschidă. Imediat văzu harta Egiptului

cu o pată în formă de săgeată desenată cu neîndemânare. Săgeata arăta spre Assyut.

Vandam luă telefonul şi sună la cartierul general. Când centralista răspunse, el închise telefonul. Se gândi: dacă raportez ce s-a întâmplat, ce va fi? Bogge va da ordin ca o echipă de infanterie uşoară să-l aresteze pe Wolff la Assyut. Va avea loc o luptă. Wolff va şti că a pierdut, va şti că urmează să fie împuşcat pentru spionaj, ca să nu mai vorbim de răpire şi crimă – şi atunci ce va face?

Este nebun, gândi Vandam; îl va ucide pe fiul meu.

Se simţi paralizat de frică. Desigur, asta era ce voia Wolff, acesta fusese motivul pentru care îl luase pe Billy, să-l „paralizeze” pe Vandam. Acesta era principiul de funcţionare al răpirii.

Dacă Vandam implica armata, avea să aibă loc o luptă. Wolff putea să-l ucidă pe Billy din simplă răutate. Deci nu exista decât o singură opţiune.

Vandam trebuia să meargă singur după ei.

— Adu-mi două sticle de apă, îi spuse lui Gaafar.

Servitorul ieşi. Vandam ieşi în hol şi îşi puse ochelarii de motocicletă, apoi găsi o pânză şi şi-o înfăşură în jurul gâtului şi gurii. Gaafar veni din bucătărie cu cele două sticle de apă. Vandam ieşi din casă şi merse la

motocicletă. Puse apa în coş şi se urcă pe motocicletă. Porni motorul. Rezervorul era plin cu carburant. Gaafar stătea în spatele lui, continuând să plângă. Vandam puse mâna pe umărul bătrânului.

— Îi voi aduce înapoi, spuse el.

Ridică piciorul motocicletei, ieşi cu ea în stradă şi se îndreptă spre sud.

CAPITOLUL 26

Dumnezeule, ce vânzoleală a fost în staţie. Presupun că toată lumea vrea să plece din Cairo în caz că acesta va fi bombardat. Pe trenurile spre Palestina nu mai erau locuri libere – nu mai era nici măcar loc de stat în picioare. Soţiile şi copiii englezilor fug ca iepurii. Din fericire, trenurile care merg spre sud sunt mai puţin căutate. Cei de la serviciul de rezervări pretindeau totuşi că nici pe acestea nu sunt locuri, dar ei întotdeauna spun asta; câţiva piaştri ici, câţiva colo şi imediat se găseşte un loc, sau trei. Mi-a fost teamă că aş putea să-i pierd pe Elene şi pe băiat pe platformă, printre sutele de ţărani, desculţi şi cu galabiya murdare, ducând cutii legate cu sfoară, pui în colivii, şezând pe platformă şi mâncându-şi micul dejun, o mamă grasă în haine negre care dădea ouă fierte şi *pita* şi orez soţului ei şi copiilor, verilor şi nurorilor; ce idee bună am avut, să-l ţin pe băiat de mână – dacă îl ţin aproape, Elene ne va urma; e o idee bună, eu am idei bune, Dumnezeule, ce inteligent sunt, mai deştept decât Vandam, să mori de ciudă, maior Vandam, l-am luat pe fiul tău. Cineva ducea o capră legată cu o sfoară. Ce chestie să duci o capră cu trenul. N-a trebuit să călătoresc niciodată la clasa a II-a,

împreună cu ţăranii şi cu caprele lor. Ce loc de muncă pentru cine curăţă vagonul de clasa a II-a la sfârşitul călătoriei, mă întreb cine face asta, probabil un Fellah sărac, o altă rasă, sclavi înnăscuţi, cu norocul că am obţinut bilete la clasa I, eu călătoresc prin viaţă cu clasa I, urăsc murdăria, Dumnezeule ce murdară era staţia aceea. Vânzătorii ambulanţi pe platformă: ţigări, ziare, un bărbat cu un coş enorm de pâine pe cap. Îmi plac femeile când duc pe cap coşuri, arată atât de graţioase şi mândre, te face să vrei să o faci cu ele chiar atunci şi chiar acolo, în picioare, îmi plac femeile când le place să o facă, când îşi pierd minţile de plăcere, când strigă, Gesundheit! Uită-te la Elene, şezând lângă băiat, atât de înspăimântată, atât de frumoasă, vreau să o fac cu ea cât mai curând, la naiba cu Sonja, aş vrea să o fac cu Elene chiar acum, aici, pe tren, în faţa tuturor oamenilor ăstora, să o umilesc, iar fiul lui Vandam să privească, înspăimântat, ha! Ia uite la suburbiile cu case din cărămizi de lut, case care se sprijină una pe alta ca să se susţină, vaci şi oi pe străzile înguste şi prăfuite, întotdeauna m-am întrebat oare ce mănâncă oile acelea cu coada lor groasă, unde pasc? Nu există apă curentă în casele acelea mici şi întunecoase de lângă şinele de tren. Femei în prag curăţând legume, şezând cu

picioarele încrucişate pe pământul plin de praf. Pisici. Sunt atât de graţioase pisicile. Pisicile europene sunt diferite, sunt mai lente şi mult mai grase; nu e de mirare că pisicile sunt sacre aici, sunt atât de frumoase, o pisicuţă aduce noroc. Englezilor le plac câinii. Dezgustătoare animale, câinii: sunt murdari, se umilesc, sunt linguşitori, se gudură, adulmecă tot timpul. O pisică este un animal superior, şi ea ştie asta. Sau eşti stăpân, sau eşti sclav. Eu îmi ţin capul sus, ca o pisică; merg pe calea mea, ignorând pleava, urmărindu-mi căile misterioase, folosindu-i pe oameni tot aşa cum o pisică îşi foloseşte stăpânul, fără mulţumiri şi fără să accepte afecţiune, luând ceea ce îi oferă ei ca un drept, nu ca pe un dar. Sunt un stăpân, un neamţ nazist, un beduin egiptean, un conducător înnăscut. Câte ore sunt până la Assyut, opt, zece? Trebuie să mă mişc rapid. Să-l găsesc pe Ishmael. Ar trebui să fie la fântână sau nu departe de ea. Să iau radioul. Să transmit mesajul la miezul nopţii, noaptea aceasta. Voi anihila apărarea englezilor, ce lovitură, îmi vor da şi medalii. Nemţii vor fi stăpâni la Cairo. Oh, Doamne, vom pune la punct locul acesta. Ce combinaţie, nemţii şi egiptenii, eficienţă în timpul zilei şi senzualitate în timpul nopţii, tehnologia teutonilor şi sălbăticia beduinilor, Beethoven şi

haşiş. Dacă voi supravieţui, voi ajunge la Assyut şi îl voi contacta pe Rommel; apoi Rommel poate să treacă ultima frontieră, să distrugă ultima linie de apărare, să se îndrepte spre Cairo, să-i anihileze pe englezi, ce victorie va fi aceasta. Dacă reuşesc. Ce triumf! Ce triumf! Ce triumf!

Nu îmi va fi rău, nu îmi va fi rău, nu îmi va fi rău. Trenul spune asta în locul meu, cum merge pe şine. Acum sunt prea bătrân ca să mi se facă rău pe tren, obişnuia să mi se întâmple asta când aveam opt ani. Tata m-a dus la Alexandria, mi-a cumpărat bomboane şi portocale şi limonadă, am mâncat prea mult, să nu mă gândesc la asta, mi se face rău când mă gândesc la asta, tata a spus că nu e vina mea, că e vina lui, dar mi se făcea rău şi dacă nu mâncam. Astăzi, Elene a cumpărat ciocolată, dar eu am zis că nu vreau, mulţumesc, sunt destul de mare ca să refuz ciocolata, copiii nu refuză niciodată ciocolata, ia uite, văd piramidele, una, două, şi cu cea mică sunt trei, înseamnă că suntem la Gizeh. Unde mergem? El trebuia să mă ducă la şcoală. După aceea a scos cuţitul. Este unul curbat. Îmi va tăia capul, unde e tata? Ar trebui să fiu la şcoală, dimineaţa avem geografie, dăm lucrare din fiordurile Norvegiei, am învăţat lecţia aseară, nu ar fi trebuit să mă obosesc, oricum am pierdut lucrarea. Deja

cred că au terminat, domnul Johnstone adună lucrările, *Tu zici că asta-i o hartă, Higgins? Arată mai degrabă ca un desen al urechii tale, băiete!* Toată lumea râde. *Smythe nu poate ortografia Moskenstraumen. Scrie asta de cincizeci de ori, băiete.* Toată lumea e fericită că nu e Smythe. Bătrânul Johnstone deschide manualul. *Urmează lecţia despre tundra arctică.* Tare mi-ar plăcea să fiu acum la şcoală. Tare mi-ar plăcea ca Elene să mă ia în braţe. Ce bine ar fi dacă omul ăsta nu s-ar mai uita la mine, nu s-ar mai holba la mine aşa, atât de mulţumit de el, eu cred că e nebun, unde e tata? Dacă nu mă gândesc la cuţit, va fi ca şi cum n-ar fi acolo. Nu trebuie să mă gândesc la cuţit. Dacă mă concentrez să nu mă gândesc la cuţit, asta e tot acelaşi lucru ca şi cum m-aş gândi la cuţit. Este imposibil să nu te gândeşti voit la ceva. Cum te opreşti să nu te mai gândeşti la ceva? Din întâmplare. Dacă ai gânduri întâmplătoare. Toate gândurile sunt întâmplătoare. Aşa, nu m-am mai gândit la cuţit o secundă. Dacă văd un poliţai, fug la el şi strig: salvează-mă, salvează-mă! O să fiu aşa de rapid că el nu o să mă prindă. Pot să fug ca vântul, sunt destul de rapid. Poate văd un ofiţer. Poate văd un general. Şi o să strig: Bună dimineaţa, domnule general! El o să se uite la mine mirat şi o să zică: Păi,

băiete, eşti un băiat de ispravă! Iertaţi-mă, domnule, o să zic eu, sunt băiatul maiorului Vandam şi bărbatul ăsta mă duce undeva şi tatăl meu nu ştie, îmi pare rău că vă deranjez, dar am nevoie de ajutor. Ce? zice generalul. Ia uite, domnule, nu poţi să faci aşa ceva cu fiul unui ofiţer englez! Asta nu-i de joacă! Pleacă de aici, auzi? Cine naiba crezi că eşti? Şi nu-mi flutura mie în faţă cuţitaşul ăla, eu am un pistol! Eşti un băiat curajos, Billy. Sunt un băiat curajos. În fiecare zi oamenii mor în deşert. Acasă cad bombe. În Atlantic, vasele sunt scufundate de alte vase, oamenii cad în apa îngheţată şi se îneacă. Avioanele trec deasupra Franţei. Toţi sunt curajoşi. Sus bărbia! La naiba cu războiul ăsta. De aia se zice aşa: La naiba cu războiul ăsta. Urcă în cabina pilotului, fac picaje, atacă următoarea dună, lansează torpile asupra vaselor, scriu scrisori acasă. Eu mă gândeam că e tare interesant. Dar acum ştiu. Nu e deloc interesant. Te face să te simţi rău.

Billy e atât de palid. Se vede pe el. Încearcă să fie curajos. Nu ar trebui, ar trebui să se poarte ca un copil, ar trebui să strige şi să plângă şi să facă o criză de isterie, Wolff nu ar şti ce să facă cu el atunci; dar nu va face asta, desigur, pentru că a fost învăţat să se ţină tare, să se abţină de la plâns, să-şi oprească lacrimile, să se

controleze. Ştie cum ar fi tatăl său, şi ce face un băiat altceva decât să-l imite pe tatăl lui? Uite Egiptul. Un canal de-a lungul şinelor de tren. Câţiva curmali. Un om care se apleacă pe câmp, cu galabiya agăţată deasupra pantalonilor lungi, face ceva cu recolta; un asin care paşte este cu mult mai sănătos decât specimenele mizerabile pe care le vezi că trag căruţele în oraş; trei femei stau lângă canal, spală haine, le lovesc de pietre ca să le facă curate; un bărbat pe cal galopează, probabil e efendi-ul din partea locului, numai ţăranii mai bogaţi au cai; în depărtare, tarlalele verzi se termină brusc la un şir de dune de nisip. Egiptul este de fapt lat de treizeci de mile: restul e deşert. Ce am să mă fac? Fiorul acela, în piept, de fiecare dată când mă uit la Wolff. Şi cum se uită la Billy. Strălucirea aceea din ochii lui. Agitaţia lui: cum se uită pe geam, apoi prin vagon, apoi la Billy, apoi la mine, apoi din nou la Billy, tot timpul cu strălucirea aceea în ochi, privirea aceea triumfătoare. Ar trebui să-l liniştesc pe Billy. Tare aş vrea să ştiu mai multe despre băieţi, eu am avut patru surori. Ce mamă vitregă aş fi pentru Billy. Tare aş vrea să-l mângâi, să-l iau în braţe, să-l strâng la piept puţin, dar nu sunt sigură dacă asta vrea, poate l-aş face să se simtă şi mai rău. Poate aş putea să-i iau gândul de la lucrurile

acestea dacă am juca un joc. Ce idee ridicolă. Poate nu e chiar atât de ridicolă. Ce are în ghiozdan. Un caiet de exerciţii. Se uită la mine mirat. Ce să jucăm? X şi zero. Patru linii pentru pătrăţele; x-ul meu în mijloc. Se uită la mine acum şi ia creionul, cred că e de acord cu ideea asta stupidă ca să-mi facă pe plac! Zeroul lui în colţ. Wolff înşfacă caietul, se uită la el, dă din umeri, apoi ni-l dă înapoi. X-ul meu, 0o-l lui Billy; scorul va fi egal. Va trebui să-l las pe Billy să câştige la tura următoare. Pot să joc jocul acesta fără să mă gândesc, mi-e milă de el. Wolff are un radio de rezervă la Assyut. Poate ar trebui să stau cu el şi să nu-l las să folosească radioul. Vagi speranţe! Trebuie să-l duc pe Billy de aici, să iau legătura cu Vandam şi să-i spun unde sunt. Sper că Vandam a văzut atlasul. Poate l-a văzut servitorul şi a sunat la cartierul general. Poate că va sta acolo pe scaun toată ziua, fără ca cineva să-l observe. Poate Vandam nu merge acasă astăzi. Trebuie să-l duc pe Billy departe de Wolff, departe de cuţitul acela. Billy desenează o cruce în mijlocul careului. Eu fac un zero, apoi scriu în grabă: *Trebuie să fugim – fii pregătit.* Billy desenează o altă cruce apoi: *OK.* Zeroul meu. X-ul lui Billy şi *Când?* Zeroul meu şi *la staţia următoare.* A treia cruce a lui Billy încheie linia. Trage linia peste x-urile lui, apoi îmi

zâmbeşte bucuros. A câştigat. Trenul încetineşte.

Vandam ştia că trenul era încă în faţa lui. Se oprise la staţia de la Gizeh, aproape de piramide, ca să întrebe cu cât timp înainte trecuse trenul pe acolo; apoi se oprise şi pusese aceeaşi întrebare la următoarele trei staţii. Acum, după ce mersese încă o oră, nu mai trebuia să se oprească şi să întrebe, pentru că şoseaua şi şinele de tren mergeau paralel, fiecare de câte o parte a canalului, şi avea să vadă trenul când acesta avea să-l ajungă.

De fiecare dată când se oprise, luase o înghiţitură de apă. Cu şapca de la uniformă, cu ochelarii puşi şi cu pânza în jurul gurii şi a gâtului era protejat de cea mai mare parte a nisipului; dar soarele dogorea şi lui îi era încontinuu sete. În cele din urmă, îşi dădu seama că avea puţină febră. Se gândi că trebuie să fi răcit seara trecută, când stătuse întins lângă râu, de ore întregi. Îşi simţea respiraţia fierbinte în gâtlej, iar muşchii spatelui îl dureau.

Trebuia să se concentreze asupra drumului. Era singurul drum care traversa Egiptul în lungime, de la Cairo la Assuan şi, ca urmare, mare parte a lui era pavată; iar în lunile din urmă, armata mai reparase unele porţiuni: dar totuşi trebuia să fie atent la gropi şi la denivelări. Din fericire, drumul mergea drept, ca o săgeată, aşa încât

putea să vadă, departe în faţă, vitele, căruţele, caravanele de cămile şi turmele de oi. Conducea foarte repede, cu excepţia satelor şi oraşelor, unde în orice clipă puteau să iasă oameni pe şosea: nu putea să omoare un copil ca să salveze un altul, chiar dacă era vorba de propriul copil.

Până în acel moment depăşise numai două maşini – un Rolls Royce uriaş şi un Ford dărăpănat. Rolls-ul fusese condus de un şofer în uniformă, iar pe scaunul din spate şedea un cuplu de bătrâni englezi; iar Fordul vechi conţinea cel puţin doisprezece arabi. Vandam era deja foarte sigur că Wolff călătorea cu trenul.

La un moment dat, auzi în depărtare sunetul fluierului unui tren. Privind în faţă şi în stânga lui, văzu, la depărtare de cel puţin o milă, un nor de fum alb care provenea fără îndoială de la un motor cu aburi. Billy! gândi el. Elene! Mări viteza.

În mod paradoxal, fumul motorului cu aburi îl făcu să se gândească la Anglia, la dealurile domoale, la nesfârşitele câmpii verzi, un turn dreptunghiular de biserică ce iese dintre vârfurile unor stejari şi nişte şine de tren printr-o vale şi o locomotivă care pufăie şi care dispare în depărtare. Pentru un moment era în acea vale englezească, gustând aerul umed al dimineţii; apoi,

vedenia se disipă şi văzu din nou cerul african albastru-metalic, câmpia, palmierii şi culmile din depărtare, de culoare maronie.

Trenul intra într-un oraş. Vandam nu mai cunoştea numele localităţilor: nu era foarte bun la geografie şi nu mai ştia ce distanţă parcursese. Era un oraş mic. Avea trei sau patru clădiri de cărămidă şi o piaţă.

Trenul avea să ajungă acolo înaintea lui. Îşi făcuse un plan, ştia ce avea de făcut: dar avea nevoie de timp, era imposibil să fugă în staţie şi să sară în tren fără nicio pregătire. Ajunse în oraş şi încetini. Strada era blocată de o turmă mică de oi. Din pragul unei case, un bătrân care fuma dintr-o narghilea îl privea pe Vandam: un european pe o motocicletă era ceva rar, dar nu nemaivăzut. Un măgar legat de un copac fornăi la motocicletă. Un bivol care bea apă nici măcar nu îşi ridică privirea. Doi copii murdari îmbrăcaţi în zdrenţe fugiră pe stradă, ţinând ghidoane imaginare şi spunând „Brrrm, brrrm”, imitând sunetul motocicletei. Vandam văzu staţia. Din piaţă nu putea să vadă platforma, pentru că în faţa ei se afla clădirea lungă şi joasă a gării; dar putea să vadă ieşirea şi pe oricine ieşea. Avea să aştepte acolo până când trenul avea să pornească, în caz că Wolff ar fi coborât; apoi avea

să meargă înainte şi să ajungă la următoarea staţie înaintea trenului. Opri motocicleta şi apoi opri şi motorul.

Trenul ajunse încet în dreptul unei treceri peste calea ferată. Elene văzu feţele răbdătoare ale celor care aşteptau dincolo de barieră, aşteptând ca trenul să treacă ca să poată să traverseze şinele: un bărbat gras cu un măgar, un băieţel care ducea o cămilă de o sfoară, un taxi tras de un măgar, un grup de femei bătrâne şi tăcute. Cămila se lăsă pe vine, băiatul începu să o bată peste faţă cu un băţ, iar apoi scena ieşi din raza ei vizuală. Trenul avea să ajungă în staţie dintr-o clipă în alta. Curajul o părăsi pe Elene. Numai nu acum, se gândi ea. Nu am avut timp să mă gândesc la un plan. Staţia următoare, hai să amânăm până la staţia următoare. Dar îi spusese lui Billy că aveau să încerce să fugă în această staţie. Dacă ea nu avea să facă nimic, el nu mai avea să aibă încredere în ea. Trebuia să o facă acum.

Încercă să se gândească la un plan. Care era prioritatea ei? Să-l îndepărteze pe Billy de Wolff. Acesta era unicul lucru care conta. Să-i dea lui Billy şansa să fugă, apoi să-l oprească pe Wolff de la a-l urmări. Brusc, îi veni în minte o amintire foarte vie a unei bătăi din copilăria ei pe o stradă murdară de mahala din Alexandria: un băiat mare, un

huligan, şi un alt băiat care intervenise şi se luptase cu huliganul, cel mai mic îi striga „Fugi, fugi!”, în vreme ce ea stătea să privească bătaia, oripilată, dar în acelaşi timp fascinată. Nu îşi mai aminti cum se sfârşise totul.

Privi în jur. Gândeşte rapid! Erau într-un vagon fără compartimente separate, ci cu cincisprezece sau douăzeci de rânduri de scaune. Ea şi Billy şedeau unul lângă altul, cu faţa înainte. Wolff stătea faţă în faţă cu ei. Lângă el era un loc liber. În spatele lui era uşa spre ieşire. Ceilalţi pasageri erau un amestec de europeni şi egipteni bogaţi, toţi îmbrăcaţi în haine de stil european. Tuturor le era cald, toţi erau obosiţi şi enervaţi. Câţiva oameni dormeau. Conductorul servea ceai în pahare unor ofiţeri din armata egipteană la capătul îndepărtat al vagonului.

Văzu pe geam o moschee mică, apoi clădirea tribunalului, apoi staţia. În pământul plin de praf de lângă platforma de beton creşteau câţiva copaci. Un bătrân şedea cu picioarele încrucişate sub un copac, fumând o ţigară. Şase soldaţi arabi cu înfăţişare de copii erau cu toţii înghesuiţi pe o bancă mică. O femeie gravidă ducea în braţe un copil. Trenul se opri.

Încă nu, se gândi Elene, încă nu. Momentul când trebuiau să facă mişcarea era momentul când trenul era

pe cale să pornească din nou – asta avea să-i lase lui Wolff mai puţin timp să-i prindă. Şedea tensionată, ca de febră. Pe platformă era un ceas cu cifre romane. Se oprise la cinci fără cinci. La geam veni un bărbat care le oferi băuturi din fructe, dar Wolff îl trimise.

Un preot în haine copte urcă în tren şi se aşeză pe scaunul de lângă Wolff, întrebând politicos:

— Vous permettez, în sieur?

Wolff zâmbi fermecător şi spuse:

— Je vous en prie.

Elene îi murmură lui Billy:

— Când se aude fluierul, fugi la uşă şi coboară din tren.

Inima începu să-i bată mai repede: acum era hotărâtă.

Billy nu spuse nimic. Wolff spuse:

— Ce-a fost asta?

Elene îşi întoarse privirea. Se auzi fluierul. Billy se uită la Elene, ezitând.

Wolff se încruntă.

Elene se aruncă la Wolff, întinzându-şi mâinile spre faţa lui. Brusc, era plină de ură şi de furie pentru el, pentru umilinţa, suferinţa şi durerea ce i-o provocase. El îşi ridică protector mâinile, dar acestea nu opriră valul ei de furie. Puterea ei o uimi. Îi zgârie faţa cu unghiile şi văzu că ieşi

sânge.

Preotul scoase un strigăt de surpriză. Prin spatele scaunului lui Wolff, îl văzu pe Billy fugind şi luptându-se să deschidă uşa.

Ea căzu peste Wolff, îşi lovi faţa de fruntea lui. Se ridică din nou şi încercă să-i zgârie ochii.

În cele din urmă, el se trezi din surpriză şi strigă de furie. Se împinse din scaun, împingând-o pe Elene în spate. Ea se întinse spre el şi se agăţă cu ambele mâini de partea din faţă a cămăşii lui. Apoi, el o lovi. Mâna lui porni de sub talia lui, se strânse într-un pumn, apoi o lovi peste marginea maxilarului. Elene nu îşi imaginase că o lovitură putea să doară într-atât. Timp de o secundă, îşi pierdu vederea. Nu mai reuşi să se agaţe de cămaşa lui Wolff şi căzu înapoi în scaunul ei. Când văzu din nou, observă că Wolff se îndrepta spre uşă. Se ridică în picioare.

Billy deschisese uşa. Îl văzu cum o deschidea larg şi sărea jos pe platformă. Wolff sări după el. Elene fugi la uşă.

Billy fugea cât putea pe platformă, fugea ca vântul. Wolff se repezi după el. Cei câţiva egipteni din jur priveau cu surprindere, vag miraţi, şi fără să facă absolut nimic. Elene coborî din tren şi începu să fugă după Wolff. Trenul

oftă, gata să se pună în mişcare. Wolff mări viteza. Elene strigă:

— Fugi, Billy, fugi!

Billy privi peste umăr. Era acum aproape de ieşire. Acolo stătea un controlor, cu gura căscată. Elene se gândi: Nu-i va da drumul să iasă, nu are bilet. Nu are importanţă, înţelese, trenul mergea acum încet înainte şi Wolff trebuia să urce. Wolff se uită la tren, dar nu încetini pasul. Elene văzu că Wolff nu putea să îl prindă pe Billy şi se gândi: Am reuşit! Atunci, Billy căzu.

Alunecase pe ceva, pe nisip sau pe o frunză. Îşi pierdu complet echilibrul şi plonjă prin aer, propulsat de elanul alergării, şi se lovi tare de pământ. Wolff fu lângă el într-o clipă, aplecându-se să-l ridice. Elene îl ajunse din urmă şi sări pe spatele lui Wolff. Wolff se împiedică şi îl scăpă din mână pe Billy. Elene se agăţă de Wolff. Trenul se mişca acum încet, dar constant înainte. Wolff o apucă pe Elene de braţe, le desfăcu strânsoarea şi îşi scutură umerii laţi, aruncând-o la pământ.

Timp de o clipă ea rămase buimacă pe jos. Privind în sus, observă că Wolff îl luase pe Billy pe umăr. Băiatul striga şi îl lovea cu pumnii în spate, fără niciun efect. Wolff fugi câţiva paşi paralel cu trenul care mergea, apoi sări

înăuntru prin uşa deschisă. Elene voia să rămână acolo unde era, ca să nu-l mai vadă niciodată pe Wolff; dar nu putea să-l lase pe Billy. Se luptă să se ridice în picioare.

Fugi, împiedicându-se, pe lângă tren. Cineva îi întinse mâna. Ea o apucă şi sări. Era din nou în tren.

Eşuase groaznic. Era înapoi de unde pornise. Se simţea sfârşită.

Îl urmă pe Wolff prin vagoane înapoi la locurile lor. Nu se uită la feţele oamenilor pe lângă care trecea. Îl văzu pe Wolff lovindu-l pe Billy tare peste fund şi plantându-l înapoi pe scaun. Băiatul plângea încet.

Wolff se întoarse spre Elene.

— Eşti o fată prostuţă, spuse el cu voce tare, ca să-l audă ceilalţi pasageri.

O apucă de braţ şi o trase mai aproape de el. O lovi peste faţă cu palma, apoi cu dosul mâinii, apoi din nou cu palma, apoi tot aşa, iar şi iar. Durea, dar Elene nu avea energia să opună rezistenţă. În cele din urmă, preotul se ridică, îl atinse pe Wolff pe umăr şi spuse ceva.

Wolff îi dădu drumul şi se aşeză. Elene privi în jur. Cu toţii se holbau la ea. Niciunul dintre ei nu ar fi ajutat-o, pentru că ea era nu numai egipteancă, ci şi femeie, iar femeile, ca şi cămilele, trebuiau bătute din când în când.

Când privirea ei o întâlni pe cea a altor pasageri, ei îşi întoarseră privirile, jenaţi, şi şi-o fixară pe ziarele, cărţile lor sau pe priveliştea de dincolo de geam. Nimeni nu îi vorbi.

Se lăsă moale pe scaun. Furia inutilă, oarbă, fierbea în sufletul ei. Aproape, aproape scăpaseră.

Îşi puse braţul în jurul umerilor lui Billy şi îl trase aproape de ea. Începu să-l mângâie pe păr. După un timp, el adormi.

CAPITOLUL 27

Vandam auzi trenul pufăind, pornind şi pufăind din nou. Mări viteza şi ieşi din staţie. Vandam mai luă o înghiţitură de apă. Sticla era goală. O puse înapoi în coş. Trase din ţigară şi aruncă mucul. Din tren nu coborâseră decât câţiva ţărani. Vandam dădu drumul la motorul motocicletei şi porni din loc.

Câteva momente mai târziu era afară din micul oraş şi înapoi pe drumul drept şi îngust ce mergea paralel cu canalul. Curând, lăsă în urmă trenul. Era amiază: razele soarelui erau atât de fierbinţi încât păreau aproape tangibile. Vandam îşi imagină că dacă şi-ar întinde braţul, căldura ar curge pe el ca un lichid vâscos. Drumul dinaintea lui se întindea într-o infinitate licăritoare. Vandam se gândi: dacă aş conduce motocicleta direct în canal, ce răcoritoare senzaţie!

Undeva pe drum luase o decizie. Pornise din Cairo cu niciun alt gând în minte decât să-l salveze pe Billy; dar la un anume punct înţelese că aceasta nu era unica lui datorie. Mai era războiul.

Vandam era aproape sigur că seara trecută, la miezul nopţii, Wolff fusese prea ocupat ca să îşi folosească

radioul. În dimineaţa aceea renunţase la radio, aruncase cartea în râu şi arsese cheia codului. Era probabil că avea un alt radio, un alt exemplar din *Rebecca* şi o altă cheie; şi că locul unde acestea erau ascunse era Assyut. Dacă era să se pună în aplicare planul lui Vandam de a transmite informaţii false, trebuia să obţină radioul şi cheia – şi asta însemna că trebuia să-l lase pe Wolff să ajungă la Assyut şi să-şi recupereze setul de rezervă.

Ar fi trebuit să fie o decizie foarte greu de luat, dar cumva Vandam o luase cu sânge rece. Trebuia să-l salveze pe Billy şi pe Elene, aşa era; dar, *după* ce Wolff îşi găsea radioul. Avea să fie greu pentru băiat, foarte greu, dar partea cea mai rea – răpirea – era deja un eveniment trecut şi ireversibil, iar a trăi sub stăpânire nazistă, cu tatăl său închis într-un lagăr de concentrare, ar fi fost de asemeni foarte greu.

După ce luase decizia şi îşi împietrise inima, Vandam avu nevoie să ştie sigur dacă Wolff era într-adevăr pe tren. Şi când găsi modalitatea prin care să verifice, se gândi la un mod de a face în acelaşi timp lucrurile ceva mai uşor de suportat pentru Billy şi Elene.

Când ajunse în următorul oraş, se gândi că era cel puţin cu cincisprezece minute înaintea trenului. Era acelaşi tip

de localitate ca şi cea de dinainte: aceleaşi animale, aceleaşi străzi prăfuite, aceiaşi oameni cu mişcări lente, acelaşi grup de clădiri de cărămidă. Secţia de poliţie era în piaţa centrală, vizavi de staţia de tren, şi avea de o parte o moschee mare şi de cealaltă o bisericuţă. Vandam merse în faţa secţiei de poliţie şi claxonă de câteva ori tunător ca să-i avertizeze pe cei dinăuntru.

Doi poliţai arabi ieşiră din clădire: un bărbat cu păr cărunt, într-o uniformă albă şi cu un pistol la curea, şi un băiat de vreo optsprezece sau douăzeci de ani, care nu era înarmat. Cel mai bătrân îşi încheia nasturii de la cămaşă. Vandam se dădu jos de pe motocicletă şi ţipă:

— Drepţi!

Amândoi bărbaţii stătură drepţi şi salutară. Vandam le întoarse salutul, apoi strânse mâna celui mai bătrân.

— Urmăresc un criminal periculos şi am nevoie de ajutorul vostru, spuse el dramatic.

Ochii omului străluciră.

— Haideţi să intrăm.

Vandam intră primul. Simţea că trebuie să aibă el iniţiativa. Nu era deloc sigur de statutul său acolo, iar dacă poliţaiul avea să aleagă să nu coopereze, nu prea putea face mare lucru. Intră în clădire. Din uşă văzu o masă cu

un telefon. Intră în camera respectivă, iar poliţaiul merse după el.

Vandam îi spuse bărbatului mai în vârstă:

— Sună la cartierul general englez din Cairo.

Îi dădu numărul, iar bărbatul ridică receptorul. Vandam se întoarse spre poliţaiul mai tânăr.

— Ai văzut motocicleta?

— Da, da, dădu el entuziasmat din cap.

— Ai putea să mergi cu ea?

Băiatul era încântat de idee.

— Pot să merg foarte bine cu ea.

— Mergi afară şi încearc-o.

Băiatul se uită suspicios la superiorul său, care striga la telefon.

— Hai, du-te, spuse Vandam.

Băiatul ieşi. Poliţaiul mai în vârstă îi dădu telefonul lui Vandam.

— Este cartierul general.

Vandam vorbi la telefon.

— Fă-mi legătura cu căpitanul Jakes, repede.

Aşteptă. După un minut sau două, la telefon se auzi vocea lui Jakes.

— Alo?

— Sunt Vandam. Sunt în sud, urmăresc o pistă.

— E o adevărată panică aici de când superiorii au auzit de ce s-a întâmplat noaptea trecută – brigadierul e cu o falcă în cer, iar Bogge se învârte ca un şoarece în cursă – unde dracu sunteţi, domnule?

— N-are rost să-ţi spun exact, nu am să stau aici prea mult şi pe moment am de lucru. Ca să ne asigurăm un maxim suport din partea autorităţilor locale – vorbea astfel ca să nu fie înţeles de poliţaiul de lângă el – vreau să faci jocul cu unchiul olandez. Eşti gata?

— Da, domnule.

Vandam îi dădu telefonul poliţaiului cu părul cărunt şi se dădu un pas înapoi. Putea să îşi dea seama cam ce spunea Jakes. Înconştient, poliţaiul îşi îndreptă ţinuta, îşi îndreptă umerii în timp ce Jakes îi dădea instrucţiuni, în termeni foarte clari, să facă tot ce îi cerea Vandam şi să facă totul cât de repede.

— Da, domnule! spuse poliţaiul de mai multe ori.

În cele din urmă, spuse:

— Vă rog să fiţi sigur, domnule, că vom face tot ce ne stă în putinţă ca...

Se opri brusc. Vandam se gândi că probabil Jakes trântise telefonul. Poliţaiul se uită pe furiş la Vandam, apoi

spuse „La revedere” la telefonul gol.

Vandam merse la geam şi se uită afară. Poliţaiul tânăr mergea în cerc în jurul pieţei, claxonând şi turând prea tare motorul. O mică trupă de oameni se adunase ca să-l privească şi câţiva copii fugeau în urma motocicletei. Băiatul zâmbea cu gura până la urechi. Va fi în ordine, gândi Vandam.

— Ascultă, spuse el. Voi urca în trenul spre Assyut când se opreşte aici pentru câteva minute. Voi coborî la staţia următoare. Vreau ca băiatul să conducă motocicleta până la staţia următoare şi să ne întâlnim acolo. Înţelegi?

— Da, domnule, spuse bărbatul. Deci trenul va opri aici?

— De obicei nu opreşte?

— De obicei, trenul spre Assyut nu opreşte aici.

— Atunci, du-te la staţie şi spune-le să-l oprească!

— Da, domnule!

Ieşi afară în fugă. Vandam îl privi cum traversa piaţa. Mai avea timp pentru un telefon. Luă receptorul, aşteptă centrala, apoi ceru baza militară de la Assyut. Ar fi fost un miracol dacă sistemul telefonic ar fi funcţionat de două ori una după alta. Dar funcţionă. Răspunse cineva din Assyut, iar Vandam îl ceru la telefon pe căpitanul Newman. Trebui să aştepte destul de mult până să-l găsească. În cele din

urmă, veni la capătul firului.

— Sunt Vandam. Cred că sunt pe urmele omului cu cuţitul.

— Excelent, domnule! spuse Newman. E ceva ce pot să fac?

— Ascultă. Trebuie să acţionăm foarte discret. Pentru o serie de motive pe care ţi le voi explica mai târziu, lucrez complet pe cont propriu, iar a merge după Wolff cu o echipă mare de oameni înarmaţi ar fi mai rău decât inutil.

— Am înţeles. De ce aveţi nevoie de la mine?

— Voi sosi în Assyut peste două ore. Am nevoie de un taxi, o galabiya mare şi un băiat mic. Mă aşteptţi?

— Sigur, nicio problemă. Veniţi pe şosea?

— Ne întâlnim la marginea oraşului, ce zici?

— În ordine.

Vandam auzi în depărtare pufăitul trenului.

— Trebuie să închid, spuse.

— Vă voi aştepta.

Vandam închise. Puse o bancnotă de cinci lire lângă telefon: puţin bacşiş nu strică niciodată. Ieşi în piaţă. Spre nord vedea norul de fum al trenului care se apropia. Poliţaiul mai tânăr merse lângă el pe motocicletă. Vandam spuse:

— Eu urc în tren. Tu conduci motocicleta până la următoarea staţie şi mă aştepţi acolo. În ordine?

— În ordine, în ordine!

Băiatul era încântat. Vandam scoase o bancnotă de o liră şi o rupse în două. Ochii poliţaiului tânăr se măriră. Vandam îi dădu jumătate din bancnotă.

— Vei primi cealaltă jumătate dacă mă aştepţi acolo.

— În ordine!

Trenul era aproape în staţie. Vandam traversă în fugă piaţa. Poliţaiul mai în vârstă îl aştepta acolo.

— Şeful gării va opri trenul.

Vandam îi dădu mâna.

— Îţi mulţumesc. Cum te cheamă?

— Sergentul Nesbah.

— Le voi spune celor din Cairo despre tine.

Vandam se grăbi spre staţie. Fugi spre sud pe platformă, înaintea trenului, în aşa fel încât să poată să urce în tren în partea din faţă, fără ca niciunul dintre pasageri să îl vadă pe geam.

Trenul intră în gară, scoţând fum. Şeful gării veni pe platformă acolo unde era Vandam. Trenul se opri, iar şeful gării vorbi cu mecanicul locomotivei. Vandam le dădu amându-rora bacşiş şi apoi urcă în tren.

Era într-un vagon de clasa a II-a. Wolff călătorea cu siguranţă la clasa I. Începu să meargă dintr-un vagon în altul, trecând peste oamenii care şedeau pe jos cu cutiile şi coliviile şi animalele lor. Observă că pe jos erau mai ales femei şi copii: scaunele de lemn erau ocupate de bărbaţi, ocupaţi cu sticle de bere şi ţigări. În vagoane era îngrozitor de cald şi mirosea. Unele dintre femei găteau pe sobe improvizate: cu siguranţă asta era periculos! Vandam aproape călcă peste un copilaş care mergea de-a buşilea pe podeaua mizerabilă. Avu sentimentul că dacă nu ar fi evitat la timp copilaşul, oamenii aceia l-ar fi linşat.

Trecu prin trei vagoane de clasa a II-a, apoi ajunse la uşile unui vagon de clasa I. Găsi un gardian chiar în uşă, şezând pe un taburet din lemn, bând ceai dintr-un pahar. Gardianul se ridică.

— Nişte ceai, domnule general?

— Nu, mulţumesc.

Vandam trebuia să strige ca să îşi facă vocea auzită de sunetul roţilor de sub ei.

— Trebuie să verific documentele tuturor pasagerilor de la clasa I.

— Totul în ordine, totul foarte bine, spuse gardianul, încercând să fie de ajutor.

— Câte vagoane de clasa I sunt?

— Totul în ordine.

Vandam se aplecă să strige în urechea omului.

— Câte vagoane de clasa I?

Gardianul ridică două degete.

Vandam dădu din cap şi se ridică. Se uită la uşă. Brusc, nu mai era sigur dacă avea puterea să facă asta. Se gândi că Wolff nu l-a văzut niciodată bine – se luptaseră pe întuneric pe alee – dar nu putea să fie absolut sigur. Cicatricea de pe obraz ar fi putut să-l trădeze, dar acum era aproape complet acoperită de barbă; totuşi, trebuia să încerce să nu ţină spre Wolff acea parte a feţei. Problema reală era Billy. Vandam trebuia să-şi avertizeze cumva fiul să rămână liniştit şi să se prefacă că nu-şi recunoaşte tatăl. Nu era nicio modalitate de a plănui asta, tocmai în asta stătea problema. Trebuia să intre şi să se gândească pe moment ce să facă.

Trase adânc aer în piept şi deschise uşa.

Păşind în vagon, privi rapid şi nervos la primele câteva scaune, dar nu recunoscu pe nimeni. Se întoarse cu spatele la scaunele din vagon când închise uşa, apoi se întoarse din nou cu faţa la pasageri. Privirea lui verifica rapid locurile: Billy nu era aici.

Le vorbi pasagerilor care erau cel mai aproape de el:

— Documentele dumneavoastră, domnilor.

— Ce înseamnă asta, maior? spuse un ofiţer din armata egipteană, un colonel.

— Verificare de rutină, domnule, răspunse Vandam.

Se mişcă încet pe culoar, verificând documentele călătorilor. Pe când ajunse la mijlocul culoarului, studiase pasagerii suficient de bine ca să fie sigur că Wolff, Elene şi Billy nu erau acolo. Simţea că trebuia să termine pantomima verificatului documentelor înainte de a merge în vagonul celălalt. Începu să se întrebe dacă intuiţia lui nu l-a înşelat cumva. Poate că nici nu erau în tren; poate că nici măcar nu se îndreptau spre Assyut; poate că indiciul atlasului nu fusese altceva decât un truc...

Ajunse la capătul vagonului şi trecu în spaţiul dintre cele două vagoane. Dacă Wolff este în tren, îl voi vedea acum, se gândi. Dacă Billy este aici – dacă Billy este aici...

Deschise uşa.

Îl văzu imediat pe Billy. Simţi în suflet o durere ca o rană. Băiatul dormea în scaunul său, cu picioarele abia atingând podeaua, cu corpul răsturnat într-o parte, cu părul răvăşit pe frunte. Gura îi era deschisă, iar maxilarul i se mişca vag: Vandam ştia, pentru că mai văzuse asta şi

înainte, că Billy scrâşnea din dinţi în vis.

Femeia care îşi ţinea braţul în jurul umerilor lui şi pe al cărei piept se odihnea capul lui era Elene. Vandam avu senzaţia confuză a unui déjà vu: scena îi amintea de seara când o surprinsese pe Elene sărutându-l de noapte bună pe Billy...

Elene ridică privirea.

Privirea ei o întâlni pe a lui Vandam. Văzu cum faţa ei îşi schimbă expresia: ochii i se măriră, buzele i se deschiseră ca pentru un strigăt de surpriză; şi, pentru că el fusese pregătit pentru ceva de genul acesta, fu foarte rapid în a ridica un deget şi a-l pune la gură ca semn al tăcerii. Ea înţelese imediat şi îşi lăsă ochii în jos; dar Wolff o văzuse şi îşi întorcea capul ca să vadă ce văzuse ea.

Ei erau pe partea stângă a lui Vandam şi exact pe partea stângă fusese tăiat de cuţitul lui Wolff. Vandam se întoarse în aşa fel încât stătea cu spatele la pasagerii din vagon, apoi le vorbi oamenilor care se aflau în partea opusă faţă de Wolff.

— Documentele dumneavoastră, vă rog.

Nu se gândise că Billy ar fi putut să fie adormit.

Fusese pregătit să-i facă băiatului un mic semn, la fel cu cel pe care îl făcuse Elenei, şi spera că Billy era destul de

pe față încât să-şi mascheze rapid surpriza, aşa cum făcuse Elene. Dar aceasta era o situaţie diferită. Dacă Billy se trezea şi îl vedea pe tatăl lui stând acolo, probabil i-ar fi dat de gol înainte să fi avut timp ca să-şi adune gândurile.

Vandam se întoarse spre Wolff şi spuse:

— Documentele, vă rog.

Era prima dată când îşi vedea duşmanul faţă în faţă. Wolff era un bastard chipeş. Faţa sa mare avea trăsături puternice: o frunte înaltă, un nas acvilin, dinţi albi perfecţi, maxilare late. Numai în jurul ochilor şi la colţurile gurii se distingea semnul slăbiciunii, al viciului, al depravării. Îşi oferi documentele şi se uită pe geam, plictisit. Documentele îl identificau ca Alex Wolff, de la Villa Ies

Oliviers, Garden City. Omul avea un tupeu extraordinar.

Vandam spuse:

— Unde mergeţi, domnule?

— Assyut.

— Cu afaceri?

— Ca să-mi vizitez nişte rude.

Vocea era puternică şi adâncă, iar Vandam nu ar fi observat accentul dacă nu ar fi ascultat cu atenţie. Vandam spuse:

— Dumneavoastră sunteţi împreună?

— Ei sunt fiul meu şi doica lui, spuse Wolff.

Vandam luă documentele Elenei şi se uită la ele. Voia să-l ia pe Wolff de gât şi să-l scuture până când aveau să i se frângă oasele. Ei sunt fiul meu şi doica lui. Nenorocitule.

Îi dădu înapoi Elenei documentele.

— Nu e nevoie să-l treziţi pe băieţel, spuse el.

Se uită la preotul care şedea lângă Wolff şi luă portofelul ce îi era întins. Wolff spuse:

— Ce înseamnă toate astea, maior?

Vandam se uită din nou la el şi atunci observă că pe obraz avea o zgârietură proaspătă, lungă: poate Elene opusese rezistenţă.

— Motive de securitate, domnule, răspunse Vandam.

Preotul spuse:

— Şi eu merg la Assyut.

— Înţeleg, spuse Vandam. La mănăstire?

— Aşa este. Înseamnă că aţi auzit de ea?

— Este locul unde a stat familia sfântă după şederea lor în deşert.

— Adevărat. Aţi fost pe acolo?

— Încă nu – poate ajung de data asta.

— Sper, spuse preotul.

Vandam îi dădu înapoi documentele.

— Vă mulţumesc.

Se întoarse cu spatele, pe culoar, mergând la rândul următor de scaune, şi continuă să examineze documente. Când îşi ridică privirea, o întâlni pe cea a lui Wolff. Wolff se uita la el cu o faţă lipsită de expresie. Vandam se întrebă dacă făcuse oare ceva suspicios. Când ridică din nou privirea, Wolff se uita din nou pe geam.

Oare ce gândea Elene? Probabil se întreabă ce planuri am, se gândi Vandam. Probabil că poate să ghicească care îmi sunt intenţiile. Dar totuşi, trebuie că îi este foarte greu să şadă pe locul ei şi să se uite la mine cum plec fără să-i spun un cuvânt măcar. Dar măcar acum ştie că nu este singură.

Oare ce gândea Wolff? Poate că era nerăbdător, sau jubila în sinea lui, sau îi era teamă, sau era agitat... Nu, nu era nimic din toate astea, înţelese Wolff; era pur şi simplu plictisit.

Ajunse la capătul vagonului şi examină ultimele dintre documente. Tocmai le dădea înapoi, gata să meargă înapoi de-a lungul culoarului, când auzi un strigăt care îi sfâşie inima:

— ACELA ESTE TATĂL MEU!

Îşi ridică privirea. Billy fugea pe culoar spre el,

împiedicându-se, clătinându-se dintr-o parte în alta, lovindu-se de scaune, cu braţele întinse în faţă.

Oh, Dumnezeule.

În spatele lui Billy, Vandam îi vedea pe Wolff şi pe Elene ridicându-se în picioare şi privind; Wolff cu intensitate, Elene cu teamă. Vandam deschise uşa din spatele lui, prefăcându-se că nu îl bagă în seamă pe Billy, şi se retrase prin uşă. Billy îl urmă aproape zburând prin cadrul uşii. Vandam trânti uşa. Îl luă pe Billy în braţe.

— E în ordine, spuse Vandam. Este în ordine.

Wolff avea să vină să investigheze.

— M-au luat! spuse Billy. Am pierdut ora de geografie şi am fost tare, tare speriat!

— Acum e în ordine.

Vandam simţea că acum nu mai putea să-l lase acolo pe Billy; trebuia să-l ţină pe băiat şi să-l ucidă pe Wolff, trebuia să abandoneze planurile ce şi le făcuse şi radioul şi cheia codului... Nu trebuiau făcute toate acestea, trebuiau făcute... Luptă cu instinctul de a-l proteja pe Billy.

— Ascultă, spuse el. Sunt aici şi am grijă de tine, dar trebuie să-l prind pe bărbatul acesta şi nu vreau ca el să ştie cine sunt. El este spionul german pe care l-am căutat, înţelegi?

— Da, da...

— Ascultă, poţi să te prefaci că ai făcut o greşeală? Poţi să te prefaci că eu nu sunt tatăl tău? Poţi să te întorci la el?

Billy se uită cu ochii măriţi, cu gura deschisă. El nu zise nimic, dar toată expresia feţei sale spunea *Nu, nu, nu!*

Vandam spuse:

— Aceasta este o poveste cu detectivi adevărată, Billy, şi noi suntem eroii ei, tu şi cu mine. Trebuie să mergi înapoi la bărbatul acela şi să te prefaci că ai făcut o greşeală; dar ţine minte, eu voi fi aproape, şi împreună îl vom prinde pe spionul acesta. Este în ordine? E totul în ordine?

Billy nu spuse nimic. Uşa se deschise şi Wolff ieşi şi el din vagon.

— Ce înseamnă asta? întrebă el.

Vandam se sili să-şi compună o faţă amabilă şi se sili să zâmbească.

— Se pare că s-a trezit dintr-un vis şi m-a confundat cu tatăl lui. Eu şi cu dumneavoastră avem aceeaşi conformaţie... Aţi spus că dumneavoastră sunteţi tatăl lui, nu-i aşa?

Wolffse uită la Billy.

— Ce prostie! spuse el brusc. Vino la locul tău imediat.

Billy stătu pe loc.

Vandam îşi puse mâna pe umărul lui Billy.

— Haide, tinere, spuse el. Hai să mergem şi să câştigăm războiul.

Fraza pe care o spuneau între ei avu succes. Billy făcu o faţă curajoasă.

— Îmi pare rău, domnule, spuse el. Probabil că am visat.

Vandam simţi că inima i se frânge. Billy se întoarse cu spatele şi intră din nou în vagon. Wolff se duse după el, iar Vandam îi urmă. În timp ce ei mergeau pe culoarul dintre scaune, trenul încetini. Vandam înţelese că se apropiau de staţia următoare, unde îl aştepta motocicleta lui. Billy ajunse la scaunul lui şi se aşeză. Elene se uita mirată la Vandam şi nu înţelegea ce se întâmplase. Billy o atinse pe braţ şi spuse:

— E în ordine, am făcut o greşeală, probabil că am visat.

Ea se uită la Billy, apoi la Vandam, apoi o lumină ciudată i se aprinse în ochi: părea să fie pe punctul de a plânge.

Vandam nu voia să plece de lângă ei. Voia să se aşeze, să vorbească cu ei, să facă orice ca să prelungească timpul pe care îl petrecea cu ei. Dincolo de geamurile prăfuite, apăru un alt orăşel prăfuit. Vandam cedă tentaţiei

şi se opri o clipă la uşa vagonului.

— Călătorie plăcută, îi spuse el lui Billy.

— Vă mulţumesc, domnule.

Vandam ieşi. Trenul intră în staţie şi se opri. Vandam coborî şi merse înainte de-a lungul platformei. Se puse în umbra unei copertine şi aşteptă. Nimeni nu coborî, numai doi sau trei oameni urcară la clasa a II-a. Se auzi un fluierat, apoi trenul se puse în mişcare. Ochii lui Vandam erau fixaţi pe geamul de lângă locul lui Billy. Când geamul lor trecu prin dreptul lui, văzu faţa lui Billy. Billy ridică mâna într-un salut discret. Vandam îi făcu şi el semn cu mâna, şi faţa dispăru.

Vandam îşi dădu seama că tremura din tot corpul.

Privi cum trenul se îndepărta. Când acesta ieşi din raza lui vizuală, el ieşi din staţia de tren. Acolo îl aştepta motocicleta, cu poliţaiul tânăr din oraşul precedent şezând călare pe ea şi explicând misterul ei unui mic grup de admiratori. Vandam îi dădu cealaltă jumătate a bancnotei de o liră. Tânărul salută.

Vandam se urcă pe motocicletă şi o porni. Nu ştia cum avea să ajungă acasă poliţaiul, dar nu îi păsa. Ieşi din oraş pe drumul spre sud. Soarele trecuse de zenit, dar căldura era încă teribilă.

Curând, Vandam lăsă în urmă trenul. Avea să ajungă la Assyut cu treizeci sau patruzeci de minute înaintea lui, calculă el. Căpitanul Newman avea să fie acolo să-l aştepte. Vandam ştia în linii mari cam ce avea să facă după aceea, dar detaliile trebuiau să fie improvizate pe loc.

Merse înaintea trenului care îi ducea pe Billy şi Elene, singurii oameni pe care îi iubea. Îşi explică din nou că făcuse ceea ce trebuia, lucrul cel mai bun pentru toţi, lucrul cel mai bun pentru Billy; dar în mintea lui, o voce spunea: crud, crud, crud.

CAPITOLUL 28

Trenul intră în staţie şi se opri. Elene văzu un semn pe care scria în arabă şi în engleză, Assyut. Înţelese cu un şoc că ajunseseră.

Fusese o uşurare imensă să vadă faţa blândă, îngrijorată a lui Vandam în tren. Un timp simţise euforie: cu siguranţă, simţise ea, totul se sfârşise. Privise pantomima lui cu documentele, aşteptându-se ca în orice moment să scoată un pistol, să-şi dezvăluie identitatea, sau să-l atace pe Wolff. Dar treptat, înţelesese că nu era atât de simplu. Fusese uimită, sau mai degrabă aproape oripilată de tupeul cu care Vandam îşi trimisese propriul fiu înapoi la Wolff; şi curajul lui Billy i se păruse incredibil. Starea de spirit i se înrăutăţi când îl văzu pe Vandam pe platforma staţiei de tren, făcând cu mâna în timp ce trenul pornea. Ce planuri avea?

Desigur, se gândea încă la codul *Rebecca.* Probabil că avea o schemă de a o salva pe ea şi pe Billy şi de a obţine în acelaşi timp cheia codului. Tare îşi dorea să ştie cum avea să facă asta. Din fericire, Billy nu părea preocupat de astfel de gânduri: tatăl lui avea situaţia sub control şi, după câte se părea, băiatului nici măcar nu-i trecea prin

cap ideea că planurile tatălui lui puteau să eşueze. Se îmbărbătase, interesându-se de zona prin care trecea trenul şi chiar îl întrebă pe Wolff de unde avea cuţitul. Elene îşi dorea să fi avut şi ea tot atâta încredere în William Vandam.

Wolff era de asemenea într-o stare de spirit bună. Incidentul cu Billy îl cam speriase şi îl privise pe Vandam cu ostilitate şi nelinişte; dar păru că se linişti atunci când Vandam coborî din tren. După aceasta, starea lui de spirit oscilase între plictis şi nelinişte, şi acum, când sosise în Assyut, nerăbdarea devenise sentimentul dominant. În comportamentul lui Wolff din ultimele douăzeci şi patru de ore avusese loc o schimbare, gândi Elene. Când îl întâlnise pentru prima dată, fusese un bărbat foarte echilibrat, suav. Pe faţa sa rareori se arătase semnul vreunei alte emoţii decât al unei vagi aroganţe, iar mişcările lui fuseseră aproape apatice. Acum toate acestea trecuseră. Se agita, privea în jur cu nerăbdare şi, la fiecare câteva secunde, colţul gurii îi zvâcnea imperceptibil, ca şi cum ar fi pe punctul de a zâmbi, sau poate să facă o grimasă la gândurile lui. Echilibrul care odinioară păruse să fie parte a naturii sale, se dovedise acum numai o faţadă şubredă. Se gândi că asta era din cauză că lupta lui cu Vandam

devenise una plină de răutate. Ceea ce începuse ca un joc mortal, se transformase într-o bătălie pe viaţă şi moarte. Era lucru curios că Wolff, cel mai neîndurător dintre cei doi, devenea din ce în ce mai disperat, iar Vandam acţiona cu tot mai mult sânge rece.

Elene se gândi: atâta vreme cât nu devine prea rece.

Wolff se ridică în picioare şi îşi luă valiza de pe raftul pentru bagaje. Elene şi Billy îl urmară la coborârea din tren, pe platformă. Acest oraş era mai mare şi mai aglomerat decât cele prin care trecuseră şi în staţie era înghesuială. Când coborâră din tren fură înghiontiţi de oameni care încercau să urce. Wolff, fiind cu un cap mai înalt decât majoritatea oamenilor, căută cu privirea ieşirea, o găsi şi începu să deschidă o cale prin mulţime. Brusc, un băiat murdar, desculţ şi îmbrăcat cu nişte pijamale dungate înhăţă valiza lui Wolff, strigând:

— Aduc taxi! Aduc taxi!

Wolff nu vru să dea drumul valizei, dar nici băiatul nu o lăsa. Wolff ridică apoi din umeri bine dispus, jenat, şi îl lăsă pe băiat să-l conducă spre ieşire.

Îşi prezentară biletele şi ieşiră din gară într-o piaţă. Era după-amiaza târziu, dar acolo, la sud, razele soarelui era încă fierbinţi. Piaţa era înconjurată de clădiri înalte, una

dintre ele se numea Grand Hotel. În faţa staţiei se afla un rând de taxiuri trase de cai. Elene privi în jur, aşteptându-se ca un detaşament de soldaţi să fie gata să-l aresteze pe Wolff. Nu era nici urmă de Vandam. Wolff îi spuse băiatului arab:

— O maşină, vreau un taxi care să fie maşină.

Era numai o singură maşină, un Morris vechi, parcat la câţiva iarzi în spatele căruţelor. Băiatul îi conduse la acesta.

— Urcă în faţă, îi spuse Wolff Elenei.

Îi dădu băiatului o monedă şi intră pe locurile din spate împreună cu Billy. Şoferul purta ochelari de soare închişi la culoare şi o pânză în stil arab, care să-l protejeze de soare.

— Mergi spre sud, spre mănăstire, îi spuse Wolff şoferului în arabă.

— În ordine, spuse şoferul.

Inima Elenei se opri în loc o clipă. Cunoştea vocea aceea. Se uită cu ochii măriţi la şofer. Era Vandam.

Vandam conduse în direcţia opusă gării, gândind: până acum e în ordine – cu excepţia arabei. Nu se gândise că Wolff avea să-i vorbească unui şofer de taxi în arabă. Cunoştinţele de limbă arabă ale lui Vandam erau rudimentare, dar era în stare să dea – şi prin urmare să

înţeleagă – ordine. Putea să răspundă monosilabic, sau cu mormăieli, sau chiar în engleză, pentru că acei arabi care vorbeau puţin limba engleză erau dornici întotdeauna să o folosească, chiar şi atunci când un european li se adresa în limba arabă. Totul avea să fie în ordine atâta timp cât Wolff nu dorea să poarte o conversaţie despre vreme sau recoltă.

Căpitanul Newman îl aşteptase cu tot ceea ce ceruse Vandam, inclusiv discreţie. Îi împrumutase lui Vandam chiar şi revolverul său, care era acum în buzunarul de la pantaloni al lui Vandam, sub galabiya lui împrumutată. În timp ce aşteptase trenul, Vandam studiase harta oraşului Assyut şi a zonei din jurul oraşului, deci avea o idee cum ar putea ajunge pe drumul spre sud, care ducea afară din oraş. Trecu prin cartiere, claxonând aproape încontinuu, cum era obiceiul în Egipt, apropiindu-se periculos de mult de roţile mari de lemn ale căruţelor, împingând cu aripa maşinii oile din drum. Din clădirile de pe ambele părţi, prăvăliile, cafenelele şi atelierele se scurgeau în stradă. Drumul nepavat era plin de praf, mizerii şi bălegar. Privind în oglinda din spate, Vandam văzu că patru sau cinci copii mergeau pe capota din spate.

Wolff spuse ceva şi de această dată Vandam nu

înţelese. Se prefăcu că nu auzise. Wolff repetă. Vandam înţelese cuvântul pentru benzină. Wolff arăta cu degetul spre un garaj. Vandam bătu cu degetul pe indicatorul de benzină de la bord, care arăta că rezervorul era plin.

— Kiyafa, spuse el. Destul.

Wolff păru să accepte asta.

Prefăcându-se că ajustează oglinda, Vandam se uită pe furiş la Billy, întrebându-se dacă îşi recunoscuse tatăl. Billy se holba la ceafa lui Vandam cu o expresie de încântare: să nu ne dai de gol, pentru Dumnezeu!

Lăsară oraşul în urmă şi se îndreptară spre sud pe un drum drept, ce ducea în deşert. Pe partea lor stângă erau câmpiile irigate şi copacii; în partea lor dreaptă, un perete de stânci de granit, colorate în bej de un strat de nisip amestecat cu praf. Vandam simţea tensiunea Elenei, euforia lui Billy şi nerăbdarea lui Wolff. El însuşi era foarte agitat. Cât din toate astea erau resimţite de Wolff? Spionul nu ar fi avut nevoie decât de o privire atentă la şofer ca să-şi dea seama că era aceeaşi persoană cu cel care îi verificase documentele pe tren. Vandam spera că Wolff era preocupat de gândul la radioul lui.

Wolff spuse:

— Ruh alyaminak.

Vandam ştia că asta înseamnă „întoarce la dreapta”. În faţă văzu o curbă care părea să se continue jos de pe stâncă. Încetini ca să ia curba, apoi văzu că se îndrepta spre o trecătoare printre dealuri.

Vandam era surprins. Mai departe, pe drumul spre sud, erau câteva sate şi faimoasa mănăstire, conform hărţii lui Newman; dar dincolo de aceste dealuri nu mai era nimic, decât Deşertul Vestic. Dacă Wolff îngropase radioul în nisip, nu l-ar mai fi găsit niciodată. Cu siguranţă că nu făcuse asta. Vandam spera asta, căci dacă planul lui Wolff se prăbuşea, la fel s-ar fi întâmplat şi cu planurile lui.

Drumul începu să urce şi maşina veche se străduia să ajungă în vârful pantei. Vandam schimbă o dată viteza la o treaptă mai joasă, apoi din nou. Maşina ajunse în vârf în viteza a doua. Vandam privi pe geam, spre deşertul aparent nesfârşit. Îşi dori să fi avut un jeep. Se întrebă cât de departe avea să meargă Wolff. Trebuiau să ajungă la Assyut înainte de căderea nopţii. Nu putea să-i pună lui Wolff întrebări, de teamă să nu se dea de gol din cauză că nu ştia arabă.

Şoseaua începu să arate ca o pistă. Vandam conducea în deşert, mergând cât de repede îndrăznea, aşteptând instrucţiuni de la Wolff. Direct în faţă, soarele cobora spre

marginea cerului. După încă o oră, trecură de o mică turmă de oi care păştea ierburile uscate ale deşertului, păzită de un bărbat şi un băiat. Wolff se ridică pe scaunul său şi începu să privească în jur. Curând după aceea, drumul se intersectă cu o vale seacă. Precaut, Vandam lăsă maşina să coboare încet malul râului secat.

Wolff spuse:

— Ruh ashshimalak.

Vandam o luă spre stânga. Drumul era în stare bună. Fu uimit să vadă grupuri de oameni, corturi şi animale în albia secată a râului. Era ca o comunitate secretă. O milă mai departe găsiră explicaţia: o fântână.

Gura fântânii era marcată de un perete jos, circular, din lut. Patru trunchiuri de copaci erau aplecate peste puţ şi pe ele era legat un mecanism primitiv de ridicat apa. Patru sau cinci bărbaţi scoteau apă încontinuu, golind găleţile în patru jgheaburi care porneau fiecare de la fântână. În jurul jgheaburilor erau adunate femei şi cămile.

Vandam conduse maşina până aproape de fântână. Wolff spuse:

— Andak.

Vandam opri maşina. Oamenii deşertului nu erau deloc curioşi, deşi probabil că rar vedeau o maşină: poate că,

gândi Vandam, vieţile lor dure lăsau puţin pentru investigarea curiozităţilor. Wolff punea întrebări unuia dintre oameni într-o arabă rapidă. Urmă un scurt schimb de replici. Omul arătă direcţia. Wolff îi spuse lui Vandam:

— *Dughri.*

Vandam continuă drumul.

În cele din urmă, ajunseră la o tabără mare, unde Wolff îl puse pe Vandam să se oprească. Erau mai multe corturi într-un loc, câteva oi într-un ţarc, câteva cămile şchioape şi câteva focuri destinate preparării hranei. Cu o mişcare rapidă şi bruscă, Wolff întinse mâna în partea din faţă a maşinii, opri motorul şi scoase cheile. Ieşi fără să spună un cuvânt.

Ishmael şedea lângă foc, preparând ceai. Ridică privirea şi spuse „Pacea să fie cu tine” la fel de calm ca şi cum Wolff ar fi intrat din cortul de alături.

— Şi tu să fii sănătos şi să fie cu tine mila şi binecuvântarea lui Dumnezeu.

— Cum este sănătatea ta?

— Dumnezeu să te binecuvânteze; sunt bine, îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta.

Wolff se aşează cu picioarele încrucişate pe nisip. Ishmael îi dădu o ceaşcă.

— Ia-l.

— Dumnezeu să-ţi mărească averea, spuse Wolff.

— Şi averea ta de asemenea.

Wolff bău ceaiul. Era fierbinte, dulce şi foarte puternic, îşi aminti cum această băutură îl fortificase în timpul călătoriei sale prin deşert... fusese asta cu numai două luni în urmă?

După ce Wolff bău, Ishmael îşi duse mâna spre cap şi spuse:

— Să-ţi fie de bine.

Formalităţile erau îndeplinite. Ishmael spuse:

— Dar prietenii tăi?

Arătă cu capul spre taxiul parcat în mijlocul văii seci a râului, nelalocul lui printre corturi şi cămile.

— Nu sunt prietenii mei, spuse Wolff.

Ishmael dădu din cap. Nu era curios. Cu toate întrebările politicoase despre sănătatea cuiva, gândi Wolff, nomazii nu erau de fapt interesaţi de ce făceau oamenii de la oraş: vieţile lor erau atât de diferite, până la a fi de neînţeles pentru ei. Wolff spuse:

— Mai ai cutia mea?

— Da.

Ishmael ar fi spus da, indiferent dacă ar fi avut sau nu

cutia, gândi Wolff; acesta era obiceiul la arabi. Ishmael nu făcu nicio mişcare ca să aducă servieta. El nu era în stare să se grăbească. „Repede” însemna „în următoarele câteva zile; „imediat” însemna „mâine”.

Wolff spuse:

— Trebuie să mă întorc astăzi în oraş.

— Dar vei dormi în cortul meu.

— Vai, nu.

— Atunci ni te vei alătura la masă.

— Nici asta. Soarele este deja spre apus şi trebuie să mă întorc în oraş înainte de căderea nopţii.

Ishmael dădu cu mâhnire din cap, cu privirea unuia care are în faţă un bolnav incurabil.

— Ai venit pentru cutia ta.

— Da, te rog să mi-o aduci, vere.

Ishmael îi vorbi unui om care stătea în spatele lui, care îi vorbi unuia mai tânăr, care îi spuse unui copil să aducă servieta. Ishmael îi oferi lui Wolff o ţigară. Wolff o luă din politeţe. Ishmael aprinse ţigările cu un băţ din foc. Wolff se întrebă de unde erau ţigările. Copilul aduse servieta şi i-o dădu lui Ishmael. Acesta îl arătă cu degetul pe Wolff.

Wolff luă servieta şi o deschise. Un imens sentiment de uşurare îl cuprinse când privi radioul, cartea şi cheia

codului. Pe drumul lung şi anevoios cu trenul, euforia sa dispăruse, dar acum ea îi revenise şi el se simţea intoxicat cu sentimentul puterii şi al victoriei iminente. Din nou, ştia că avea să câştige războiul. Închise capacul servietei. Mâinile îi tremurau vag.

Ishmael îl privea cu ochi pătrunzători.

— Cutia aceasta este foarte importantă pentru tine.

— Este importantă pentru întreaga lume.

Ishmael spuse:

— Soarele răsare şi soarele apune. Câteodată plouă. Trăim, apoi murim.

Ridică din umeri. Nu avea să înţeleagă niciodată, gândi Wolff; dar alţii aveau să înţeleagă. Se ridică în picioare.

— Îţi mulţumesc, vere.

— Mergi cu Dumnezeu.

— Fie ca Dumnezeu să te păzească.

Wolff se întoarse şi merse spre taxi.

Elene îl văzu pe Wolff îndepărtându-se de foc cu o servietă în mână.

— Se întoarce, spuse ea. Ce facem acum?

— Va vrea să se întoarcă la Assyut, spuse Vandam fără să se uite la ea. Radiourile acestea nu au baterii, trebuie să fie băgate în priză, trebuie să meargă undeva unde este

electricitate şi asta înseamnă Assyut. Billy spuse:

— Pot să vin în faţă?

— Nu, spuse Vandam. Acum stai în linişte. Nu mai durează mult.

— Dar mi-e teamă de el.

— Şi mie.

Elene se înfioră. Wolff intră în maşină.

— Assyut, spuse el.

Vandam îşi întinse mâna, cu palma în sus, iar Wolff lăsă să cadă cheile în palma lui. Vandam porni maşina şi se întoarse.

Merseră din nou prin albia secată a râului, trecură de fântână şi urcară apoi pe drum. Elene se gândea la servieta pe care Wolff o ţinea pe genunchi. Conţinea radioul, cartea şi cheia codului *Rebecca:* era absurd cât de multe depindeau de întrebarea cine ţine servieta în mână, încât ea şi-ar fi riscat viaţa pentru ea, iar Vandam risca viaţa fiului lui pentru ea. Se simţi extenuată. Soarele era acum aproape de orizont şi chiar şi cele mai mici obiecte – bolovanii, tufişurile, smocurile de iarbă – aveau o umbră prelungă. Norii de seară se adunau peste dealurile din faţa lor.

— Du-te mai repede, spuse Wolff în arabă. Se întunecă.

Vandam păru să înţeleagă, pentru că mări viteza.

Maşina făcu un salt şi se clătină pe drumul nepavat. După câteva minute Billy spuse:

— Mi-e rău.

Elene se întoarse spre el. Faţa lui era palidă şi tensionată şi şedea foarte ţeapăn.

— Du-te mai încet, îi spuse lui Vandam, apoi repetă în arabă, ca şi cum tocmai şi-ar fi amintit că el nu vorbea engleza.

Vandam încetini un moment, dar Wolff spuse:

— Du-te mai repede.

Îi spuse Elenei:

— Nu-ţi mai bate capul cu copilul.

Elene se uită din nou la Billy. Era alb ca hârtia şi părea să fie pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Nenorocitule, îi spuse ea lui Wolff.

— Opreşte maşina, spuse Billy.

Wolff îl ignoră, iar Vandam trebui să se prefacă că nu cunoaşte engleza. Drumul trecea peste o movilă. Accelerând, maşina se ridică câţiva centimetri cu botul în aer, apoi reveni cu o izbitură. Billy ţipă:

— Tată! Opreşte maşina, tată!

Vandam apăsă piciorul pe frână. Elene se lovi de bord,

apoi întoarse capul ca să se uite la Wolff. Timp de o secundă, rămase uimit de acest şoc. Privirea i se îndreptă spre Vandam, apoi spre Billy, apoi înapoi la Vandam; şi Elene văzu pe faţa lui la început confuzia, apoi uimirea, apoi teama. Ştia că se gândea la incidentul din tren şi la băiatul arab din staţia de tren, şi la kaffiya care acoperea faţa şoferului de taxi; şi apoi, Elene văzu că ştia, înţelesese totul într-o clipă.

Maşina se opri scârţâind, aruncându-i pe pasageri în faţă. Wolff îşi recăpătă echilibrul. Cu o mişcare rapidă îşi aruncă braţul în jurul lui Billy şi îl trase pe băiat spre el. Elene văzu cum băga mâna sub cămaşă şi apoi scoase cuţitul.

Maşina se oprise.

Vandam privi în jur. În acelaşi moment, Elene văzu că mâna lui intră în deschizătura de la galabiya – şi îngheţă acolo când se uită spre bancheta din spate. Elene se întoarse şi ea.

Wolff ţinea cuţitul la doi centimetri de pielea moale a gâtului lui Billy. Billy avea ochii măriţi de groază. Vandam părea lovit de trăsnet. La colţurile gurii lui Wolff se vedeau urmele unui zâmbet de nebun.

— La naiba, spuse Wolff. Aproape m-ai convins.

Cu toţii se uitau la el în linişte.

— Dă jos pălăria aceea stupidă, îi spuse el lui Vandam.

Vandam dădu jos kaffiya.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Wolff. Maiorul Vandam.

Părea că savurează momentul.

— Ce bine că l-am luat pe fiul tău pentru siguranţa mea.

— S-a terminat, Wolff, spuse Vandam. Jumătate din armata engleză este pe urmele tale. Mă laşi să te duc în oraş viu sau îi laşi pe ei să te ucidă.

— Nu cred că spui adevărul, spuse Wolff. Nu ai fi adus armata ca să aibă grijă de fiul tău. Ţi-ar fi teamă că prostănacii aceia ar împuşca pe cine nu trebuie. Cred că superiorii tăi nici nu ştiu că eşti aici.

Elene simţea sigur că Wolff avea dreptate şi era în ghearele disperării. Nu avea idee ce avea să facă Wolff în condiţiile acelea, dar era sigură că Vandam pierduse bătălia. Se uită la Vandam şi văzu în ochii lui că era învins.

Wolff spuse:

— Sub galabiya, maiorul Vandam poartă o pereche de pantaloni khaki. Într-unul din buzunarele pantalonilor, sau poate la centură, vei găsi o armă. Scoate-o.

Elene întinse mâna prin deschizătura de la galabiya lui Vandam şi găsi arma în buzunarul lui. Se gândi: oare cum

a ştiut? apoi se gândi: probabil a ghicit. Scoase arma.

Se uită la Wolff. El nu putea să ia arma decât dacă i-ar fi dat drumul lui Billy şi dacă îi dădea drumul lui Billy, chiar şi pentru un moment, Vandam putea să facă ceva.

Dar şi Wolff se gândise la asta.

— Deschide partea din spate a armei, în aşa fel încât butoiaşul cu gloanţe să iasă în afară. Fii atentă să nu apeşi pe trăgaci din greşeală.

Elene ţinea neîndemânatică pistolul.

Wolff spuse:

— Probabil vei găsi o piedică lângă cilindru.

Elene găsi piedica şi deschise arma.

— Scoate afară cartuşurile şi lasă-le să cadă afară din maşină.

Elene făcu ce i se spusese.

— Pune arma pe podeaua maşinii.

Ea puse arma jos. Wolff păru uşurat. Acum, din nou, singura armă din întreaga scenă era cuţitul. Wolff îi vorbi lui Vandam.

— Ieşi din maşină.

Vandam nu făcu niciun gest.

— Ieşi, repetă Wolff. Cu o mişcare bruscă şi precisă, Wolff atinse lobul urechii lui Billy cu cuţitul. Din tăietură

ieşi o picătură de sânge. Vandam coborî din maşină.

Wolff îi spuse Elenei:

— Urcă pe locul şoferului.

Elene trecu peste schimbătorul de viteză. Vandam lăsase uşa de la maşină deschisă. Wolff spuse:

— Închide uşa.

Elene o închise. Vandam stătea lângă maşină, privind înăuntru.

— Porneşte, spuse Wolff.

Motorul fusese oprit. Elene scoase maşina din viteză şi răsuci cheia. Motorul tuşi şi se înecă. Spera ca maşina să nu pornească. Răsuci din nou cheia; nici de data aceasta nu se întâmplă nimic. Wolff spuse:

— Atinge pedala de acceleraţie când întorci cheia.

Ea făcu aşa cum îi spusese Wolff. Motorul tuşi şi porni.

— Porneşte, spuse Wolff.

Ea porni de pe loc.

— Mai repede.

Elene schimbă viteza în treaptă mai mare. Privind în oglindă, îl văzu pe Wolff punând la loc cuţitul şi dându-i drumul lui Billy. În spatele maşinii, deja la o distanţă de aproximativ cincizeci de iarzi, Vandam stătea pe drumul spre deşert, cu silueta întunecată pe fundalul apusului de

soare. Era foarte liniştit. Elene spuse:

— Nu are apă!

— Nu, spuse Wolff.

Atunci Billy parcă înnebuni. Elene îl auzi pe băiat ţipând:

— Nu poţi să-l laşi acolo!

Elene se întoarse, uitând de drum. Billy se urcase pe Wolff ca o pisică sălbatică în plin acces de furie, lovindu-l, zgâriindu-l, lovindu-l cu picioarele; striga incoerent, faţa îi era o mască de furie copilărească, corpul i se smucea convulsiv, ca şi cum ar fi avut un atac. Wolff, care se relaxase, gândindu-se că situaţia de criză trecuse, nu avu pe moment puterea să reziste. În locul strâmt, cu Billy atât de aproape de el, nu putea aplica o lovitură, aşa că îşi ridicase braţele ca să se apere şi cu ele îl împingea pe băiat.

Elene se uită înapoi la drum. În timp ce se întorcea, văzu că maşina ieşise de pe drum şi acum roata de pe partea stângă, din faţă, intra în nisipul de pe marginea drumului. Se luptă să întoarcă volanul, dar acesta părea să aibă o voinţă proprie. Apăsă frâna şi atunci spatele maşinii începu să alunece într-o parte. Prea târziu, văzu o groapă mare pe drum, chiar în faţa lor. Maşina ce alunecase se trânti în groapă cu un impact care îi zdruncină toate oasele. Maşina

părea că sare în sus. Elene zbură din scaun pentru un moment şi când căzu înapoi în scaun, lovi fără să vrea pedala de acceleraţie. Maşina se năpusti înainte şi începu să alunece în cealaltă direcţie. Cu colţul ochiului văzu cum Wolff şi Billy erau aruncaţi de colo colo în maşină, dar continuau să se lupte. Maşina ieşi de pe drum în nisipul moale. Încetini brusc, iar Elene se lovi cu capul de volan. Întreaga masă a maşinii se înclină într-o parte şi părea să zboare. Văzu deşertul dispărându-le de sub picioare şi îşi dădu seama că maşina se rostogolea. Căzu într-o parte, se agăţă cu mâinile de volan şi de schimbătorul de viteză. Maşina nu rămase cu fundul în sus, ci pe o parte, ca o monedă aruncată cu muchia în nisip. Rămase cu schimbătorul de viteză în mână. Se trânti de uşă, lovindu-se din nou la cap. Maşina se oprise.

Se sprijini în mâini şi în genunchi, ţinând încă în mână schimbătorul de viteză rupt, şi se uită spre bancheta din spate. Wolff şi Billy căzuseră într-un morman, cu Wolff deasupra. Chiar în timp ce se uita la ei, Wolff se mişcă.

Sperase să fie mort.

Elene stătea cu un genunchi pe uşa maşinii şi cu celălalt pe geam. Pe partea ei dreaptă, acoperişul maşinii stătea în poziţie verticală. Pe partea ei stângă erau scaunele. Se

uita prin locul dintre spătarul scaunului şi partea de sus a maşinii.

Wolff îşi recăpătă echilibrul. Billy părea să fie inconştient. Elene se simţea dezorientată şi neajutorată, stând în genunchi pe geamul maşinii.

Wolff, stând în picioare în interior pe geamul din spate stânga, se lovi cu toată greutatea de podeaua maşinii. Maşina se clătină. Făcu din nou aceeaşi mişcare; maşina se clătină mai tare. La a treia încercare, maşina se răsturnă la loc pe cele patru roţi, cu un bubuit. Elene era ameţită. Îl văzu pe Wolff deschizând uşa de la maşină şi ieşind afară. Stătu afară, ghemuit, şi îşi scoase cuţitul. Elene îl văzu pe Vandam apropiindu-se.

Ea se lăsă în genunchi pe scaun, privind. Nu se putu mişca, până când nu i se mai păru că se roteşte lumea cu ea. Îl văzu pe Vandam lăsându-se pe vine ca Wolff, gata să sară, cu mâinile ridicate în faţa lui, proiectiv. Avea faţa roşie şi respira sacadat: fugise după maşină. Cei doi se mişcară în cerc. Wolff şchiopăta uşor. Soarele era o imensă sferă portocalie în spatele lor.

Vandam se mişcă înainte, apoi păru să ezite în mod curios. Wolff repezi cuţitul înainte, dar fusese surprins de ezitarea lui Vandam şi lovitura nu-şi nimeri ţinta. Vandam

îşi aruncă pumnul înainte. Wolff se clătină spre spate. Elene văzu că nasul lui Wolff sângera.

Apoi fură din nou faţă în faţă, ca doi boxeri în ring.

Vandam sări din nou în faţă. De această dată, Wolff se feri. Vandam lovi cu piciorul, dar Wolff nu era în locul potrivit. Wolff lovi cu cuţitul. Elene văzu cum acesta sfâşie pantalonii lui Vandam şi din rană începu să-i curgă sânge. Wolff lovi din nou cu cuţitul, dar Vandam se îndepărtase. Pe tureacul pantalonului lui începu să se vadă o pată mare de culoare închisă.

Elene se uită la Billy. Băiatul era întins pe podea nemişcat, cu ochii închişi. Elene se căţără în spatele maşinii şi îl ridică pe scaun. Nu îşi dădea seama dacă era viu sau mort. Îi atinse faţa. El nu se mişcă.

— Billy, spuse ea. Oh, Billy.

Privi din nou afară. Vandam era cu un genunchi jos. Braţul stâng îi atârna moale de la umărul care era acoperit cu sânge. Îşi întindea înainte mâna dreaptă, într-un gest defensiv. Wolff se apropie de el.

Elene sări afară din maşină. Mai avea în mână schimbătorul de viteză rupt. Îl văzu pe Wolff ducându-şi braţul în spate, gata să-l taie din nou pe Vandam. Fugi în spatele lui Wolff, împiedicându-se în nisip. Wolff lovi în

direcţia lui Vandam. Vandam se aruncă într-o parte, ferindu-se din calea loviturii. Elene ridică schimbătorul de viteză în aer şi îl coborî cu toată puterea pe ceafa lui Wolff. El păru să se oprească pentru un moment.

Elene spuse:

— Oh, Doamne.

Apoi îl lovi din nou.

Apoi îl lovi a treia oară.

Wolff căzu.

Ea îl lovi din nou.

Apoi lăsă să-i cadă din mână schimbătorul de viteză şi îngenunche lângă Vandam.

— Bine lucrat, spuse el slab.

— Poţi să te ridici?

Vandam îşi puse mâna pe umărul ei şi încercă să se ridice.

— Nu e atât de rău cum pare, spuse el.

— Lasă-mă să văd.

— Într-o clipă. Ajută-mă puţin.

Folosindu-şi braţul sănătos, el îl luă pe Wolff de picior şi îl trase spre maşină. Elene îl apucă pe bărbatul inconştient de braţ şi trase. Când Wolff stătea întins lângă maşină, Vandam luă mâna lui moale şi o puse pe bara maşinii, cu

palma în jos. Apoi ridică piciorul şi lovi peste cot. Braţul lui Wolff plesni. Elene se făcu albă la faţă. Vandam spuse:

— Asta ca să ne asigurăm că nu ne va face probleme când îşi revine.

Se aplecă spre bancheta din spate şi puse mâna pe pieptul lui Billy.

— Trăieşte, spuse el. Ca norocul.

Ochii lui Billy se deschiseră.

— Totul s-a sfârşit, spuse Vandam.

Billy închise ochii. Vandam urcă pe scaunul din faţă.

— Unde e schimbătorul de viteză? spuse el.

— S-a rupt. Cu el l-am lovit pe Wolff.

Vandam răsuci cheia. Maşina sări în faţă.

— Bine – este încă în viteză, spuse el.

Apăsă pe ambreiaj şi răsuci din nou cheia. Motorul porni. Lăsă pedala de ambreiaj şi maşina se mişcă înainte. Apoi opri motorul.

— Maşina merge, spuse el. Ce noroc.

— Ce facem cu Wolff?

— Îl punem în portbagaj.

Vandam se uită din nou la Billy. Acum era conştient, cu ochii larg deschişi.

— Cum te simţi, băiete? întrebă Vandam.

— Îmi pare rău, spuse Billy, dar nu am putut să fac să nu-mi fie rău.

Vandam se uită la Elene. Va trebui să conduci tu, spuse el. În ochii lui erau lacrimi.

CAPITOLUL 29

Brusc, se auzi zgomotul terifiant şi apropiat al unui avion. Rommel privi în sus şi văzu bombardierele britanice apropiindu-se la joasă înălţime dinspre cel mai apropiat şir de dealuri: trupele le numeau „Bombardiere de paradă” pentru că zburau în formaţie perfectă, ca la o demonstraţie sau o paradă aviatică.

— Adăpostiţi-vă! strigă Rommel.

Alergă spre o tranşee şi sări înăuntru. Zgomotul era atât de puternic încât aproape nu se auzea. Rommel stătea cu ochii închişi. Simţea în stomac o durere acută. Îi trimiseseră un doctor din Germania, dar Rommel ştia că singurul medicament de care avea nevoie era victoria. Pierduse mult în greutate: uniforma atârna pe el acum, iar gulerele cămăşilor păreau prea largi. Părul îi încărunţea rapid şi începea să chelească.

Era ziua de 1 septembrie şi totul mersese extrem de rău. Ceea ce păruse punctul slab al apărării Aliaţilor părea să fie de fapt o ambuscadă. Câmpurile minate erau pline de mine acolo unde trebuiau să fie mine puţine, terenul era de fapt o zonă cu nisipuri mişcătoare acolo unde ei se aşteptaseră să fie teren ferm, iar creasta Alam Halfa, care

ar fi trebuit să fie cucerită uşor, era apărată cu forţe sporite. Strategia lui Rommel era greşită; informaţiile lui erau greşite; spionul lui greşise.

Bombardierele trecură pe deasupra capetelor lor. Rommel ieşi din tranşee. Ajutoarele şi ofiţerii lui ieşiră şi ei din adăpost şi se adunară din nou în jurul lui. Îşi ridică ochelarii şi privi peste imensitatea deşertului. Mai multe maşini stăteau pe loc în nisip, multe dintre ele străluceau în soare. Dacă duşmanul ar ataca, am putea să luptăm cu ei, gândi Rommel. Dar Aliaţii stăteau pe loc, bine fixaţi pe poziţii, doborând tancurile Panzer unul câte unul.

Nu mergea. Unităţile lui erau la cincisprezece mile de Alexandria, dar se împotmoliseră. Cincisprezece mile, gândi. Încă cincisprezece mile şi Egiptul ar fi fost al meu. Se uită la ofiţerii din jurul lui. Ca de obicei, expresiile feţelor lor o oglindeau pe a lui: văzu pe faţa lor ceea ce vedeau şi ei pe a lui.

Erau înfrânţi.

Ştia că este într-un coşmar, dar nu putea să se trezească.

Celula era lungă de doi metri şi lată de un metru şi jumătate, şi jumătate din ea era ocupată de un pat. Sub pat era o oliţă. Pereţii erau netezi, de piatră, de culoare

gri. Un bec mic atârna de un fir din tavan. Într-un capăt al celulei se afla o uşă. La celălalt capăt era un geam mic dreptunghiular, aşezat exact deasupra nivelului ochilor: prin el putea să vadă cerul de un albastru strălucitor.

Visez numai, gândi el: mă voi trezi curând, apoi totul va fi în ordine. Mă voi trezi şi lângă mine va sta culcată o femeie frumoasă pe cearşafuri de mătase, iar eu îi voi atinge sânii – şi când se gândi la asta simţi cum nevoia de desfrâu îi invadează tot corpul – şi ea se va trezi şi mă va săruta, şi vom bea şampanie... Dar nu putea să viseze asta, şi visul cu celula de închisoare îi reveni în minte. Undeva aproape, cineva bătea o tobă în ritm egal. Soldaţi mărşăluiau pe ritmul tobei. Bătaia aceasta era terifiantă, terifiantă, bum-bum, bum-bum, trap-trap, toba şi soldaţii şi pereţii gri ai celulei şi pătratul de cer albastru care îl tortura, şi el era atât de speriat, atât de oripilat încât se sili să-şi deschidă ochii şi să se trezească.

Privi în jur, fără să înţeleagă. Era treaz, complet treaz, nu era niciun dubiu despre asta, visul se sfârşise; totuşi, era tot în celula de închisoare. Aceasta avea doi metri în lungime şi unul şi jumătate în lăţime, şi jumătate din suprafaţă era ocupată de un pat. Se ridică de pe pat şi se uită sub pat. Acolo era o oliţă.

Se ridică în picioare. Apoi, încet şi calm, începu să îşi lovească capul de perete.

Ierusalim, 24 septembrie ‘42 *Draga mea Elene,*

Astăzi am mers la Zidul Vestic, care se numeşte şi Zidul Plângerii. Am stat în faţa lui cu mulţi alţi evrei şi m-am rugat. Am scris un kvitlach şi l-am pus într-o crăpătură din zid. Fie ca Dumnezeu să-mi îndeplinească dorinţa.

Acesta este locul cel mai minunat de pe pământ, Ierusalimul. Desigur că nu trăiesc bine. Dorm pe o saltea pe podeaua unei camere cu alţi cinci oameni. Câteodată, primesc puţin de lucru, să mătur într-o prăvălie unde unul dintre colegii mei de cameră, un tânăr, cară lemne pentru tâmplari. Sunt foarte sărac, ca întotdeauna, dar acum sunt sărac în Ierusalim, care este mai bine decât să fiu bogat în Egipt.

Am traversat deşertul cu un camion al armatei engleze. Ei m-au întrebat ce aş fi făcut dacă nu m-ar fi luat şi, când le-am zis că aş fi mers pe jos până acolo, cred că au crezut că sunt nebun. Dar acesta este lucrul cel mai bun pe care l-am făcut vreodată.

Trebuie să-ţi spun că sunt pe moarte. Boala mea este fără leac, chiar dacă mi-aş permite să merg la doctori, mai

am numai câteva săptămâni de trăit, poate două luni. Nu fi tristă. Nu am fost niciodată mai fericit în viaţă.

Ar trebui să-ţi spun ce am scris în kvitlach. I-am cerut lui Dumnezeu să-i dea fericire fiicei mele Elene. Cred că îmi va asculta dorinţa.

Cu bine.

Tatăl tău.

Şunca afumată era tăiată în felii subţiri ca hârtia şi era rulată în cilindri delicaţi. Baghetele erau de casă, coapte chiar în dimineaţa aceea. Era un borcan cu salată de cartofi, făcută cu maioneză adevărată şi ceapă proaspătă. Mai era o sticlă de vin, o sticlă de apă minerală şi o pungă de portocale. Şi un pachet de ţigări, marca lui favorită.

Elene începu să împacheteze mâncarea în coşul de picnic. Tocmai închisese capacul, când auzi un ciocănit la uşă. Îşi dădu jos şorţul înainte să meargă să deschidă.

Vandam păşi în casă, închise uşa în spatele lui şi o sărută. Îşi puse braţele în jurul ei şi o ţinu strâns, aproape de el. Întotdeauna făcea asta şi de fiecare dată o strângea prea tare, dar ea nu se plângea, pentru că fuseseră pe punctul de a se pierde unul pe altul şi, acum când erau împreună, erau atât de recunoscători.

Merseră în bucătărie. Vandam ridică coşul de picnic şi spuse:

— Dumnezeule, dar ce ai pus aici, bijuteriile coroanei?

— Care sunt veştile?

Vandam ştia că Elene se referea la războiul din deşert. El spuse:

— Forţele duşmane în plină retragere, închei citatul.

Elene se gândi cât de relaxat fusese el în ultimele zile.

Chiar vorbea altfel. Părul îi încărunţise puţin şi acum râdea mult.

— Cred că eşti unul dintre acei bărbaţi care devin mai chipeşi pe măsură ce îmbătrânesc, spuse ea.

— Stai să vezi după ce-mi cad dinţii.

Ieşiră. Cerul avea o culoare închisă, ciudată, iar Elene făcu un „Oh!” surprins când ieşiră în stradă.

— Azi e sfârşitul lumii, spuse Vandam.

— Nu l-am mai văzut niciodată aşa, spuse Elene.

Urcară pe motocicletă şi se îndreptară spre şcoala lui Billy. Cerul deveni şi mai întunecat. Primii stropi de ploaie căzură chiar când erau în dreptul Hotelului Shepheard. Elene văzu un egiptean punându-şi o batistă peste fes. Picăturile de ploaie erau enorme; fiecare i se scurgea prin rochie şi îi ajungea până la piele. Vandam întoarse

motocicleta şi o parcă în faţa hotelului. Când coborâră, norii se rupseră.

Stăteau sub copertina hotelului şi priveau furtuna. Cantitatea de apă era incredibilă. În câteva minute, şanţurile se umplură cu apă şi trotuarele fură inundate de şuvoi. Vizavi de hotel, proprietarii prăvăliilor lipăiau prin apă ca să închidă obloanele. Maşinile trebuiră să se oprească unde erau.

— Nu există canale de scurgere în oraşul ăsta, remarcă Vandam. Apa nu are unde să se scurgă, decât în Nil. Uită-te!

Strada se transformase într-un râu.

— Cum rămâne cu motocicleta? întrebă Elene.

— O va lua apa, spuse Vandam. Trebuie să o aduc aici.

Ezită, apoi se repezi pe trotuar, înşfăcă motocicleta de ghidon şi o împinse prin apă până pe scările hotelului. Când intră din nou sub copertină, hainele îi erau complet ude, iar părul îi era lipit de cap ca un mop care tocmai a fost scos dintr-o găleată cu apă. Elene râse de el.

Ploaia continuă timp îndelungat. Elene spuse:

— Cum rămâne cu Billy?

— Vor ţine copiii la şcoală până când se opreşte ploaia.

În cele din urmă, intrară în hotel ca să bea ceva.

Vandam ceru sherry: se lăsase de gin şi pretindea că nu-i duce dorul.

În cele din urmă, ploaia se sfârşi şi ei ieşiră din nou; dar mai trebuiră să aştepte până când apele se micşorară, în cele din urmă, apa rămase de vreo doi centimetri şi soarele ieşi. Cei cu maşini începură să facă încercări de a le porni. Motocicleta nu era foarte udă şi porni la prima cheie.

Soarele ieşi dintre nori şi drumurile începură să aburească în timp ce ei se îndreptau spre şcoală. Billy aştepta afară.

— Ce furtună, spuse el entuziasmat.

Se urcă pe motocicletă, şezând între Elene şi Vandam.

Ieşiră din oraş în deşert. Ţinându-se bine, cu ochii închişi pe jumătate, Elene nu văzu miracolul până când Vandam opri motocicleta. Cei trei coborâră şi priviră în jurul lor, fără cuvinte.

Deşertul era ca un covor de flori.

— E clar că e din cauza ploii, spuse Vandam. Dar...

Milioane de insecte zburătoare apăruseră de asemenea de nicăieri, iar fluturii şi albinele se repezeau frenetic dintr-o corolă în alta, culegând roadele neaşteptate.

Billy spuse:

— Probabil că seminţele erau în nisip, aşteptând.

— Asta e, spuse Vandam. Seminţele au fost probabil acolo ani de zile, aşteptând asta.

Florile erau toate minuscule, ca nişte miniaturi, dar erau foarte intens colorate. Billy merse câţiva paşi mai departe de şosea şi se aplecă să examineze una. Vandam o luă în braţe pe Elene şi o sărută. Începu ca un sărut pe obraz, dar se transformă într-o îmbrăţişare lungă, afectuoasă.

În cele din urmă, ea se desfăcu din braţele lui, râzând:

— O să-l faci pe Billy să se jeneze, spuse ea.

— Va trebui să se obişnuiască cu asta, spuse Vandam. Elene se opri din râs.

— Aşa? spuse ea. Chiar aşa? Vandam râse şi o sărută din nou.